

AVON
BOOKS

JULIA QUINN

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Because of
Miss
Bridgerton

Tác giả: Julia Quinn

Dịch giả: Anh.dv

Lưu ý: Bản dịch này dịch ra với mục đích phi lợi nhuận, hoàn toàn vì sở thích cá nhân và chưa được sự đồng ý của tác giả. Vui lòng không sao chép khi chưa được sự đồng ý của người dịch. Đặc biệt không sử dụng vào bất kỳ mục đích thương mại nào. Xin cảm ơn!

CHƯƠNG 1

*Trên mái nhà của một nông trại bỏ hoang
Nằm giữa Aubrey Hall và Crake House
Kent, nước Anh
1779*

Không phải Billie Bridgerton thiếu thông minh. Ngược lại, nàng khá chắc rằng nàng là một trong những người khôn ngoan nhất trong những người nàng quen biết. Nhưng giống như bất kỳ cá nhân có suy nghĩ nào, đôi khi nàng chọn lờ đi âm thanh bé nhỏ của lý trí thì thầm trong đầu nàng. Nàng chắc chắn điều này không thể được coi là thiếu thận trọng. Khi nàng bỏ qua giọng nói cảnh báo, đó là một quyết định có ý thức, được thực hiện sau khi phân tích cẩn thận (một chút) tình hình của nàng. Và với lòng tin của mình, khi Billie thực hiện một quyết định – điều mà hầu hết nhân loại coi là quá ngu xuẩn – nàng thường hạ cánh thẳng đứng trên đôi chân của mình.

Trừ khi nàng không làm được như vậy. Như lúc này. Nàng nhìn chằm chằm người bạn đồng hành của mình. “Tao nên bóp cổ mày.”

Người bạn của nàng hờ hững kêu “meo”.

Billie thốt ra một tiếng gầm gừ không chút quý phái.

Chú mèo đánh giá âm thanh, cho rằng nó không đáng chú ý, và bắt đầu liếm chân.

Billie cân nhắc đến hai tiêu chuẩn đoan trang và lịch thiệp, quyết định rằng cả hai tiêu chuẩn được đánh giá quá cao, và nàng quay lại bắn ra một cái cau mày non nớt.

Nó không làm cho nàng cảm thấy khá hơn.

Với một tiếng thở dài chán nản, nàng ngược nhìn trời, cố gắng ước lượng thời gian. Mặt trời trốn biệt sau một đám mây, làm phức tạp thêm phán đoán của nàng, nhưng ắt hẳn phải bốn giờ rồi. Nàng đoán nàng đã bị kẹt ở đây khoảng một tiếng, và nàng rời làng vào lúc hai giờ. Nếu nàng tính luôn thời gian đi bộ...

Ồi chết tiệt, mấy giờ thì có gì quan trọng chứ? Nó không giúp nàng leo xuống được cái mái nhà chết giẫm này.

“Đây là lỗi của mày,” nàng nói với con mèo. Như mong đợi, con mèo lờ nàng đi.

“Tao không biết mày biết mày đã làm gì trên cái cây đó,” nàng tiếp tục. “Bất cứ tên ngốc nào cũng biết mày không thể leo xuống được.”

Bất kì đứa ngốc nào cũng sẽ để mặc con mèo ở trên cây, nhưng không, Billie nghe tiếng meo meo, và nàng đã leo được nửa chừng lên cây trước khi nàng ngộ ra rằng mình thậm chí còn không *thích* mèo.

“Và tao *cực kì* không thích mày,” nàng nói.

Nàng đang nói chuyện với một con mèo. Giờ nàng đã sa sút tới mức này đây. Nàng chỉnh lại vị trí của mình, nhấn nhó khi vớ của nàng bị mắc vào một trong những tấm lợp ngói bằng thủy tùng. Nhánh cây gãy giật chân nàng sang một bên, mắt cá chân nàng đang run rẩy phản đối. Hay đúng hơn là miệng nàng đang rít lên. Nàng không thể chịu được. *Đau*.

Nàng cho rằng nó có thể tệ hơn. Nàng đã leo lên được cái cây, cao hơn một chút so với mái nhà của nông trại, khi con mèo rít lên với nàng, vung ra bàn chân đầy móng vuốt, và làm cả hai ngã nhào.

Con mèo, không cần nói, đã rơi với một cú lộn nhào duyên dáng, đáp xuống mà không bị thương, với bốn chân trên mái nhà.

Billie vẫn không chắc làm sao mà *nàng* đáp xuống được, chỉ có khuỷa tay bị thương, hông đau nhói, áo khoác của nàng tơi tả, có lẽ từ nhánh cây bị gãy nàng đã rơi xuống hai phần ba quãng đường.

Nhưng thứ tệ nhất chính là mắt cá và chân nàng, hai thứ đang

giết chết nàng. Nếu nàng ở nhà, nàng sẽ đặt chúng lên gối. Nàng đã chứng kiến nhiều hơn việc chia sẻ công bằng của nàng về trật mắt cá chân – một vài lần là trên chính cơ thể nàng, thậm chí là nhiều hơn trên người khác – nàng biết phải làm gì. Gạc lạnh, nâng lên, một người anh chị em phải ngồi đỡ tay và chân nàng...

Những cục cứng của nàng ở đâu khi nàng cần họ chứ?

Nhưng mà, từ đằng xa nàng nhìn thấy một chuyển động, trừ khi các con vật ở lân cận gần đây biết đi bằng hai chân, thì khá rõ ràng đó là con người.

“Xin chàooooooooo!” nàng gọi lớn, rồi nghĩ ra từ tốt hơn và hét, “Cứu với!”

Trừ phi mắt của Billie đang lừa gạt nàng - mà không, rõ ràng là không phải, ngay cả bạn thân của nàng Mary Rokesby cũng thừa nhận rằng mắt của Billie Bridgerton còn hơn cả tốt – người ở đằng xa là đàn ông. Và không có người đàn ông nào mà nàng quen biết lại lơ đi một tiếng kêu cứu đáng thương.

“Cứu với!” nàng lại hét, cảm thấy một chút vui sướng khi người đàn ông dừng lại. Nàng không biết liệu anh ta có quay về hướng nàng hay không – thị lực hoàn hảo chỉ đến thế mà thôi – nên nàng lại hét lên một tiếng, lần này là lớn nhất có thể, và nàng gần như khóc nức nở khi quý ông – ôi, *làm ơn* hãy để anh ta là một quý ông, nếu không vì đồng dãi, thì ít nhất cũng là bản chất – bắt đầu đi về hướng của nàng.

Trừ việc nàng không nức nở. Vì nàng chẳng bao giờ khóc nức nở cả. Nàng không bao giờ là loại phụ nữ đó.

Tuy nhiên, thành linh nàng hít vào một hơi – một hơi thở lớn và cao bất ngờ.

“Ở đây!” nàng gọi, cởi áo khoác ra để nàng có thể vẫy nó trong không trung. Không có nghĩa lý gì khi cố gắng xuất hiện chính tề. Dù sao thì, nàng đang bị kẹt trên một mái nhà với mắt cá chân bị trật và một con mèo bần thủ.

“Thưa ngài!” nàng hét lên. “Cứu với! Làm ơn!” Dáng đi của quý ông hơi điều chỉnh với âm thanh đó, và anh ta ngẩng lên, cho dù anh ta vẫn còn ở khá xa để Billie có thể nhìn rõ mặt, nhưng nàng *biết*.

Không. Không. *Không*. Ai cũng được trừ anh ta.

Nhưng dĩ nhiên đó là anh ta. Bởi vì ai có thể đi dạo vào thời điểm tồi tệ nhất của nàng, vào lúc nàng ngượng nghịu và lúng túng nhất, vào thời điểm chết giấm mà nàng cần được giải cứu?

“Chào buổi chiều, George,” nàng nói, khi anh đến gần đủ để nghe.

Anh chống nạnh và liếc mắt nhìn nàng. “Billie Bridgerton,” anh nói.

Nàng chờ anh thêm vào, “tôi phải biết chứ nhỉ.”

Anh không nói gì, và chẳng hiểu sao điều đó còn làm nàng tức tối thêm. Thay vào đó anh cởi cái nón ba sừng ra, để lộ cái đầu không rắc bột với mái tóc nâu hung dày, chú ý đến nàng với cái nhìn điềm tĩnh và đánh giá. Cuối cùng, sau khi cẩn thận đặt cái nón của mình lên nơi từng là một bức tường đá, anh nhìn lên và nói, “Tôi không thể nói là tôi không thích thú điều này. Chỉ một chút thôi.”

Một cơ sở những lời đáp trả nhảy múa trên đầu lưỡi của Billie, nhưng nàng nhắc nhở mình rằng George Rokesby là người duy nhất ở trong tầm nhìn, và nếu nàng muốn đặt chân lên mặt đất trước ngày mừng một tháng năm nàng phải thật dễ thương với anh. Ít nhất cho đến khi anh cứu nàng.

“Dù sao thì làm sao em leo lên được đó vậy?” anh hỏi.

“Con mèo.” Nói bằng giọng có thể được miêu tả là *say đắm*.

“À.”

“Nó ở trên cây,” nàng giải thích, mặc dù có trời mới biết tại sao. Đâu phải như anh ta yêu cầu một lời giải thích.

“Tôi hiểu.”

Thật sao? Nàng thì nghĩ anh ta không hiểu.

“Nó đang kêu khóc,” nàng nghiêng răng. “Em không thể mặc kệ nó được.”

“Không, tôi chắc là em không thể,” anh nói, và mặc dù giọng anh nghe hoàn toàn chân thành, nhưng nàng tin chắc là anh đang cười nhạo nàng.

“Một số người trong chúng ta,” nàng nghiêng răng đủ lâu để nói, “là những người có lòng từ bi và nhân hậu.”

Anh héch đầu. “Tử tế với trẻ nhỏ và động vật.”

“Phải.”

Chân mày phải của anh nhướng lên theo phong cách chọc tức quái dị kiểu Rokesby. “Một vài người trong chúng ta,” anh nói, “tử tế với trẻ *lớn* và động vật.”

Nàng cắn lưỡi. Lần đầu theo nghĩa bóng, sau đó là nghĩa đen. *Hãy dễ thương*, nàng nhắc chính mình. *Cho dù nó sẽ giết mày...*

Anh cười dịu dàng. Ừm, ngoại trừ cái nhếch mép nhỏ ở góc miệng.

“Chết tiệt là anh có giúp em xuống không?”, cuối cùng nàng bùng nổ.

“Ăn với chả nói,” anh mắng mỏ.

“Học được từ các em *của anh* đó.”

“Ồi, tôi biết chứ,” anh nói. “Không bao giờ có thể thuyết phục chúng em là một cô gái.”

Billie ngồi dậy bằng tay. Nàng thực sự đang *ngồi* bằng tay, nàng chắc rằng nàng không thể chống lại thôi thúc quăng mình ra khỏi mái nhà để cố bóp cổ anh ta.

“Không bao giờ có thể thuyết phục được *chính tôi* rằng em thực sự là con người,” George thêm vào, khá là không khách sáo.

Các ngón tay của Billie cắm chặt vào móng. Điều đó *thật sự* không thoải mái, xem xét đến tất cả mọi thứ.

“George,” nàng nói, và nàng nghe thấy cả ngàn thứ khác nhau trong giọng mình – cầu xin, đau đớn, nhẫn nhịn, hồi tưởng. Họ có một quá khứ, cả hai người, và bất kể sự khác biệt của họ, anh là một Rokesby và nàng là một Bridgerton, và khi không còn sự lựa chọn nào khác, họ cũng có thể là một gia đình.

Nhà của họ - Crake House của nhà Rokesby và Aubrey House của nhà Bridgertons – nằm cách cái nơi xanh mướt ẩm áp này của Kent khoảng chừng ba dặm. Nhà Bridgerton đã ở đây sớm hơn – họ đến nơi này vào đầu những năm 1500, khi James Bridgerton được phong làm tử tước và được ban đất đai bởi vua Henry VIII – nhưng nhà Rokesby được phong cấp cao hơn họ vào năm 1672.

Một Baron Rokesby đầy tham vọng (như câu chuyện được kể) đã phục vụ tận tụy cho Charles II và được ban tước hiệu Bá tước Manston đầu tiên với lòng biết ơn. Các chi tiết xung quanh việc nâng địa vị này đã dần trở nên u ám hơn theo thời gian, nhưng nhìn chung nó được người ta chấp nhận theo hướng có liên quan đến

một cỗ xe ngựa, một súc tơ lụa Thổ Nhĩ Kỳ, và hai cô nhân tình lộng lẫy.

Billie có thể hoàn toàn tin tưởng điều này. Sức hấp dẫn có thể được kế thừa, đúng không nhỉ? George Rokesby có thể chính xác là loại người bảo thủ mà người ta có thể mong đợi là người thừa kế của bá tước, nhưng em trai anh Andrew sở hữu một loại tinh nghịch quỷ quái có thể khiến cho một người ông bươm nổi danh như Chasles II cũng phải quý mến anh. Một người em trai Rokesby khác không hẳn là quá ranh ma (mặc dù nàng cho rằng Nicholas, mới mười bốn tuổi, đang dần hoàn thiện kĩ năng của mình), nhưng họ dễ dàng vượt mặt George trong cuộc đua về sự quyến rũ và tử tế.

George. Họ chưa bao giờ thích nhau. Nhưng Billie cho rằng nàng không thể than phiền. George là Rokesby duy nhất có mặt lúc này. Edward đã đến thuộc địa, đang sử dụng một thanh kiếm hoặc một khẩu súng lục, hay thứ gì đó mà chỉ có Chúa mới biết, và Nicholas thì ở Eton, có lẽ cũng đang sử dụng một thanh kiếm hay một khẩu súng lục (mặc dù đầy hy vọng là hiệu quả sẽ ít hơn đáng kể). Andrew đã có mặt tại Kent một vài tuần rồi, nhưng anh đã bị gãy tay trong khi làm một nhiệm vụ táo bạo trong hải quân. Anh khó mà giúp ích được.

Không, đó phải là George, và nàng sẽ phải lễ độ với anh.

Nàng cúi xuống cười với anh. Ừ thì, nàng chỉ kéo căng đôi môi mình thôi.

Anh thở dài. Chỉ một chút. “Tôi sẽ đi tìm xem có cái thang nào ở phía sau không.”

“Cảm ơn,” nàng nói nghiêm túc, nhưng nàng nghĩ anh không nghe thấy nàng nói. Anh luôn có những bước đi nhanh và dài, và anh đã biến mất ở khúc quanh trước khi cô có thể lịch sự đứng mức.

Một phút sau hoặc hơn anh xuất hiện trong tầm nhìn, tay anh vác một cái thang trông như thể lần cuối được sử dụng là từ thời Cách mạng vẻ vang. “Thực sự thì chuyện gì đã xảy ra vậy?” anh hỏi, đặt cái thang vào vị trí. “Không giống em chút nào khi bị kẹt trên đó.”

Nó gần như là một lời khen mà nàng từng được nghe từ miệng anh. “Con mèo không biết ơn sự giúp đỡ của em như mong đợi,” nàng nói, mỗi một phụ âm là một mảnh băng nhọn bay về phía con mèo nhỏ quái dị.

Cây thang được đặt vào vị trí, và Billie nghe tiếng George leo lên.

“Nó có giữ được không?” nàng hỏi. Mấy thanh gỗ nhìn như sắp gãy và kêu kẽo kẹt với mỗi bước leo lên.

Tiếng kẽo kẹt dừng lại một chốc. “Nó có giữ được hay không thì không thành vấn đề, phải không?”

Billie nuốt xuống. Một người khác có lẽ không thể diễn giải lời nói của anh, nhưng nàng đã biết người đàn ông này kể từ khi nàng có ý thức, và nếu có một sự thật cơ bản về George Rokesby, thì anh là một quý ông. Và anh sẽ không bao giờ bỏ mặc một quý cô trong cảnh hiểm nguy, không quan trọng bề ngoài của cái thang mỏng manh như thế nào.

Nàng đang gặp rắc rối, do vậy anh không có lựa chọn nào khác. Anh phải giúp nàng, không thành vấn đề anh thấy nàng phiền phức đến thế nào.

Và đúng vậy. Ôi, nàng biết anh nghĩ thế về nàng. Anh chưa bao giờ cố gắng che giấu điều đó. Dù vậy cũng công bằng thôi, vì nàng cũng không ưa gì anh.

Đầu anh xuất hiện trong tầm mắt, và đôi mắt màu-xanh-Rokesby của anh nheo lại. Mọi người trong nhà Rokesby đều có đôi mắt màu xanh. Từng người trong số họ.

“Em đang mặc quần ống túm,” George nói với tiếng thở dài nãy nê. “Dĩ nhiên là em đang mặc quần ống túm.”

“Em khó có thể leo lên được cái cây khi mặc váy.”

“Không,” anh nói cộc lốc, “em quá hợp lý về điều đó.”

Billie quyết định bỏ qua lần này. “Nó cào em,” nàng nói, hất đầu về phía con mèo.

“Thật à?”

“Chúng em rơi xuống.”

George nhìn lên. “Đó là khoảng cách khá xa đấy.”

Billie hướng theo ánh mắt anh. Nhánh cây gần nhất cao cỡ 1,5 mét, và nàng không ở nhánh cây gần nhất. “Em đau mắt cá chân,” nàng thừa nhận.

“Tôi đoán là đau lắm nhỉ.”

Nàng nhìn anh thắc mắc.

“Nếu không, em chỉ cần nhảy xuống đất thôi.”

Miệng nàng xoắn lại khi nàng ngó qua anh để nhìn đống bùn đất bắn tung xung quanh tàn tích của nông trại. Vào một thời điểm nào đó căn nhà chắc phải thuộc về một nông dân khá giả bởi vì nó được xây lên hai tầng cao. “Không,” nàng nói, ước lượng khoảng cách. “Quá cao để nhảy.”

“Thậm chí là với em sao?”

“Em không phải con ngốc, George?”

Anh không lập tức đồng ý với nàng ngay như lẽ ra anh phải làm vậy. Điều đó có nghĩa là, không hẳn.

“Tốt thôi,” là những gì anh *nói*. “Đưa em xuống nào.”

Nàng hít vào. Thở ra. Rồi nói, “Cảm ơn.”

Anh nhìn nàng với một biểu hiện kì lạ. Không tin tưởng, có lẽ, vì nàng thốt ra chữ *cảm* và *ơn* cùng một lúc à?

“Trời sẽ tối sớm thôi,” nàng nói, mũi nàng nhăn lại khi nàng ngược nhìn trời. “Thật kinh khủng khi bị mắc kẹt với—” Nàng háng giọng. “Cảm ơn.”

Anh thừa nhận với một cái gật đầu nhẹ. “Em có thể xoay xở với cái thang không?”

“Có thể.” Chắc sẽ đau kinh khủng, nhưng cô có thể làm được. “Phải.”

“Tôi có thể công em.”

“Trên cái thang?”

“Trên lưng tôi.”

“Em sẽ *không* leo lên lưng anh.”

“Đó không phải nơi mà tôi muốn em,” anh lẩm bẩm.

Thình lình nàng ngẩng lên.

“Được rồi, ừm,” anh tiếp tục, leo thêm hai bậc thang nữa. Rìa mái nhà lúc này bằng với hông anh. “Em có thể đứng dậy không?”

Nàng nhìn anh chằm chằm.

“Tôi muốn nhìn xem em có thể đặt bao nhiêu trọng lượng lên cái mắt cá chân đó,” anh giải thích.

“Ồi,” nàng làm bầm. “Dĩ nhiên rồi.”

Lẽ ra nàng không nên thử. Mái nhà dốc đến nỗi nàng cần cả hai chân để giữ thăng bằng, lúc này chân phải nàng gần như vô dụng. Nhưng nàng cố gắng, vì nàng ghét để lộ điểm yếu trước mặt người đàn ông này, hoặc có lẽ đó không phải là con người nàng khi không

cổ gắng – bất cứ thứ gì – hay có lẽ nàng chỉ là không nghĩ đến vấn đề ngay từ đầu, nhưng nàng đứng dậy, vấp ngã, và nàng ngồi xuống ngay lập tức.

Nhưng không phải trước khi nàng thốt ra một tiếng kêu đau đớn.

George ngay lập tức rời khỏi cái thang và leo lên mái nhà. “Đứa ngốc này,” anh lẩm bẩm, nhưng có chút cảm xúc trong giọng anh, hay chí ít là cảm xúc nhiều nhất mà anh từng thể hiện. “Tôi có thể xem chân em không?”

Miễn cưỡng, nàng giơ chân về phía anh. Nàng đã cởi giày ra.

Anh chạm vào nó đúng bài bản, cuộn gót chân nàng trong một tay khi anh kiểm tra cổ chân nàng với tay còn lại. “Chỗ này có đau không?” anh hỏi, ấn nhẹ nhàng bề ngoài cổ chân nàng.

Billie hít một hơi lạnh trước khi nàng có thể ngừng lại và gật đầu.

Anh chuyển tới một điểm khác. “Ở đây?”

Nàng lại gật. “Nhưng không đau nhiều lắm. “Còn chỗ - “

Một cơn đau buốt bắn qua chân nàng, dữ dội như một luồng điện. Không kịp suy nghĩ, nàng kéo mạnh chân khỏi tay anh.

“Tôi xem như đó là đau,” anh nói với cái cau mày. “Nhưng tôi nghĩ nó không bị gãy.”

“Dĩ nhiên nó không gãy,” nàng hầu như đã nạt lại anh. Thật vô lý khi nói ra điều này bởi vì không có điều *dĩ nhiên* nào cả. Nhưng George Rokesby luôn lôi những mặt xấu xa của nàng ra, và nó không giúp gì được cho cái chân *đau* của nàng cả, thật là chết giẫm.

“Bong gân,” George nói, lờ đi cơn bùng nổ nhỏ nhoi của nàng.

“Em biết.” Nóng nảy. *Lần nữa*. Nàng ghét bản thân mình lúc này.

Anh cười nhạt. “Dĩ nhiên là em biết rồi.” Nàng muốn giết anh.

“Tôi sẽ xuống trước,” George thông báo. “Nếu em có bị vấp thì tôi có thể ngăn em không bị ngã.”

Billie gật đầu. Đó là một kế hoạch hay, kế hoạch duy nhất, đúng vậy, và nàng sẽ thật ngu ngốc khi tranh cãi chỉ vì anh là người duy nhất lên kế hoạch. Cho dù đó chính là cơn bốc đồng ban đầu của nàng.

“Thật ư?” anh hỏi.

Nàng lại gật đầu. “Em không sợ tôi đá em văng khỏi cái thang

à?”

“Không.”

Không giải thích. Chỉ là không. Như thể thật vô nghĩa để suy ngẫm câu hỏi này.

Nàng thành linh ngẩng lên. Anh trông rắn chắc. Mạnh mẽ. Và *đáng tin cậy*. Nàng nhận ra anh luôn đáng tin cậy. Nàng chỉ là thường bận nỗi cău với anh để chú ý điều đó.

Anh cẩn thận dịch người về mé ngoài mái nhà, quay lại để anh có thể đặt chân lên nấc đầu của cái thang

“Đừng quên con mèo,” Billie chỉ huy.

“Con mèo,” anh lặp lại, cho nàng một ánh nhìn như kiểu *chắc em đang đùa*.

“Em sẽ không bỏ rơi nó sau tất cả chuyện này.”

George nghiêng rặng, khẽ làm bầm khó chịu, và vươn tay về phía con mèo.

Nó cắn anh,

“*Quý tha ma bắt* —“

Billie lùi lại một chút. Trông anh như thể sắp bẻ đầu ai đó, và nàng thì gần hơn con mèo.

“Con mèo đó,” George rống lên, “có thể chết rữa ở địa ngục.”

“Đồng ý,” nàng nói, *rất* nhanh.

Anh chớp mắt vì sự đồng thuận nhanh chóng của nàng. Nàng cố nở nụ cười và kết thúc bằng một cái nhún vai. Nàng có hai người em trai ruột và thêm ba người nữa cũng là anh em của gia đình Rokesby. Bốn người nếu nàng tính luôn George, mà nàng thì không chắc là nàng nghĩ vậy.

Vấn đề là nàng hiểu đàn ông, và nàng biết khi nào phải ngậm miệng lại.

Bên cạnh đó, nàng cũng xong chuyện với con vật trời đánh đó rồi. Billie Bridgerton chưa bao giờ được biết đến là người sở hữu một trái tim đa cảm. Nàng cố cứu con vật xấu xí đó chỉ vì đó là điều đúng đắn phải làm, sau đó nàng lại cố cứu nó lần nữa, chỉ vì dường như thật lãng phí nỗ lực trước đó của nàng nếu không làm vậy, nhưng bây giờ...

Nàng liếc nhìn con vật. “Mày tự lo cho mình đi.”

“Tôi sẽ đi trước,” George nói, di chuyển về phía chiếc thang.

“Tôi muốn em ở ngay trước mặt tôi trong suốt đường đi. Nếu em có bị ngã—“

“Cả hai ta sẽ rơi sao?”

“Tôi sẽ chụp lấy em,” anh nghiêng răng.

Nàng chỉ đùa thôi, nhưng dường như thật không khôn ngoan để nói rõ ra điều đó.

George chuẩn bị leo xuống, nhưng khi anh di chuyển để đặt chân lên nấc thang đầu tiên, con mèo, dường như không thích bị lờ đi, rít lên một tiếng ghê rợn và lao qua chân anh. George ngã ra sau, tay chới với.

Billie không kịp nghĩ. Nàng quên mất cái chân hay sự thăng bằng của mình, hay bất kì thứ gì khác. Nàng chỉ vươn người tới và chụp lấy anh, kéo anh trở lại an toàn.

“Cái thang!” nàng hét.

Nhưng đã quá trễ. Cùng nhau họ nhìn cái thang, xoay vòng vòng và ngã xuống đất với một vẻ duyên dáng kì lạ.

CHƯƠNG 2

Công bằng mà nói thì George Rokesby, con trai cả của bá tước Manson và hiện nay được toàn thể thế giới văn minh biết đến với cái tên tử tước Kennard, là một quý ông điềm đạm. Anh có một bàn tay ấm áp, vững vàng, một trí tuệ minh mẫn, và cái cách anh nheo mắt lại theo kiểu *vậy-đấy* đảm bảo những mong muốn của anh luôn được thực hiện với hiệu quả cao nhất, những ao ước của anh được

đáp ứng với niềm vui thú bất tận và – và đây là phần quan trọng nhất – tất cả chuyện này phải xảy ra theo đúng thời gian biểu ưa thích của anh.

Cũng sẽ rất công bằng cho tiểu thư Sybilla Bridgerton nếu nàng biết anh muốn bóp cổ nàng nhiều đến như thế nào, nàng sẽ thấy sợ anh nhiều hơn là nàng sợ bóng tối đang buông xuống.

“Thật là không may,” nàng nói, ngó xuống cái thang.

George không lên tiếng. Anh nghĩ vậy là tốt nhất. “Em biết anh đang nghĩ gì,” nàng nói.

Anh thả lỏng quai hàm ra đủ lâu để nói, “Tôi không chắc là em biết đâu.”

“Anh đang cố quyết định xem anh sẽ ném ai ra khỏi mái nhà. Em hay là con mèo.”

Nàng đang nói gần đúng với sự thật hơn là người ta có thể đoán.

“Em chỉ cố giúp đỡ thôi mà,” nàng nói.

“Tôi biết.” Nói bằng tông giọng không có chút ý khuyến khích một cuộc trò chuyện nào trong tương lai.

Nhưng Billie vẫn tiếp tục nói. “Nếu em không chụp anh, anh sẽ rơi xuống.”

“Tôi biết.”

Nàng cắn môi dưới, và trong một giây phút trời đánh anh nghĩ nàng sẽ để chuyện này trôi qua.

Rồi nàng lại nói, “Là do chân anh, anh biết đấy.” Anh di chuyển đầu khoảng 1 inch. Chỉ đủ thể hiện là anh đã nghe. “Em nói gì cơ?”

“Chân anh.” Nàng hát đầu về thứ được nhắc đến. “Anh đã đá cái thang.”

George từ bỏ mọi cố gắng tăng lờ nàng đi. “Em sẽ không đổ hết lỗi cho tôi,” anh rít lên.

“Không, tất nhiên không,” nàng nói nhanh, cuối cùng cũng thể hiện được một tí phản kháng. “Em chỉ có ý—chỉ là anh—”

Anh nheo mắt.

“Không có gì,” nàng làm bầm. Nàng chống cằm lên đầu gối và phóng mắt đến cánh đồng. Không có gì để ngắm cả. Thứ duy nhất chuyển động là gió, tuyên bố sự hiện diện của nó qua ánh sáng

nhảy nhót của những chiếc lá trên cây.

“Em nghĩ chúng ta có khoảng 1 tiếng trước khi mặt trời lặn,” nàng lẩm bẩm. “Có lẽ là hai.”

“Chúng ta sẽ không ở đây khi trời tối,” anh bảo nàng.

Nàng nhìn anh, rồi nhìn xuống cái thang. Rồi lại nhìn anh với biểu hiện khiến anh muốn bỏ cô lại trong bóng tối đen kịt.

Nhưng anh không làm vậy. Bởi vì dĩ nhiên anh không thể. Hai mươi bảy năm là một quãng thời gian dài để những giáo lý về hành vi lịch thiệp in dấu vào não của một người, và anh không bao giờ có thể tàn nhẫn với một quý cô. Ngay cả với nàng.

“Andrew sẽ có mặt ở đây khoảng 30 phút nữa hoặc hơn,” anh nói.

“Cái gì?” nàng trông an lòng, sau đó là bức bối. “Sao anh không nói sớm? Thật không thể tin được anh để em tin rằng chúng ta sẽ mắc kẹt ở đây cả đêm.”

Anh nhìn nàng. Nhìn Billie Bridgerton, tai ương trong sự tồn tại của anh kể từ khi nàng được sinh ra hai mươi ba năm về trước. Nàng đang liếc anh như thể anh đã phạm phải một sự sỉ nhục không sao tả xiết, má nàng hồng lên, đôi môi nàng mím lại như một đóa hồng nở rộ.

Với tông giọng cực kì lạnh giá, anh nói, “Một phút trôi qua giữa lúc cái thang ngã xuống đất và lúc này, ngay bây giờ, khi những từ này đang tuôn ra khỏi miệng tôi. Làm ơn, nói tôi nghe, qua sự phân tích sáng suốt của em về chuyển động của chân tôi với cái thang, tôi có nên nói cho em biết thông tin này không?”

Góc miệng nàng nhúc nhích, nhưng nó không hẳn là cái nhếch mép. Nó chẳng là gì ngoài mỉa mai. Nếu nàng là một ai khác, anh sẽ nghĩ là nàng xấu hổ, hay có lẽ là ngỡ ngàng. Nhưng đây là Billie Bridgerton, và nàng không bao giờ *biết* xấu hổ. Nàng chỉ làm những gì nàng muốn và mặc xác hậu quả. Nàng làm vậy trong cả cuộc đời mình, thường sẽ kéo theo phân nửa nhà Rokesby theo phe cánh với nàng.

Và bằng cách nào đó mọi người *luôn* tha thứ cho nàng. Nàng có cách của riêng mình – không hẳn là quyến rũ - chính là sự tự tin điên rồ, liều lĩnh đã khiến mọi người bị kéo về phía của nàng. Gia đình nàng, gia đình anh, cả cái làng chết tiệt này - tất cả họ đều yêu

quý nàng. Nụ cười nàng rộng mở, tiếng cười của nàng lan tỏa, và có Chúa trên cao nhưng làm sao có thể chỉ có mình anh là người duy nhất ở Anh quốc nhận ra nàng là một mối nguy hiểm cho nhân loại?

Cổ chân bị trật của nàng? Không phải lần đầu tiên. Nàng cũng đã bị gãy tay, theo kiểu đặc biệt ngoạn mục. Nàng được tám tuổi, và nàng bị ngã ngựa. Một con ngựa thiến vừa mới được huấn luyện mà nàng không có quyền cưỡi, đừng nói đến chuyện nhảy qua hàng rào. Xương của nàng đã lành lại nguyên vẹn—dĩ nhiên là vậy, Billie luôn may mắn đến khó tin – trong vòng vài tháng nàng lại quay lại con đường cũ, và không ai nghĩ đến chuyện la rầy nàng. Không khi nàng cưỡi ngựa dạng chân. Mặc quần ống túm. Trên cùng con ngựa thiến chết tiệt qua cùng cái hàng rào chết giẫm. Và khi một trong các em trai của anh theo sự dẫn đầu của nàng và làm trật khớp vai của mình.

Mọi người đã bật cười. Cha mẹ anh - cha mẹ nàng – chỉ lắc đầu và cười to, không một ai trong số họ nghĩ sẽ khôn ngoan hơn khi bắt Billie ra khỏi lưng ngựa, nhét nàng vào một cái váy, hay thứ gì đó tốt hơn, tống nàng vào một trong các trường nữ sinh dạy thêu thùa và cách cư xử.

Tay của Edward đã bị treo lỏng lỏng từ trên khớp vai của mình. Khớp vai đấy!! Và âm thanh phát ra khi người ta bẻ nó trở lại chỗ cũ...

George rung mình. Nó là một loại âm thanh mà người ta thà không nghe còn hơn.

“Anh lạnh à?” Billie hỏi.

Anh lắc đầu. Mặc dù nàng thì thấy lạnh. Áo khoác của anh có vẻ dày hơn của nàng. “Còn em?”

“Không lạnh.”

Anh nhìn cô kĩ hơn. Nàng chỉ ra vẻ cứng rắn để từ chối cho phép anh cư xử như một quý ông. “Em sẽ nói với tôi nếu em lạnh chứ?”

Nàng giơ tay lên như thể thề thốt. “Em hứa.”

Điều đó đủ tốt với anh. Billie không nói dối, và nàng không bao giờ thất hứa.

“Andrew ở trong làng với anh sao?”, nàng hỏi, liếc mắt về phía

đường chân trời.

George gật đầu. “Chúng tôi có công việc với thợ rèn. Sau đó cậu ấy dừng lại để nói chuyện với cha xứ. Tôi không thích đợi.”

“Dĩ nhiên rồi,” nàng lẩm bẩm.

Anh quay lại ngay lập tức. “Thế có nghĩa là sao?”

Môi nàng hé ra, mân mê thành một hình bầu dục tinh tế trong một lúc trước khi nàng nói, “Thật ra thì em không biết.”

Anh quắc mắt với nàng, sau đó quay sự chú ý lại mái nhà, không hẳn có cái quái gì đó để làm vào lúc này. Nhưng bản chất của anh không phải là ngồi một chỗ và đợi chờ. Ít nhất thì anh có thể kiểm tra tình trạng khó xử này, đánh giá lại, và—

“Không thể làm được gì đâu,” Billie nói hờ hững. “Nếu không có cái thang.”

“Tôi thừa biết,” anh cúi.

“Anh trông như sẽ,” nàng nói với một cái nhún vai, “như thế--“

“Tôi *biết* tôi đang làm gì,” anh nạt.

Môi nàng mím lại và phối hợp hài hòa với lông mày của nàng, nhướng lên theo kiểu vòng cung khó ưa của nhà Bridgerton, như thể để nói – *Làm đi, nghĩ những gì anh muốn. Tôi biết rõ hơn anh.*

Họ im lặng trong một lúc, và với một giọng nói nhỏ hơn thường ngày mà anh nghe từ nàng, nàng hỏi, “Anh có chắc Andrew sẽ đi đường này không?”

Anh gật đầu. Anh và em trai đã đi bộ đến làng từ Crake House – không phải bằng phương tiện di chuyển thường ngày của họ, nhưng Andrew, gần đây được lên làm đại úy trong hải quân hoàng gia, đã bị gãy tay khi đánh đuổi những tên gốc ra khỏi bờ biển Bồ Đào Nha và bị gửi về nhà để hồi phục. Đi bộ sẽ dễ dàng cho anh hơn là cưỡi ngựa, và hôm nay là một ngày rất đẹp trời vào tháng ba.

“Cậu ấy đi bộ,” George nói. “Cậu ta sẽ đi đâu chứ nếu không qua đây?” Có nhiều đường đi bộ trong khu vực này, nhưng sẽ phải thêm một dặm đường để về nhà.

Billie nghiêng đầu sang một bên, nhìn ra ngoài cánh đồng. “Trừ khi ai đó cho anh ấy đi nhờ ngựa.”

Anh chậm rãi quay sang nàng, ngập ngừng bởi sự thiếu vắng của...*thứ gì đó* trong giọng nàng. Không có sự tự đắc, không có tranh luận, thậm chí không có một dấu vết nào lo lắng. Chỉ là sự kì

quặc, sự-thật-là-vậy—*Hừm, có một sự thảm khốc có thể xảy ra ở đây.*

“Chà, anh ấy có thể làm vậy,” nàng nhún vai nói. “Bất kì ai như Andrew.”

Điều đó đúng, Andrew có một loại quyền rũ táo bạo khiến mọi người yêu mến anh, từ cha xứ trong làng đến cô gái phục vụ ở quán rượu. Nếu ai đó đi ngang qua anh, họ sẽ đề nghị cho anh đi nhờ.

“Cậu ấy sẽ đi bộ,” George nói cứng. “Cậu ấy cần tập thể dục.”

Billie mang vẻ mặt rõ ràng là nghi ngờ. “Andrew hả?”

George nhún vai, không muốn thừa nhận điểm này, mặc dù Andrew luôn là một vận động viên tuyệt vời. “Ít nhất thì cậu ấy muốn hít thở khí trời. Cậu ấy đã leo tường cả tuần nay rồi. Mẹ luôn cố bắt cậu ấy uống nước xuýt và nằm trên giường.”

“Vì một cái tay gãy ư?” Tiếng khịt mũi của Billie nghe như cười khúc khích.

George liếc nhìn về phía nàng. “Thích thú với sự đau khổ của người khác hả?”

“Lúc nào chả vậy.”

Anh không thể ngăn mình mỉm cười. Thật khó để thấy méch lòng, không khi anh dành cả cuối tuần vừa rồi để tận hưởng – không, là khiêu khích – tâm trạng vô vọng của em trai anh.

Billie thận trọng chỉnh lại vị trí của mình, gập đôi chân lại để nàng có thể đặt cằm lên đầu gối.

“Coi chừng cái chân,” George lơ đãng nói.

Nàng gật đầu, và cùng nhau họ chìm vào im lặng. George nhìn thẳng về trước, nhưng anh có thể cảm nhận mỗi chuyển động của Billie bên cạnh anh. Nàng vuốt một lọn tóc ra khỏi mắt, sau đó duỗi thẳng một tay ra trước, khuya tay nàng kêu như một cái ghế gỗ cũ kĩ. Sau đó, với bản tính cố chấp mà cô thể hiện trong tất cả khía cạnh của cuộc đời mình, nàng quay lại chủ đề cuộc nói chuyện lúc nãy của họ, “Dù sao thì, cậu ấy có thể đi nhờ người ta.”

Anh gần như mỉm cười. “Có thể.”

Nàng im lặng trong một chốc, sau đó nói, “Có lẽ trời sẽ không mưa.”

Anh nhìn lên. Trời nhiều mây, nhưng không dày đặc. Những đám mây trông lơ mờ để có thể chứa nhiều nước.

“Và chắc chắn là chúng ta sẽ bị mất tích.”

Anh cười mỉm chi. “Ít nhất tôi sẽ là người mất tích.”

Nàng thúc khuỷa tay vào anh. Đau. Đủ đau để làm anh bật cười.

“Anh thật kinh khủng, George Rokesby.” Nhưng nàng cười toe toét khi nàng nói.

Anh lại cười khúc khích, ngạc nhiên khi anh có thể tận hưởng một niềm thích thú nho nhỏ trong lồng ngực đến vậy. Anh không chắc giữa anh và Billie có thể được xem là bạn không – họ đã đối đầu nhau quá nhiều lần - nhưng nàng thật thân thuộc. Điều đó không phải lúc nào cũng tốt, nhưng lúc này...

Thật tốt.

“Chà,” nàng thông báo, “em cho là ngoài anh ra em không muốn cùng mắc kẹt trên mái nhà với ai khác.”

Anh quay đầu về phía nàng. “Tại sao, tiểu thư Bridgerton, đó có phải là một lời khen không?”

“Anh không biết sao?”

“Từ em à?” anh nói lảng đi.

Nàng mỉm cười chua xót, “Em cho là em đáng bị vậy. Nhưng, anh biết đó, anh rất đáng tin cậy.”

“Đáng tin cậy,” anh lặp lại.

Nàng gật đầu. “Rất đáng tin cậy.”

Anh thấy mình mặt mày cau có, mặc dù vì Chúa trên cao, anh cũng không biết tại sao.

“Nếu em không bị trật chân,” Billie vô tình nói, “Em chắc là em có thể tự tìm đường xuống.”

Anh nhìn nàng với vẻ nghi ngờ rành rành. Bên cạnh thực tế thì điều này chẳng ảnh hưởng gì đến sự đáng tin cậy của anh... “Không phải em vừa mới nói là quá xa để nhảy xuống sao?”

“Ừm, đúng,” nàng nói, tay nàng tùy tiện vẫy vẫy trước mặt, “nhưng em sẽ nghĩ ra được cách gì đó.”

“Dĩ nhiên,” anh nói, hầu như là vì anh không đủ sức để nói bất kì thứ gì khác.

“Trọng điểm là,” nàng tiếp tục, “nếu em còn ở đây với *anh*...”

Mặt nàng đột nhiên tái nhợt. Kể cả mắt nàng, bình thường là một màu nâu khó xác định, dường như đã nhạt xuống thành một

màu gì đó rõ ràng là còn hơn cả nhạt nhẽo.

Tim George ngừng đập. Anh không bao giờ, *chưa bao giờ* thấy Billie Bridgerton có một cảm xúc như vậy trên mặt nàng.

Nàng đang sợ hãi.

“Có chuyện gì thế?” George hỏi.

Nàng quay sang anh. “Anh không nghĩ là...”

Anh chờ, nhưng dường như nàng đã cạn lời. “*Cái gì cơ?*”

Gương mặt xám ngoét của nàng chuyển sang màu xanh tái. “Anh không nghĩ là có ai đó sẽ nghĩ rằng anh...rằng chúng ta.” Nàng nuốt xuống. “Rằng chúng ta mất tích...*cùng nhau* à?”

Cả thế giới của George chao đảo. “*Chúa ơi*, không,” anh nói. Ngay tức thì.

“Em biết,” nàng đồng ý. Với cùng sự khấn nguyện. “Ý em là, anh. Và em. Thật nực cười.”

“Ngớ ngẩn.”

“Bất kì ai biết chúng ta...”

“Sẽ biết chúng ta không bao giờ...”

“Và rồi...” Lần này những lời của Billie không thể thốt ra, chúng tắc lại thành tiếng thì thào.

Anh mắt kiên nhẫn nhìn nàng. “Cái gì?”

“Nếu Andrew không đến đây như mong đợi...và anh thì mất tích...em cũng mất tích...” Nàng nhìn anh, mắt nàng mở to và hoảng sợ trên mặt nàng. “Tất nhiên mọi người sẽ nhận ra chúng ta cùng nhau mất tích.”

“Trọng điểm của em là gì?” anh nạt.

Nàng quay sang anh. “Chỉ đến đó thôi tại sao người ta không thể kết luận...?”

“Bởi vì họ có não trong đầu,” anh bắn trả. “Không ai sẽ nghĩ đến việc tôi ở cùng em là có *mục đích*.”

Nàng đáp trả. “Ồ, ờ, *cảm ơn*.”

“Có phải em đang nói là em muốn có người *nghĩ* vậy đúng không?” anh vắn lại.

“Không!”

Anh đảo mắt. Đúng là *Phụ nữ*. Nhưng mà, đây là Billie. Người phụ nữ ít nữ tính nhất mà anh biết.

Nàng thở ra một hơi dài chắc nịch. “Không quan tâm anh nghĩ gì về em, George...”

Làm sao mà nàng khiến tên anh nghe như một sự xúc phạm vậy nhỉ ?

“...Em phải bảo vệ danh tiếng của mình. Trong khi đó gia đình em hiểu em đủ rõ, và” – giọng nàng hơi chần chừ ở đây – “Em cho là họ tin *anh* đủ để biết sự mất tích cùng lúc của chúng ta chẳng có nghĩa lý gì cả...”

Những lời của nàng biến mất, và nàng day day môi mình, trông hơi khó chịu, và nếu có ai đó thật lòng nói, hơi yếu ớt.

“Phần còn lại của thế giới không tử tế vậy đâu,” anh kết thúc dùm nàng.

Nàng nhìn anh một lúc, sau đó nói, “Chắc rồi.”

“Nếu tới sáng mai chúng ta không được tìm thấy...” George nói, hầu như là nói với chính mình.

Billie kết thúc câu nói đáng sợ đó. “Anh sẽ phải kết hôn với em.”

CHƯƠNG 3

“Anh đang làm gì vậy?” Billie gần như hét lên. George đã đứng bật dậy với tốc độ *cực kì* liều lĩnh, giờ anh đang đứng chơi vơi ngay rìa mái nhà với một cái nhướng mày toan tính.

Thật lòng mà nói, trông như thể anh đang tính toán một phương trình toán học phức tạp.

“Thoát khỏi cái mái nhà chết tiệt này,” anh càu nhàu.

“Anh sẽ tự giết mình mất.”

“Có thể,” anh dứt khoát đồng ý.

“Ờ, sao em không thấy có gì đặc sắc hết,” Billie vặn lại.

Anh quay lại, nhìn nàng với vẻ kẻ cả bề trên. “Có phải em đang nói em *muốn* kết hôn với tôi không?”

Nàng rùng mình. “Không bao giờ.” Nhưng đồng thời, một quý cô không muốn nghĩ rằng một người đàn ông sẽ quăng mình ra khỏi mái nhà chỉ để tránh khả năng kết hôn.

“Thưa quý cô, chúng ta có cùng quan điểm đấy,” George nói.

Đau. Ôi, đau lòng làm sao. Ah, mỉa may thay. Nàng không *quan tâm* nếu George Rokesby không muốn cưới nàng. Hầu như nàng còn không ưa gì anh nữa kia. Và nàng biết rằng khi anh hạ cố để chọn một cô dâu, quý cô ôi-sao-mà-biết-ơn đó sẽ chẳng có thứ gì giống nàng.

Nhưng mà, nàng vẫn thấy đau lòng.

Phu nhân Kennard tương lai sẽ thật thanh tú, yếu điệu thực nữ. Cô ta sẽ được dạy dỗ để điều hành một căn nhà khổng lồ, chứ không phải một bất động sản. Cô ta sẽ mặc những bộ đầm thời trang nhất, mái tóc sẽ được rắc bột và tạo kiểu cầu kì, và cho dù cô ta có một cái xương sống bằng thép, cô ta sẽ giấu nó dưới ánh hào quang của sự bất lực.

Đàn ông như George thích nghĩ rằng mình nam tính và mạnh mẽ,

Nàng nhìn anh khi anh chống tay lên hông. Tốt thôi, anh *thật* nam tính và mạnh mẽ. Nhưng anh cũng giống như hầu hết đàn ông; anh muốn một người phụ nữ ngưỡng mộ mình. Lạy trời đừng để anh cưới một ai đó có *tài năng*.

“Đây là một thảm họa,” anh thốt ra.

Billie chống lại thôi thúc muốn gầm gừ. “Giờ anh mới nhận ra à?”

Anh đáp trả bằng một cái quắc mắt không kém phần dữ tợn.

“Tại sao anh không thể *tử tế* được chứ?” Billie thốt ra.

“Tử tế?” anh lặp lại.

Ôi, chúa ơi, sao nàng lại nói vậy chứ? Giờ thì nàng phải giải thích rồi đây. “Giống như những người khác trong gia đình anh,” nàng nói rõ.

“Tử tế,” anh lại nói. Anh lắc đầu, như thể không tin sự trơ tráo của nàng. “Tử tế cơ đấy.”

“Em rất *tử tế*,” nàng nói. Rồi nàng hỏi hận liền *lúc đó*, bởi vì nàng không hề *tử tế*. Ít nhất là không phải mọi lúc, và nàng có một cảm giác là nàng đặc biệt không hề *tử tế* vào lúc này. Nhưng chắc chắn nàng có thể xin lỗi, bởi vì đây là George Rokesby, và nàng không thể chịu ngăn bản thân mình.

Và dường như anh cũng vậy.

“Có bao giờ em nhận thấy,” anh nói bằng tông giọng không hề có chút *tử tế* nào, “rằng tôi luôn *tử tế* với tất cả mọi người ngoại trừ em không?”

Tổn thương. Không nên vậy mới phải, bởi vì họ chưa bao giờ thích nhau, và chết tiệt, không nên cảm thấy đau lòng bởi vì nàng *không* muốn vậy.

Nhưng nàng sẽ không bao giờ để lộ ra.

“Em nghĩ anh đang cố xúc phạm em đấy,” nàng nói, dùng những từ ngữ khinh miệt.

Anh nhìn nàng, chờ những lời bình luận tiếp theo. Nàng nhún vai.

“Nhưng...?” anh thúc giục.

Nàng lại nhún vai, giả vờ nhìn móng tay của mình. Điều đó có nghĩa là nàng thực sự đang ngắm móng tay của mình, chúng dơ dáy và bẩn thỉu.

Thêm một điều nữa mà nàng không giống với phu nhân Kennard tương lai.

Nàng thầm đếm đến năm, chờ anh yêu cầu một lời giải thích theo cái cách cay nghiệt mà anh đã thành thạo trước khi anh đủ lớn để cạo râu. Nhưng anh không nói lời nào, và cuối cùng nàng là người chấm dứt cuộc tranh cãi ngu xuẩn đang sục sôi giữa họ, và nàng ngẩng đầu lên.

Anh thậm chí còn không nhìn nàng nữa. Chết giẫm anh đi.

Và chết tiệt nàng đi, bởi vì nàng không chịu được. Nàng biết rằng bất kỳ ai có một gam kiểm chế nào trong người đều sẽ biết khi nào nên im miệng, nhưng không, nàng cần phải mở mang sự ngu ngốc và cái miệng ngu xuẩn của mình, nàng nói, “Nếu anh không thể tập hợp—”

“Đừng nói nữa,” anh cảnh cáo.

“— tinh thần rộng lượng để - “

“Tôi cảnh cáo em, Billie.”

“Thật à?” nàng bắn trả, “Em thì nghĩ anh đang đe dọa em.”

“Tôi sẽ làm vậy,” anh gằn như quạt lại, “nếu em không *ngậm miệng lại* —” Anh dừng lại bằng một tiếng chửi rủa, quay đầu sang hướng khác.

Billie nhặt một sợi chỉ bị bung ra khỏi vớ, miệng nàng mím lại thành một đường run rẩy và giận dữ. Nàng không nên nói tiếng nào. Nàng biết ngay cả khi nàng nói, bởi vì cho dù George Rokesby có tự cao và phiền phức, thì nàng cũng có lỗi khi anh bị mắc kẹt trên mái nhà, và nàng không nên kích động anh như thế.

Nhưng có thứ gì đó ở anh – một thứ tài năng đặc biệt nào đó mà chỉ anh sở hữu – đã cướp đi những năm tháng kinh nghiệm và trưởng thành của nàng, khiến nàng hành động như một đứa trẻ sáu tuổi. Nếu anh là một ai khác – *bất kì ai* khác – nàng sẽ được ca ngợi là người phụ nữ biết điều và có ích nhất trong lịch sử của Cơ Đốc giáo. Câu chuyện sẽ được lan truyền – một khi họ xuống được mái nhà – về lòng dũng cảm và trí thông minh của nàng. Billie Bridgerton...thật tháo vát, biết lí lẽ...mọi người sẽ nói vậy, bởi vì nàng *thật* tháo vát, và nàng *biết* lí lẽ.

Chỉ là không phải với George Rokesby.

“Em xin lỗi,” nàng lầm bầm.

Chậm chạp anh quay đầu lại, như thể ngay cả những thói cơ của anh cũng không thể tin những gì chúng vừa nghe được.

“Em nói em xin lỗi,” nàng lặp lại, lần này lớn hơn. Nghe như một lời bù đắp, nhưng đó là điều đúng đắn phải làm. Nhưng chẳng đời nào nàng sẽ lặp lại lần nữa, bởi vì nàng quá kiêu hãnh để có thể nuốt trôi cơn giận này. Và anh nên biết điều đó.

Vì anh cũng giống như nàng.

Mắt họ giao nhau, rồi cả hai cùng nhìn xuống, sau một lúc George nói, “Lúc này cả hai ta không ai tốt đẹp cả.”

Billie nuốt xuống. Nàng nghĩ có lẽ nàng nên nói thêm gì đó, nhưng óc phán đoán của nàng đã không mang lại lợi ích gì cho đến lúc này, vì thế nàng chỉ gật đầu, thề rằng nàng sẽ *ngậm miệng lại* cho đến khi—

“Andrew?” George thì thào. Billie chú ý ngay lập tức. “Andrew!”

George rống lên hết sức mình.

Mắt Billie điên cuồng quét qua những cái cây tuốt đàng xa ở cuối cánh đồng, và cô chắc chắn... “Andrew!” nàng hét, tự động đứng dậy trước khi nàng nhớ đến cổ chân mình.

“Ồi!” nàng rít lên, ngã phịch xuống trên mông mình. George không thèm liếc nàng lấy một cái. Anh đang bận đứng ở rìa mái nhà, vẫy tay như điên.

Andrew chẳng thể nào không thấy họ, la hét như một đôi tử thần báo tử loạn trí, nhưng nếu anh có tăng tốc bước đi thì Billie cũng không thể thấy. Nhưng đó là Andrew. Nàng chắc hẳn nên thấy mừng nếu anh không cười ngặt nghẽo trước tình cảnh gay go của họ.

Anh sẽ chẳng bao giờ bỏ qua những chuyện như thế này.

“Chào đàng ấy!” Andrew gọi to, khi anh thu hẹp khoảng cách giữa họ.

Billie liếc sang George. Nàng chỉ thấy nét mặt nhìn nghiêng của anh, nhưng trông anh nhẹ nhõm hẳn với sự có mặt của em trai. Và trông cũng dữ tợn đến kì lạ. Nàng nhận ra chẳng có gì kì lạ cả. Bất kể điều gì Andrew sẽ nói để chọc quê nàng, George sẽ phải chịu đựng nó gấp trăm lần.

Andrew đến gần hơn, chân anh nhún nhảy bất kể cái băng đeo tay của anh. “Trong tất cả những điều bất ngờ thú vị trên đời,” anh nói, mặt anh gần như nứt ra vì nụ cười toe toét. “Nếu tôi nghĩ và nghĩ và nghĩ...”

Anh ngừng lại, giờ ngón trở thanh lịch lên, Billie nhận ra dấu hiệu yêu cầu im lặng trong giây lát. Sau đó anh nghiêng đầu như thể để quay lại từ đầu, “và nghĩ—”

“Ồi trời ơi là trời,” George rống lên.

“Hãy suy nghĩ trong *suốt ngàn ấy năm...*” Andrew cười nắc nẻ. “Em vẫn không thể hiểu được—”

“Chỉ cần giúp bọn anh ra khỏi cái mái nhà chết tiệt này,” George nạt.

Billie khá là đồng tình với giọng điệu của anh.

“Em đã luôn nghĩ rằng cả hai người thật xứng đôi vừa lứa,” Andrew nói tinh quái.

“Andrew,” Billie hét.

Anh đáp lại nàng với một nụ cười mỉm. “Thật ra, cậu không cần

phải làm như vậy để có giây phút riêng tư tuyệt đối đầu. Tất cả bọn tôi sẽ rất vui lòng được giúp đỡ.”

“Im đi,” Billie yêu cầu.

Andrew nhìn lên, cười lớn ngay cả khi anh giả bộ cau mày. “Cậu thật sự muốn nói năng vậy à, Billie-Goat? Tôi là người đứng trên mặt đất.”

“Làm ơn đi, Andrew,” nàng nói, cố hết sức mình để lịch sự và biết điều. “Chúng tôi sẽ rất cảm kích sự giúp đỡ của cậu.”

“Chà, từ lúc nào cậu nói năng lễ phép thế,” Andrew lẩm bẩm.

“Em sẽ giết cậu ta,” nàng nói khế.

“Còn tôi sẽ bẻ gãy cái tay còn lại,” George càu nhàu.

Billie bật cười. Andrew không thể nào nghe thấy họ, nhưng cô nhìn xuống anh, dù sao thì đó là lúc nàng nhận ra anh đang cau mày, cánh tay lành lặn chống lên hông.

“Giờ thì sao nữa?” George hỏi, Andrew nhìn xuống cái thang, miệng anh xoắn lại với vẻ tò mò. “Tôi không chắc nếu cả hai người có nhận ra không, nhưng chẳng thể làm được gì chỉ với một tay.”

“Cởi nó khỏi cái băng đeo đi,” George nói, nhưng chữ cuối cùng của anh bị nhấn chìm bởi tiếng hét của nàng “Đừng bỏ tay khỏi cái băng đeo!”

“Em thật sự muốn ở trên mái nhà hả?” George rít.

“Và làm cậu ấy bị thương thêm lần nữa hả?” nàng đáp trả. Họ có thể đùa về việc làm gãy cái tay lành lặn của Andrew, nhưng *thật sự thì*. Anh ấy là một lính thủy trong quân đội. Điều cốt yếu là xương của anh được lành lặn.

“Em cưới tôi chỉ vì cái tay của cậu ấy sao?”

“Em sẽ không cưới anh,” nàng bắn trả. “Andrew biết chúng ta ở đâu. Cậu ấy có thể đi tìm giúp đỡ nếu chúng ta cần.”

“Lúc mà cậu ấy quay lại với một người nào đó lành lặn, chúng ta đã ở một mình với nhau được vài giờ rồi.”

“Và em cho rằng anh có một ý nghĩ đề cao sức mạnh đàn ông của mình mà anh nghĩ mọi người sẽ tin rằng anh đã xâm hại em trên mái nhà.”

“Tin tôi đi,” George rít, “bất kì ai còn lý trí sẽ biết rằng em hoàn toàn không bị chạm đến.”

Billie nhăn mày vì bối rối lần hai. Anh đang ca ngợi đạo đức của

nàng đó à? Nhưng mà—

Ồ!

“Anh thật đáng khinh,” nàng nổi điên. Vì đó là lựa chọn duy nhất của nàng để đáp trả. Không hiểu sao nàng lại nghĩ câu – *Anh không biết là có bao nhiêu người đàn ông muốn chạm vào tôi đâu* sẽ không mang đến cho nàng được bất kì điểm nào về phẩm hạnh và trí tuệ.

Hay lòng trung thực.

“Andrew,” George gọi xuống, bằng cái giọng *Tôi-là-anh-cả* kiêu căng của mình, “Tôi sẽ trả cho chú một ngàn bảng anh để chú cởi cái băng đeo đó ra và đặt cái thang vào đúng vị trí.”

Một ngàn bảng Anh ư?

Billie quay sang anh với vẻ không thể tin nổi. “Anh có điên không?”

“Em không biết nữa,” Andrew lơ đãng. “Có lẽ một ngàn bảng xứng đáng để xem hai người chém giết lẫn nhau hơn.”

“Đừng có ngốc thế,” George nói, phóng vào anh cái nhìn phẫn nộ.

“Cậu thậm chí còn không phải người thừa kế,” Billie chỉ ra, không phải như Andrew muốn được kế nghiệp cha mình để làm bá tước Manton. Anh còn quá đam mê cuộc sống tự do của mình cho loại trách nhiệm nặng nề đó.

“À, phải rồi, Edward,” Andrew nói với một tiếng thở dài cường điệu, ám chỉ đến người con trai thứ hai của nhà Rokesby, lớn hơn anh hai tuổi. “Đúng là một con sâu làm rầu nồi canh. Sẽ trông quá đỗi khả nghi nếu cả hai người bỏ mạng trong một hoàn cảnh kì cục như vậy.”

Một khoảng im lặng khó xử khi tất cả họ nhận ra rằng Andrew có lẽ đã nói ra một thứ gì đó quá nặng nề cho một lời châm biếm vô hại. Edward Rokesby đã tiếp nhận con đường đáng hãnh diện của người con trai thứ hai và đang là Trung úy của trung đoàn bộ binh 54 của Hoàng gia. Anh đã được gửi đến thuộc địa Mỹ hơn một năm trước và chiến đấu dũng cảm trong trận Quaker Hill. Anh đã ở lại Rhode Island vài tháng trước khi được chuyển đến tổng bộ nước Anh ở thành phố New York. Họ hiếm khi nhận được tin tức về sức khỏe và an toàn của anh để có thể an tâm.

“Nếu Edward hi sinh,” George nói cứng nhắc, “anh không tin

rằng hoàn cảnh này sẽ có bao giờ được miêu tả là 'kì cục'."

"Ồi, thôi đi," Andrew nói, đảo mắt với anh trai mình, "đừng có suốt ngày nghiêm túc như vậy được không."

"Anh trai của cậu mạo hiểm mạng sống vì Nhà vua và Đất nước," George nói, và thật sự, Billie nghĩ, giọng anh hơi nhanh và căng thẳng, thậm chí là đối với anh.

"Cũng như em vậy," Andrew nói với nụ cười lạnh lùng. Anh giờ cánh tay bị thương của mình về phía mái nhà, khuỷu tay và cẳng tay anh bị nén trên vai. "Hay ít nhất là một hoặc hai cái xương."

Billie nuốt xuống và do dự nhìn sang George, cố gắng đánh giá phản ứng của anh. Như những người con thứ ba thường thấy khác, Andrew đã không học đại học và đi thẳng đến Hải quân Hoàng gia như một chuẩn úy. Anh đã được thăng lên làm trung úy vào một năm trước. Andrew không thường gặp nguy hiểm nhiều như Edward, nhưng mà, anh tự hào về quân phục của mình.

Mặt khác thì George, không được phép nhận quân lệnh; là một người thừa kế chức vị bá tước, anh quá quý giá để có thể ném mình ra trước đạn pháo súng trường của Mỹ. Và Billie tự hỏi...điều đó có làm phiền anh không? Khi mà các em trai anh phục vụ cho đất nước còn anh thì không? Có bao giờ anh muốn chiến đấu không?

Rồi nàng nghĩ...tại sao nàng chưa bao giờ thắc mắc về điều này? Đúng, nàng không dành nhiều suy nghĩ của mình cho George Rokesby trừ khi anh đứng trước mặt nàng, nhưng cuộc sống của nhà Rokesby và Bridgerton hầu như là quấn vào nhau. Dường như thật kì lạ khi nàng không biết điều này.

Mắt nàng di chuyển chậm rãi từ người này sang người kia. Trong một lúc họ không nói gì. Andrew đang đứng với một cái nhìn đầy thách thức trong đôi mắt màu xanh lạnh giá của anh, và George đang nhìn xuống anh với...ờ thì, cũng không hẳn là tức giận. Ít nhất là không còn giận dữ nữa. Nhưng cũng không phải là hối hận. Hay tự hào. Hay bất cứ thứ gì nàng có thể định nghĩa.

Cuộc nói chuyện này còn lâu mới được nhắc lại.

"Ừm, *tôi* thì mạo hiểm mạng sống của mình vì một con mèo vô ơn," nàng bày tỏ, hăm hở hướng cuộc nói chuyện sang chủ đề ít nhạy cảm hơn. Tên là, cuộc giải cứu của nàng.

"Đó là những gì đã xảy ra à?" Andrew lẩm bẩm, khom xuống

chỗ cái thang. “Tôi nghĩ cậu không thích mèo mà.”

George quay sang nàng với vẻ mặt còn hơn cả tức giận. “Em thậm chí còn không thích mèo?”

“Ai cũng thích mèo mà,” Billie nói nhanh.

George nheo mắt, nàng biết không có cách nào mà anh tin rằng nụ cười dịu dàng của nàng chẳng là gì ngoài xoa dịu, nhưng lạ trời Andrew lựa ngay lúc đó để khế nguyên rửa một câu, khiến hai người họ quay sự chú ý vào nỗ lực của anh với cái thang.

“Cậu ổn không?” Billie gọi to.

“Bị nghiền nát rồi,” Andrew cúi cằm. Anh mút ngón tay út của mình. “Chết tiệt.”

“Nó không làm cậu chết được đâu,” George nạt.

Andrew tím gan tím ruột nhìn chằm chằm anh mình trong một lát.

George đảo mắt. “Ôi, lạ chúa tôi.”

“Đừng có khiêu khích cậu ấy,” Billie rít lên.

George phát ra tiếng gầm gừ kì lạ, nhưng anh giữ im lặng, khoanh tay lại khi anh nhìn xuống em trai mình.

Billie nhích ra một chút gần mái nhà để có cái nhìn tốt hơn về Andrew khi anh đặt một chân lên phía dưới cùng của cái thang và sau đó khom xuống để nắm lấy một thanh thang. Anh càu nhàu rõ to khi kéo cái thang đứng thẳng dậy. Cách làm sai hoàn toàn, nhưng đó là tất cả những gì mà người đàn ông một tay có thể làm.

Nhưng ít nhất thì anh cũng là người đàn ông một tay mạnh mẽ, với sự nỗ lực tuyệt vời và không ít những từ chửi tục, anh xoay xở đặt cái thang dựa vào tòa nhà.

“Cảm ơn,” George thở ra, mặc dù từ tông giọng của anh Billie không chắc là anh đang cảm ơn em mình hay là Chúa toàn năng.

Với Andrew giữ chắc cái thang – và không có con mèo nào dưới chân – đường leo xuống đơn giản hơn nhiều so với nỗ lực trước đó của họ. Nhưng mà đau. Vì chúa, cơn đau ở cổ chân cướp hết mọi hơi thở của nàng. Và nàng chẳng thể làm gì được. Rõ ràng nàng không thể nhảy xuống khỏi những bậc thang, nên mỗi bước chân của nàng đã dồn sức nặng vào cổ chân. Lúc nàng chạm đến bậc thang thứ ba dưới cùng, nàng làm tất cả để không bật khóc.

Một đôi tay mạnh mẽ đặt trên thắt lưng nàng. “Tôi đón được em rồi,” George nói êm ả, và nàng quy xuống.

CHƯƠNG 4

George có linh cảm rằng Billie đang đau đớn nhiều hơn là nàng thể hiện ra, nhưng anh không nhận ra nàng đau đến chừng nào cho đến khi họ leo xuống cái thang. Anh thoáng cân nhắc việc cống nàng trên lưng, nhưng dường như sẽ an toàn hơn nếu nàng leo xuống theo anh. Anh leo xuống ba bậc thang trước khi nàng đặt bàn chân lành lặn lên cái thang, rồi anh quan sát khi nàng thận trọng bước chân bị thương xuống. Trong một lúc nàng đứng yên, hẳn là đang quyết định cách tốt nhất để bước xuống bậc tiếp theo.

“Tôi sẽ dẫn dắt cái chân lành lặn của em,” anh nói nhẹ nhàng, “và giữ chặt cái thang để giảm bớt phần nào trọng lượng của em.”

Nàng gật đầu chấp thuận và làm theo hướng dẫn của anh, nàng thở hắt ra với một tiếng rít đau đớn khi cái chân khỏe của nàng vững

chắc và an toàn, và nàng có thể nâng bên chân bị thương xuống từ thang trên.

Nàng đang nín thở. Anh không thể trách nàng.

Anh đợi khi nàng trấn định lại, nhận thức là anh chỉ còn vài bậc thang phía trước; nếu cô rơi xuống – và nàng có thể bị vậy; anh thấy cổ chân nàng rất yếu – anh phải ở đủ gần để ngăn nàng rơi thẳng xuống đất.

“Có lẽ em nên thử cách khác...” cô nói, hít thở khó nhọc vì cơn đau.

“Tôi sẽ không,” anh trả lời, giữ giọng mình điềm đạm và nhún nhường. Billie chưa bao giờ thích bị ra lệnh. Anh cho là anh hiểu điều này hơn bất cứ ai. “Em không muốn cái chân ở dưới của em bị yếu đi đâu,” anh nói. “Chân em có thể bị biến dạng—”

“Tất nhiên,” nàng nói nhát gừng. Không tức giận, chỉ nhát gừng. Anh biết cái giọng đó. Đó là giọng của một người đã nhận thức được vấn đề và *thật sự* không muốn nói thêm gì về nó nữa.

Đó là giọng mà chính anh sử dụng khá thường xuyên.

Ừm, thường xuyên khi anh phải hạ cổ để nhường nhìn quan điểm.

“Em có thể làm được,” anh nói. “Tôi biết là đau.”

“Rất đau,” nàng thừa nhận.

Anh hơi mỉm cười. Anh không chắc tại sao, nhưng anh mừng là nàng không nhìn thấy mặt anh. “Tôi sẽ không để em ngã.”

“Mọi thứ trên đó ổn chứ?” Andrew gọi to.

“Bảo cậu ta im miệng lại.” Billie nghiêng răng.

George bật cười. “Tiểu thư Bridgerton yêu cầu chú cầm mồm lại,” anh gọi xuống.

Andrew bật cười ha hả. “Vậy được thôi mà.”

“Em không có nói *thế*,” Billie làm bầm, thở hỗn hển khi nàng bước xuống một bậc.

“Em gần như được nửa đường xuống rồi,” George động viên.

“Anh nói dối, nhưng em cảm kích sự ủng hộ của anh.”

Anh mỉm cười, và lần này anh biết tại sao. Billie có thể là cái nhọt ở mông hầu hết mọi lúc, nhưng nàng lúc nào cũng hài hước. “Em được một phần ba quãng đường rồi đấy,” anh nói.

“Lạc quan làm sao,” nàng làm bầm.

Nàng bước xuống thêm một bậc nữa mà không có trở ngại gì, và George nhận ra cuộc trò chuyện của họ có thể làm nàng xao nhãng. “Em có thể làm được, Billie,” anh nói.

“Anh đã nói vậy rồi.”

“Đáng để nhắc lại mà.”

“Em nghĩ—” nàng rít lên, rồi nín thở khi nàng bước xuống thêm một bậc thang.

Anh đợi khi nàng bình tĩnh lại, nàng run rẩy khi cô đứng thẳng lại trên cái chân khỏe mạnh của mình.

“Em nghĩ,” nàng lại nói, giọng nàng chuyển sang thận trọng hơn, như thể nàng kiên quyết nói năng đâu ra đấy đàng hoàng, “rằng đây là lần anh cư xử dễ thương nhất ở trước mặt em.”

“Tôi có thể nói em cũng vậy,” anh bình luận

Nàng đã đi được nửa đường xuống.

“Đồng ý.”

“Không có gì hăng hái bằng một đối thủ có tài,” anh nói, nghĩ về những lúc họ giương cung bạt kiếm. Billie chưa bao giờ là người dễ xơi trong các cuộc nói chuyện, đó là lý do tại sao luôn rất vui khi anh nói chuyện với nàng.

“Em không chắc điều đó đúng trên chiến – “Ui!”

George đợi khi cô nghiêng răng và tiếp tục.

“—trên chiến trường,” nàng nói, sau một tiếng rít khá là tức tối. “Chúa ơi, đau quá,” nàng làm bầm.

“Tôi biết,” anh nói động viên.

“Không anh không biết đâu.”

Anh lại cười. “Ừ, tôi không biết thật.”

Nàng khẽ gạt đầu và bước thêm bước nữa. Sau đó, bởi vì nàng là Billie Bridgerton và như thế về cơ bản là nàng không thể bỏ qua một vấn đề còn dang dở và để nó yên, nàng nói, “Trên chiến trường, em nghĩ em có thể tìm được một đối thủ truyền cảm hứng.”

“Truyền cảm hứng ư?” anh lẩm bẫm, hăm hở khiến nàng tiếp tục nói.

“Nhưng không hăng hái.”

“Kẻ này sẽ dẫn đến kẻ khác,” anh bảo, nói thể không có nghĩa là anh đã được trực tiếp mắt thấy tai nghe. Những trận chiến duy nhất của anh diễn ra sau những hàng rào chắn hoặc trên sàn đấu

bốc, nơi mà đa phần sự mạo hiểm là sự kiêu hãnh của một người. Anh nhẹ nhàng bước xuống thêm một bước, cho Billie cơ hội để làm theo, sau đó anh liếc qua vai nhìn Andrew, đang huýt sáo trong khi đợi.

“Em giúp gì được không?” Andrew hỏi, thấy anh liếc mình. George lắc đầu, rồi nhìn lại Billie. “Em gần như xuống bậc cuối cùng rồi,” anh bảo nàng.

“Làm ơn nói rằng lần này anh không nói dối.”

“Tôi không nói dối.”

Và đúng vậy. Anh nhảy xuống, bỏ qua hai bậc thang cuối cùng, đợi nàng leo xuống đủ gần để anh bắt lấy nàng. Một lúc sau nàng đã ở trong tầm với, và anh kéo nàng vào vòng tay mình.

“Tôi đỡ được em rồi,” anh lẩm bẩm, anh thấy nàng quy xuống một chút, một lần trong đời nàng cho phép người khác chăm sóc mình.

“Tốt rồi,” Andrew phấn khởi, ngó đầu lại gần. “Cậu khỏe không Billie-goat?”

Billie gật, nhưng nhìn nàng không hề ổn. Hàm nàng vẫn bạnh ra, từ cái cách cổ họng nàng hoạt động, rõ ràng là nàng đang cố không khóc.

“Đưa ngốc này,” George rì rầm, sau đó anh biết nàng không hề ổn, bởi vì nàng để câu đó trôi qua mà không phản biện gì. Thực tế thì, nàng đã xin lỗi, điều đó không hề giống nàng chút nào và nó gần như đáng báo động.

“Tới lúc về nhà rồi,” George nói.

“Để xem qua cái chân này đã,” Andrew nói, giọng anh vẫn hăm hở đến đáng ghét trong hoàn cảnh này. Anh cõng vớ nàng ra, khẽ huýt sáo, nói với vẻ ngạc nhiên, “Ồ, Billie, cậu đã làm gì với cậu vậy? Trông ớn quá.”

“Im miệng,” George nói.

Andrew chỉ nhún vai. “Chắc nó không gãy đâu—”

“Không có gãy,” Billie cắt ngang.

“Nhưng mà cậu vẫn phải nghỉ ngơi ít nhất trong một tuần đấy.”

“Có lẽ không lâu thế đâu,” George nói, cho dù anh nghĩ Andrew nói đúng. Nhưng mà, không có vấn đề gì khi cân nhắc tình trạng của nàng. Họ không nói gì mà Billie không biết cả. “Ta đi chứ?” Anh

nói.

Billie nhắm mắt và gật đầu. “Chúng ta nên dẹp cái thang đi,” nàng thì thào.

George giữ chặt nàng trong tay và đi về Aubrey Hall, nơi Billie sống với cha mẹ và ba người em. “Ngày mai chúng ta sẽ lo chuyện đó.”

Nàng gật. “Cảm ơn.”

“Vì cái gì?”

“Mọi thứ.”

“Điều đó bù đắp được khá nhiều đấy,” anh nói với giọng khô khốc.

“Anh có chắc là anh muốn mắc món nợ này không?” Nàng nhìn lên anh, mắt nàng mỗi một nhưng lại khôn ngoan. “Anh đang làm quá phận của một quý ông khi ôm em thế này.”

George cười thầm vì điều đó. Nàng nói đúng, anh nghĩ vậy, mặc dù anh chưa bao giờ đối xử với Billie Bridgerton như những quý cô khác mà anh quen. Quỷ thật, không ai làm vậy cả.

“Cậu vẫn có thể đến ăn tối đêm nay chứ?” Andrew nói, nháy chân sáo ở bên cạnh George.

Billie bối rối quay sang anh. “Gì cơ?”

“Chắc là cậu không quên đâu nhỉ,” anh nói, đặt một bàn tay bi đát lên tim mình. “Gia đình Rokesby hân hoan chào đón đứa con ăn chơi hoang đảo –“

“Chú không phải đứa con hoang đảo,” George nói. Lạ Chúa.

“Một đứa con ăn chơi trác táng,” Andrew chỉnh lại với vẻ khoái trá. “Em đã đi xa trong nhiều tháng, thậm chí là nhiều năm.”

“Không phải nhiều năm,” George nói.

“Không phải nhiều năm,” Andrew đồng ý, “nhưng có cảm giác như vậy, phải không?” Anh nghiêng người xuống chỗ Billie, đủ gần để thúc nàng một cái nhẹ. “Cậu nhớ tôi mà, phải không, Goatrix? Thôi nào, thừa nhận đi.”

“Cho cô ấy vài lý do đi,” George nói cáu kỉnh.

“Ồ, cô ấy không để ý đâu.”

“Cho *tôi* vài lý do đi.”

“Vậy đó là một chuyện hoàn toàn khác,” Andrew bật cười nói.

George bắt đầu cau có, nhưng đầu anh đột nhiên ngừng phát

lên. “Chú vừa mới gọi cô ấy là gì?”

“Cậu ấy thường xuyên so sánh em với con dê,” Billie nói bằng giọng đều đều của người không còn thấy bực mình nữa.

George nhìn nàng, rồi nhìn Andrew, sau đó chỉ lắc đầu. Anh chưa bao giờ hiểu nổi khiếu hài hước của họ. Hay có lẽ vì anh chưa bao giờ là một phần trong đó. Khi trưởng thành, anh luôn thấy mình cách biệt với phần còn lại của nhà Rokesby và Bridgerton. Phần lớn là do tuổi tác của anh – lớn hơn Edward năm tuổi, người lớn thứ hai trong nhà – nhưng cũng do địa vị của anh. Anh là anh cả, là người thừa kế. Anh, như cha anh vẫn còn sống để nhắc nhở anh, có đầy trách nhiệm. Anh không thể nào rong chơi suốt ngày, trèo cây và gãy xương.

Edward, Mary, và Andrew Rokesby nhanh chóng được sinh ra sau đó, mỗi đứa cách nhau khoảng một năm, Bọn họ, cùng với Billie, người cùng tuổi với Mary, đã lập thành một nhóm nhỏ khăng khít cùng nhau làm mọi thứ. Nhà Rokesby và Bridgerton cách nhau chỉ ba dặm, hầu hết mọi lúc bọn trẻ gặp nhau ở giữa hai nhà, tại con suối chia cách hai điền sản, hay ở cái nhà trên cây mà Lord Bridgerton xây với sự nài nỉ của Billie trên cây soài cổ gần ao cá. Hầu hết thời gian George không chắc bọn trẻ làm trò nghịch ngợm gì, nhưng các em của anh luôn về nhà với vẻ ngoài dơ dáy, bụng đói meo và một tinh thần vui tươi phơi phới.

Anh chưa bao giờ ghen tị. Thật vậy, bọn họ ồn ào hơn bất cứ cái gì. Điều cuối cùng anh muốn làm khi từ trường về nhà là bị lấm bẩn với một lũ nít ranh mà tuổi trung bình còn chưa đến hai con số.

Nhưng thỉnh thoảng anh cũng ngẫm nghĩ. Sẽ như thế nào nếu anh có một đám bạn như vậy? Anh chưa bao giờ có một người bạn bằng tuổi đúng nghĩa cho đến khi anh đi học ở Eton năm 12 tuổi. Chỉ đơn giản là không có ai để bầu bạn.

Nhưng giờ có hơi nghiêm trọng rồi. Tất cả họ đều trưởng thành, Edward trong quân đội và Andrew gia nhập hải quân, Mary đã kết hôn với bạn thân của George là Felix Maynard. Billie cũng đã qua tuổi niên thiếu, nhưng nàng vẫn là Billie, vẫn rong chơi nô đùa quanh điền sản của cha nàng, vẫn cưỡi con ngựa hung hăng của nàng như thể xương nàng làm bằng thép và mang nụ cười rộng mở đi quanh ngôi làng yêu quý nàng.

Và đối với George...anh nghĩ anh vẫn là chính anh. Vẫn là người thừa kế, vẫn chuẩn bị cho những trách nhiệm kể cả khi cha anh vẫn còn nắm quyền, anh vẫn chẳng làm gì cả trong khi các em anh bắt tay vào chiến đấu cho Tổ quốc.

Anh nhìn đôi tay của mình, hiện giờ đang ôm chặt Billie khi anh mang nàng về nhà. Hẳn đây là việc hữu ích nhất mà đôi tay này từng làm trong suốt từng ấy năm.

“Chúng ta nên mang cậu đến Crake,” Andrew nói với Billie. “Nó gần hơn, rồi cậu có thể ở lại ăn tối.”

“Cô ấy bị đau,” George nhắc anh.

“Phì. Khi nào mà chuyện đó ngăn được cô ấy vậy?”

“Ừ thì cô ấy ăn mặc không đúng mực,” George nói. Anh nghe như một kẻ hợm hĩnh và anh biết điều đó, nhưng anh đang cảm thấy bức bối đến khó hiểu, và anh không thể đổ hết lên đầu Billie trong khi nàng đang bị thương.

“Em chắc là cô ấy có thể tìm được vài bộ váy trong tủ áo của Mary,” Andrew tùy tiện nói. “Con bé không mang theo mọi thứ khi nó kết hôn, phải không?”

“Không,” Billie nói, giọng nàng nghẹn lại trong ngực George. Điều đó thật buồn cười, làm sao một người có thể cảm nhận âm thanh qua cơ thể một người khác chứ. “Cô ấy để lại một ít đồ.”

“Vậy là ổn rồi,” Andrew nói. “Cậu sẽ đến ăn tối, cậu sẽ ngủ qua đêm, và mọi thứ trên đời này đều ổn hết.”

George nhìn anh với vẻ kém vui.

“Tôi sẽ ở lại ăn tối,” Billie đồng ý, nghiêng đầu qua để giọng cô không nghẹn lại trong ngực George, “nhưng sau đó tôi sẽ về nhà. Tôi thích được ngủ trên giường mình hơn, nếu cậu không phiền.”

George trợn chân.

“Anh có sao không?” Andrew thắc mắc.

“Không có gì,” George lầm bầm. Sau đó, không hiểu vì sao, anh bắt buộc phải thêm vào, “Chỉ là đôi khi chân chú bị yếu đi trong một lát và nó khụy xuống thôi.”

Andrew nhìn anh với vẻ tò mò. “Chỉ là đôi khi, hử?”

“Câm miệng.”

Câu đó chỉ làm Andrew bật cười.

“Em cũng thường bị thế,” Billie nói, nhìn lên anh với nụ cười

mỉm. “Khi anh mệt và anh còn không nhận ra điều đó. Và đôi chân làm anh ngạc nhiên.”

“Chính xác.”

Nàng lại cười, nụ cười thân tình, và anh nảy ra ý nghĩ – mặc dù đây không phải là lần đầu tiên, anh ngạc nhiên nhận ra– thật ra nàng khá xinh đẹp.

Mắt nàng đáng yêu – màu nâu đậm ấm áp và trùi mền, bất kể có bao nhiêu tranh cãi nằm sâu trong lòng họ. Và da nàng trắng rõ rệt đối với người hay ở ngoài trời như nàng, dù vậy nàng cũng có vào vài đốm tàn nhang ở mũi và má. George không thể nhớ liệu lúc còn nhỏ nàng đã có chưa. Anh chưa bao giờ thật sự chú ý đến tàn nhang của Billie Bridgerton.

Anh thật sự chưa bao giờ để ý đến nàng, hay đúng ra thì anh đã cố để không chú ý. Nàng đã – và luôn luôn – khó trốn tránh.

“Anh đang nhìn gì vậy?” nàng hỏi.

“Đốm tàn nhang của em.” Anh thấy không có lí do gì để nói dối.

“Tại sao?”

Anh nhún vai. “Chúng ở đó mà.”

Môi nàng mím lại, và anh nghĩ cuộc trò chuyện đến đây là hết. Nhưng sau đó nàng nói, khá láo xược, “Em không có nhiều tàn nhang.”

Anh nhướng mày.

“62,” nàng nói.

Anh gần như dừng bước đi. “Em đếm chúng ư?”

“Khi em không có gì khác để làm. Thời tiết tệ hại, và em không thể ra ngoài.”

George biết tốt hơn hết là không hỏi han về việc thuê thù, tranh màu nước, hay bất kì thứ gì trong hàng tá thứ có thể làm trong nhà mà những quý cô anh quen biết hay làm.

“Chắc là giờ em có thêm một ít nữa,” Billie thừa nhận. “Giờ đang là một mùa xuân đầy nắng.”

“Chúng ta đang nói chuyện gì vậy?” Andrew hỏi. Anh đi trước họ một chút và họ mới vừa bắt kịp.

“Những đốm tàn nhang của tôi,” Billie nói.

Anh chớp mắt. “Chúa ơi, cậu thật nhàm chán.”

“Hoặc là thấy chán,” Billie cãi lại.

“Hoặc cả hai.”

“Hẳn là do người đồng hành rồi.”

“Tôi luôn nghĩ George thật tẻ nhạt,” Andrew nói.
George đảo mắt.

“Tôi đang nói *cậu* đấy,” Billie nói.

Andrew chỉ cười nhăn nhở. “Cái chân sao rồi?”

“Còn đau,” nàng nói thẳng.

“Tốt hơn? Tệ hơn?”

Billie suy nghĩ trong một lát, sau đó trả lời, “Vẫn vậy thôi. Không, tốt hơn rồi, tôi nghĩ vậy, từ lúc tôi không đặt sức nặng lên nó.” Nàng lại nhìn lên George. “Cảm ơn,” nàng nói. “Lần nữa.”

“Không có gì,” anh trả lời, nhưng giọng anh cộc cằn. Anh chưa bao giờ có chỗ trong cuộc nói chuyện của họ. Chưa bao giờ.

Con đường có ngã rẽ, và George quay qua phải, về phía Crake. Nhà anh *gần* hơn, và với cánh tay của Andrew bị treo, anh phải bồng Billie suốt quãng đường về.

“Em có nặng quá không?” nàng hỏi, giọng có hơi buồn ngủ.

“Nếu em nặng thì cũng chẳng thành vấn đề.”

“Trời ạ, George, chẳng có gì ngạc nhiên khi anh khao khát được đồng hành cùng phái nữ,” Andrew rên rỉ. “Đó rõ ràng là một lời mời gọi để nói, ‘Dĩ nhiên không nặng rồi. Em là một cánh hồng mong manh nữ tính.’”

“Không, không phải vậy,” Billie nói.

“Là vậy đó,” Andrew nói chắc chắn. “Cậu không nhận ra đó thôi.”

“Anh không thèm khát đồng hành với phụ nữ,” George nói. Bởi vì *thật sự là vậy*.

“Ồ, phải, dĩ nhiên anh không rồi,” Andrew nói với vẻ châm biếm rành rành. “Anh đang ôm Billie trong tay mà.”

“Tôi nghĩ có lẽ *cậu* vừa mới xúc phạm tôi,” nàng nói.

“Không phải đâu, bạn hiền ơi. Chỉ là một câu trần thuật thôi mà.”

Nàng cau mày, đôi lông mày màu hạt dẻ của nàng hạ xuống đôi mắt. “Khi nào *cậu* về lại biển?”

Andrew nhìn nàng. “Cậu sẽ nhớ tôi cho xem.”

“Tôi không nghĩ vậy.”

Nhưng tất cả họ đều biết là nàng nói dối.

“Dù sao thì cậu vẫn còn George,” Andrew nói, giơ tay và đập vào một nhánh cây tầm thấp. “Cả hai người sẽ làm thành một cặp.”

“Im đi,” Billie nói. Nghe còn nhu mì hơn là từ miệng George.

Andrew cười khúc khích, và cả ba hướng về Crake House, bước đi trong sự im lặng dễ chịu khi những cơn gió nhẹ nhàng thổi qua những tán cây non.

“Em không nặng lắm đâu,” đột nhiên George nói.

Billie ngáp, nằm yên ổn trong vòng tay anh khi nàng nhìn lên mặt anh. “Anh vừa nói gì à?”

“Em không nặng lắm.” Anh nhún vai. Vì vài lí do, dường như thật quan trọng để nói điều đó.

“À, ừm.” Nàng chớp mắt vài lần, đôi mắt nâu của nàng bối rối và dễ chịu. “Cảm ơn.”

Ở đằng trước, Andrew cười ha hả, dù sao đi nữa, George cũng không biết tại sao.

“Vâng,” Billie nói.

“Em nói gì cơ?”

“Phải,” nàng lại nói, trả lời câu hỏi mà anh không nói ra, “cậu ấy đang cười chúng ta.”

“Tôi cũng có cảm giác vậy mà.”

“Cậu ta là một tên ngốc,” nàng nói, thở dài vào lồng ngực George. Nhưng nó là một tiếng thở dài triu mến; không có từ *cậu ta là tên ngốc* nào lại thấm nhuần tình yêu và quý mến như vậy.

“Thật vui khi có cậu ấy ở nhà,” George nhẹ nhàng nói. Và đúng vậy. Anh đã bị các em trai làm phiền suốt nhiều năm, đặc biệt là Andrew, nhưng giờ khi họ đều lớn lên và theo đuổi một cuộc sống vượt qua sự bình thường của Kent và London, anh nhớ họ.

Cũng nhiều như anh ghen tị với họ.

“Thật vui, đúng không?” Billie mỉm cười tự lự, rồi nàng thêm vào, “Không phải là em đã từng nói với cậu ấy như vậy.”

“Ồ không. Chắc chắn không.”

Billie cười vì trò đùa họ chia sẻ với nhau, rồi nàng ngáp. “Xin lỗi,” nàng lẩm bẩm. Nàng không thể che miệng vì tay nàng đang ôm cổ anh. “Anh có phiền không nếu em nhắm mắt?”

Có thứ gì đó kì cục và xa lạ dâng lên trong lòng George. Thứ gì đó như sự bảo vệ. “Dĩ nhiên không rồi,” anh nói.

Nàng cười – nụ cười hạnh phúc và ngái ngủ - và nói, “em chưa bao giờ gặp rắc rối với việc ngủ cả.”

“Chưa bao giờ ư?”

Nàng lắc đầu, và tóc nàng, đã rơi ra khỏi những cái kẹp từ lâu, đang cù vào cằm anh. “Em có thể ngủ ở bất cứ đâu,” nàng ngáp khi nói.

Nàng chớp mắt suốt quãng đường còn lại, và George thấy không phiền chút nào.

CHƯƠNG 5

Billie chỉ sinh sau Mary Rokesby mười bảy ngày, và theo lời cha mẹ họ, họ đã là bạn thân ngay từ giây phút cả hai được đặt chung trong một cái nôi khi phu nhân Bridgerton đến thăm phu nhân Manston theo thông lệ sáng thứ năm hàng tuần.

Billie không chắc tại sao mẹ nàng lại mang một đứa bé sơ sinh hai tháng tuổi theo khi mà ở Aubrey Hall có một cô bảo mẫu giỏi giang, nhưng nàng nghi ngờ là có chuyện gì đó phải làm với việc nàng biết trở mình lúc mới sáu tuần tuổi.

Phu nhân Bridgerton và phu nhân Maston là hai người bạn trung thành và tận tụy, và Billie chắc chắn cả hai người sẵn sàng hi sinh mạng sống vì người kia (hoặc là những đứa con của người kia), nhưng cũng phải nói rằng, luôn có sự cạnh tranh mạnh mẽ trong mối quan hệ của họ.

Billie cũng nghi ngờ năng lực phi thường của nàng trong nghệ thuật trở mình không có liên quan gì đến thiên tài bẩm sinh mà liên quan nhiều đến đầu ngón tay trở của mẹ đẩy vào vai nàng. Nhưng như mẹ nàng đã chỉ ra, không có ai chứng kiến cả.

Nhưng theo những gì *được* chứng kiến – bởi cả hai người mẹ và một cô hầu gái - thì khi Billie được đặt vào cái nôi rộng rãi của Mary, nàng đã vươn tay ra và nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của cô bé. Và khi mẹ họ cố tách hai đứa ra, cả hai đã gào khóc như nữ thần báo tử.

Mẹ Billie bảo rằng bà bị cám dỗ để bỏ nàng lại qua đêm ở Crake House; đó là cách duy nhất để hai đứa trẻ nín khóc.

Buổi sáng đầu tiên đó chắc chắn là dấu hiệu của những điều sẽ đến. Billie và Mary là hai hạt đậu trong một vỏ đậu, theo như lời bảo mẫu của họ nói. Hai hạt đậu khác nhau lại tình cờ yêu mến nhau.

Trong khi Billie can đảm, thì Mary thận trọng. Không phải nhút nhát, mà là thận trọng. Cô ấy luôn quan sát trước khi nhảy qua. Billie cũng vậy; cô ấy chỉ có xu hướng làm điều đó một cách tỉ mỉ hơn.

Và rồi nàng nhảy cao và xa, thường vượt qua cả Edward và Andrew, hai người cảm thấy ít nhiều bị buộc phải chơi với nàng sau khi họ nhận ra Billie sẽ A) theo họ cho đến tận trời cuối đất trừ việc B) nàng thường đã ở đó trước khi họ đến.

Với Mary – sau khi đã cẩn thận suy xét những nguy hiểm xung quanh - ở ngay phía sau nàng.

Và vì vậy họ làm thành một bộ tứ. Ba đứa trẻ nghịch ngợm và một đứa lý trí.

Thỉnh thoảng họ cũng nghe lời Mary. Thật vậy, họ có làm. Đó có lẽ là lí do duy nhất giúp bốn người lớn lên mà không bị thương tích gì nghiêm trọng.

Nhưng giống như tất cả mọi điều tốt đẹp khác, rồi cũng đến hồi kết thúc, một vài năm sau cả Edward và Andrew rời khỏi nhà, Mary rơi vào lưới tình, kết hôn, và chuyển đi. Cô và Billie thường xuyên trao đổi thư từ, nhưng đã không còn như xưa nữa. Nhưng mà, Billie vẫn luôn xem Mary là bạn thân nhất của mình, vì thế, khi nàng thấy mình ở Crake House với một cái chân bị bong gân và không có gì để mặc ngoại trừ cái quần ống túm và một cái áo sơ mi khá dơ dáy cùng một cái áo khoác, nàng không thấy hối tiếc vì đã lục tung tủ quần áo của bạn mình để tìm một bộ đồ thích hợp cho buổi ăn tối.

Hầu hết mấy cái đầm đều lỗi thời, nhưng Billie không bận tâm. Sự thật là, có lẽ nàng còn chẳng nhận ra được nếu cô hầu giúp nàng mặc váy không xin lỗi vì điều đó.

Và chắc chắn là chúng còn thời trang hơn bất cứ thứ gì nàng sở hữu trong phòng của nàng.

Billie nghĩ vấn đề lớn hơn đó là chiều dài, hay đúng hơn, phần dư ra của cái váy. Mary cao hơn nàng, ít nhất là ba inch. Điều này luôn làm Billie khó chịu (và làm Mary thích thú) vô cùng; lúc nào nàng cũng thấy trong hai người họ nàng nên là người cao hơn. Nhưng trong lúc mà Billie còn không thể bước đi, nó cũng chẳng là vấn đề gì to tát.

Váy của Mary lúc nào cũng rộng hơn ở phần ngực. Nhưng người đi nhờ vả thì chẳng thể đòi hỏi gì hơn, vậy nên Billie nhét thêm hai cái khăn chéo vào phần ngực, và nàng quyết định thấy biết ơn tử quần áo của Mary vì đã có chiếc váy tròn khá đơn giản với sắc xanh lá mà Billie nghĩ là sẽ tôn nước da nàng.

Cô hầu đang gắn vài cái kẹp cuối cùng vào tóc Billie khi có tiếng gõ vang lên trên cánh cửa phòng cũ của Mary, nơi mà Billie vào ở.

“George,” nàng ngạc nhiên nói khi thấy hình dáng chắc nịch của anh chắn ở lối vào. Anh đang mặc một bộ trang phục thanh lịch màu xanh thẫm mà nàng ngờ rằng nó sẽ làm tôn đôi mắt anh nếu anh mặc nó vào ban ngày. Những chiếc nút áo bằng vàng sáng lấp lánh trong ánh nến, làm tăng thêm diện mạo của anh.

“Thưa quý cô,” anh thì thầm, khẽ cúi chào. “Tôi đến để giúp em đi đến phòng khách.”

“Ồ.” Billie không chắc là tại sao nàng lại ngạc nhiên. Andrew thì chắc không thể làm được, và cha anh, người chắc hẳn đã đi xuống lầu, đã không còn khỏe mạnh như xưa.

“Nếu em muốn,” George nói, “chúng ta có thể gọi một người hầu.”

“Không, không, dĩ nhiên không cần,” Billie trả lời. Một người hầu có vẻ rất bất tiện. Ít nhất thì nàng *biết* George. Và anh đã từng ẵm nàng một lần.

Anh bước vào phòng, siết chặt tay sau lưng khi anh đến bên cô. “Cổ chân em sao rồi?”

“Vẫn còn khá đau,” nàng thừa nhận, “nhưng tôi băng nó bằng

vài mảnh gạc lớn rồi, chắc sẽ có ích.”

Môi anh cong lên, mắt anh lóe lên với ánh sáng lấp lánh. “Băng gạc ư?”

Trong cơn kinh sợ của cô hầu gái, nàng vén cái váy dài lên và giơ chân ra, để lộ cổ chân bị băng bằng một dải băng hồng tươi.

“Rất thời trang,” George nhận xét.

“Em không thể bào chữa cho việc xé tấm khăn trải giường khi cái này cũng xài được.”

“Rất thực tế.”

“Em nghĩ vậy,” Billie nói, giọng nói vui vẻ của nàng dường như cho một sự bất mãn nhẹ khi nàng nhận ra câu đó có thể không phải là một lời khen. “Ừm,” nàng nói, quét một chỗ bụi vô hình khỏi tay mình, “dù sao thì chúng cũng là khăn trải giường của anh. Anh nên biết ơn em.”

“Chắc vậy rồi.”

Nàng nheo mắt lại.

“Phải,” anh nói, “Tôi đang móc mĩa em đấy. Nhưng chỉ một chút thôi.”

Billie thấy cằm mình hất lên khoảng một inch. “Miễn là nó chỉ một chút.”

“Tôi không dám làm ngược lại,” anh trả lời. Anh nghiêng người một chút. “Ít nhất là không khi có mặt của em.”

Billie liếc nhìn cô hầu gái. Cô ta có vẻ như hết sức hoảng sợ vì cuộc nói chuyện này.

“Tuy nhiên, việc này hệ trọng đấy Billie,” George nói, tỏ ra rằng mình có một trái tim nhân ái đang đập ở đâu đó trong lồng ngực, “em có chắc là em đủ khỏe để ăn tối không?”

Nàng đeo vào một cái khayên tai. Lại là của Mary. “Em phải ăn. Em có thể làm được như những người khác khác.”

Lúc đó anh mỉm cười. “Cũng khá lâu rồi kể từ khi chúng ta có mọi người - ừm, ít nhất là nhiều như tối này - ở cùng nhau.”

Billie gật đầu, vẻ đăm chiêu. Khi nàng còn nhỏ, gia đình Rokesby và Bridgerton cùng nhau ăn tối vài lần mỗi tháng. Với chín đứa trẻ giữa hai gia đình, bữa tối – hoặc bữa trưa, hay bất cứ ngày lễ kì lạ nào mà họ chọn để tổ chức – luôn đầy những chuyện ồn ào và huyền ảo.

Nhưng từng người một, các cậu trai đến Eton, đầu tiên là George, sau đó là Edward, và rồi là Andrew. Hai em trai của Billie, Edward và Hugo, đang trọ ở đó, cùng với con trai út nhà Rokesby, Nicholas. Mary đã tìm thấy tình yêu và chuyển đến Sussex, và giờ những người duy nhất còn ở lại đây thường xuyên là Billie và em gái nàng Georgiana, mười bốn tuổi, rất dễ thương nhưng không có vòng ngực của một người phụ nữ trưởng thành ở độ tuổi ba và hai mươi.

Và dĩ nhiên là George, nhưng – với tư cách là người đàn ông độc thân đắt giá – anh chia thời gian ra giữa Kent và London.

“Một xu để biết em đang nghĩ gì,” George nói, băng ngang qua phòng đến chỗ Billie ở bàn trang điểm.

Nàng lắc đầu. “Không đáng giá thế đâu. Thật sự chỉ là những chuyện ủy mị thôi.”

“Ủy mị? Em sao? Tôi phải biết nhiều hơn chứ.”

Nàng nhìn anh, rồi nói, “Chúng ta đang bị giảm số lượng đi. Đã từng có rất nhiều chúng ta.”

“Vẫn còn chúng ta,” anh chỉ ra.

“Em biết, nhưng hiếm khi chúng ta ở cùng nhau. Nó làm em buồn.” Khó mà tin được nàng đang nói chuyện thẳng thắn với George, nhưng hôm nay là một ngày kì lạ và mệt nhọc. Có lẽ nó đã làm nàng bớt e dè hơn.

“Chúng ta sẽ tề tựu bên nhau lần nữa,” anh mạo muội nói. “Tôi khá chắc điều đó.”

Billie nhướn mày. “Anh được trả công để làm em vui lên à?”

“Mẹ em trả cho tôi ba đồng.”

“Cái gì?”

“Tôi đùa thôi.”

Nàng cau có, nhưng cảm giác của nàng không thực sự là vậy.

“Được rồi, đến đây. Tôi ẵm em xuống.” Anh khom xuống để bế nàng vào vòng tay anh, nhưng khi anh di chuyển sang phải, nàng quay sang trái và đầu họ đụng vào nhau.

“Ui, xin lỗi,” anh lầm bầm.

“Không, là lỗi của em.”

“Được rồi, tôi sẽ...” Anh định vòng tay ra sau lưng và chân nàng, nhưng có gì đó ngượng nghịu khi làm vậy, cái này còn kì cục

hơn nữa, khi mà anh đã ôm cô suốt một dặm đường chỉ mới vài giờ trước.

Anh nâng nàng lên không, và cô hầu gái, đứng yên lặng trong suốt cuộc trò chuyện, giật thót lên khi chân Billie vung thành hình vòng cung.

“Em có thể nói lỏng tay ở cổ tôi không,” George nói.

“Ồ, thật xin lỗi.” Billie chỉnh lại vị trí. “Nó cũng giống như hồi trưa nay thôi.”

Anh đi ra ngoài hành lang. “Không, không giống.”

Có lẽ không giống, Billie tự thừa nhận. Nàng cảm thấy thoải mái khi anh ẵm nàng qua khu rừng. Không gì dễ chịu hơn khi nàng có quyền nằm trong vòng tay một người đàn ông không có họ hàng với mình. Còn lúc này thì nàng cảm thấy không thoải mái. Nàng cảm nhận được sự gần gũi từ anh, hơi nóng của cơ thể anh, lan tỏa từ quần áo anh. Cổ áo khoác của anh khá cao, nhưng khi ngón tay nàng lướt qua phần rìa cổ áo, một món tóc nâu nhạt của anh cù vào da nàng.

“Có gì không ổn à?” anh hỏi khi họ đi đến đầu cầu thang.

“Không,” nàng nói nhanh, sau đó háng giọng. “Sao anh hỏi vậy?”

“Em không ngừng bồn chồn kể từ lúc tôi bế em lên.”

“Ồ.” Nàng không thể nghĩ ra được bất kì cái gì để trả lời. “Là do cái chân đau.” Không, có vẻ như nàng *có thể* nghĩ ra được gì đó. Lòng thương hại lúc này là không thích hợp.

Anh dừng lại, nhìn xuống cô với vẻ băn khoăn. “Em có chắc là muốn xuống ăn tối không?”

“Em *chắc*.” Nàng thở ra một hơi cáu gắt. “Vì Chúa, em đã ở đây rồi. Thật lố bịch để tự cách ly mình trong phòng của Mary.”

“Khó mà gọi đó là cách ly.”

“Sẽ có cảm giác như vậy,” nàng lầm bầm.

Anh nhìn nàng với vẻ tò mò. “Em không thích ở một mình, đúng không?”

“Không, khi cả thế giới đang vui vẻ mà không có em,” nàng trả đũa.

Anh im lặng trong giây lát, đầu anh nghiêng qua một bên đủ xa để biểu lộ rằng anh thấy lời nàng nói thật lố bịch. “Vậy những lúc

còn lại thì sao?”

“Gì cơ?”

“Khi cả thế giới không tụ họp mà không có em,” anh nói với giọng điệu mơ hồ. “Em có phiền khi ở một mình không?”

Nàng nhăn mày lại khi nàng nhìn lên anh chằm chằm. Cái kiểu thăm dò quái quỷ gì thế này?

“Đó không phải là một câu hỏi khó,” anh nói, có thứ gì đó khiêu khích anh hạ giọng xuống thành một tiếng thì thầm.

“Không, dĩ nhiên em không ngại ở một mình.” Nàng mím môi, cảm thấy khá tức giận, và cáu kỉnh. Nhưng anh đang hỏi nàng câu hỏi mà nàng còn chưa bao giờ hỏi chính mình. Nhưng rồi, trước khi nàng nhận ra mình định nói gì, nàng nghe mình lên tiếng, “Em không thích—“

“Cái gì?”

Cô lắc đầu. “Đừng bận tâm.”

“Không, nói cho tôi biết.”

Nàng thở dài. Anh sẽ không để chuyện này qua đi. “Em không thích ở yên một chỗ. Em có thể ở một mình cả ngày nếu em được ở ngoài trời. Hay thậm chí là phòng khách, nơi có cửa sổ cao và có nhiều ánh sáng.”

Anh chậm rãi gật đầu, như thể anh đồng ý với nàng.

“Anh cũng giống vậy, đúng không?” nàng hỏi.

“Tôi khá thích được ở một mình,” anh tiếp lời.

“Chắc rồi.”

Anh xoay sở một cái nhếch mép. “Tôi tưởng chúng ta sẽ không sỉ nhục nhau tối nay.”

“Không có mà.”

“Tôi đang bế em xuống một dãy cầu thang. Em nên nói năng lịch sự với tôi.”

“Hiểu rồi,” nàng bằng lòng.

George đi xuống tầng dưới, và nàng nghĩ cuộc nói chuyện này đã hết thì anh nói, “Còn cái ngày mưa dầm mưa dề không dứt.”

Billie nghiêng đầu sang một bên. Nàng biết anh đang nói đến ngày nào. Thật khó khăn. Nàng đã dự định dắt con ngựa Argo ra kiểm tra hàng rào ở cuối phía nam dãy đất của cha nàng. Và có lẽ nàng sẽ dừng lại vì đám dâu rừng. Còn quá sớm mới đến mùa trái

chín, nhưng hoa sẽ bắt đầu xuất hiện, và nàng hiếu kỳ về sự phong phú của chúng.

“Dĩ nhiên là em ở trong nhà,” George nói tiếp. “Không có lí do gì để ra ngoài.”

Nàng không chắc anh định hướng chuyện này đi đến đâu, nhưng nàng hùa theo anh bằng cách thăm dò, “Anh làm gì để giải khuây?”

“Tôi đọc sách.” Anh nghe có vẻ hài lòng với chính mình. “Tôi ngồi trong thư phòng và đọc trọn một quyển sách từ đầu đến cuối, và đó là ngày dễ chịu nhất mà tôi còn nhớ được.”

“Anh nên ra ngoài nhiều hơn,” nàng trêu chọc.

Anh chẳng thèm để ý. “Những gì tôi muốn nói là, tôi dành cả ngày ru rú trong nhà, theo như cách em nói, và tôi thích thú với nó.”

“Ờ. Điều đó chứng minh được quan điểm của anh.”

“Chúng ta đang thể hiện quan điểm à?”

“Chúng ta luôn thể hiện quan điểm, George.”

“Và luôn giữ ghi điểm?” anh lẩm bẩm.

Luôn luôn. Nhưng nàng không nói lớn ra. Nghe thật trẻ con. Và nhỏ mọn. Và tệ hơn, như kiểu nàng cố gắng hết sức mình để trở thành một thứ gì đó không phải là mình. Hay đúng hơn, nàng là thứ gì đó mà xã hội sẽ không bao giờ cho phép nàng trở thành. Anh là đức ngài Kennard, và nàng là quý cô Sybilla Bridgerton, và những khi nàng hân hoan củng cố sự chịu đựng ngoan cường bên trong mình để đối đầu với anh vào bất cứ ngày nào trong tuần, nàng cũng không hề ngu ngốc. Nàng biết thế giới này vận hành ra sao. Ở đây trong một góc nhỏ bé của nàng tại Kent, nàng là nữ hoàng trong lãnh địa của mình, nhưng trong bất cứ trận giao tranh nào ở ngoài vòng tròn nhỏ ám cúng được vẽ giữa Crake và Aubrey Hall...

George Rokesby sẽ thắng. Luôn luôn. Hoặc nếu không, anh sẽ luôn trưng ra vẻ mặt của kẻ chiến thắng.

Và nàng chẳng thể làm gì được.

“Đột nhiên trông em đặc biệt nghiêm túc,” anh nói, bước lên sàn gỗ bóng loáng ở đại sảnh tầng trệt.

“Đang suy nghĩ về *anh*,” nàng nói thật lòng.

“Dám cá là tôi chưa bao giờ được nghe về điều đó.” Anh bước đến cánh cửa mở dẫn đến phòng khách, mời anh đến gần tai nàng.

“Và tôi sẽ không tiếp nhận nó đâu.”

Nàng cong lưng để chuẩn bị đáp trả, nhưng trước khi nàng có thể nói một lời nào, George đã bước qua lối vào căn phòng khách trang trọng của Crake House.

“Buổi tối tốt lành, mọi người,” anh nói đàng hoàng.

Bất kì hi vọng nào của Billie về việc xuất hiện một cách tinh tế đều bị đè bẹp ngay khi nàng nhận ra họ là người có mặt sau cùng. Mẹ nàng đang ngồi kế bên phu nhân Manston trên chiếc ghế dài với Georgiana ngồi trên một cái ghế dựa gần đấy với vẻ hơi chán chường. Các quý ông tụ tập gần cửa sổ. Đức ngài Bridgerton và Manston đang nói chuyện với Andrew, người đang vui vẻ nhận lấy một cốc rượu brandi từ cha mình.

“Billie!” mẹ nàng kêu lên, tự động đứng dậy. “Trong lời nhắn con bảo là chỉ bị bong gân.”

“Quả thật con *bị* bong gân,” Billie trả lời. “Con sẽ khỏe mạnh như thường vào cuối tuần này.”

George khịt mũi. Nàng lờ anh đi.

“Không sao đâu, Mẹ,” Billie đảm bảo với bà. “Con còn có thể bị tệ hơn thế này.”

Andrew khịt mũi. Nàng cũng lờ anh luôn.

“Với một cây gậy, cô ấy có thể tự xuống lầu,” George nói khi anh đặt cô lên chiếc trường kỉ, “nhưng cô ấy sẽ chậm gấp ba lần bình thường, và không ai trong chúng ta có thể kiên nhẫn đến vậy.”

Cha của Billie, đang đứng gần cửa sổ với một ly brandi, bật cười ha hả.

Billie liếc xéo ông, điều đó chỉ làm ông cười lớn hơn.

“Đó có phải là váy của Mary không?” phu nhân Bridgerton hỏi.

Billie gật đầu. “Con đã mặc quần ống túm.”

Mẹ cô thở dài nhưng không nói gì. Họ đã tranh cãi hoài về chuyện này, và họ thỏa hiệp với nhau là Billie hứa sẽ luôn mặc váy cho bữa tối. Các buổi tiếp khách. Và ở nhà thờ.

Có một danh sách khá dài những sự kiện mà nàng phải ăn mặc theo yêu cầu của mẹ. Tuy nhiên trong việc Billie mặc quần ống túm khi quản lí công việc của điền sản, phu nhân Bridgerton đã chấp nhận.

Với Billie, đó như là một chiến thắng vẻ vang. Nàng đã giải thích

với mẹ - lặp đi lặp lại – tất cả những gì nàng cần là được cho phép ăn mặc phù hợp khi đi ra ngoài. Những tá điền chắc chắn sẽ gọi nàng bằng thứ gì đó đầy màu sắc hơn là lặp đi, nhưng nàng biết nàng được yêu thích. Và tôn trọng.

Sự ảnh hưởng đến một cách tự nhiên; theo lời mẹ của Billie, nàng đã biết cười từ trong bụng mẹ, và kể cả khi còn nhỏ, nàng là người được các tá điền yêu thích nhất.

Sự tôn trọng tuy nhiên nàng phải tự giành lấy, và vì lí do đó nó được coi trọng hơn cả.

Billie biết một ngày nào đó em trai nàng sẽ kế thừa Aubrey Hall và các vùng đất đi kèm, nhưng Edmund vẫn là một đứa trẻ, nhỏ hơn nàng tám tuổi. Hầu hết thời gian cậu ở trường. Cha của họ không còn trẻ nữa, và có ai đó phải học cách quản lí một điền sản rộng lớn như thế. Bên cạnh đó, Billie có năng khiếu, ai cũng nói thế.

Nàng đã từng là đứa con duy nhất trong nhiều năm; đã từng có hai em bé giữa nàng và Edmund, nhưng đều đã mất khi còn sơ sinh. Trong suốt những năm cầu nguyện và hi vọng và ước ao một người thừa kế, Billie đã là phước lành của những tá điền, một biểu tượng tươi cười, còn sống cho tương lai của Aubrey Hall.

Không giống như những đứa con gái quý tộc khác, Billie luôn đi cùng cha mẹ khi họ thực hiện nghĩa vụ quanh điền sản. Khi mẹ nàng mang giỏ thức ăn đến cho những người nghèo, nàng ở đó đưa táo cho những đứa trẻ. Khi cha nàng ra ngoài để xem xét đất đai, nàng thường xuyên bám gót ông, đào giun khi nàng giải thích lý do tại sao nàng nghĩ lúa mạch đen là sự lựa chọn tốt hơn lúa mạch thường trên một cánh đồng khô hạn.

Ban đầu nàng chỉ là một niềm vui thích, một đứa trẻ năm tuổi hoạt bát khăng khăng đòi đóng gạo khi thu tiền thuê đất. Nhưng cuối cùng, nàng trở thành người không thể thiếu, và giờ nàng được trông đợi phải đáp ứng các nhu cầu của điền sản. Nếu một mái nhà bị hư, nàng là người đảm bảo nó sẽ được sửa chữa. Nếu vụ mùa bị thất bại, nàng ra ngoài và tìm hiểu nguyên nhân.

Nàng là, vì mọi nguyên nhân và mục đích, đứa con trai cả của cha nàng.

Các tiểu thư trẻ tuổi khác có lẽ đang đọc những bài thơ tình lãng mạn và kịch của Shakespearean. Còn Billie đọc những bài luận

về quản lí nông nghiệp. Và nàng yêu chúng. Thực lòng. Chúng là những bài nghiên cứu cực hay.

Thật khó để hình dung một cuộc đời phù hợp với cô hơn, nhưng cũng phải nói rằng: mọi thứ sẽ dễ dàng thực hiện hơn mà không có một cái áo nịt ngực.

Nhiều như việc làm đau lòng mẹ nàng.

“Con ra ngoài để trông coi việc tưới tiêu đồng ruộng,” Billie giải thích. “Mặc một cái váy dài thì không thực tế chút nào.”

“Mẹ không nói gì cả,” phu nhân Bridgerton nói, cho dù tất cả họ đều biết bà đã nghĩ về nó.

“Chưa kể đến việc sẽ rất khó để leo lên cái cây đó,” Andrew thêm vào.

Điều đó làm mẹ nàng chú ý. “Con bé leo lên một cái cây ư?”

“Để cứu một con mèo,” Andrew khẳng định.

“Phải thừa nhận rằng,” George nói, giọng anh trầm xuống đầy uy lực, “nếu cô ấy mặc một cái váy dài, cô ấy sẽ không cố gắng leo lên cái cây đó.”

“Chuyện gì xảy ra với con mèo?” Georgiana hỏi.

Billie nhìn em mình. Nàng gần như quên mất con bé cũng ở đây. Và nàng quên hẳn luôn con mèo. “Chị không biết.”

Georgiana nghiêng người về trước, đôi mắt xanh của cô bé mắt kiên nhẫn. “Chị có cứu nó không?”

“Nếu làm vậy,” Billie nói, “là hoàn toàn đi ngược lại mong muốn của nó.”

“Nó là một con mèo vô ơn,” George nói.

Cha Billie cười vì câu diễn tả đó và ông đập một phát vào lưng anh. “George, chàng trai của ta, chúng ta phải lấy cho cháu một ly. Cháu sẽ cần nó sau nỗi gian nan của mình.”

Miệng Billie há to ra. “Nỗi gian nan của *anh* ấy ư?”

George cười khẩy, nhưng không ai khác thấy nó, gã đàn ông chết tiệt.

“Con mặc váy của Mary trông dễ thương lắm,” phu nhân Bridgerton nói, lái câu chuyện quay lại theo hướng nhẹ nhàng hơn.

“Cảm ơn mẹ,” Billie trả lời. “Con khá thích màu xanh lá.” Ngón tay nàng nhẹ lướt qua dây đăng ten trên đường viền cổ áo. Thật sự trông rất hợp.

Mẹ nàng nhìn chăm chăm nàng vì sốc.

“Con thích ăn mặc đẹp đẽ,” Billie nhấn mạnh. “Con chỉ không thích mặc chúng khi không cần thiết.”

“Con mèo thì sao,” Georgiana dai dẳng.

Billie bắn cho nàng một cái nhìn thiếu kiên nhẫn. “Chị bảo em rồi, chị không biết. Thực tình, nó là một sinh vật nhỏ bé khó chịu.”

“Đồng ý,” George nói, nâng ly rượu lên chào hỏi.

“Em không thể tin được chị lại nâng cốc chúc mừng cho cái chết của một con mèo,” Georgiana nói.

“Chị không có,” Billie trả lời, liếc nhìn quanh xem có ai có thể mang cho cô một ly nước không. “Nhưng chị cũng muốn uống một chút.”

“Ồn rồi mà, con yêu,” phu nhân Bridgerton lẩm bẩm, cười trấn an với đứa con gái nhỏ của bà. “Đừng có bần khoăn nữa.”

Billie nhìn lại Georgiana. Nếu mẹ nàng dùng giọng nói đó với nàng, nàng sẽ phát điên mất. Nhưng Georgiana ủy mị như một đứa bé. Và phu nhân Bridgerton chưa bao giờ học được cách đối xử với con bé bằng bất cứ điều gì ít hơn là lo lắng.

“Chị chắc là con mèo sẽ sống sót qua thử thách của nó,” Billie nói với Georgiana. “Nó là một cậu chàng thích đánh nhau. Có ánh mắt của một kẻ sống sót.”

Andrew nháy mắt lên và nghiêng người gần lại bờ vai của Georgiana. “Con mèo đó luôn đáp xuống bằng chân của mình.”

“Ồi đừng lại đi!” Georgiana hét anh ra, nhưng rõ ràng là con bé không hề giận dữ vì trò đùa. Không ai có thể giận Andrew. Ít nhất là không giận lâu.

“Có bất kì tin gì mới của Edward không?” Billie hỏi phu nhân Manston.

Mắt của phu nhân Manston u ám khi bà lắc đầu. “Không có kẻ từ lá gần đây nhất. Lá thư chúng ta nhận được tháng rồi.”

“Con chắc cậu ấy khỏe mạnh,” Billie nói. “Cậu ấy là một người lính tài năng.”

“Tôi không chắc tài năng có ích gì khi có ai đó chĩa súng vào ngực em,” George nói cay độc.

Billie tỏ vẻ giận dữ. “Đừng nghe lời anh ấy,” cô nói với phu nhân Manston. “Anh ấy chưa bao giờ là một người lính.”

Phu nhân Manston cười với cô, một biểu cảm vừa buồn, vừa triu mến và yêu thương, tất cả trong một. "Ta chắc là thằng bé cũng muốn làm một người lính," bà nói, nhìn lên người con trai cả của mình. "Đúng không, George?"

CHƯƠNG 6

George khoác lên khuôn mặt của mình một mặt nạ bốc đồng. Mẹ anh có ý tốt; bà ấy đã luôn làm thế. Nhưng bà là một người phụ nữ. Bà không bao giờ có thể hiểu ý nghĩa của việc chiến đấu cho đức vua và đất nước. Bà không bao giờ có thể hiểu ý nghĩa của việc không làm như vậy.

"Không thành vấn đề với những gì con muốn," anh nói cộc cằn. Anh uống một ngụm lớn rượu brandy của mình. Rồi anh lấy một ly nữa. "Con cần phải ở đây."

"Và ta biết ơn về điều đó," mẹ anh tuyên bố. Bà quay lại với những người phụ nữ khác với một nụ cười quyết đoán, nhưng đôi mắt của bà ấy quá rõ. "Ta không cần tất cả các con trai của ta phải tham gia chiến đấu. Ơn Chúa, điều vô lý này sẽ chấm dứt trước khi Nicholas đủ tuổi để nhận lợi tức."

Lúc đầu không ai lên tiếng. Giọng nói của Phu nhân Manston hơi quá to, lời nói của bà hơi quá chói tai. Đó là một trong những khoảnh khắc khó xử mà không ai biết cách phá vỡ. Cuối cùng George nhấp một ngụm nhỏ đồ uống của mình và nói với giọng thấp, "Sẽ luôn có những điều vô nghĩa giữa những người đàn ông."

Điều đó dường như phá vỡ không khí căng thẳng, và chắc chắn, Billie ngược nhìn anh với một cái nghiêng cằm thách thức của nàng. "Phụ nữ sẽ làm một số công việc tốt hơn nhiều nếu chúng tôi được phép cai trị."

Anh trả lại cho nàng với nụ cười nhạt nhẽo. Nàng đang cố gắng

chinh phục anh. Anh từ chối nuông chiều nàng.

Tuy nhiên, cha của Billie nói móc một câu khá gọn gàng. "Cha chắc chắn con sẽ làm thế," ông nói, với giọng nói đủ để mọi người biết rằng ông không có ý đó.

"Chúng tôi sẽ làm được," Billie nhấn mạnh. "Chắc chắn sẽ có ít chiến tranh hơn."

"Con sẽ phải đồng ý với cô ấy ở khía cạnh đó," Andrew nói, nâng ly của mình về phía nàng.

"Đó là một điểm mấu chốt," Đức ngài Manston nói. "Nếu Chúa muốn phụ nữ cai trị và chiến đấu, Người sẽ khiến họ đủ mạnh để cầm kiếm và súng hỏa mai."

"Con có thể bắn," Billie nói.

Đức ngài Manston nhìn nàng và chớp mắt. "Vậy sao," ông nói, gần như thể đang suy ngẫm với một sự tò mò kỳ lạ, "Con có thể bắn à."

"Billie đã hạ một con nai vào mùa đông năm ngoái," Ngài Bridgerton nói, nhún vai như thể đây là chuyện bình thường.

"Cậu đã hạ nó à?" Andrew thán phục nói. "Làm tốt lắm."

Billie mỉm cười. "Nó rất là ngon."

"Tôi không thể tin rằng Ngài cho phép con bé đi săn", Đức ngài Manston nói với Đức ngài Bridgerton.

"Ngài có thực sự nghĩ rằng tôi có thể ngăn nó?"

"Không ai có thể ngăn Billie," George lẩm bẩm. Anh ta đột ngột quay lại và băng qua phòng để lấy đồ uống khác.

Có một khoảng im lặng dài. Một sự im lặng khó chịu. George quyết định rằng lần này anh không quan tâm.

"Nicholas thế nào?" Phu nhân Bridgerton hỏi. George mỉm cười vào ly của mình. Bà ấy luôn biết cách làm chệch hướng một cuộc trò chuyện khỏi những chủ đề tế nhị. Chắc chắn, nụ cười xã giao hoàn hảo của bà hiện rõ trong giọng nói khi bà nói thêm, "Cư xử tốt hơn Edmund và Hugo, tôi chắc chắn."

"Tôi chắc chắn là nó không như vậy", Phu nhân Manston quay lại với một tiếng cười.

"Nicholas sẽ không -" Georgiana bắt đầu nói.

Nhưng giọng nói của Billie đã xuất hiện trên đầu. "Thật khó để tưởng tượng bất cứ ai bị đuổi thường xuyên hơn Andrew."

Andrew giơ tay lên. "Tôi giữ kỷ lục."

Đôi mắt của Georgiana mở to. "Trong số Rokesbys?"

"Trong số tất cả mọi người."

"Điều đó không thể là sự thật", Billie chế giễu.

"Tôi đảm bảo với cậu, đó là thật. Có một lý do tôi rời đi sớm, cậu biết đấy. Tôi nghĩ nếu tôi đến thăm trường, họ sẽ không cho tôi đi qua cổng." Billie biết ơn nhận ly rượu mà người hầu cuối cùng cũng mang đến cho nàng và nâng ly về phía Andrew trong một lời chào đầy hoài nghi. "Điều đó chỉ cho thấy rằng hiệu trưởng nên được hoan nghênh vì ý tốt tuyệt vời của ông ta."

"Andrew, đừng có phóng đại nữa," Phu nhân Manston nói. Bà tròn mắt khi quay lại với Phu nhân Bridgerton. "Nó đã bị đuổi khỏi Eton hơn một lần, nhưng tôi đảm bảo với bà, nó đã không bị trục xuất."

"Không phải vì muốn thử," Billie châm biếm.

George thở dài và quay trở lại cửa sổ, nhìn ra màn đêm mờ ảo. Có lẽ anh có một chương ngại không thể vượt qua - một chương ngại không thể xuyên thủng, như đã xảy ra, chưa bao giờ bị đuổi khỏi Eton hay Cambridge - nhưng anh thực sự không cảm thấy thích nghe những lời nói đùa bất tận của Andrew và Billie. Nó không bao giờ thay đổi. Billie rất thông minh, và sau đó Andrew sẽ chơi trò lừa đảo, và rồi Billie sẽ nói điều gì đó để sự việc nhẹ đi, và rồi Andrew sẽ cười và quỵn rũ, rồi mọi người sẽ cười và cho qua, và nó luôn luôn là một thứ chết tiệt.

Anh đã quá chán ngán tất cả.

George liếc nhanh về phía Georgiana, ngồi một cách bình tĩnh trong một chiếc ghế, mà theo ý kiến của anh, là chiếc ghế ít thoải mái nhất trong nhà. Làm thế nào có thể không ai nhận thấy con bé bị bỏ rơi khỏi cuộc trò chuyện? Billie và Andrew đang thấp sáng căn phòng bằng sự dí dỏm và hoạt bát của họ, và Georgiana tội nghiệp không thể nói được lời nào. Không phải là con bé dường như đang cố gắng, nhưng ở tuổi mười bốn, làm sao con bé có thể hy vọng đấu lại được?

Đột nhiên, anh băng qua phòng đến bên cô gái trẻ và cúi xuống. "Anh đã nhìn thấy con mèo," anh nói, lời nói của anh ghé trên mái tóc của cô bé. "Nó lao vào rừng."

Nó đã không, tất nhiên. Anh không biết chuyện gì đã xảy ra với con mèo. Một cái gì đó liên quan đến đá vôi và cơn thịnh nộ của ma quỷ, nếu có bất kỳ công lý nào trên thế giới.

Georgiana cử động, sau đó quay sang anh ta với một nụ cười rộng giống như của chị gái mình. "Có phải không anh?Ồ, cảm ơn anh đã cho em biết."

George liếc nhìn Billie khi anh nói. Nàng đang nhìn anh bằng ánh mắt sắc sảo, âm thầm khuyên răn anh vì đã nói dối. Anh trả lại biểu cảm với sự xác xược giống nàng, vầng trán nhếch lên của anh gần như thách thức nàng.

Nhưng nàng không làm gì. Thay vào đó, nàng gạt bỏ anh bằng một cái nhún vai rất nhẹ, không ai có thể nhận ra điều đó ngoài anh. Rồi nàng quay lại với Andrew với sự tươi vui và quyến rũ thường thấy. George quay lại chú ý đến Georgiana, người rõ ràng là một cô gái thông minh hơn anh từng nhận thấy, bởi vì cô bé đang nhìn cảnh tượng với sự tò mò chậm rãi, đôi mắt cô bé di chuyển qua lại giữa tất cả bọn họ, như thể họ đang chơi trên cánh đồng.

Anh nhún vai. Tốt cho con bé. Anh mừng vì cô bé có bộ não trong đầu. Cô bé sẽ cần nó với gia đình mình.

Anh nhấp một ngụm rượu brandy khác, đánh mắt chính mình trong suy nghĩ cho đến khi cuộc trò chuyện xung quanh anh rơi xuống một tiếng trầm thấp. Anh cảm thấy bồn chồn tối nay, một cách bất thường. Anh ở đây, được bao quanh bởi những người anh biết và yêu cả đời mình, và tất cả những gì anh muốn ...

Anh nhìn chằm chằm về phía cửa sổ, tìm kiếm một câu trả lời. Tất cả những gì anh muốn là ...

Anh không biết.

Có vấn đề. Ngay đó. Anh không biết mình muốn gì, chỉ là nó không có ở đây.

Cuộc sống của anh, anh nhận ra, đã đạt đến một chiều sâu mới của sự ủy mị.

"George? George?"

Anh chớp mắt. Mẹ anh đang gọi tên anh.

"Tiểu thư Frederica Fortes THER-Endicott đã hứa hôn với Bá tước Northwick," bà nói với anh. "Con đã nghe nói chưa?"

À. Vì vậy, đây là cuộc trò chuyện tối nay. Anh uống xong. "Con không có."

"Con gái lớn của Công tước xứ Westborough," mẹ anh nói với Phu nhân Bridgerton. "Thật là một cô gái trẻ quyến rũ."

"Ồ, tất nhiên, cô gái đáng yêu. Tóc đen, phải không?"

"Và đôi mắt xanh tuyệt đẹp như vậy. Hát như một con chim."

George thở dài.

Bố anh đập vào lưng anh. "Ngài Công tước đã cho cô ấy một khoản hồi môn lớn," ông nói, đi thẳng vào vấn đề. "Hai mươi ngàn và một phần tài sản."

"Hình như con đã bỏ lỡ cơ hội của mình," George nói với một nụ cười ngạo nghễ ngoại giao, "không có lợi ích gì khi bây giờ nói về các ưu điểm của cô ấy."

"Tất nhiên là không," mẹ anh nói. "Đã quá muộn cho việc đó. Nhưng nếu con đã nghe ta vào mùa xuân năm ngoái -"

Tiếng chuông vang lên - cảm ơn Chúa - và mẹ anh đã quyết định rằng không có ích gì trong việc nhấn thêm ý định mai mối của mình vì những lời tiếp theo nói ra là về thực đơn buổi tối, và rõ ràng là ở chợ tuần này thiếu cá ngon.

George đi về phía Billie. "Tôi có thể chứ?" Anh lẩm bẫm, đưa tay ra.

"Ồ," cô thốt lên nhẹ nhàng, mặc dù đối với cuộc sống của anh, anh không thể tưởng tượng được tại sao nàng lại ngạc nhiên. Không có gì đó đã thay đổi trong một phần tư giờ qua; ai khác sẽ bế nàng vào phòng ăn đây?

"George rất hào hiệp," mẹ anh nói, nắm lấy tay chồng và cho phép ông dẫn bà đi qua phòng.

Anh nở nụ cười khô khan. "Con thú nhận rằng đó là một cảm giác rất kỳ quái khi có Billie Bridgerton trong lòng thương xót của con."

Ngài Bridgerton cười. "Hãy tận hưởng nó trong khi có thể, con trai. Con bé không muốn thua cuộc, đúng thế."

"Có ai muốn thua cuộc không?" Billie vặn lại.

"Tất nhiên là không," cha nàng trả lời. "Đó là nhiều hơn một câu hỏi về cách duyên dáng một người được thừa nhận."

"Con hoàn toàn gr gr"

George hát tay cô vào lòng. "Em có chắc em muốn hoàn thành câu đó?" Anh lẩm bẩm. Bởi vì tất cả họ đều biết. Billie Bridgerton hiếm khi duyên dáng trong thất bại.

Billie mím môi lại.

"Hai điểm cho sự trung thực," ông nói.

"Cần gì để kiếm được ba điểm?" Nàng bắn lại.

Ông cười.

"Và dù sao đi nữa," Billie nói với cha mình, về cơ bản không thể để bị thua một điểm, "Con đã không mất bất cứ điều gì."

"Chị đã mất con mèo," Georgiana nói.

"Và cả thanh danh của cô ấy nữa," Andrew thêm vào.

"Bây giờ kiếm được ba điểm," George nói.

"Tôi bị bong gân mắt cá chân!"

"Chúng ta biết, con yêu," Phu nhân Bridgerton nói, vỗ nhẹ vào cánh tay con gái. "Con sẽ cảm thấy tốt hơn sớm thôi. Con đã nói như vậy."

"Bốn điểm," George bắt đầu nói, nhưng Billie cố định anh ta bằng một ánh mắt giết người.

"Anh dám," nàng nói.

"Nhưng em đã làm cho nó dễ dàng hơn."

"Có phải chúng ta đang chế giễu Billie không?" Andrew hỏi, bất kịp khi họ bước vào sảnh. "Bởi vì nếu thế, tôi biết cậu sẽ đau lòng khi cậu bắt đầu mà không có tôi."

"Andrew," Billie gầm gừ.

Andrew đặt bàn tay của mình lên trái tim trong cuộc đối đầu giả tạo. "Thật tổn thương. Thật tổn thương, tôi muốn nói thế."

"Chúng ta có nghĩ rằng chúng ta có thể ngừng chế giễu tôi không?" Billie hỏi với giọng bực tức. "Chỉ cho một buổi tối?"

"Tôi cho rằng," Andrew nói, "nhưng George không vui lắm."

George bắt đầu nói gì đó, nhưng rồi anh liếc nhìn khuôn mặt của Billie. Nàng có vẻ mệt mỏi, và đau đớn. Những gì Andrew đã làm như một trò đùa thông thường thực ra đó là một lời đề nghị giúp đỡ.

Anh đưa môi lại gần tai nàng, hạ giọng thành tiếng thì thầm lặng lẽ. "Em có chắc chắn em muốn ăn tối không?"

"Tất nhiên!" Nàng trả lời, rõ ràng là anh ta hỏi. "Em ổn."

"Nhưng em có khỏe không?"

Đôi môi nàng mím lại. Rồi run rẩy.

George đi chậm lại, cho phép Andrew đi trước họ. "Không có gì xấu hổ khi cần nghỉ ngơi, Billie."

Nàng ngược nhìn anh, một thứ gần như hủy hoại trong mắt nàng. "Em đói," nàng nói.

Anh gật đầu. "Anh có thể yêu cầu một cái ghế nhỏ được đặt dưới bàn để em có thể nâng cao chân của em."

Billie chớp mắt ngạc nhiên nhìn anh, và trong một khoảnh khắc anh có thể thề rằng anh có thể nghe thấy tiếng hơi thở của nàng lướt qua môi nàng. "Điều đó sẽ được chào đón nhất," nàng nói. "Cảm ơn anh."

"Hãy xem như nó sẽ được thực hiện." Anh dừng lại. "Nhân tiện, em trông khá lồi cuồn trong chiếc váy đó."

"Gì cơ?"

Anh không biết tại sao anh lại nói thế. Và đánh giá từ biểu hiện sốc của nàng.

Anh nhún vai, ước mình có một bàn tay tự do để điều chỉnh cravat của mình. Nó cảm thấy thít chặt không thể chịu được. Và tất nhiên anh sẽ nói vài điều về áo choàng của nàng; Đó có phải là những gì các quý ông sẽ làm? Thêm vào đó, nàng trông như thể nàng có thể cần thêm một chút khuyến khích. Và nó rất phù hợp với nàng. "Đó là một màu sắc đẹp," anh ứng biến. Anh có thể đôi khi quyến rũ. "Nó, ehm ... làm nổi bật đôi mắt của em."

"Mắt em màu nâu."

"Nó vẫn thế mà."

Nàng có vẻ mơ hồ hoang hốt. "Lạy chúa, George. Anh đã bao giờ khen ngợi một quý cô nào chưa?"

"Em đã bao giờ nhận được một lời khen chưa?"

Quá muộn, anh nhận ra âm thanh đó khủng khiếp đến mức nào, và anh lấp bắp thứ gì đó có ý nghĩa để ước chừng một lời xin lỗi, nhưng Billie đã run rẩy với tiếng cười. "Ồ, em xin lỗi," nàng thờ hờn hển, lau mắt trên vai vì tay nàng vòng quanh cổ anh. "Ồ, thật buồn cười. Khuôn mặt của anh ..."

Thật ngạc nhiên, George cảm thấy mình mỉm cười. "Anh đã cố gắng hỏi liệu em đã bao giờ chấp nhận một lời khen chưa," anh buộc phải nói. Rồi anh lẩm bẩm: "Rõ ràng, em đã nhận được chúng."

"Ồ, rõ ràng."

Anh lắc đầu. "Tôi thực sự xin lỗi."

"Anh thật là một quý ông," nàng trêu chọc.

"Điều này làm em ngạc nhiên à?"

"Không hề. Em nghĩ anh sẽ chết trước khi xúc phạm một người phụ nữ, kể cả khi vô tình."

"Anh khá chắc chắn là anh đã xúc phạm em một lúc nào đó trong quá khứ của chúng ta."

Nàng phẩy tay. "Em không chắc là em đã đếm."

"Anh sẽ thú nhận," anh nói, "tối nay em dường như là một người phụ nữ nhiều hơn bình thường."

Biểu cảm của nàng trở nên sắc sảo. "Có một sự xúc phạm ở đó đâu đó, em chắc chắn."

"Hoặc một lời khen."

"Không," nàng nói, giả vờ suy nghĩ nghiêm túc, "Em không nghĩ là có."

Anh cười, trầm và khàn khàn, và chỉ đến khi tiếng của anh lắng xuống thành một tiếng cười nhẹ, anh mới nhận ra nó cảm thấy lạ lẫm như thế nào. Đã lâu lắm rồi anh không ngừng cười, cho phép nó râm ran khắp cơ thể.

Đó là một khoảng cách xa so với khi nói chuyện xã giao với những người anh đã gặp ở London.

"Em đã nhận được một lời khen trước đây," Billie nói, giọng nàng dịu lại khi nàng nói thêm, "nhưng em nhận ra rằng em không có kỹ năng chấp nhận chúng. Ít nhất là không phải vì màu áo choàng của em."

George chậm lại một lần nữa khi anh rẽ vào một góc và bước vào cánh cửa phòng ăn. "Em chưa bao giờ đến London cho một mùa vũ hội phải không?"

"Anh biết em đã không mà."

Anh tự hỏi tại sao. Mary đã làm như vậy, nàng và Billie thường

làm mọi thứ cùng nhau. Nhưng nó không có vẻ lịch sự để hỏi, ít nhất là không phải bây giờ, khi bữa ăn tối sắp bắt đầu.

"Em không muốn," Billie nói.

George đã không chỉ ra rằng anh đã không yêu cầu một lời giải thích.

"Em đã rất sợ nó."

"Em đã được hít thở bầu không khí trong lành," anh nói dối. Nàng sẽ sợ hãi về điều đó, và sau đó anh đã được coi là vị cứu tinh của nàng, đảm bảo rằng thẻ nhảy của nàng sẽ được lấp đầy ít nhất là một nửa, và sau đó bảo vệ danh dự của nàng mỗi khi một vị lãnh chúa trẻ không nào đó cho rằng nàng dễ dãi bởi vì nàng hơi ồn ào và tự do.

Nàng kiệt sức rồi.

"Xin lỗi," anh lẩm bẫm, dừng lại để yêu cầu một người hầu tìm cho nàng một cái ghế. "Tôi sẽ giữ em cho đến khi anh ta trở lại?"

"Giữ em?" Nàng lặp lại, như thể nàng đột nhiên mất đi tiếng Anh.

"Có gì không ổn à?" Mẹ anh hỏi, nhìn họ với sự tò mò không thể chối cãi qua ô cửa mở. Bà, Phu nhân Bridgerton và Georgiana đã ngồi vào chỗ của họ. Các quý ông đang chờ Billie được đặt xuống.

"Mọi người ngồi đi," George nói với họ, "Làm ơn. Con đã nhờ một người hầu mang một thứ gì đó đặt dưới gầm bàn. Để Billie có thể nâng chân cô ấy lên."

"Con là một người bạn tốt, George," Phu nhân Bridgerton nói. "Lẽ ra ta nên nghĩ về điều đó." "Trước đây con đã bị trật mắt cá chân," anh nói, bế Billie vào phòng.

"Và ta thì không," Phu nhân Bridgerton quay lại, "mặc dù bây giờ mọi người sẽ nghĩ ta là một chuyên gia về trật mắt cá chân." Bà nhìn qua Georgiana. "Ta nghĩ rằng con có thể là người duy nhất trong số những đứa con của ta chưa bị gãy xương hoặc trật khớp."

"Đó là kỹ năng đặc biệt của con," Georgiana nói bằng giọng khàn khàn.

"Ta phải nói," Phu nhân Manston nói, nhìn qua George và Billie với một nụ cười giả lả, "hai đứa làm một cặp khá tuyệt."

George nhìn mẹ mình bằng một cái nhìn chăm chăm. Không. Bà ấy có thể muốn thấy anh kết hôn, nhưng bà ấy sẽ không thử điều

này.

"Đừng trêu chọc như vậy," Billie nói, với chính xác lời khuyên răn trù mền trong giọng nói để ngăn chặn dòng suy nghĩ đó. "Ai khác sẽ bế con nếu không phải George?"

"Than ôi, cái tay gãy xương của tôi," Andrew làm bầm.

"Làm thế nào anh làm gãy nó?" Georgiana hỏi.

Anh nghiêng người về phía trước, đôi mắt lấp lánh như biển. "Vật lộn với một con cá mập."

Billie khịt mũi.

"Không," Georgiana nói, không ấn tượng, "chuyện gì đã thực sự xảy ra?"

Andrew nhún vai. "Anh bị trượt chân."

Có một chút im lặng. Không ai mong đợi bất cứ điều gì trần tục như vậy.

"Cá mập làm cho câu chuyện hay hơn," Georgiana cuối cùng cũng nói.

"Nó không thế, phải không? Sự thật hiếm khi quyến rũ như chúng ta muốn."

"Tôi đã nghĩ ít nhất cậu cũng rơi từ cột buồm xuống," Billie nói.

"Boong tàu rất trơn," Andrew nói một cách thực tế. Và trong khi mọi người đang cân nhắc về việc này, cậu nói thêm, "Nó bị như vậy. Nước, cậu biết đấy."

Người hầu trở lại với một cái ghế nhỏ. Nó không cao như George muốn, nhưng anh vẫn nghĩ sẽ tốt cho Billie hơn là để chân nàng lơ lửng.

"Ta rất ngạc nhiên khi Đô đốc Mc Clellan cho phép con hồi phục tại nhà", Phu nhân Manston nói khi người hầu bỏ dưới bàn để đặt cái ghế nhỏ vào vị trí. "Không phải là ta đang phàn nàn. Thật vui khi có con ở Crake nơi mà con thuộc về."

Andrew nở nụ cười rạng rỡ. "Không nhiều cho một thủy thủ được vũ trang."

"Ngay cả với tất cả những tên cướp biển có chân?" Billie châm biếm khi George đặt nàng xuống ghế. "Tôi nghĩ rằng thực tế đó là một lý do để thiếu một chi trên biển."

Andrew nghiêng đầu suy nghĩ sang một bên. "Đầu bếp của

chúng tôi bị mất một tai."

"Andrew!" Mẹ anh kêu lên.

"Thật khủng khiếp," Billie nói, đôi mắt rưng rưng với sự thích thú rùng rợn. "Cậu đã ở đó khi nó xảy ra?"

"Billie!" Mẹ nàng kêu lên.

Billie quay đầu lại để đối mặt với mẹ nàng, phản đối, "Mẹ không thể mong con nghe về một thủy thủ không tai và không hỏi."

"Tuy nhiên, đó không phải là cuộc trò chuyện thích hợp trong bữa ăn tối gia đình."

Các cuộc tụ họp giữa các gia tộc Rokesby và Bridgerton luôn được phân loại là gia đình, bất kể rằng có giọt máu chung giữa họ hay không. Ít nhất là không trong vòng một trăm năm qua.

"Con không thể tưởng tượng có nơi nào phù hợp hơn", Andrew nói, "trừ khi tất cả chúng ta đều đi ra nhà trọ công cộng."

"Than ôi," Billie nói, "Tôi không được phép đi vào thời điểm này trong đêm."

Andrew cười toe toét với nàng. "Lý do bảy trăm ba mươi tám tại sao tôi vui vì tôi không sinh ra là nữ."

Billie tròn mắt.

"Chị có được phép đi vào ban ngày không?" Georgiana hỏi nàng.

"Tất nhiên," Billie nói, nhưng George nhận thấy rằng mẹ nàng không có vẻ hài lòng về điều đó.

Georgiana cũng vậy. Đôi môi cô bé mím lại thành một cái nhú mày thất vọng, và cô bé đặt một tay lên bàn, ngón trỏ chạm vào miếng vải trải bàn một cách thiếu kiên nhẫn.

"Bà Bucket làm bánh nhân thịt lợn ngon nhất," Billie nói. "Mỗi thứ năm."

"Tôi đã quên," Andrew nói, rùng mình với ký ức ẩm thực ngon.

"Làm thế nào cậu có thể bỏ qua nhỉ? Đó là thiên đường trong một lớp vỏ."

"Đồng ý. Chúng ta sẽ phải ăn tối cùng nhau. Chúng ta sẽ nói chuyện lúc no -"

"Phụ nữ có máu", Georgiana buột miệng.

Phu nhân Bridgerton đánh rơi đĩa.

Billie quay sang em gái với vẻ mặt ngạc nhiên thận trọng. "Chị

xin lỗi?"

"Phụ nữ cũng có thể có máu," Georgiana nói, giọng điệu của cô bé tiến đến gần.

Billie dường như không biết phải làm gì với điều đó. Thông thường, George sẽ thích thú với sự bối rối của nàng, nhưng cuộc trò chuyện đã biến một cách sâu sắc đến kỳ lạ đến nỗi anh không thể tự mình cảm thấy bất cứ điều gì ngoài sự cảm thông.

Và nhẹ nhõm vì anh không phải là người nghi ngờ cô gái trẻ.

"Những gì chị đã nói trước đó," Georgiana nói. "Về phụ nữ, và làm thế nào chúng ta sẽ tiến hành chiến tranh ít thường xuyên hơn nam giới. Em không nghĩ đó là sự thật."

"Ồ," Billie nói, trông có vẻ nhẹ nhõm. Sự thật là, George cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Bởi vì lời giải thích duy nhất khác cho phụ nữ có máu là một cuộc trò chuyện mà anh không muốn có ở bàn ăn.

Hoặc bất cứ nơi nào cho vấn đề đó.

"Thế còn Nữ hoàng Mary?" Georgiana tiếp tục. "Không ai có thể gọi bà ấy là một người theo chủ nghĩa hòa bình."

"Họ không gọi bà ấy là Bloody Mary vì không có gì giống thế," Andrew nói.

"Chính xác!" Georgiana đồng ý với một cái gật đầu nhiệt tình. "Và Nữ hoàng Elizabeth đã đánh chìm cả một đội quân."

"Bà ấy đã cho những người đàn ông chìm trong chiếc áo giáp," Đức ngài Bridgerton sửa lại.

"Bà ấy đã ra lệnh," Georgiana đáp trả.

"Georgiana có một điểm," George nói, rất vui khi được công nhận.

Georgiana cho anh một cái nhìn biết ơn.

"Thật vậy," Billie nói với một nụ cười.

Lúc đó, Georgiana có vẻ hài lòng một cách lố bịch.

"Chị không có ý nói rằng phụ nữ không thể bạo lực", Billie nói, bây giờ Georgiana đã được thực hiện với lập luận của mình. "Tất nhiên chúng ta có thể, khi có động lực thích hợp."

"Tôi rùng mình khi nghĩ đến đấy," Andrew lẩm bẩm.

"Nếu người tôi yêu gặp nguy hiểm," Billie nói với vẻ dịu dàng, "Tôi khá chắc chắn rằng tôi có thể nghĩ đến bạo lực."

Trong nhiều năm sau, George sẽ tự hỏi về thời điểm đó. Một

cái gì đó đã thay đổi. Một cái gì đó làm rung lắc và xoắn lại. Không khí kêu lách tách, và tất cả mọi người - mọi Rokesby và Bridgerton cuối cùng ở bàn - ngồi gằn như lơ lửng trong thời gian, như thể chờ đợi một điều gì đó không ai trong số họ hiểu được.

Ngay cả Billie. George nghiên cứu khuôn mặt của nàng. Không khó để tưởng tượng nàng là một chiến binh, quyết liệt và bảo vệ những người nàng yêu thương. Anh có được tính trong số đó không? Anh nghĩ mình đúng. Bất cứ ai có họ của anh sẽ nằm dưới sự bảo vệ của nàng.

Không ai nói gì. Thậm chí không ai thờ cho đến khi mẹ anh bật ra một tiếng cười thực sự không gì khác hơn là một hơi thở, và sau đó tuyên bố, "Thật là một chủ đề buồn."

"Con không đồng ý," George nói nhẹ nhàng. Anh không nghĩ bà đã nghe thấy anh. Nhưng Billie đã nghe thấy. Đôi môi nàng hé mở, và đôi mắt đen của nàng bắt gặp anh với sự tò mò và ngạc nhiên. Và thậm chí có thể là một gợi ý của lòng biết ơn.

"Ta không hiểu tại sao chúng ta lại nói về những điều như vậy", mẹ anh tiếp tục, quyết tâm triệt để điều khiến cuộc trò chuyện trở lại ngọt ngào và nhẹ nhàng.

Bởi vì nó quan trọng, George nghĩ. Bởi vì nó là một cái gì đó có ý nghĩa. Bởi vì đã không có gì có ý nghĩa trong nhiều năm, không dành cho những người bị bỏ lại phía sau. Anh phát ốm vì vô dụng, giả vờ rằng anh có giá trị hơn anh em mình nhờ vào sự ra đời của anh.

Anh nhìn xuống đĩa súp của mình. Anh đã mất cảm giác ngon miệng. Và tất nhiên đó là khi Phu nhân Bridgerton thốt lên: "Chúng ta nên tổ chức một bữa tiệc!"

CHƯƠNG 7

Một bữa tiệc?

Billie cẩn thận đặt khăn ăn xuống, một cảm giác mơ hồ báo động đang hiện trên mặt nàng. "Mẹ?"

"Một bữa tiệc tại nhà", mẹ nàng nói rõ, như thể đó là những gì nàng đang hỏi.

"Vào thời gian này của năm à?" Cha nàng hỏi, muống súp của ông chỉ dừng lại một chút trên đường đến miệng.

"Tại sao không phải là thời điểm này trong năm?"

"Chúng ta thường có một bữa tiệc vào mùa thu."

Billie tròn mắt. Không phải nàng không đồng ý. Điều cuối cùng nàng muốn ngay bây giờ tại Aubrey Hall là một bữa tiệc tại nhà. Tất cả những người xa lạ sẽ giẫm đạp quanh nhà nàng. Chưa kể thời gian phải đóng vai một cô con gái ngoan ngoãn của bà chủ nhà. Nàng sẽ bị mắc kẹt trong suốt cả ngày, không thể thực hiện trách nhiệm thực sự của việc điều hành điền sản.

Nàng cố gắng để bắt ánh mắt cha mình. Chắc chắn ông đã nhận ra ý tưởng tồi tệ này là gì, bất kể mùa nào. Nhưng ông không biết gì ngoài vợ. Và món súp của ông.

"Andrew sẽ không ở nhà cho đến mùa thu", Phu nhân Bridgerton chỉ ra. "Và chúng ta nên ăn mừng ngay bây giờ."

"Con rất thích một bữa tiệc," Andrew nói. Đó là sự thật, nhưng Billie có cảm giác cậu ta nói điều đó nhiều hơn để làm dịu sự căng thẳng trên bàn. Bởi vì nó khá căng thẳng. Và rõ ràng là nàng không biết tại sao.

"Vậy thì ổn rồi," mẹ nàng nói. "Chúng ta sẽ có một bữa tiệc tại nhà. Chỉ là một bữa tiệc nhỏ."

"Xác định là bữa tiệc nhỏ à," Billie thận trọng nói.

"Ồ, Ta không biết. Một tá khách, có lẽ?" Phu nhân Bridgerton quay sang Phu nhân Manston. "Bà nghĩ sao, Helen?"

Phu nhân Manston không làm ai ngạc nhiên khi bà trả lời: "Tôi nghĩ nghe có vẻ thú vị. Nhưng chúng ta sẽ phải hành động nhanh chóng, trước khi Andrew được đưa trở lại biển. Ngài đô đốc khá rõ

ràng rằng việc nó đang trong thời gian nghỉ dưỡng chứ không thể lâu hơn. "

"Tất nhiên," Phu nhân Bridgerton lẩm bẩm. "Chúng ta sẽ tổ chức trong một tuần nữa chứ?"

"Một tuần?" Billie kêu lên. "Mẹ không thể sẵn sàng ngôi nhà trong một tuần."

"Ồ, con yêu. Tất nhiên là ta có thể." Mẹ nàng cho nàng một cái nhìn khinh bỉ thích thú. "Ta được sinh ra để làm điều này."

"Đó là mẹ, con yêu," cha nàng trêu mếu nói.

Ông sẽ không giúp được gì cả, Billie nhận ra. Nếu nàng muốn dừng lại sự điên rồ này, nàng sẽ phải tự làm điều đó. "Hãy nghĩ về những người khách, mẹ?" Nàng kiên trì. "Chắc chắn mẹ phải thông báo cho họ. Mọi người có cuộc sống bận rộn. Họ sẽ có kế hoạch."

Mẹ nàng phẩy tay như thể nó không có kết quả. "Ta không có kế hoạch gửi lời mời trên khắp đất nước. Chúng ta có nhiều thời gian để tiếp cận bạn bè ở các quận gần đây. Hoặ London."

"Bà sẽ mời ai?" Phu nhân Manston hỏi.

"Bà, tất nhiên. Đừng nói rằng bà sẽ không đến và ở lại với chúng tôi. Sẽ vui hơn rất nhiều khi có tất cả mọi người dưới một mái nhà."

"Điều đó dường như không cần thiết," George nói.

"Thật vậy," Billie đồng ý. Vì tình yêu của Chúa, họ sống chỉ cách có ba dặm.

George nhìn nàng.

"Ồ, làm ơn," nàng sốt ruột nói. "Anh không thể thích thú điều đó."

"Tôi có thể," Andrew nói với một nụ cười. "Trong thực tế tôi nghĩ rằng tôi sẽ thích thú, chỉ vì niềm vui của nó."

"Mary và Felix," Phu nhân Bridgerton nói. "Chúng ta không thể có một lễ kỷ niệm mà không có chúng."

"Thật tuyệt khi thấy Mary," Billie thừa nhận.

"Thế còn Westborough?" Phu nhân Manston hỏi.

George rên rỉ. "Chắc chắn con tàu đó đã ra khơi, thưa mẹ. Không phải mẹ vừa nói với con rằng Tiểu thư Frederica đã đính hôn sao?"

"Thật mà." Mẹ anh dừng lại, tinh tế nâng muống súp của mình lên môi. "Nhưng cô ấy có một em gái."

Billie bật ra một tiếng cười ghen ngào, rồi nhanh chóng nhắm mắt lại khi George ném cho nàng một cái cau có giận dữ.

Nụ cười của Phu nhân Manston trở nên đáng sợ. "Và một người anh em họ." "Tất nhiên là thế rồi," George nói trong hơi thở.

Billie hẳn đã bày tỏ sự đồng cảm, nhưng tất nhiên đó là khoảnh khắc mà chính mẹ nàng đã chọn nói: "Chúng ta cũng sẽ phải tìm một vài chàng trai trẻ đẹp."

Đôi mắt của Billie mở to kinh hoàng. Nàng nên biết rằng đã đến lượt mình. "Mẹ, đừng," nàng cảnh báo.

Thận trọng? Giống như là đặt hàng.

Điều này không ảnh hưởng gì đến sự nhiệt tình của mẹ nàng. "Chúng ta sẽ không cân bằng nếu chúng ta không mời họ," bà nói nhanh. "Bên cạnh đó, con cũng không còn trẻ nữa."

Billie nhắm mắt và đếm đến năm. Đó là hoặc là cho cỗ hòng của mẹ cô.

"Không phải Felix có anh trai sao?" Phu nhân Manston hỏi.

Billie cắn lưỡi. Phu nhân Manston biết rất rõ rằng Felix có một người anh em. Felix Maynard đã kết hôn với cô con gái duy nhất của mình. Phu nhân Manston có thể đã biết tên và tuổi của mỗi người anh em họ đầu tiên của anh ta trước khi mực khô trên giấy tờ hứa hôn.

"George?" Mẹ anh nhắc. "Cậu ấy có không?"

Billie nhìn chằm chằm vào Phu nhân Manston trong sự kinh ngạc mê hoặc. Bà có quyết tâm của một vị tướng quân đội đáng tự hào. Đó có phải là một loại đặc điểm bẩm sinh? Có phải con cái mọc ra từ bụng mẹ với sự thôi thúc kết hợp đàn ông và phụ nữ thành những cặp nhỏ gọn gàng? Và nếu vậy, làm thế nào mà cô có thể bị bỏ qua?

Bởi vì Billie không có hứng thú với việc mai mối, cho bản thân hay bất cứ ai khác. Nếu điều đó làm cho nàng thành một loại quái vật kỳ lạ, không phổ biến, thì đúng là nó. Nàng rất thích cưỡi ngựa. Hoặc câu cá ở hồ. Hoặc trèo cây. Hoặc bất cứ điều gì, thực sự.

Không phải lần đầu tiên Billie tự hỏi Chúa của nàng đã nghĩ gì

khi nàng sinh ra là một cô gái. Nàng rõ ràng là cô gái ít nữ tính nhất trong lịch sử nước Anh. Cảm ơn trời, cha mẹ nàng đã không buộc nàng phải ra mắt ở London khi Mary đã làm như vậy. Nó hẳn phải là đau khổ. Nàng sẽ là một thảm họa.

Và không ai muốn nàng.

"George?" Phu nhân Manston nói lại, sự thiếu kiên nhẫn làm sắc nét giọng nói của bà.

George bắt đầu, và Billie nhận ra anh đang nhìn nàng. Nàng không thể bắt đầu tưởng tượng những gì anh đã thấy trên khuôn mặt nàng ... những gì anh nghĩ anh đã nhìn thấy ở đó.

"Anh ấy có," George xác nhận, quay về phía mẹ mình. "Henry. Cậu ấy trẻ hơn Felix hai tuổi, nhưng cậu ấy -" "Tuyệt vời!" Phu nhân Manston kêu lên, vỗ hai tay vào nhau.

"Nhưng anh ấy làm sao?" Billie hỏi. Hay đúng hơn, vồ lấy. Bởi vì đây là khả năng của nàng mà họ đang nói đến.

"Gần như đã hứa hôn," George nói với nàng ô. "Hoặc đó là những gì tôi đã nghe."

"Điều đó không được tính cho đến khi nó chính thức," mẹ anh nói.

Billie nhìn chăm chăm vào bà trong sự hoài nghi. Điều này, từ người phụ nữ đã lên kế hoạch cho đám cưới của Mary từ lần đầu tiên Felix hôn tay cô gái.

"Chúng ta có thích Henry Maynard không?" Phu nhân Bridgerton hỏi.

"Chúng ta có," Phu nhân Manston xác nhận.

"Tôi nghĩ bà ấy thậm chí không chắc anh ta có em trai," Billie nói.

Bên cạnh cô, George cười thầm, và nàng cảm thấy đầu anh lại gần nàng. "Mười bảng để cá rằng bà ấy biết mọi chi tiết cuối cùng về sự tán tỉnh hiện tại của cậu ta trước khi bà nhắc đến tên cậu ta," anh lẩm bẩm.

Đôi môi của Billie lấp lánh với một nụ cười. "Em sẽ không nhận đặt cược đó."

"Cô gái thông minh."

"Lúc nào chẳng vậy."

George cười thầm, rồi dừng lại. Billie nhìn theo ánh mắt của anh

trên bàn. Andrew đang nhìn họ với một biểu hiện kỳ lạ, đầu cậu ta nghiêng về một góc nhỏ nhất và trán cậu ta nhăn lại thành một cái nhíu mày.

"Gì vậy?" Nàng nói, trong khi các bà mẹ tiếp tục kế hoạch của họ.

Andrew lắc đầu. "Không có gì."

Billie cau có. Nàng có thể đọc Andrew như lòng bàn tay. Cậu ấy định làm gì đó. "Em không thích biểu cảm của cậu ấy," nàng thì thầm.

"Tôi cũng không bao giờ thích biểu hiện của cậu ấy," George nói.

Nàng liếc nhìn anh. Thật kỳ lạ làm sao, mối quan hệ nhỏ bé ngốc nghếch này với George. Đó thường là Andrew, người mà nàng đang chia sẻ những câu châm biếm. Hoặc Edward. Nhưng không phải George.

Không bao giờ là George.

Và trong khi nàng cho rằng đây là một điều tốt - không có lý do gì nàng và George phải ở trạng thái đối địch liên tục – nhưng nó vẫn khiến nàng cảm thấy kỳ lạ. Mất cân bằng.

Cuộc sống sẽ tốt hơn khi không có bất ngờ. Nhưng cuộc sống thực sự là vậy.

Billie quay sang mẹ, quyết tâm thoát khỏi cảm giác khó chịu ngày càng tăng này. "Chúng ta có thực sự phải có một bữa tiệc không? Chắc chắn Andrew có thể cảm thấy được ăn mừng và ngưỡng mộ mà không cần một bữa ăn mười hai khách mời trên bãi cỏ."

"Đừng quên pháo hoa và một cuộc diễu hành," Andrew nói. "Và tôi có thể muốn được có trong cùng một lúc."

"Cậu muốn khuyến khích điều này?" Billie hỏi, ra hiệu cho cậu ta với một bàn tay bực tức.

George khịt mũi vào món súp của mình.

"Con sẽ được phép tham dự chứ?" Georgiana hỏi.

"Không phải vào buổi tối," mẹ cô nói, "nhưng chắc chắn là một số trò giải trí vào buổi chiều."

Georgiana ngồi lại với một nụ cười như mèo. "Sau đó, con nghĩ rằng đó là một ý tưởng tuyệt vời."

"Georgie," Billie nói.

"Billie," Georgiana chế giễu.

Đôi môi của Billie hé mở vì ngạc nhiên. Như thể toàn bộ thế giới nghiêng trên trục của nó? Từ khi nào em gái nàng lại nói chuyện với nàng như vậy?

"Đã thống nhất rồi, Billie," mẹ nàng nói với giọng điệu mà không muốn có sự bất đồng nào. "Chúng ta sẽ có một bữa tiệc, và con sẽ tham dự. Trong một chiếc váy."

"Mẹ!" Billie kêu lên.

"Mẹ không nghĩ đó là một yêu cầu vô lý", mẹ nàng nói, liếc nhìn về cái bàn để xác nhận.

"Con biết cách cư xử trong một bữa tiệc tại nhà." Chúa ơi, mẹ nàng nghĩ nàng sẽ làm gì? Đi ăn tối với giày bốt dưới áo choàng của nàng? Cuộc đua chó săn qua phòng vẽ?

Nàng biết các quy tắc. Nàng đã làm. Và nàng thậm chí rất quan tâm đến chúng trong hoàn cảnh phù hợp. Rằng chính mẹ nàng nghĩ rằng nàng thật vô dụng ... Và rằng nàng sẽ nói như vậy trước tất cả những người mà Billie quan tâm nhất ...

Nó đau đớn hơn những gì nàng có thể tưởng tượng.

Nhưng sau đó, điều kỳ lạ nhất đã xảy ra. Bàn tay của George tìm thấy tay nàng và siết chặt. Dưới bàn, nơi không ai có thể nhìn thấy. Billie quay đầu lại nhìn anh - nàng bối rối - nhưng anh đã buông tay và đang nói điều gì đó với cha mình về giá của rượu brandy Pháp.

Billie nhìn chằm chằm vào món súp của nàng.

Thật là một ngày dài.

Tối hôm đó, sau khi những người đàn ông đi đến chỗ của họ và những người phụ nữ đang tụ tập trong phòng vẽ, Billie đi đến thư viện, không muốn gì hơn là một nơi thanh bình và yên tĩnh.

Mặc dù nàng không thực sự chắc chắn nếu nó được tính là vụng trộm khi nàng được yêu cầu phải nhờ một người hầu mang nàng đến đó.

Tuy nhiên, nàng vẫn luôn thích thư viện tại Crake House. Nó nhỏ hơn thư viện ở Aubrey Hall, và nó có vẻ ít hùng vĩ hơn. Gần như ấm cúng. Đức ngài Manston có thói quen ngủ trên ghế sofa da mềm mại, và ngay khi Billie ngồi vào đệm, nàng đã hiểu tại sao. Với

một ngọn lửa trong lò sưởi và một chiếc chăn dệt kim đắp qua chân nàng, đó là nơi lý tưởng để nàng nghỉ ngơi cho đến khi bố mẹ nàng sẵn sàng trở về nhà.

Mặc dù vậy, nàng không buồn ngủ. Chỉ mệt mỏi. Đó là một ngày dài, và toàn bộ cơ thể nàng đau đớn, và mẹ nàng đã vô cảm một cách ngoạn mục, và Andrew thậm chí không nhận thấy rằng nàng cảm thấy không khỏe, và George đã đi, và rồi Georgiana đã đi và quay vào với một người mà nàng không nhận ra, và -
Và, và, và. Đó là tất cả và tối nay, và tổng hợp của tất cả là mệt mỏi.

"Billie?"

Nàng thét lên một tiếng khẽ giật mình nhảy dựng lên. George đang đứng ở ngưỡng cửa mở, vẻ mặt anh không thể đọc được dưới ánh nến lung linh.

"Em xin lỗi." Nàng nhắm nghiền mắt, mắt một lúc để lấy lại nhịp thở. "Anh làm em ngạc nhiên."

"Tôi xin lỗi. Đó không phải là ý định của tôi." Anh dựa vào bệ cửa. "Tại sao em ở đây?"

"Em cần một chút yên tĩnh." Nàng vẫn không thể nhìn rõ mặt anh, nhưng nàng cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đáng ghét của anh, vì vậy nàng nói thêm, "Ngay cả em cũng cần có lúc yên tĩnh."

Anh mỉm cười yếu ớt. "Em không cảm thấy bị làm phiền chứ?"

"Không có gì." Nàng nghiêng đầu, thừa nhận.

Anh dành một chút thời gian để xem xét điều này, sau đó nói, "Em có muốn tôi rời đi để em một mình không?"

"Không, không sao đâu," Billie nói, tự làm mình ngạc nhiên với câu nói của mình. Sự hiện diện của George đã làm dịu đi một cách kỳ lạ, theo cách mà Andrew hoặc mẹ của nàng hoặc thực sự là bất kỳ ai trong số những người khác chưa từng có.

"Em đang đau," anh nói, cuối cùng cũng bước vào phòng.

Làm thế nào anh biết? Không ai khác biết được. Nhưng rồi một lần nữa, George luôn tỏ ra khó chịu. "Vâng," nàng nói. Có rất ít điểm giả vờ khác.

"Một thỏa thuận tuyệt vời?"

"Không. Nhưng nhiều hơn một chút."

"Em nên nghỉ ngơi tối nay."

"Có lẽ. Nhưng em rất yêu bản thân mình, và em nghĩ rằng nó

đáng giá. Thật đáng yêu khi thấy mẹ của anh rất hạnh phúc."

Đầu của George nghiêng sang một bên. "Em nghĩ rằng bà ấy hạnh phúc?"

"Có phải vì anh không?"

"Có thể nhìn thấy Andrew, có lẽ, nhưng trong một số cách, sự hiện diện của cậu ấy chỉ để nhắc nhở bà rằng Edward không có ở đây."

"Em cho rằng. Ý em là, tất nhiên bà ấy muốn có hai đứa con trai ở nhà, nhưng lời nhắc nhở về sự vắng mặt của Edward chắc chắn vượt xa niềm vui của sự hiện diện của Andrew."

Đôi môi của George mím lại thành một đường cong một bên. "Bà ấy có hai con trai ở nhà."

Billie nhìn chăm chăm vào anh một lúc trước khi "Ồ! Em rất xin lỗi. Tất nhiên là bà ấy đã có. Em chỉ nghĩ về những đứa con trai không bình thường ở nhà. Em ... Chúa ơi, em thực sự xin lỗi." Khuôn mặt nàng rục rịch. Cảm ơn trời dưới ánh nến che giấu sự đỏ mặt của nàng.

Anh nhún vai. "Tôi không nghĩ gì về nó."

Nàng không thể, mặc dù vậy. Cho dù là em trai của anh, nàng không thể không nghĩ rằng nàng làm tổn thương tình cảm của anh. Điều đó thật điên rồ; George Rokesby đã không quan tâm đủ để bị làm phiền bởi bất cứ điều gì nàng nói.

Nhưng vẫn có gì đó trong biểu hiện của anh ...

"Nó có làm anh bận tâm không?" nàng hỏi

Anh đi sâu vào phòng, dừng lại bên kệ nơi cất giữ rượu mạnh. "Điều gì làm tôi bận tâm?"

"Bị bỏ lại phía sau." Nàng cắn môi. Phải có một cách tốt hơn để nói nó. "Còn lại ở nhà," nàng sửa đổi, "khi những người khác đã ra đi."

"Em cũng đang ở đây," anh chỉ ra.

"Đúng, nhưng em hầu như không thoải mái. Ý em là vậy."

Anh cười thầm. Chà, thật ra thì không, nhưng anh đã thở ra một chút qua mũi, và nghe có vẻ thích thú.

"Ngay cả Mary cũng đã đến Sussex," Billie nói, thay đổi vị trí của nàng để nàng có thể nhìn anh qua phía sau ghế sofa.

George rót cho mình một ly rượu mạnh, đặt ly xuống khi anh trả

lại nút chặn cho bình rượu. "Tôi không thể ngăn em gái mình có một cuộc hôn nhân hạnh phúc. Với một trong những người bạn thân nhất của tôi, không hơn không kém."

"Tất nhiên là không. Em cũng không thể. Nhưng em vẫn nhớ cô ấy. Và anh vẫn là Rokesby duy nhất ở lại đây."

Anh đưa ly lên môi, nhưng anh không uống một ngụm. "Em có cách nào để đi thẳng vào trọng tâm của vấn đề không?"

Billie tặc lưỡi.

"Nó có làm em bận tâm không?" anh hỏi.

Nàng không giả vờ hiểu nhầm câu hỏi. "Anh chị em của em không biến mất. Georgiana vẫn ở nhà."

"Và em có rất nhiều điểm chung với con bé," anh nói bằng giọng khô khan.

"Nhiều hơn em từng nghĩ," Billie nói với anh. Đó là sự thật. Georgiana từng là một đứa trẻ ốm yếu, mắc kẹt trong sự lo lắng của cha mẹ, trong khi những đứa trẻ còn lại chạy khắp vùng quê.

Billie chưa bao giờ không thích em gái mình; nhưng đồng thời, nàng không thấy mình thật thích thú. Hầu hết thời gian, nàng đã quên con bé thậm chí còn ở đó. Có chín năm giữa họ. Thực sự, họ có thể có điểm chung gì?

Nhưng sau đó mọi người khác đã ra đi, và bây giờ Georgiana cuối cùng cũng đủ gần đến tuổi trưởng thành để trở nên thú vị.

Đến lượt George lên tiếng, nhưng dường như anh không nhận thấy sự thật này, và sự im lặng kéo dài đủ lâu để trở nên mơ hồ đáng lo ngại.

"George?" Billie lẩm bẩm. Anh đang nhìn nàng một cách kỳ lạ. Như thể nàng là một câu đố - không, không phải vậy. Như thể anh đang suy nghĩ, khá sâu sắc, và cô tình cờ nhìn vào mắt anh.

"George?" Nàng lặp lại. "Anh là tất cả -"

Anh bắt ngờ ngược lên. "Em nên tốt hơn với con bé." Và rồi, như thể anh vừa không nói ra điều kinh khủng nhất, anh ra hiệu. "Em có muốn một ly không?"

"Vâng," Billie nói, mặc dù nàng nhận thức rõ rằng hầu hết phụ nữ sẽ từ chối, "và ý anh là gì, em nên tốt hơn với con bé? Khi nào em không tử tế chứ?"

"Không phải vậy," anh đồng ý, rót một chút chất lỏng vào ly,

"nhưng em phớt lờ con bé."

"Em không."

"Em quên con bé," anh sửa đổi. "Nó gần như vậy."

"Ồ, và anh thì quan tâm rất nhiều đến Nicholas."

"Nicholas đang ở Eton. Tôi khó có thể quan tâm đến nó từ đây."

Anh đưa cho nàng một thứ rượu mạnh. Nàng nhận thấy chiếc ly của mình ít hơn đáng kể so với ly của anh.

"Em không bỏ lơ con bé," Billie lẩm bẩm. Nàng không thích bị mắng, đặc biệt là bởi George Rokesby. Nhất là khi anh nói đúng.

"Không sao đâu," anh nói, làm nàng ngạc nhiên với lòng tốt bất ngờ của anh. "Tôi chắc chắn nó sẽ khác khi Andrew không ở nhà."

"Andrew chẳng làm bất cứ điều gì?"

Anh quay sang nàng với một biểu cảm lơ lửng đầu đó giữa ngạc nhiên và thích thú. "Có thật không?"

"Em không biết anh đang nói về cái gì." Người đàn ông diên rồ.

George nhấp một ngụm dài, và sau đó - thậm chí không quay về phía nàng - anh xoay sở để cho nàng một cái nhìn ủy khuất. "Cậu ấy nên cưới em và nên thực hiện điều đó."

"Gì cơ?" Sự ngạc nhiên của nàng là không có căn cứ. Không phải nàng không thể cưới Andrew. Nàng luôn nghĩ mình sẽ cưới anh một ngày nào đó. Hoặc Edward. Nàng không thực sự quan tâm là ai; tất cả với nàng đều giống nhau. Nhưng George thực sự đã nói về điều đó theo cách như vậy ...

Nàng không thích điều đó.

"Em chắc chắn rằng anh biết," nàng nói, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, "rằng Andrew và em không có gì cả."

Anh phẩy tay. "Em có thể làm nó tồi tệ hơn."

"Anh cũng vậy," nàng vắn lại.

George cười thâm. "Đúng vậy."

"Em sẽ không cưới Andrew," nàng nói. Chưa, dù sao đi nữa. Nhưng nếu cậu ta hỏi ...

Nàng có lẽ sẽ nói có. Đó là những gì mọi người mong đợi.

George nhấp một ngụm rượu brandy, nhìn nàng mê mẩn trên vành ly thủy tinh.

"Điều cuối cùng em muốn làm," Billie nói, rời khỏi sự im lặng, "là đính hôn với một người để họ sẽ quay lưng và rời đi."

"Ồ, tôi không biết," George nói với một cái nhú mày suy nghĩ. "Nhiều người vợ quân nhân đã theo chồng. Và em cũng thích phiêu lưu hơn hầu hết mọi người."

"Em thích ở đây."

"Trong thư viện của cha tôi?" anh châm biếm.

"Ở Kent," nàng nói một cách khéo léo. "Tại Aubrey Hall. Em cần như thế."

Anh phát ra một âm thanh đồng tình.

"Tôi chắc thế!"

"Em chắc anh biết thế."

Cột sống nàng cứng đờ. Nếu mắt cá chân của nàng đau, có lẽ nàng đã nhảy lên chân mình. "Anh không hề biết những gì em muốn."

"Xin đừng nói với tôi."

"Sao cơ?"

Anh làm một động tác xoa đuổi bằng tay. "Em có cái nhìn của riêng em."

"Những gì là -"

"Điều đó cho thấy rằng em sắp có một bài phát biểu rất dài."

Đôi môi nàng hé mở vì sốc. Cảm thấy ủy khuất, ... Rồi nàng thấy mặt anh. Anh đang tự thưởng thức!

Tất nhiên rồi. Anh sống dưới da nàng. Giống như một cây kim. Một cây kim xỉn màu, rỉ sét.

"Ồi, vì chúa, Billie," anh nói, dựa vào một kệ sách khi anh cười khúc khích. "Em có thể nghỉ ngơi không? Tôi biết thỉnh thoảng em vẫn giúp cha mình."

Theo thời gian? Aubrey Hall sẽ sụp đổ mà không có sự chỉ dẫn của nàng. Cha nàng đã nhường lại tất cả các sổ sách kế toán cho nàng, và người quản gia từ lâu đã từ bỏ ý định phản đối về việc phải trả lời một người phụ nữ. Billie, vì tất cả ý định và mục đích, đã được nuôi dưỡng như con trai cả của cha nàng. Ngoại trừ việc nàng không thể thừa hưởng bất cứ điều gì. Và cuối cùng, Edmund sẽ lớn lên, chiếm lấy vị trí xứng đáng của mình. Em trai nàng không ngu

ngốc; cậu ta sẽ học được cách làm đủ nhanh, và khi cậu ta làm ... khi Edmund cho tất cả Aubrey thấy cậu ta có khả năng như thế nào, mọi người sẽ thở phào nhẹ nhõm và nói điều gì đó về trật tự tự nhiên được phục hồi.

Billie sẽ trở thành người thừa.

Bị thay thế.

Các sổ sách kế toán sẽ được lặt lẽ loại bỏ khỏi tầm nhìn của nàng. Không ai sẽ yêu cầu nàng kiểm tra các khu nhà hoặc giải quyết tranh chấp. Edmund sẽ trở thành chúa tể của trang viên, và nàng là chị gái răng dài của cậu, một người lặt lẽ đáng thương hại và bị chế giễu.

Chúa ơi, có lẽ nàng nên cưới Andrew.

"Em có chắc em khỏe không?" George hỏi.

"Em ổn," nàng nói cộc lốc.

Anh nhún vai. "Em trông nhợt nhạt một cách đột ngột."

Nàng cảm thấy khá bất ngờ. Tương lai của nàng cuối cùng đã nhảy múa trước nàng, và không có gì tươi sáng và đẹp đẽ về điều đó.

Nàng uống nốt phần còn lại của ly rượu brandy.

"Cẩn thận đấy," George cảnh báo, nhưng nàng đã ho, không quen với việc đốt cháy cổ họng. "Tốt hơn là nhắm nháp nó từ từ", anh nói thêm.

"Em biết," nàng nói rõ, nhận thức rõ rằng nàng nghe anh như một thằng ngốc.

"Tất nhiên rồi," anh lẩm bẩm, và cứ như thế, nàng cảm thấy tốt hơn. George Rokesby là một người hào hoa. Mọi thứ đã trở lại bình thường. Hoặc gần như bình thường.

Đủ bình thường.

CHƯƠNG 8

Phu nhân Bridgerton bắt đầu lên kế hoạch tấn công vào Mùa vũ hội vào sáng hôm sau. Billie lúng túng vào phòng ăn nhỏ để ăn nhanh, chuẩn bị để giúp đỡ, nhưng với sự nhẹ nhõm và ngạc nhiên, mẹ nàng nói rằng bà không cần sự giúp đỡ của Billie trong kế hoạch. Tất cả những gì bà yêu cầu là Billie viết một bức thư mời cho Mary và Felix. Billie gật đầu đồng ý. Điều này nàng có thể làm.

"Georgiana đã đề nghị giúp mẹ", Phu nhân Bridgerton nói khi ra hiệu cho một người hầu để chuẩn bị một đĩa ăn sáng. Billie nhanh nhẹn trên đôi nạng, nhưng thậm chí nàng không thể tự bê bữa ăn của mình từ tủ bếp trong khi giữ thăng bằng trên một đôi gậy.

Billie liếc nhìn em gái mình, người tỏ ra khá hài lòng với viễn cảnh này. "Đó sẽ là niềm vui lớn," Georgiana nói.

Billie nuốt một cái vào cổ họng vặn xoắn. Nàng không thể nghĩ ra điều gì ít vui vẻ hơn, nhưng nàng không cần phải xúc phạm em gái mình bằng cách nói như vậy. Nếu Georgiana muốn dành buổi chiều để viết lời mời và lên kế hoạch thực đơn, con bé sẽ được hoan nghênh.

Phu nhân Bridgerton đã chuẩn bị một tách trà cho Billie. "Con có kế hoạch gì cho cả một ngày?"

"Con không chắc chắn," Billie nói, gật đầu cảm ơn người hầu khi anh đặt đĩa của nàng trước mặt nàng. Nàng dăm dăm nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặt trời mới bắt đầu xuyên qua những đám mây, và trong vòng một giờ, sương sớm sẽ bốc hơi. Một ngày hoàn hảo để ra khỏi cửa. Trên lưng ngựa. Là hữu ích.

Và nàng có rất nhiều việc phải làm. Một trong những người thuê nhà đang lấp lại mái nhà của anh ta, và mặc dù hàng xóm của anh ta cho biết họ dự kiến sẽ giúp đỡ, Billie vẫn nghi ngờ rằng John và Harry Williamson sẽ cố gắng thực hiện nó. Ai đó cần phải chắc chắn rằng anh em họ đã chia sẻ, giống như ai đó cần đảm bảo rằng các cánh đồng phía tây được trồng đúng cách và vườn hoa hồng đã được cắt tỉa theo thông số kỹ thuật chính xác của mẹ nàng.

Ai đó cần phải làm tất cả những điều đó, và Billie không biết đó sẽ là ai nếu không phải là nàng.

Nhưng không, nàng bị mắc kẹt trong nhà với một bàn chân sưng tấy ngu ngốc, và đó thậm chí không phải là lỗi của nàng. Được rồi, có thể đó là một chút lỗi của nàng, nhưng chắc chắn là lỗi của

con mèo và điều này đau đớn chết tiệt như quỷ dữ - chân của nàng, đó không phải là con mèo, mặc dù nàng đủ nhỏ nhen để hy vọng rằng sinh vật nhỏ bé đó cũng có lý do để đi khắp khiêng.

Nàng dừng lại để xem xét điều đó. Như điều đó sẽ đến ngay với nó ...

"Billie?" Mẹ nàng lẩm bẩm, nhìn nàng bên trên vành tách trà Trung Quốc.

"Con nghĩ con không phải là một người đủ tốt," Billie trầm ngâm.

Phu nhân Bridgerton nghẹn ngào đến nỗi trà chảy ra mũi. Đó thực sự là một cảnh tượng mà Billie chưa từng mong đợi được thấy trong đời.

"Em có thể nói với chị điều đó," Georgiana nói.

Billie lóe lên vẻ cau có với em gái mình, tất cả mọi thứ được xem xét, khá non nớt.

"Sybilla Bridgerton", giọng nói khàn khàn của mẹ nàng. "Con là một người hoàn toàn tốt đẹp."

Billie mở miệng nói, không phải nàng có bất cứ điều gì thông minh để nói.

"Nếu con không phải thế," mẹ nàng tiếp tục, giọng bà rơi vào khoảnh khắc với một cú đấm âm lượng không-dám-nghĩ-mâu thuẫn với nàng, "điều đó nói lên mẹ là một người mẹ không tốt và mẹ từ chối tin rằng mẹ là một người mẹ như vậy. "

"Tất nhiên là không," Billie nói nhanh. Rất nhanh.

"Vì vậy, mẹ sẽ lặp lại câu hỏi của mình", mẹ nàng nói. Bà hấp một ngụm trà tinh tế và nhìn chăm chăm vào cô con gái lớn với sự bất cần đáng chú ý. "Con dự định làm gì hôm nay?"

"Chà," Billie bị đình trệ. Nàng liếc nhìn em gái mình, nhưng Georgiana không giúp được gì. Con bé chỉ nhấc vai lên trong một cái nhún vai bất lực có thể có nghĩa là bất cứ điều gì từ Tôi-không-có-ý-tưởng-gì-về-việc- tôi-sẽ-làm-gì- thú-vị. Khó chịu vô cùng.

Billie cau có. Sẽ không đáng yêu nếu mọi người chỉ nói những gì họ nghĩ?

Billie quay lại với mẹ mình, người vẫn đang quan tâm đến nàng với một biểu hiện giả dối. "Tốt,"

Nàng lại chùn bước. "Con có thể đọc một cuốn sách?"

"Một cuốn sách", mẹ nàng lặp lại. Bà chấm nhẹ lên khoe miệng bằng khăn ăn. "Thật thú vị"

Billie nhìn bà một cách thận trọng. Bất kỳ câu trả lời mỉa mai nào xuất hiện trong tâm trí, nhưng mặc dù thái độ thanh thản của mẹ nàng, có một tia sáng trong mắt bà nói với Billie rằng nàng nên khôn ngoan giữ im lặng.

Phu nhân Bridgerton với lấy ấm trà. Bà luôn uống nhiều trà vào bữa sáng hơn những người khác trong gia đình cộng lại. "Mẹ có thể đề nghị một cái gì đó, nếu con thích," bà nói với Billie. Bà cũng thường đọc nhiều sách hơn những người khác trong gia đình cộng lại.

"Không, không sao đâu," Billie trả lời, cắt xúc xích thành những viên tròn. "Cha vừa mua tập Bách khoa toàn thư về nông nghiệp của Prescott khi ông ở Luân Đôn vào tháng trước. Con nên bắt đầu đọc nó từ lâu, nhưng thời tiết rất tốt nên con không có cơ hội."

"Chị có thể đọc bên ngoài trời," Georgiana đề nghị. "Chúng ta có thể đặt chân xuống. Hoặc kéo ra một chiếc ghế dài."

Billie lơ đãng gặt đầu khi nàng đâm một đĩa xúc xích. "Chị cho rằng nó sẽ tốt hơn so với những thứ khác."

"Chị có thể giúp em lên kế hoạch giải trí cho bữa tiệc tại nhà", Georgiana nói.

Billie đưa cho cô bé một cái nhìn ủy khuất. "Chị không nghĩ vậy."

"Tại sao không, con yêu?" Phu nhân Bridgerton đưa vào. "Nó có thể rất vui."

"Mẹ vừa nói với con rằng con không phải tham gia vào kế hoạch."

"Chỉ bởi vì mẹ không nghĩ rằng con muốn."

"Con không muốn."

"Tất nhiên là không", mẹ nàng nói trợn trư, "nhưng con không muốn dành thời gian với em gái của mình à."

Ôi, chết tiệt. Mẹ nàng thật tốt. Billie dán một nụ cười trên khuôn mặt. "Georgie và con không thể làm gì khác?"

"Nếu con có thể thuyết phục con bé đọc chuyên luận nông nghiệp với con," mẹ nàng nói, bàn tay bà tinh tế lướt qua không khí.

Tinh tế như một viên đạn, Billie nghĩ. "Con sẽ giúp với một số kế hoạch," nàng thừa nhận.

"Ồ, điều đó sẽ rất tuyệt vời!" Georgiana kêu lên. "Và rất hữu ích. Chị sẽ có nhiều kinh nghiệm hơn với những thứ này hơn em."

"Không thực sự," Billie thẳng thắn nói.

"Nhưng chị đã đến các bữa tiệc tại nhà."

"À, ừ, nhưng ..." Billie không buồn kết thúc câu nói của mình. Georgiana trông rất hạnh phúc. Nó sẽ giống như đá một con chó con để nói với Georgiana rằng nàng ghét bị kéo đến các bữa tiệc tại nhà với mẹ của họ. Hoặ c nếu ghét từ quá mạnh, nàng chắc chắn không thích bản thân mình. Nàng thực sự không thích đi du lịch. Nàng đã học được nhiều điều về bản thân.

Và nàng không thích làm quen với người lạ. Nàng không ngại ngùng; không có gì. Nàng chỉ thích ở cùng với những người mà nàng biết.

Những người biết nàng.

Cuộc sống đã dễ dàng hơn rất nhiều theo cách đó.

"Hãy nhìn nó theo cách này," Phu nhân Bridgerton nói với Billie. "Con không muốn một bữa tiệc tại nhà. Nhưng mẹ là mẹ của con và mẹ đã quyết định tổ chức một bữa tiệc. Vì vậy, con không có lựa chọn nào khác ngoài việc tham dự. Tại sao không tận dụng cơ hội này thu thập vào một cái gì đó con thực sự có thể thưởng thức? "

"Nhưng con sẽ không tận hưởng nó."

"Con chắc chắn sẽ không nếu con tiếp cận nó với thái độ đó."

Billie đã dành một chút thời gian để tự kìm nén. Và để giữ lại sự thôi thúc tranh luận về quan điểm của mình và tự bảo vệ mình và nói với mẹ rằng nàng sẽ không được nói chuyện như thể nàng là một đứa trẻ ...

"Con sẽ rất vui mừng được giúp đỡ Georgiana," Billie nói chặc chẽ, "miễn là con có thời gian để đọc cuốn sách của mình."

"Mẹ không mơ ước kéo con ra khỏi Prescott", mẹ nàng lẩm bẩm.

Billie lờm mẹ. "Mẹ không nên chế giễu nó. Chính xác là loại sách đó đã cho phép con tăng năng suất tại Aubrey Hall thêm mười phần trăm. Chưa kể đến những cải tiến cho các trang trại của người thuê. Hiện tại tất cả họ đang làm ăn tốt hơn -"

Nàng nhai. Nuốt. Nàng vừa mới làm chính xác những gì nàng tự nhủ mình không nên làm. Tranh luận quan điểm của nàng. Bảo vệ chính mình. Hành động như một đứa trẻ. Nàng nhét càng nhiều bữa sáng vào miệng khi nàng có thể xoay sở trong ba mươi giây, sau đó đứng dậy và nắm lấy đôi nạng, đang dựa vào bàn. "Con sẽ ở trong thư viện nếu có ai cần con." Nói với Georgiana, nàng nói thêm: "Hãy cho chị biết khi nào mặt đất đủ khô để trải một tấm chăn."

Georgiana gật đầu.

"Mẹ," Billie chào Phu nhân Bridgerton với một cái gật đầu để thay thế cho mái tóc xoắn bình thường mà bà đưa ra khi nàng rời đi. Một điều nữa người ta không thể làm trên cái nạng.

"Billie," mẹ nàng nói, giọng hòa giải. Và có lẽ một chút thất vọng. "Mẹ ước con sẽ không ..." Billie đợi bà nói xong câu, nhưng mẹ nàng chỉ lắc đầu.

"Đừng bận tâm," bà nói.

Billie gật đầu lần nữa, ấn một cái nạng xuống đất để giữ thăng bằng khi nàng xoay cái chân khỏe. Nàng chống nạng trên mặt đất, sau đó vung thân giữa chúng, hai vai giữ chặt và thẳng khi nàng lặn đi lặn lại chuyển động đến tận cửa.

Thật khó khăn để thực hiện một kiểu đi trang nghiêm trên đôi nạng.

George vẫn không chắc Andrew đã thuyết phục anh như thế nào để đi cùng cậu ấy đến Aubrey Hall trong một chuyến viếng thăm vào buổi sáng muộn, nhưng anh đã ở đây, đứng trong lối vào cửa lớn khi anh trao mũ cho Thamesly, quản gia cho Bridgertons từ trước khi anh được sinh ra.

"Anh đang làm một việc tốt đấy, ông già," Andrew nói, vỗ vai George với lực chắc chắn hơn mức cần thiết.

"Đừng gọi anh là ông già." Chúa ơi, anh ghét điều đó.

Nhưng điều này chỉ khiến Andrew cười. Tất nhiên. "Bất cứ ai anh có thể là, anh vẫn đang làm một việc tốt. Billie sẽ phát điên vì chán nản."

"Cô ấy cần có một chút buồn chán trong cuộc sống của mình," George lẩm bẩm.

"Đúng vậy," Andrew thừa nhận, "nhưng mối quan tâm của em là

dành cho gia đình cô ấy. Chỉ Chúa mới biết cô ấy sẽ gây ra sự điên rồ nào cho họ nếu không có ai đến để giải khuây cho cô ấy."

"Em nói chuyện như thể cô ấy là một đứa trẻ."

"Một đứa trẻ?" Andrew quay lại nhìn anh, khuôn mặt anh mang một sự thanh thản khó hiểu mà George biết đủ để thấy nghi ngờ cùng cực. "Không có gì."

"Tiểu thư Bridgerton đang ở trong thư viện," Thamesly thông báo cho họ. "Nếu cậu đợi trong phòng vẽ, tôi sẽ thông báo cô ấy về sự hiện diện của cậu."

"Không cần," Andrew vui vẻ nói. "Chúng tôi đến thư viện gặp cô ấy. Điều cuối cùng chúng tôi muốn là buộc tiểu thư Bridgerton phải lúng túng về nhiều thứ hơn mức cần thiết."

"Ngài thật tốt với tiểu thư, thưa ngài," Thamesly lẩm bẩm.

"Có phải cô ấy đang rất đau đớn?" George thắc mắc.

"Tôi cũng không biết", người quản gia nói một cách xã giao, "nhưng có thể đáng chú ý là thời tiết rất tốt và tiểu thư Bridgerton đang ở trong thư viện."

"Vì vậy, cô ấy đau khổ."

"Rất nhiều khả năng như vậy, chúa tôi."

George cho rằng đây là lý do tại sao anh cho phép Andrew kéo anh ra khỏi cuộc họp hàng tuần với người quản lý của cha họ. Anh biết mắt cá chân của Billie không thể được cải thiện nhiều. Nó đã bị sưng lên một cách kỳ lạ vào đêm hôm trước, bất kể trong suốt bữa ăn nàng có quấn nó bằng dải ruy băng màu hồng lố bịch như thế nào. Chấn thương như thế sẽ không tự khỏi qua một đêm.

Và trong khi anh và Billie chưa bao giờ là bạn, chính xác, anh cảm thấy có trách nhiệm kỳ lạ đối với sức khỏe của nàng, ít nhất là liên quan đến tình trạng hiện tại của nàng. Câu tục ngữ cũ của Trung Quốc là gì nhỉ? Nếu bạn cứu một cuộc đời, bạn có chịu trách nhiệm với nó mãi mãi? Anh chắc chắn đã không cứu được Billie, nhưng anh đã bị mắc kẹt trên mái nhà với nàng, và ...

Và chết tiệt, anh không biết điều này có nghĩa gì, chỉ là anh nghĩ anh nên đảm bảo rằng nàng cảm thấy ít nhất là tốt hơn một chút. Mặc dù nàng là người phụ nữ khó chịu nhất, và nàng lúc nào cũng giờ móng vuốt ra.

Đó vẫn là điều đúng đắn. Đó là tất cả.

"Ôi, Billie ..." Andrew gọi khi họ đi vào nhà. "Chúng tôi đến để giải cứu cậu ..."

George lắc đầu. Làm thế nào em trai của anh sống sót trong hải quân anh sẽ không bao giờ biết. Andrew không có một cái xương nghiêm túc nào trong cơ thể.

"Billie ..." cậu ta gọi lần nữa, giọng cậu biến thành một tiếng hát lố bịch. "Cậu ở đâu vậy?"

"Trong thư viện," George nhắc nhở cậu.

"Chà, tất nhiên rồi," Andrew nói với nụ cười toe toét, "nhưng điều này không vui hơn sao?"

Tất nhiên, anh không đợi câu trả lời.

"Billie!" Anh lại gọi. "Ồ, Billiebilliebilliebill -"

"Vì Chúa!" Đầu của Billie bật ra khỏi cửa vào thư viện. Mái tóc màu hạt dẻ của nàng đã được kéo trở lại vào mái tóc buông xõa của một quý cô không có kế hoạch giao tiếp. "Giọng cậu đủ to để đánh thức người chết. Cậu đang làm gì ở đây thế?"

"Có cách nào khác để chào đón một người bạn cũ không?"

"Tôi vừa gặp cậu đêm qua."

"Rõ ràng, cậu đã gặp." Andrew cúi xuống và đặt một nụ hôn anh trai lên má nàng. "Nhưng cậu đã phải đi mà không gặp gỡ đủ lâu. Cậu cần phải có thêm cơ hội này."

"Vớ vẩn à?" Billie ngờ vực hỏi.

Andrew vỗ nhẹ vào cánh tay nàng. "Chúng tôi rất may mắn khi cho cậu có cơ hội này."

George nghiêng người sang phải để anh có thể nhìn thấy nàng từ phía sau em trai mình. "Tôi sẽ bóp cổ cậu ấy hay em?"

Nàng thưởng cho anh một nụ cười ranh mãnh. "Ồ, đó phải là một nỗ lực chung, anh không nghĩ thế sao?"

"Vì vậy, cậu có thể chia sẻ tội lỗi à?" Andrew châm biếm.

"Để chúng ta có thể chia sẻ niềm vui", Billie sửa lại.

"Cậu làm tôi tổn thương đấy."

"Hạnh phúc, tôi đảm bảo với cậu." Nàng nhảy sang trái và nhìn George. "Điều gì mang anh đến đây vào buổi sáng tốt đẹp này, Ngài Kennard?"

Anh cho nàng một cái liếc mắt vì đã sử dụng tước hiệu của

mình. Nhà Bridgertons và Rokesbys không bao giờ nhắc đến tước vị khi chỉ có hai gia đình. Ngay cả bây giờ, không ai thắc mắc khi Billie ở một mình với hai quý ông chưa lập gia đình trong thư viện. Tuy nhiên, đó không phải là thứ sẽ được cho phép trong bữa tiệc tại nhà sắp tới. Tất cả bọn họ đều nhận thức rõ rằng cách cư xử thoải mái của họ sẽ không có chỗ đứng trong xã hội ngoài kia.

"Bị em trai kéo theo," George thừa nhận. "Nó có một số lo ngại cho sự an toàn của gia đình em."

Đôi mắt nàng nheo lại. "Có thật không?"

"Rõ ràng mà, Billie," Andrew nói. "Tất cả chúng ta đều biết cậu không thích ở trong nhà."

"Tôi đến vì sự an toàn của cậu ấy," George nói với một cú hắt đầu về phía Andrew. "Mặc dù tôi tin rằng bất kỳ tổn thương nào em có thể làm với cậu ta sẽ hoàn toàn hợp lý."

Billie quay đầu lại và cười. "Hãy đến đây, cùng tôi trong thư viện. Tôi cần phải ngồi xuống."

Trong khi George đang hồi phục sau cảnh tượng tuyệt vời bất ngờ của Billie trong niềm vui sướng, nàng nhảy trở lại bàn đọc sách gần nhất, kéo gấu váy màu xanh nhạt lên trên mắt cá chân để chuyển động dễ dàng hơn.

"Em nên sử dụng cái nạng," anh nói với nàng.

"Không đáng cho một chuyến đi ngắn như vậy," nàng trả lời, ngồi xuống ghế. "Bên cạnh đó, chúng vừa bị rơi và việc lấy lại chúng có quá nhiều rắc rối."

George nhìn theo ánh mắt của nàng đến nơi đôi nạng nằm trên mặt đất, một đầu gác lên nhau. Anh cúi xuống nhặt chúng lên, đặt chúng nhẹ nhàng vào cạnh bàn làm việc. "Nếu em cần giúp đỡ," anh nói với giọng nhỏ nhẹ, "em nên dùng nó."

Nàng nhìn anh và chớp mắt. "Em không cần giúp đỡ."

George đã định bảo nàng đừng phòng thủ như vậy, nhưng rồi anh nhận ra nàng đã không phòng thủ. Nàng chỉ đơn thuần nói lên một sự thật. Một thực tế như nàng đã thấy nó.

Anh lắc đầu. Billie có thể rất ngoan cường theo nghĩa đen.

"Cái gì vậy?" nàng hỏi

Anh nhún vai. Anh không biết nàng đang nói về cái gì.

"Anh định nói gì à?" Nàng gặng hỏi.

"Không có gì."

Miệng nàng mím chặt ở khóe miệng. "Điều đó không đúng. Anh chắc chắn đã nói điều gì đó."

Nghĩa đen và ngoan cường. Đó là một sự kết hợp đáng sợ. "Em ngủ ngon không?" anh hỏi lịch sự.

"Tất nhiên," nàng nói, với một cái nhướn mày vừa đủ để nói với anh rằng nàng nhận thức rõ rằng anh đã thay đổi chủ đề. "Em đã nói với anh ngày hôm qua. Em không bao giờ khó ngủ."

"Em nói rằng em không bao giờ gặp khó khăn khi ngủ," anh sửa lại, hơi ngạc nhiên khi anh nhớ lại sự khác biệt.

Nàng nhún vai. "Hai cái đó tương tự nhau mà."

"Sự đau đớn không đánh thức em dậy à?"

Nàng liếc xuống chân mình như thể nàng đã quên nó ở đó. "Rõ ràng là không."

"Nếu tôi có thể ngắt lời," Andrew nói, cúi chào Billie với một vẻ kỳ cục của cậu ta, "chúng tôi ở đây để cung cấp sự trợ giúp và hoàn thành nhiệm vụ của chúng tôi theo bất kỳ cách nào cậu thấy cần thiết."

Nàng dành cho Andrew một cử chỉ mà George thường dành cho những đứa trẻ nhỏ, bắn lại. "Cậu có chắc chắn muốn thực hiện một lời hứa đó không?"

George cúi xuống cho đến khi môi anh ở cùng vĩ độ với tai cô. "Hãy cầu nguyện rằng cậu ấy sử dụng từ 'chúng tôi' như một từ hoành tráng, không phải là một đại từ số nhiều."

Nàng cười toe toét. "Nói cách khác, anh không muốn có phần trong đó?"

"Không chút nào."

"Anh đã xúc phạm một quý cô," Andrew nói mà không có chút phản kháng trong giọng nói. Cậu ta nằm dài trên một trong những chiếc ghế bành cao của nhà Bridgerton, đôi chân dài duỗi ra để đôi bốt cao cổ tựa vào thảm.

Billie bắn về phía cậu một cái nhìn bực tức trước khi quay lại với George. "Tại sao anh ở đây?"

George ngồi vào bàn đối diện với nàng. "Như những gì cậu ấy nói, nhưng không có sự cường điệu. Chúng tôi nghĩ rằng em có thể cần bầu bạn."

"Oh." Nàng lùi lại một chút, rõ ràng ngạc nhiên trước sự thẳng thắn của anh. "Cám ơn sự tốt bụng của anh."

"Cám ơn sự tốt bụng của anh?" Andrew lặp lại. "Anh nào?"

Nàng quay đầu lại đối mặt với cậu. "Tôi có phải cúi mình không?"

"Nó sẽ rất tuyệt," cậu ta nói.

"Không thể trên cái nạng."

"Chà, nếu đó là cách ..."

Billie quay lại với George. "Cậu ta là một thằng ngốc."

Anh giơ tay lên. "Em sẽ không tìm thấy một từ nào khác ở đây."

"Một người đàn ông tội nghiệp," Andrew nói với một tiếng thở dài.

Billie đảo mắt, nghiêng đầu về phía Andrew khi nàng nói với George, "Đừng khuyến khích cậu ta."

"Hai người vào hòa với nhau à," Andrew tiếp tục, "không bao giờ tôn trọng ..."

George cúi đầu, cố đọc tiêu đề của cuốn sách của Billie. "Em đang đọc gì vậy?"

"Và," Andrew tiếp tục, "dường như cũng bị bỏ qua."

Billie xoay cuốn sách của mình để bìa sách đối mặt với George. "Bách khoa toàn thư về nông nghiệp của Prescott."

"Tập bốn," anh nói một cách tán thành. Anh có từ tập một đến ba trong thư viện cá nhân của mình.

"Vâng, nó chỉ mới được xuất bản gần đây," Billie xác nhận.

"Nó đã được xuất bản rất gần đây, nếu không tôi đã mua nó khi tôi ở London lần cuối."

"Cha em đã mang nó về từ chuyến đi gần đây nhất của ông. Anh có thể đọc nó khi em đọc xong, nếu anh muốn."

"Ồ, không, tôi chắc chắn tôi sẽ cần một cuốn cho riêng mình."

"Như một tài liệu tham khảo," nàng nói với một cái gật đầu tán thành.

"Đây dường như là cuộc trò chuyện buồn tẻ nhất tôi từng thấy," Andrew nói từ phía sau họ.

Họ mặc kệ cậu ta.

"Em có thường đọc những cuốn sách như vậy không?" George hỏi, hất đầu về phía cuốn sách của Prescott. Anh luôn nghĩ rằng phụ

nữ thích những tập thơ hay vở kịch của Shakespeare và Marlowe. Đó là những gì em gái và mẹ anh dường như thích đọc.

"Tất nhiên," nàng ô trả lời, cau có như thể anh xúc phạm nàng bằng chính câu hỏi.

"Billie giúp cha cô ấy quản lý đất đai," Andrew nói, dường như chán việc chọc cười họ. Cậu ta đẩy mình đứng dậy và lang thang đến giá sách, chọn một cuốn sách dường như ngẫu nhiên. Cậu đọc lướt qua vài trang, cau mày và đặt nó trở lại.

"Uhm, em đã nói rằng em giúp đỡ cha em," George nói. Anh nhìn Billie. "Rất kỳ lạ đối với em."

Đôi mắt nàng nheo lại.

"Điều đó không có nghĩa là một sự xúc phạm," anh bước vào trước khi nàng có thể mở cái miệng nhỏ ngửa ngáy của mình, "chỉ là một quan sát."

Nàng trông không bị thuyết phục.

"Em phải thừa nhận," anh nói một cách trôi chảy, "rằng hầu hết các cô gái trẻ không giúp đỡ cha họ theo cách như vậy. Do đó, đây là điểm kỳ lạ của em."

"Em thề, George," Andrew nói, liếc nhìn từ cuốn sách cậu đang đọc lướt qua, "anh thậm chí còn dành những lời khen ngợi như một con lừa tự phụ."

"Tôi sẽ giết cậu ta," George lầm bầm.

"Anh sẽ làm thế," Billie nhận xét. Nhưng rồi nàng hạ giọng. "Tuy nhiên, điều đó hơi đúng một chút."

Anh rút lại. "Tôi có thể cầu xin sự tha thứ của em không?"

"Em đã thấy một chút ..." Nàng vẫy tay trong không khí như một sự thay thế cho việc thực sự kết thúc câu nói của mình.

"Giống như một con lừa?" George tiếu lời.

"Không!" nàng nói điều này với đủ tốc độ và niềm tin để anh tin nàng. "Chỉ một ít thôi..."

Anh chờ đợi.

"Hai người đang nói về tôi à?" Andrew hỏi, ngồi xuống ghé với một cuốn sách trên tay.

"Không," họ đồng thanh nói.

"Tôi không phiền nếu nó tốt đẹp," cậu ta lầm bầm.

George lờ cậu đi, để mắt đến Billie. Nàng đang cau mày. Hai đường nhỏ hình thành giữa hai lông mày của nàng, cong vào nhau như một chiếc đồng hồ cát, và đôi môi nàng mím lại thành một nụ cười tò mò, gần như thể nàng đang chờ đợi một nụ hôn.

Anh chưa bao giờ ngấm khi nàng suy nghĩ, anh nhận ra.

Sau đó, anh nhận ra quan sát kỳ lạ đáng kinh ngạc đó là gì.

"Anh có vẻ hơi tự phụ," Billie cuối cùng cũng nói. Giọng nàng lặng lẽ, chỉ dành cho đôi tai của họ. "Nhưng em nghĩ đó là điều dễ hiểu?"

Có thể hiểu được? Anh nghiêng người về phía trước. "Tại sao em nói giống như đó là một câu hỏi?"

"Em không biết."

Anh ngồi lại và khoanh tay, nhúu mày để biểu thị rằng anh đang đợi nàng tiếp tục.

"Tốt thôi," nàng nói, ít hơn một cách ân cần. "Anh là người lớn nhất, người thừa kế. Anh là người thông minh, đẹp trai, ồ, và chúng ta không được quên, Bá tước thừa kế của Kennard."

George cảm thấy một nụ cười chậm chạp lan trên khuôn mặt. "Em nghĩ rằng tôi đẹp trai?"

"Đây chính xác là những gì em đang nói!"

"Tuyệt quá," George thì thầm. "Tôi không ý kiến."

"Anh đang hành động như Andrew," Billie lẩm bẩm.

Vì một số lý do, điều này làm anh cười thầm.

Đôi mắt của Billie nheo lại.

Nụ cười của George kéo dài thành một nụ cười đầy bản lĩnh. Chúa ơi, thật là vui khi trêu chọc nàng.

Nàng nghiêng người về phía trước, và trong khoảnh khắc đó, anh nhận ra mọi người có thể nói tốt như thế nào qua hàm răng nghiêng chặt. "Em đã cố gắng ân cần," nàng nói.

"Tôi xin lỗi," George nói ngay lập tức.

Đôi môi nàng mím lại. "Em đã hỏi tôi một câu hỏi. Tôi đang cố gắng cho em một câu trả lời trung thực, chu đáo. Tôi nghĩ em xứng đáng như vậy."

Chà, bây giờ anh cảm thấy mình giống như một con lừa.

"Tôi xin lỗi," anh nhắc lại, và lần này không chỉ là một chút lịch sự sâu sắc.

Billie thở ra và nàng cắn bên trong môi dưới giữa hai hàm răng. Nàng đang suy nghĩ lại, George nhận ra. Thật đáng chú ý khi ngắm một người khác suy nghĩ. Có phải tất cả mọi người đều biểu cảm khi họ suy nghĩ về ý tưởng của họ?

"Đó là cách anh được nuôi dưỡng," cuối cùng nàng nói. "Anh không có gì để chê trách ..." Nàng lại thở ra, nhưng George vẫn kiên nhẫn. Nàng sẽ tìm đúng từ.

Và sau một vài phút, nàng đã làm được. "Anh đã được nuôi dưỡng -" Nhưng lần này, nàng dừng lại khá bất ngờ.

"Để được tự phụ?" Anh nói khẽ.

"Để tự tin," nàng sửa lại, nhưng anh có cảm giác rằng câu nói của anh gần với những gì nàng sắp nói. "Đó không phải là lỗi của anh," nàng nói thêm.

"Bây giờ ai đang giúp đỡ ai?"

Nàng nở nụ cười gượng gạo. "Em, em chắc chắn. Nhưng đó là sự thật. Anh không thể giúp gì hơn là em có thể giúp ..." Nàng lại vẫy tay, đó rõ ràng là cử chỉ quen thuộc của nàng đối với những thứ quá vụng về khi nói to lên.

"Em," cuối cùng nàng cũng hoàn thành.

"Em làm sao." Anh khẽ nói. Anh nói điều đó bởi vì anh phải nói điều đó, ngay cả khi anh không biết tại sao.

Nàng ngược nhìn anh, nhưng chỉ bằng đôi mắt. Khuôn mặt nàng vẫn hơi cúi xuống, và anh có một ý niệm kỳ lạ rằng nếu anh không bắt gặp ánh mắt của nàng, nếu anh không giữ nó bằng tay mình, nàng sẽ thu lại với cho đôi tay siết chặt của nàng, và khoảnh khắc đó sẽ mất đi mãi mãi.

"Em làm sao?" anh thì thầm.

Nàng lắc đầu. "Em không có ý kiến."

"Có ai đó không?" Andrew đột nhiên hỏi.

George chớp mắt, cố gắng gạt mình ra khỏi bất kỳ câu thần chú nào đã được sử dụng trên người anh.

"Bởi vì ý tôi là," Andrew tiếp tục. "Đói. Rất đói là khác. Tôi chỉ ăn một bữa sáng nay."

"Một bữa sáng?" Billie bắt đầu nói, nhưng Andrew đã đứng trên đôi chân của mình, đi về phía nàng.

Cậu đặt tay lên bàn, cúi xuống thì thầm, "Tôi đã hy vọng tôi

được mời uống trà."

"Tất nhiên là cậu được mời uống trà," Billie nói, nhưng giọng nàng nghe có vẻ mất cân bằng như George cảm thấy. Nàng cau mày. "Tuy nhiên hơi sớm."

"Không bao giờ là quá sớm cho trà," Andrew tuyên bố. "Không nếu đầu bếp của cậu đã chuẩn bị chút bánh mì nhỏ." Anh quay sang George. "Em không biết bà ấy cho những gì trong đó, nhưng đó là thần thánh."

"Bơ," Billie lơ đãng nói. "Khá nhiều đó."

Andrew nghiêng đầu sang một bên. "Chà, điều đó có ý nghĩa. Mọi thứ đều ngon hơn với khá nhiều bơ."

"Chúng ta nên yêu cầu Georgiana tham gia cùng chúng ta," Billie nói, với lấy đôi nạng. "Tôi muốn giúp nó lên kế hoạch giải trí cho bữa tiệc tại nhà." Nàng tròn mắt. "Lệnh của mẹ tôi."

Andrew bật ra một tiếng cười. "Mẹ của cậu thậm chí đã biết cậu mà?"

Billie ném ánh mắt khó chịu vào vai cậu ta.

"Nghiêm túc đấy, Billie-Goat, cậu sẽ cho chúng tôi làm gì? Đi ra bãi cỏ phía nam để trồng lúa mạch?"

"Im đi," George nói.

Andrew xoay quanh. "Gì vậy?"

"Để cô ấy yên."

Andrew nhìn chằm chằm vào anh rất lâu, George không thể không tự hỏi liệu anh có nói một ngôn ngữ lạ không.

"Đó là Billie," Andrew cuối cùng cũng nói.

"Anh biết. Và em nên để cô ấy yên."

"Em có thể tự mình chiến đấu, George," Billie nói.

Anh liếc nhìn nàng. "Tất nhiên em có thể."

Đôi môi nàng hé mở, nhưng dường như nàng không biết phải đáp lại điều đó như thế nào.

Andrew nhìn qua lại giữa hai người họ trước khi đưa cho Billie một cái nhướn mày. "Lời xin lỗi của tôi."

Billie lúng túng gật đầu.

"Có lẽ tôi có thể giúp đỡ trong việc lập kế hoạch," Andrew đề nghị.

"Chắc chắn cậu sẽ giỏi hơn tôi," Billie nói.

"Vâng, điều đó không cần phải nói."

Nàng chọc vào chân cậu ta bằng một cái nạng.

Và cứ như thế, George nhận ra, tất cả đã trở lại bình thường.

Ngoại trừ nó đã không. Không dành cho anh.

CHƯƠNG 9

Thật đáng chú ý - không, truyền cảm hứng - Billie quyết định, nàng đã từ bỏ nhanh như thế nào đôi nạng của mình. Rõ ràng, đó là tất cả trong tâm trí.

Sức mạnh. Sức mạnh.

Sự quyết tâm.

Ngoài ra, khả năng bỏ qua nỗi đau là hữu ích.

Nó không đau đến thế, nàng lý luận. Chỉ là một khúc quanh. Hoặc có thể một cái gì đó gần hơn với một cái đinh bị đập vào mắt cá chân của nàng trong khoảng thời gian tương ứng với tốc độ mà nàng bước.

Nhưng không phải là một móng tay rất lớn. Chỉ một chút thôi. Một cái ghim, thực sự. Nó được làm bằng những thứ rất cứng rắn. Mọi người đều nói như vậy.

Dù sao đi nữa, cơn đau ở mắt cá chân của nàng gần như không tệ bằng sự nứt nẻ dưới cánh tay nàng từ đôi nạng. Và nàng không định đi bộ năm dặm. Nàng chỉ muốn có thể về phòng bằng hai chân của mình.

Tuy nhiên, tốc độ của nàng chậm hơn đáng kể so với sỏi chân thông thường của nàng khi nàng tiến về phòng vẽ vài giờ sau khi ăn sáng. Andrew đang đợi nàng, Thamesly đã thông báo cho nàng. Điều này không đáng ngạc nhiên lắm; Andrew đến thăm nàng mỗi ngày kể từ khi nàng bị thương. Đó là điều thực sự khá ngọt ngào của cậu ấy.

Họ đã xây dựng những ngôi nhà bằng thẻ bài, một lựa chọn đặc trưng của Andrew, người có cánh tay thống trị vẫn bất động trong một chiếc địu. Cậu ta nói rằng miễn là cậu ta đến để giữ sự bầu bạn của nàng, cậu ta cũng có thể làm điều gì đó hữu ích.

Billie không buồn chỉ ra rằng xây dựng một ngôi nhà bằng thẻ rất có thể được định nghĩa là không hữu ích.

Đối với việc cậu ta chỉ có một cánh tay làm việc, cậu cần giúp đỡ để có được vài lá bài đầu tiên được cân bằng, nhưng sau đó, cậu có thể tự làm phần còn lại tốt nhất có thể.

Hoặc tốt hơn nữa, sự thực là vậy. Nàng đã quên mất cậu ta giỏi đến mức nào khi xây dựng ngôi nhà bằng thẻ - và cậu ta bị ám ảnh đến mức nào trong suốt quá trình đó. Ngày hôm qua là tồi tệ nhất. Ngay khi họ hoàn thành cấp độ đầu tiên, cậu ta đã cầm nàng động tay vào. Sau đó, cậu ta đuổi nàng ra khỏi toàn bộ khu vực, cho rằng nàng thờ quá mạnh.

Điều đó tất nhiên khiến nàng không còn lựa chọn nào khác ngoài hất hơi.

Nàng cũng có thể đá vào bàn.

Đã có một khoảnh khắc hối hận thoáng qua khi tất cả đã sụp đổ trong một trận động đất hủy diệt ngoạn mục, nhưng cái nhìn trên khuôn mặt của Andrew vẫn đáng sợ, ngay cả khi cậu ta về nhà ngay sau khi sụp đổ.

Nhưng đó là ngày hôm qua, và khi biết Andrew, cậu ta muốn bắt đầu lại, lớn hơn và tốt hơn lần thứ năm. Vì vậy, Billie đã thu thập hai bộ bài khác trên đường đến phòng vẽ. Đủ để cậu ta thêm một hoặc hai câu chuyện khác vào kiệt tác kiến trúc tiếp theo của mình.

"Chào buổi sáng," nàng nói khi bước vào phòng vẽ. Cậu đang đứng cạnh một đĩa bánh quy mà ai đó đã bỏ quên trên bàn chạy phía sau ghế sofa. Có lẽ là một cô hầu. Một trong số những kẻ điên. Họ luôn cười rúc rích với cậu ta.

"Cậu đã vứt bỏ đôi nạng," cậu ta nói với một cái gật đầu tán thành. "Xin chúc mừng."

"Cảm ơn cậu." Nàng liếc về phòng. Vẫn không có George. Anh đã không đến thăm kể từ buổi sáng đầu tiên trong thư viện. Không phải là nàng đã mong đợi anh. Nàng và George không phải là bạn.

Họ không phải là kẻ thù, tất nhiên. Chỉ là không phải bạn bè. Họ chưa bao giờ làm bạn bè được. Mặc dù có lẽ họ đã hơi ... bây giờ.

"Chuyện gì vậy?" Andrew hỏi.

Billie chớp mắt. "Không, có gì sai à."

"Cậu đang cau có."

"Tôi không cau có."

Về mặt cậu ta trở nên ủy khuất. "Cậu có thể nhìn thấy khuôn mặt của chính cậu à?"

"Và cậu đang ở đây để cổ vũ tôi," nàng rút ra.

"Tất nhiên không phải, tôi ở đây vì bánh mì nhỏ." Cậu ta đưa tay

ra và lấy một số thẻ chơi từ tay nàng. "Và có lẽ để xây dựng một ngôi nhà."

"Cuối cùng, cũng trung thực."

Andrew cười và ngồi phịch xuống ghế sofa. "Tôi hầu như không che giấu động cơ của mình."

Billie thừa nhận điều này với một cái liếc mắt. Cậu ta đã ăn một lượng bánh mì nướng phi thường trong vài ngày qua.

"Cậu sẽ tử tế hơn với tôi," anh tiếp tục, "nếu cậu biết thực phẩm khủng khiếp như thế nào trên một con tàu."

"Thang điểm từ một đến mười?"

"Mười hai."

"Tôi rất xin lỗi," nàng nói với vẻ nhăn nhó. Nàng biết Andrew thích đồ ngọt như thế nào.

"Tôi biết những gì tôi đã được ăn vào." Cậu dừng lại, cau mày với suy nghĩ. "Không, thực sự tôi không nghĩ rằng tôi đã ăn."

"Cậu sẽ không vào hải quân nếu cậu nhận ra rằng sẽ không có bánh quy?"

Andrew thở dài kịch tính. "Đôi khi một người đàn ông phải tự làm bánh quy."

Một số thẻ chơi trượt từ nắm tay của cô. "Gì cơ?"

"Tôi tin rằng cậu ấy thay thế bánh quy bằng định mệnh," một giọng nói phát ra từ cánh cửa.

"George!" Billie kêu lên. Với sự bất ngờ? Với sự vui sướng? Điều đó là gì trong giọng nói của nàng? Và tại sao nàng, trong tất cả mọi người, không thể tìm ra nó?

"Billie," anh lẩm bẩm, đưa ra một cái cúi chào lịch sự.

Nàng nhìn chằm chằm. "Anh đang làm gì ở đây?"

Khóe miệng anh nhếch lên thành một biểu cảm khô khan mà trong tất cả sự trung thực không thể gọi là một nụ cười. "Bây giờ thì là hình mẫu của sự dửng dưng."

"Chà" - nàng cúi xuống để thu thập những tám thẻ bài nàng đã đánh rơi, cố gắng không vấp vào viền ren của váy - "Anh đã không đến trong bốn ngày qua."

Bây giờ anh mỉm cười. "Sau đó, em đã nhớ tôi."

"Không!" Nàng lườm anh, đưa tay ra để nhặt lấy con bài cơ.

Quân bài đã trượt nửa chừng dưới ghế sofa. "Đừng nực cười. Thamesly không nói gì về việc anh ở đây. Ông ấy chỉ nhắc đến Andrew."

"Tôi đã lo cho những con ngựa," George nói.

Nàng lập tức nhìn sang Andrew, nét mặt đầy ngạc nhiên. "Cậu đã cưới ngựa à?"

"Chà, tôi đã thử," cậu ta thừa nhận.

"Chúng tôi đã đi rất chậm", George xác nhận. Rồi mắt anh nheo lại. "Nặng của em đâu?"

"Đã bỏ rồi," nàng trả lời, mỉm cười tự hào.

"Tôi có thể thấy điều đó." Trán anh kéo xuống thành một vế cau có. "Ai nói với em rằng em được phép ngừng sử dụng chúng?"

"Không ai cả," nàng nổi giận. Anh ta nghĩ anh ta là ai? Cha nàng à? Không, chắc chắn không phải cha nàng. Đó chỉ là ...

"Em đứng dậy khỏi giường", nàng nói với sự kiên nhẫn thái quá, "bước một bước, và tự quyết định."

George khịt mũi.

Nàng rút lại. "Điều đó nghĩa là gì?"

"Cho phép tôi dịch," Andrew nói từ ghế sofa, nơi cậu vẫn đang vươn vai như một chàng trai lười biếng.

"Tôi biết ý nghĩa của nó," Billie cau kinh.

"Ôi, Billie," Andrew thờ dãi.

Nàng quay lại lườm cậu.

"Em cần phải ra khỏi nhà," cậu nói.

Làm ơn, như thể nàng không biết điều đó. Nàng quay lại với George. "Ơn Chúa, xin lỗi vì sự bất lịch sự của em. Em không mong đợi anh."

Lông mày anh cong lên, nhưng anh chấp nhận lời xin lỗi của nàng bằng một cái gật đầu và ngồi xuống khi nàng làm vậy.

"Chúng ta cần cho cậu ta ăn," Billie nói, nghiêng đầu về phía Andrew.

"Uống nước nữa?" George lẩm bẫm, như thể Andrew là một con ngựa.

"Em ở ngay đây đây!" Andrew phản đối.

George ra hiệu về phía tờ Thời báo Luân Đôn cũ, nó mới được trải ra trên bàn bên cạnh. "Em có phiền nếu tôi đọc nó không?"

"Không hề," Billie nói. Đẩy tờ báo về phía anh. Nàng nghiêng người về phía trước, cho Andrew một cú chạm nhẹ vào vai anh. "Cậu có muốn tôi để cậu bắt đầu không?"

"Làm ơn," cậu ta nói, "và sau đó đừng chạm vào nó."

Billie nhìn George. Tờ báo vẫn được gấp trong lòng anh, và anh đang nhìn hai người họ với sự tò mò thích thú.

"Ở giữa bàn," Andrew nói.

Billie liếc nhìn cậu ta. "Chuyên quyền như mọi khi."

"Tôi là một nghệ sĩ."

"Kiến trúc sư," George nói.

Andrew ngược lên, như thể quên mất anh mình đang ở đó. "Vâng," cậu thì thầm. "Đúng vậy."

Billie trượt khỏi ghế và quỳ trước bàn thấp, điều chỉnh cân nặng để không gây áp lực lên bàn chân đau. Nàng chọn hai lá bài từ đồng lộn xộn gần cạnh bàn và cân bằng chúng thành hình chữ T. Cẩn thận, nàng thả ngón tay ra và chờ xem nó có an toàn không.

"Hoàn thành ổn," George thì thầm.

Billie mỉm cười, hài lòng một cách ngờ ngẩn bởi lời khen của anh. "Cảm ơn anh."

Andrew tròn mắt.

"Tôi thề, Andrew," Billie nói, sử dụng thẻ thứ ba để biến T thành H, "cậu biến thành người khó chịu nhất khi cậu làm việc này."

"Nhưng tôi đã hoàn thành công việc."

Billie nghe thấy George cười khúc khích, theo sau là âm thanh chói tai của tờ báo mở ra và sau đó gấp lại thành một hình dạng có thể đọc được. Nàng lắc đầu, quyết định rằng Andrew thật may mắn khi có nàng là bạn của cậu ta, và đặt thêm một vài lá bài vào vị trí. "Điều đó có đủ để cậu bắt đầu không?" Nàng hỏi Andrew.

"Được rồi, cảm ơn cậu. Hãy cẩn thận cái bàn khi cậu đứng dậy."

"Đây có phải là những gì cậu thích làm trên biển?" Billie hỏi, khập khiễng đi qua phòng để lấy cuốn sách trước khi ngồi xuống. "Đó là một thách thức bất cứ ai cũng có thể hỏi cậu."

Andrew nheo mắt - nhìn vào cấu trúc thẻ, không phải nàng - và đặt một thẻ vào vị trí. "Tôi đang làm việc," anh lặp lại.

Billie quay lại với George. Anh đang nhìn Andrew với một biểu

cảm kỳ dị trên khuôn mặt. Lòng mày anh nhú lại, nhưng anh không cau mày. Đôi mắt anh quá sáng và tò mò vì điều đó. Mỗi khi anh chớp mắt, hàng mi của anh quét xuống như một cái quạt, duyên dáng và -

"Billie?"

Ôi, Chúa ơi, anh bắt gặp nàng đang nhìn anh.

Đợi đã, tại sao nàng lại nhìn anh?

"Xin lỗi," nàng lầm bầm. "Em mãi suy nghĩ."

"Tôi hy vọng nó là một cái gì đó thú vị."

Nàng nghẹn thở trước khi trả lời, "Không hẳn thế." Sau đó, nàng cảm thấy khựng khiếp, xúc phạm anh mà không hề biết.

Và ý nàng không thực sự là thế.

"Cậu ấy giống như một người khác," nàng nói, ra hiệu về phía Andrew. "Em thấy hơi bối rối."

"Em chưa bao giờ thấy cậu ấy như thế này trước đây?"

"Không, em chưa." Nàng nhìn từ ghế đến ghế sofa và quyết định ngồi trên ghế sofa. Andrew hiện đang ở trên sàn, và cậu ta không muốn sớm quay trở lại. Nàng ngồi xuống, dựa vào cánh tay và duỗi hai chân ra trước mặt. Không thực sự nghĩ về những gì nàng đang làm, nàng với lấy cái chăn nằm gấp sau lưng và trải nó lên chân. "Em cảm thấy hơi bối rối."

"Cậu ấy chính xác đến không ngờ", George nói.

Billie đã nhận xét điều đó. "Bất ngờ vì ...?"

George nhún vai và ra hiệu về phía em trai mình. "Ai sẽ nghĩ cậu ta làm được thế?"

Billie suy nghĩ một lúc, rồi quyết định nàng đồng ý với anh. "Có gì đó rất kỳ lạ."

"Tôi vẫn nghe thấy cậu đấy," Andrew nói. Cậu ta đã đặt thêm một tá thẻ vào vị trí và đã lùi lại vài inch để kiểm tra ngôi nhà từ nhiều góc độ.

"Anh không tin rằng bọn anh đang nhắm đến việc tàng hình," George nói nhẹ nhàng.

Billie mỉm cười với chính mình và trượt ngón tay vào đúng vị trí trong cuốn sách của mình. Đó là một trong những tập đi kèm với một dải ruy băng kèm theo để sử dụng làm dấu trang.

"Chỉ để cậu nhận thức được," Andrew nói, di chuyển sang phía

bên kia của bàn, "Tôi sẽ giết cậu nếu cậu làm đổ nó."

"Trời ơi," George nói với trọng lực ẩn tượng, "Tôi gần như không thở được."

Billie nghẹn ngào cười khúc khích. Nàng hiếm khi nhìn thấy mặt này của George, trêu chọc và khô khan. Thông thường anh bị kích thích bởi những người còn lại đến nỗi anh hoàn toàn không có sự hài hước.

"Đó có phải là của Prescott không?" George hỏi. Billie quay lại nhìn anh qua vai cô. "Vâng."

"Em đang tiến bộ đấy."

"Mặc dù bản thân em, em đảm bảo với anh. Nó rất khô khan."

Andrew không nhìn lên, nhưng cậu ta nói, "Cậu đang đọc một cuốn bách khoa toàn thư về nông nghiệp và cậu đang phàn nàn rằng nó khô khan?"

"Tập cuối là tuyệt vời nhất," Billie phản đối. "Tôi khó có thể đặt nó xuống."

Ngay cả từ phía sau đầu, rõ ràng là Andrew đang đảo mắt.

Billie đã trả lại sự chú ý của mình cho George, người mà, phải nói rằng, đã không một lần nói xấu nàng về lựa chọn đọc sách của mình. "Đây phải là vấn đề quan trọng. Ông ấy dường như bị mắc kẹt khủng khiếp trong lần này."

"Phũ rơm rất quan trọng," George nói, đôi mắt lấp lánh trong khuôn mặt buồn bã đầy ẩn tượng.

Nàng bắt gặp ánh mắt của anh với sự nghiêm túc không kém. Và có lẽ chỉ là đôi môi của nàng. "Phũ mùn."

"Chúa ơi," Andrew làm bầm, "hai người đủ để khiến tôi muốn bứt tóc ra."

Billie vỗ vai anh. "Nhưng cậu yêu chúng tôi."

"Đừng chạm vào tôi," cậu cảnh báo.

Nàng nhìn lại George. "Cậu ấy rất cảm động."

"Chơi chữ xấu xa, Billie," Andrew gầm gừ.

Nàng khẽ cười và trở lại với cuốn sách trên tay. "Trở lại lớp phủ."

Nàng cố đọc. Nàng thực sự đã làm thế. Nhưng vào lúc này, Prescott dường như rất buồn tẻ và mỗi khi George di chuyển, tờ báo

của anh nhìn lại và rồi nàng phải nhìn lên.

Nhưng sau đó anh sẽ nhìn lên. Và rồi nàng phải giả vờ như đang xem Andrew. Và sau đó nàng thực sự đang theo dõi Andrew, bởi vì thật kỳ lạ khi xem một người đàn ông một tay xây dựng một ngôi nhà bằng thẻ.

Quay lại với Prescott, nàng tự khuyên mình. Cùn như mùn, nàng phải vượt qua nó. Và nàng đã làm, bằng cách nào đó. Một giờ trôi qua trong sự im lặng đồng hành, nàng ngồi trên ghế sofa với cuốn sách của mình, George trên ghế của anh với tờ báo và Andrew trên sàn nhà với những tấm thẻ của cậu. Nàng đã vượt qua lớp phủ rơm, và nàng đã vượt qua lớp phủ than bùn, nhưng khi nàng đến với lớp phủ chua, nàng không thể làm điều đó nữa.

Nàng thở dài, và không tao nhã. "Tôi chán quá."

"Chỉ là những điều người ta nói với bạn bè," Andrew chậm biếm.

Nàng đưa mắt cho cậu ta. "Cậu không được tính là bạn bè."

"George thì phải à?"

George nhìn lên từ tờ báo của mình.

Nàng nhún vai. "Tôi cho là không."

"Tôi tính đấy," anh nói.

Billie chớp mắt. Nàng đã không nhận ra anh thậm chí đã lắng nghe.

"Tôi tính đấy," anh nhắc lại, và nếu Billie không nhìn anh, nàng sẽ bỏ lỡ nó. Nàng sẽ bỏ lỡ ánh lửa rực rỡ trong mắt anh, nóng bỏng và mãnh liệt, bùng cháy chưa đầy một giây trước khi anh vùi dập nó và quay lại chú ý đến tờ báo của mình.

"Em đối xử với Andrew như một người anh em," anh nói, lật một trang với những chuyển động chậm rãi, có chủ ý.

"Và tôi đối xử với em ..."

Anh nhìn nàng. "Không giống anh trai."

Đôi môi của Billie hé mở. Nàng không thể rời mắt. Và sau đó nàng phải nhìn đi chỗ khác, vì nàng cảm thấy rất kỳ lạ, và đột nhiên bắt buộc phải quay lại với lớp phủ chua.

Nhưng rồi George lại gây ra tiếng ồn, hoặc có thể anh vừa thở, và nàng không thể ngăn mình lại, nàng lại nhìn anh.

Anh có mái tóc đẹp, nàng quyết định. Nàng mừng vì anh không

dùng bột, ít nhất là không dùng hàng ngày. Nó dày, chỉ với một chút sóng, và có vẻ như nó sẽ cuộn tròn nếu anh để tóc dài. Nàng khịt mũi một chút. Không phải cô hầu gái của nàng sẽ thích mái tóc như vậy sao? Billie thường chỉ buộc tóc lại thành bím, nhưng đôi khi nàng phải tự làm. Họ đã thử mọi thứ với mái tóc của nàng - kẹp nóng, ruy băng ướt - nhưng nó không thể xoắn được.

Nàng cũng thích màu tóc của George. Nó giống như caramel, phong phú và ngọt ngào, với những sợi vàng. Nàng sẽ cá rằng đôi khi anh quên đội mũ dưới nắng. Nàng cũng vậy.

Thật thú vị khi tất cả các Rokesbys đều có đôi mắt cùng màu, nhưng tóc của họ có màu nâu. Không ai là tóc vàng, và không ai giống ai, nhưng mặc dù tất cả họ đều là người tóc nâu, không ai có màu giống nhau.

"Billie?" George hỏi, giọng anh đâu đó giữa bối rối và thích thú.

Ồi, chết tiệt, anh lại bắt gặp nàng đang nhìn anh. Nàng nhăn mặt cười. "Em chỉ nghĩ làm thế nào anh và Andrew lại giống nhau," nàng nói. Đó là sự thật.

Andrew liếc nhìn lên. "Cậu có thực sự nghĩ như vậy không?"

Không, nàng không nghĩ vậy, nhưng nàng nói, "Chà, cả hai người đều có đôi mắt xanh."

"Một nửa nước Anh cũng vậy," Andrew nói khô khan. Cậu ta nhún vai và trở lại làm việc, lưỡi cậu ta cắn vào răng khi cậu ta suy nghĩ về bước đi tiếp theo của mình.

"Mẹ tôi đã luôn nói rằng chúng tôi có đôi tai giống nhau", George nhận xét.

"Đôi tai?" Hàm của Billie rơi xuống khoảng một inch. "Em chưa bao giờ nghe nói về bất cứ ai so sánh đôi tai cả."

"Theo như tôi biết, không ai nói vậy, ngoài mẹ tôi."

"Thùy lũng lảng", Andrew thêm vào. Cậu không nhìn nàng, nhưng cậu đã dùng bàn tay còn lành lặn của mình để kéo thùy tai của mình. "Nó được dính vào."

Billie chạm vào daí tai của chính mình. Không có cách nào để không làm thế, bây giờ. "Tôi thậm chí không nhận ra có nhiều hơn một loại."

"Của cậu cũng được dính vào," Andrew nói mà không nhìn lên.

"Cậu biết gì về điều này?"

"Tôi nhận thấy thế," cậu ta nói không công bằng. "Tôi không thể giúp nó bây giờ."

"Tôi cũng không thể," George thừa nhận. "Anh trách mẹ."

Billie chớp mắt vài lần, vắn véo thùy giữa các ngón tay. "Tôi chỉ không ..." Nàng cau mày và vung chân ra khỏi ghế sofa.

"Coi chừng!" Andrew cau kỉnh.

Nàng bắn cho cậu ta một ánh mắt vô cùng khó chịu, không phải là cậu ta đang quan tâm đến nàng, và cúi người về phía trước.

Andrew quay chậm lại. "Cậu đang kiểm tra tai của tôi à?"

"Tôi chỉ đang cố gắng để xem sự khác biệt là gì. Tôi đã nói với cậu, tôi thậm chí không nhận ra có nhiều hơn một loại."

Cậu đưa tay về phía anh trai mình. "Hãy nhìn vào George nếu cậu phải làm thế. Cậu đang ở quá gần bàn đấy."

"Tôi thề, Andrew," nàng nói, cẩn thận nghiêng mình sang một bên cho đến khi ra khỏi khoảng trống giữa ghế sofa và bàn, "đây giống như một căn bệnh với cậu."

"Một số người đàn ông quay sang uống rượu," cậu ta nói một cách khéo léo.

George đứng dậy, thấy Billie đã đứng dậy. "Hoặc chơi bài," anh nói với một nụ cười nửa miệng ranh mãnh.

Billie khịt mũi cười.

"Em nghĩ cậu ấy đã giảm xuống bao nhiêu cấp độ?" George hỏi.

Billie nghiêng sang phải; Andrew đã chặn tầm nhìn của nàng. Một hai ba bốn...

"Sáu," cô nói với anh.

"Thật đáng chú ý."

Billie nhếch miệng cười. "Đây có phải là những gì cần để gây ấn tượng với anh?"

"Hoàn toàn có thể."

"Đừng nói nữa," Andrew cau kỉnh.

"Chúng tôi di chuyển không khí bằng hơi thở của mình," Billie giải thích, đưa ra tuyên bố trọng lực mà nó hoàn toàn không xứng đáng.

"Tôi hiểu rồi."

"Hôm qua em hát hơi."

George quay sang nàng với sự ngưỡng mộ hoàn toàn. "Làm tốt

lắm."

"Tôi cần thêm thẻ," Andrew nói. Cậu ta lúi lại từ bàn rất chậm, quét dọc theo tấm thảm như một con cua cho đến khi cậu ta đủ xa để vươn lên mà không mạo hiểm chạm vào bất cứ thứ gì.

"Tôi không còn cái nào," Billie nói. "Ý tôi là, tôi chắc chắn chúng tôi đã tìm, nhưng tôi không biết tìm chúng ở đâu. Tôi đã mang cho cậu hai bộ cuối cùng từ phòng trò chơi trước đó."

"Không thẻ nào," Andrew lầm bầm.

"Cậu có thể hỏi Thamesly," nàng đề nghị. "Nếu ai biết, đó sẽ là ông ấy."

Andrew gật đầu chậm chạp, như thể cậu đang làm việc hết mình trong đầu. Sau đó, cậu quay lại và nói, "Cậu sẽ phải đi."

nàng nhìn cậu ta chằm chằm. "Tôi xin lỗi."

"Cậu không thể đứng đó. Cậu quá gần."

"Andrew," nàng nói đơn giản, "cậu đã phát điên rồi."

"Cậu sẽ hạ gục nó."

"Cứ đi đi," Billie nói.

"Nếu cậu -"

"Đi đi!" nàng và George cùng hét lên.

Andrew ném một con mắt ác độc vào cả hai và rời khỏi phòng.

Billie nhìn George. Anh nhìn cô.

Họ phá lên cười.

"Em không biết anh thế nào," Billie nói, "nhưng em sẽ di chuyển sang phía bên kia của căn phòng."

"Ah, nhưng như thế là em đang thừa nhận thất bại."

Nàng liếc anh qua vai khi nàng bước đi. "Em thích nghĩ về nó như là sự bảo đảm."

George cười khúc khích và đi theo nàng đến bờ cửa sổ. "Thật trớ trêu," anh nói, "cậu ấy thật kinh khủng khi chơi bài."

"Cậu ấy làm sao vậy?" Nàng nhăn mũi. Thật là kỳ lạ, nhưng nàng không nghĩ mình và Andrew đã từng chơi bài.

"Tất cả các trò chơi may rủi, thực sự," George tiếp tục. "Nếu em cần một số tiền, cậu ấy là người đàn ông của em."

"Than ôi, em không đánh bạc."

"Vớ thẻ bài," anh phản bác.

Nàng có cảm giác anh có ý vẻ khôi hài, nhưng đến tai nàng thì

đó là bệnh vực cùng cực. Nàng cau có. "Ý anh là gì?"

Anh nhìn nàng như thể anh hơi ngạc nhiên trước câu hỏi của nàng. "Chỉ đánh bạc mới làm cho em vui vẻ thôi."

Nàng cảm thấy cảm mình rút lại. "Điều đó thật vô lý."

"Billie, em rơi ra khỏi một cái cây."

"Lên một mái nhà."

Anh suýt cười. "Điều này phản bác lập luận của tôi như thế nào?"

"Anh sẽ làm chính xác những gì em đã làm," nàng nhấn mạnh. "Trong thực tế, là anh đã làm."

"Ồ, thật vậy."

"Em leo lên cây để cứu một con mèo." Nàng đâm vào vai anh bằng ngón trỏ. "Anh đã leo lên để cứu em."

"Trước hết," anh quay lại, "Tôi không trèo lên cây. Và thứ hai, em đang so sánh mình với một con mèo?"

"Có không!" Lần đầu tiên nàng biết ơn là nàng đã bị thương ở chân. Nếu không nàng có thể đã dẫm lên nó.

"Em sẽ làm gì nếu tôi không đến?" anh thắc mắc, "Quả thật, Billie. Em sẽ làm gì?"

"Em sẽ ổn thôi."

"Tôi chắc chắn em sẽ ổn. Em là vận may của quý. Nhưng gia đình em sẽ điên cuồng, và có khả năng toàn bộ dân làng sẽ được triệu tập để tìm kiếm em."

Anh ấy đã đúng, chết tiệt, và điều đó chỉ làm cho nó tồi tệ hơn. "Anh có nghĩ rằng em không nhận thức được điều đó không?" Nàng hỏi, giọng nàng giảm xuống một tiếng rít nhỏ.

Anh nhìn nàng chỉ đủ lâu để khiến nàng khó chịu. "Không," anh nói, "Tôi không."

Nàng hít vào hơi thở của mình. "Mọi thứ em làm, đều cho người dân ở đây. Cả cuộc đời em ... tất cả mọi thứ. Em đang đọc một cuốn sách khoa toàn thư chết tiệt về nông nghiệp", nàng nói, cánh tay nàng giật lùi về phía cuốn sách nghi vấn. "Tập bốn. Anh còn biết gì nữa -" Lời nói của nàng dường lại nghẹn ngào, và một vài khoảnh khắc trôi qua trước khi nàng có thể tiếp tục. "Anh có thực sự tin em là vô tâm không?"

"Không." Giọng anh trầm và trầm. "Tôi tin rằng em không suy nghĩ."

Nàng chùn bước. "Em không thể tin rằng em nghĩ chúng ta đã bắt đầu làm bạn."

Anh không nói gì cả.

"Anh là một người ghê gớm, George Rokesby. Anh thiếu kiên nhẫn, không khoan dung và -"

Anh nắm lấy cánh tay nàng. "Dừng lại đi."

Billie quay lại, nhưng những ngón tay của anh quá chắc chắn quần lấy da thịt nàng "Tại sao anh thậm chí đến đây sáng nay? Anh chỉ nhìn em để bắt lỗi."

"Dừng vô lý thế," anh chế giễu.

"Đó là sự thật," nàng quay lại. "Anh không nhìn thấy chính mình khi anh ở gần em. Tất cả những gì anh làm là cau mày và la mắng và - và - mọi thứ về anh. Cách cư xử, biểu cảm của anh. Anh thật không tán thành."

"Em đang vô lý."

Nàng lắc đầu. Nàng cảm thấy gần như mặc cảm. "Anh không đồng ý mọi thứ về em."

Anh bước về phía nàng, bàn tay siết chặt trên cánh tay nàng. "Điều đó quá xa sự thật và thật buồn cười."

Miệng Billie rơi xuống. Rồi nàng nhận ra rằng George trông sốc vì những lời nói của anh như nàng đã cảm thấy thế. Và rằng anh đang đứng rất gần. Cằm nàng héch lên, đưa mắt về phía anh. Nàng ngừng thở.

"Billie," anh thì thầm, và bàn tay anh vươn lên, như muốn chạm vào má nàng.

CHƯƠNG 10

Anh gần như đã hôn nàng.

Lạy Chúa, anh gần như đã hôn Billie Bridgerton.

Anh phải ra khỏi đây.

"Muộn rồi," George buột miệng.

"Gì?"

"Muộn rồi. Tôi cần phải đi."

"Chưa muộn đâu," nàng nói, chớp mắt thật nhanh. Nàng có vẻ bối rối. "Anh đang nói về cái gì vậy?"

Tôi không biết, anh gần như nói ra lời. Anh gần như đã hôn nàng. Mắt anh rơi xuống miệng nàng và anh nghe thấy hơi thở gấp gáp trên môi nàng, và anh cảm thấy mình đang nghiêng mình, muốn ... đốt cháy. Anh cầu nguyện nàng đã không nhận ra. Chắc chắn nàng chưa bao giờ được hôn trước đây. Nàng sẽ không biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng anh muốn nàng. Chúa ơi, anh muốn nàng. Nó đã đánh anh như một cơn thịnh nộ, lén lút và sau đó trôi qua anh rất nhanh và khó mà anh không thể nghĩ đúng đắn. Anh vẫn muốn nàng.

"George?" nàng nói. "Có gì không ổn à?"

Môi anh hé mở. Anh cần thở. Nàng đang nhìn anh với sự tò mò gần như cảnh giác. "Anh đã mắng em," nàng nhắc nhở anh.

Anh khá chắc chắn rằng bộ não của anh đã không hoạt động trở lại bình thường. Anh chớp mắt, cố gắng tiếp thu lời nói của nàng. "Em có muốn tôi tiếp tục?"

Nàng lắc đầu thật chậm rãi. "Đặc biệt không."

Anh đưa tay lên vuốt tóc và cố gắng mỉm cười. Đó là điều tốt nhất anh có thể làm.

Lông mày của Billie lo lắng. "Anh có chắc là anh khỏe không? Anh trông rất nhợt nhạt."

Nhợt nhạt à? Anh cảm thấy như mình đang bốc cháy. "Hãy tha thứ cho tôi," anh nói. "Tôi nghĩ rằng tôi phần nào -" Cái gì? Một cái gì đó? Mệt mỏi? Đói bụng? Anh háng giọng và quyết định: "Choáng váng".

Nàng không có vẻ gì là tin anh. "Choáng váng?"

"Nó đến bất ngờ," anh nói. Điều đó rất đúng.

Nàng ra hiệu về phía cái chuông. "Em có thể mời anh ăn gì không? Anh có muốn ngồi xuống không?"

"Không, không," anh nói một cách ngu ngốc. "Tôi ổn."

"Anh ổn," nàng lặp lại, sự thiếu tin tưởng vào tuyên bố này thực tế tỏa ra từ nàng.

Anh gật đầu.

"Không còn choáng váng nữa."

"Không có gì."

Nàng đang nhìn anh chăm chăm như thể anh phát điên. Điều đó là hoàn toàn có thể. Anh không thể nghĩ ra bất kỳ lời giải thích nào khác.

"Tôi nên đi," anh nói. Anh quay lại, sai bước ra cửa. Anh không thể ra khỏi đó đủ nhanh.

"George, đợi đã!"

Thật gần gũi. Nhưng anh dừng lại. Anh phải đi. Anh không thể rời khỏi phòng khi một người phụ nữ dịu dàng gọi tên anh.. Nó thấm vào tận xương anh.

Khi anh quay lại, anh thấy nàng bước đến gần hơn vài bước. "Anh có nghĩ rằng anh nên đợi Andrew không?" nàng hỏi

Anh thở ra. Andrew. Tất nhiên.

"Cậu ta sẽ cần giúp đỡ, phải không? Với sở thích cưới ngựa của cậu ấy?"

Chết tiệt. George thở ra. "Tôi sẽ đợi."

Billie cắn môi dưới giữa hai hàm răng. Phía bên phải. Cô thuận bên phải, anh nhận ra.

"Em không thể tưởng tượng được điều gì khiến cậu ấy mất nhiều thời gian đến vậy," nàng nói, liếc nhìn cánh cửa.

George nhún vai.

"Có lẽ cậu ta không thể tìm thấy Thamesly."

Anh lại nhún vai.

"Hoặc có lẽ mẹ em đã nói xấu em với cậu ấy. Bà có thể gây phiền toái theo cách đó."

Anh bắt đầu nhún vai lần thứ ba, nhận ra anh trông như thế nào và thay vào đó chọn một nụ cười có thể đoán được.

"Chà," Billie nói, dường như hết gợi ý. "Hừm."

George chấp hai tay ra sau lưng. Nhìn vào cửa sổ. Trên tường.

Nhưng không phải ở Billie. Bất cứ nơi nào trừ Billie. Anh vẫn muốn hôn nàng.

Nàng ho. Anh cẩn thận nhìn vào chân nàng. Điều này thật khó xử. Điên.

"Mary và Felix sẽ đến sau hai ngày nữa," nàng nói.

Anh động não để bắt đầu cuộc trò chuyện. "Không phải tất cả mọi người đều đến trong hai ngày nữa sao?" "Chà, tất nhiên," Billie trả lời, nghe có vẻ nhẹ nhõm khi có một câu hỏi thực sự để trả lời, "nhưng họ là những người duy nhất em quan tâm."

George mỉm cười với chính mình. Làm như thể nàng có thể ném đi một bữa tiệc và ghét mỗi phút của nó. Mặc dù trong thực tế, nàng đã không có nhiều sự lựa chọn; tất cả họ đều biết rằng bữa tiệc tại nhà là ý tưởng của Phu nhân Bridgerton.

"Danh sách khách mời đã được hoàn thiện chưa?" anh hỏi. Anh biết câu trả lời, tất nhiên; danh sách khách mời đã được soạn thảo trong nhiều ngày và những lời mời đã được gửi đi với những người đưa tin nhanh chóng với các đơn đặt hàng để chờ trả lời.

Nhưng đây là một sự im lặng cần lấp đầy. Nàng không còn trên ghế sofa với cuốn sách của mình và anh không ngồi trên ghế với tờ báo. Họ không có đạo cụ, không có gì ngoài bản thân họ, và mỗi lần anh nhìn nàng, mắt anh lại rơi xuống môi nàng, và không có gì - không gì có thể sai lầm hơn.

Billie lang thang vô định về phía bàn viết và gõ tay lên bàn. "Nữ công tước xứ Westborough đang đến," nàng nói. "Mẹ rất hài lòng vì bà ấy đã chấp nhận lời mời của chúng ta. Em bảo đó là một sự táo bạo."

"Một nữ công tước luôn luôn là một sự táo bạo," anh nói gượng gạo, "và thường cũng là một mối bận tâm lớn."

Nàng quay lại và nhìn lại anh. "Anh có biết bà ấy không?"

"Chúng tôi đã được giới thiệu."

Biểu cảm của nàng trở nên hoang tàn. "Em tưởng tượng anh đã được giới thiệu với mọi người."

Anh nghĩ về điều đó. "Có lẽ," anh nói. "Tất cả những người đến London, ít nhất." Giống như hầu hết những người đàn ông trong giới của mình, George đã dành vài tháng mỗi năm ở thủ đô. Anh thường rất thích nó. Anh gặp bạn bè, anh luôn cập nhật về các vấn đề của

nhà nước. Gần đây anh đã để mắt đến các cô dâu tương lai; đó là một nỗ lực tế nhị hơn nhiều so với anh dự đoán.

Billie cắn môi giữa hai hàm răng. "Có phải bà ấy rất cao lớn?"

"Nữ công tước á?"

Nàng gật đầu.

"Không vĩ đại hơn bất kỳ nữ công tước nào khác."

"George! Anh biết đó không phải là điều em đang hỏi."

"Ừ," anh nói, thương hại nàng, "bà ấy khá cao lớn. Nhưng em sẽ -" Anh dừng lại, nhìn nàng. Thực sự nhìn nàng, và cuối cùng bắt gặp cách đôi mắt nàng thiếu đi sự lấp lánh thường thấy. "Em có lo lắng không?"

Nàng nhặt một sợi vải lanh khỏi tay áo. "Đừng ngó ngàng."

"Bởi vì -"

"Tất nhiên là em lo lắng."

Điều đó đã kéo anh lại gần nàng. Nàng đang lo lắng? Billie?

"Gì vậy?" Nàng hỏi, nhìn thấy sự hoài nghi trên khuôn mặt anh.

Anh lắc đầu. Để Billie thừa nhận sự căng thẳng sau tất cả những việc nàng đã làm ... tất cả những điều nàng đã làm với nụ cười điên loạn trên khuôn mặt ... Thật không thể tưởng tượng nổi.

"Em đã nhảy ra khỏi một cái cây," cuối cùng anh nói.

"Em rơi ra khỏi một cái cây," nàng quay lại một cách khéo léo, "và điều đó có liên quan gì với Nữ công tước xứ Westborough?"

"Không có gì," anh thừa nhận, "ngoại trừ việc khó có thể tưởng tượng em lo lắng về ..." Anh cảm thấy đầu mình run rẩy, những chuyển động nhỏ, chậm chạp và một sự ngưỡng mộ miễn cưỡng trở dậy trong anh. Nàng không sợ hãi. Nàng đã luôn luôn không sợ hãi. "Về bất cứ điều gì," anh kết thúc.

Đôi môi nàng mím lại. "Anh đã bao giờ nhảy với em chưa?"

Anh há hốc miệng nhìn nàng. "Sao cơ?"

"Anh đã bao giờ nhảy với em chưa?" Nàng lặp lại, giọng nàng trở nên thiếu kiên nhẫn.

"Ừ?" Từ đã được rút ra, một câu hỏi.

"Không," nàng nói, "Anh chưa."

"Điều đó là không thể," anh nói. Tất nhiên anh đã nhảy với nàng. Anh đã biết nàng cả đời.

Nàng khoanh tay.

"Em không biết nhảy à?" anh hỏi.

Nàng bắn cho anh một ánh mắt khó chịu thuần túy. "Tất nhiên em có biết nhảy."

Anh sẽ giết nàng.

"Em nhảy không giỏi lắm," nàng tiếp tục, "nhưng em nhảy đủ tốt, em cho là như thế. Đó không phải là vấn đề."

George khá chắc chắn rằng họ đã đạt đến điểm không có điểm.

"Vấn đề là," Billie tiếp tục, "Anh chưa bao giờ nhảy với em vì em không đến các vụ hội."

"Có lẽ em nên đi."

Nàng cau có mạnh mẽ. "Em không lướt đi khi em đi bộ và em không biết cách tán tỉnh. Lần cuối cùng em thử dùng một chiếc quạt em đã chọc vào mắt ai đó." Nàng khoanh tay. "Em chắc chắn không biết làm thế nào để một quý ông cảm thấy thông minh, mạnh mẽ và tốt hơn em."

Anh cười thầm. "Anh khá chắc chắn Nữ công tước xứ Westborough là một quý bà."

"George!"

Anh lùi lại, ngạc nhiên. Nàng thật sự rất buồn. "Hãy tha thứ cho anh," anh nói, và anh chăm chú nhìn nàng, thậm chí thận trọng. Nàng ngập ngừng, lo lắng nhìn vào nếp gấp của váy. Trán nàng không nhíu lại mà nhăn nhó. Anh chưa bao giờ thấy nàng như thế này.

Anh không biết gì về cô gái này.

"Em không làm tốt trong giao tiếp," Billie nói với giọng thấp. "Em không - em không giỏi về điều đó." George biết rõ hơn là làm một trò đùa khác, nhưng anh không biết nàng cần những từ nào. Làm thế nào một người an ủi được một cơn lốc? Trán an cô gái đã làm mọi thứ tốt và sau đó làm tất cả ngược lại cho vui? "Em làm rất tốt khi em dùng bữa tại Crake," anh nói, mặc dù anh biết đây không phải là điều nàng đang nói.

"Điều đó không được tính," nàng sốt ruột nói.

"Khi em ở trong làng ..."

"Thật sao? Anh sẽ so sánh dân làng với một nữ công tước? Bên cạnh đó, em đã biết dân làng suốt đời. Họ biết em."

Anh hắng giọng. "Billie, em là một quý cô tự tin, có năng lực nhất mà tôi biết."

"Em làm anh phát điên," nàng nói rõ ràng.

"Đúng," anh đồng ý, mặc dù sự điên rồ đó đã mang một màu sắc đáng lo ngại gần đây. "Nhưng," anh tiếp tục, cố gắng nói theo đúng thứ tự, "em là một Bridgerton. Con gái của một tử tước. Không có lý do gì mà em không thể ngẩng cao đầu trong bất kỳ phòng khách nào trên đất nước này."

Nàng khịt mũi khịt mũi. "Anh không hiểu."

"Làm cho anh hiểu đi." Trước sự ngạc nhiên của anh, anh nhận ra rằng anh có ý đó.

Nàng không trả lời ngay. Nàng thậm chí không nhìn anh. Nàng vẫn đang dựa vào bàn, và đôi mắt dường như bị khóa trên bàn tay. Nàng liếc nhìn lên, thoáng chốc, và anh nhận ra rằng nàng đang cố xác định xem anh có chân thành không.

Anh cảm thấy bị xúc phạm, và sau đó anh đã gạt bỏ ý nghĩ đó. Anh không quen với câu hỏi chân thành của mình, nhưng một lần nữa, đây là Billie. Họ có một lịch sử lâu dài về sự châm chọc lẫn nhau, tìm kiếm điểm yếu hoàn hảo, nhỏ bé và không được bảo vệ.

Nhưng nó đã thay đổi. Nó đã thay đổi, chỉ trong tuần qua. Anh không biết tại sao; không ai trong số họ đã thay đổi.

Sự tôn trọng của anh dành cho nàng không còn quá hời hợt. Ôi, anh vẫn nghĩ nàng phóng túng và liều lĩnh đến cùng cực, nhưng bên dưới tất cả những điều đó, trái tim nàng chân thành.

Anh cho rằng anh sẽ luôn biết điều đó. Anh chỉ quá bận rộn để bị nàng làm cho trầm trọng hơn.

"Billie?" Anh nói khẽ, giọng anh dịu dàng.

Nàng ngước lên, khóe miệng nhếch lên. "Đó không phải là vấn đề ngẩng cao đầu."

Anh chắc chắn giữ lại bất kỳ dấu hiệu thiếu kiên nhẫn nào trong giọng nói của mình khi anh hỏi, "Vậy thì vấn đề là gì?"

Nàng nhìn anh một lúc lâu, đôi môi mím lại, trước khi nói: "Anh có biết em đã được ra mắt tại triều đình không?"

"Tôi nghĩ rằng em vẫn chưa có một mùa vũ hội."

"Em không" - Billie hắng giọng - "sau đó."

Anh nhăn mặt. "Chuyện gì đã xảy ra?"

Nàng không hoàn toàn nhìn anh khi nàng nói, "Em có thể đã làm cho chiếc váy của ai đó bốc cháy."

Anh suýt khụy chân. "Em đặt váy của ai đó trên lửa à?"

Nàng chờ đợi với sự kiên nhẫn thái quá, như thể nàng đã trải qua cuộc trò chuyện này trước đây và biết chính xác sẽ mất bao lâu để vượt qua nó.

Anh nhìn nàng chằm chằm, chết lặng. "Em đặt váy của ai đó trên lửa."

"Đó không phải là mục đích," nàng bắn trả.

"Chà," anh nói, ấn tượng bất chấp chính mình, "Tôi cho rằng nếu có ai đó sẽ đến -"

"Đừng nói thế," nàng cảnh báo.

"Làm thế nào tôi lại không nghe thấy điều này?" anh tự hỏi.

"Đó là một đám cháy rất nhỏ," nàng nói, hơi ủy khuất.

"Nhưng vẫn..."

"Thế hả?" Nàng chất vấn. "Em đốt váy của ai đó, và câu hỏi lớn nhất của anh là làm thế nào anh đã bỏ lỡ tin đồn?"

"Tôi xin lỗi," anh nói ngay lập tức, nhưng sau đó anh không thể không hỏi (hơi ngập ngừng), "Em có cho phép tôi hỏi làm thế nào em đặt chiếc váy này trên lửa không?"

"Không," nàng cau kỉnh nói, "và đó không phải là lý do tại sao em đặt nó lên."

Xu hướng đầu tiên của anh là trêu chọc nàng hơn nữa, nhưng sau đó nàng thờ dài, và âm thanh quá mệt mỏi và chán nản đến nỗi ý định của anh trượt đi. "Billie," anh nói, giọng anh dịu dàng như thể thông cảm, "anh không thể -"

Nhưng nàng không để anh kết thúc. "Em không phù hợp với khuôn phép, George."

Không, nàng thật sự không phù hợp. Và chẳng phải anh đã nghĩ điều tương tự chỉ vài ngày trước đó sao? Nếu Billie đã đến Luân Đôn cho một mùa vũ hội với em gái của mình thì đó sẽ là một thảm họa chưa từng thấy. Tất cả những điều làm cho nàng tuyệt vời và mạnh mẽ sẽ là sự sụp đổ của nàng y trong thế giới thượng lưu.

Họ sẽ biến nàng thành mục tiêu.

Họ không độc ác, các lãnh chúa và quý bà của xã hội thượng lưu. Nhưng những người mà ... Lời nói là vũ khí của họ, và họ cầm

chúng như lưỡi lê.

"Tại sao em lại nói với tôi điều này?" Anh bắt ngờ hỏi.

Đôi môi nàng hé mở, và một tia đau đớn bắn qua mắt nàng.

"Ý anh là, tại sao lại là anh?" Anh nói nhanh, e rằng nàng nghĩ anh không đủ quan tâm để lắng nghe. "Tại sao không phải là Andrew?"

Nàng không nói gì. Không phải bây giờ. Và sau đó, "Em không biết. Em không ... Andrew và em không nói về những điều như vậy."

"Mary sẽ đến đây sớm thôi," anh nói một cách hữu ích.

"Vì tình yêu của Chúa, George," nàng gần như khóc, "nếu anh không muốn nói chuyện với em, anh có thể nói như vậy."

"Không," anh nói, nắm lấy cổ tay nàng trước khi nàng có thể quay đi. "Đó không phải là ý anh. Anh rất vui được nói chuyện với em," anh trấn an nàng. "Anh rất vui khi nghe. Anh chỉ nghĩ rằng em muốn có một người ..."

Nàng nhìn anh chằm chằm, chờ đợi. Nhưng anh không thể tự mình nói ra những lời đã có trên đầu lưỡi. Người quan tâm. Bởi vì nó đã bị tổn thương. Và nó thật nhỏ nhặt. Và trên hết, điều đó không đúng.

Anh quan tâm.

Anh quan tâm ... khá nhiều. "Anh sẽ ..." Từ đó tắt dần, lạc trong những suy nghĩ hỗn loạn của anh, và tất cả những gì anh có thể làm là nhìn nàng. Nhìn nàng quan sát anh khi anh cố nhớ cách nói tiếng mẹ đẻ, khi anh cố gắng tìm ra từ nào đúng, từ nào được trấn an. Vì trông nàng buồn rầu. Và nàng trông lo lắng. Và anh ghét điều đó.

"Nếu em muốn," anh nói, đủ chậm để cho phép anh tiếp thu những suy nghĩ của mình khi anh nói, "Anh sẽ coi chừng em."

Nàng thận trọng nhìn anh. "Ý anh là gì?"

"Hãy chắc chắn rằng em ..." Anh thực hiện một động tác không khí bằng tay của mình, không phải ai trong số họ cũng biết ý nghĩa của nó. "Đó là bạn ... tốt."

"Điều đó được chứ?" Nàng lặp lại.

"Anh không biết," anh nói, thất vọng vì không thể tập hợp một ý nghĩ hoàn chỉnh, khó diễn giải nó thành những câu thực tế. "Chỉ là nếu em cần một người bạn, anh sẽ ở đó."

Đôi môi nàng hé mở, và anh thấy chuyển động trong cổ họng

nàng, tất cả những lời nàng nói bị mắc kẹt ở đó, tất cả cảm xúc của nàng đều được kiểm soát.

"Cảm ơn," nàng nói. "Đó là ..."

"Đừng nói đó là anh," anh ra lệnh.

"Tại sao không?"

"Bởi vì đó không phải là lòng tốt. Đó là ... anh không biết nó là gì," anh bất lực nói. "Nhưng đó không phải là lòng tốt."

Khóe môi nàng nhếch lên thành một nụ cười. Một nụ cười tinh nghịch. "Rất tốt," nàng nói. "Anh không tử tế."

"Không bao giờ."

"Em có thể gọi anh là ích kỷ?"

"Điều đó sẽ đi quá xa."

"Kiêu ngạo?"

Anh bước một bước về phía nàng. "Em đang đẩy vận may của mình đi đấy, Billie."

"Kiêu ngạo." Nàng chạy quanh bàn, cười khi đặt nó giữa họ. "Đến đây đi, George. Anh không thể phủ nhận sự kiêu ngạo."

Một cái gì đó quý dữ trỗi dậy trong anh. Một cái gì đó quý dữ và nóng bỏng. "Anh có thể gọi em là gì?"

"Rực rỡ?"

Anh lại gần hơn. "Như thế nào nếu là điên cuồng?"

"Ah, nhưng đó là trong mắt của kẻ si tình."

"Tàn nhẫn," anh nói.

Nàng dòn về bên trái khi anh tiến bên phải. "Không phải là liều lĩnh nếu anh biết những gì anh đang làm."

"Em ngã xuống một mái nhà," anh nhắc nhở nàng.

Nàng cười nhăn nhở. "Em nghĩ anh nói em đã nhảy."

Anh gầm gừ tên nàng và lao tới, đuổi theo nàng khi nàng thét lên, "Em đang cố gắng cứu con mèo! Em thật cao thượng!"

"Tôi sẽ cho em thấy sự cao quý ..."

Nàng thét lên và nhảy trở lại.

Lao thẳng vào ngôi nhà bằng thẻ bài.

Nó đã không rơi xuống một cách duyên dáng.

Billie cũng vậy, thật sự là vậy. Khi bụi đã lắng xuống, nàng đang ngồi thẳng trên bàn, đồng hồ nát của kiệt tác Andrew nằm rải rác

như thể pháo Trung Quốc đã được đốt bên dưới nó.

Nàng ngước lên và nói với một giọng rất nhỏ, "Em không cho rằng hai chúng ta có thể xếp chúng lại với nhau."

Chết tiệt, anh lắc đầu.

Nàng nuốt nước bọt. "Anh có nghĩ rằng em có thể đã phục hồi mắt cá chân của em không."

"Đau à?"

"Không."

"Trong trường hợp đó," anh nói với nàng, "Tôi khuyên em nên nói lý do đó khi Andrew trở lại."

Và tất nhiên đó là khi cậu ta bước qua cánh cửa.

"Tôi đau mắt cá chân," Billie hét lên. "Nó thực sự đau."

George phải quay đi. Đó là cách duy nhất để không cười.

Andrew chỉ nhìn chằm chằm. "Một lần nữa," cuối cùng cậu nói. "Cậu lại làm thế lần nữa."

"Đó là một ngôi nhà rất đẹp," nàng nói yếu ớt.

"Tôi cho rằng đó là một tài năng," Andrew nói.

"Ồ, thực sự," Billie nói rạng rỡ. "Cậu thật tài giỏi."

"Không, ý tôi là cậu."

"Oh." Nàng nuốt nước bọt - niềm tự hào của nàng, rất có thể - và nở một nụ cười. "À, vâng. Sẽ không có gì phải làm nếu cậu không làm tốt, cậu có đồng ý không?"

Andrew không nói gì. George có một sự thôi thúc vỗ tay trước mặt cậu ta. Chỉ để chắc chắn rằng cậu ta không bị mộng du.

"Tôi thực sự xin lỗi," Billie nói. "Tôi sẽ làm nó lại cho cậu." Nàng đẩy mình ra khỏi bàn và bước đi thẳng đứng. "Mặc dù tôi không thực sự biết làm thế nào."

"Đó là lỗi của anh," George đột nhiên lên tiếng.

Nàng quay sang anh. "Anh không cần phải chịu trách nhiệm."

Anh gơ tay cầu xin. "Anh đã đuổi theo em."

Điều đó khiến Andrew bực mình. "Anh đã đuổi theo cô ấy?"

Chỉ trích. Anh đã không nghĩ vậy. "Không có gì nhiều để nói," George nói.

Andrew quay sang Billie. "Anh ấy đuổi theo cậu à?"

Nàng không đỏ mặt, nhưng vẻ mặt nàng trở nên ngượng ngùng nhất. "Tôi có thể đã phần nào khiêu khích ..."

"Khiêu khích?" George nói với một tiếng khịt mũi. "Em?"

"Đó thực sự là lỗi của con mèo," nàng quay lại. "Em sẽ không bao giờ bị ngã nếu mắt cá chân của em không quá yếu." Nàng nhú mày suy nghĩ. "Em có thể đổ tất cả mọi lỗi làm lên con vật gắt gỏng đó kể từ bây giờ."

"Chuyện gì đang xảy ra ở đây?" Andrew hỏi, khuôn mặt anh chậm chậm chuyển từ Billie sang George và quay lại. "Tại sao hai người không giết nhau?"

"Một tội dẫn đến giá treo cổ," George thì thầm.

"Còn chưa nói đến việc mẹ của anh sẽ rất khó chịu," Billie nói thêm.

Andrew chỉ nhìn chằm chằm vào họ, miệng anh chùng xuống. "Tôi sẽ về nhà," cuối cùng anh nói.

Billie cười khúc khích.

Và George ... hơi thở của anh nghẹn lại. Bởi vì anh đã từng nghe Billie cười khúc khích trước đây. Một ngàn lần anh đã nghe nàng cười khúc khích. Nhưng lần này thì khác. Nghe có vẻ giống hết nhau, nhưng khi tiếng cười nhẹ đến tai anh ... Đó là âm thanh đáng yêu nhất mà anh từng nghe.

CHƯƠNG 11

Billie không chắc chắn chính xác những gì nàng đã làm với mắt cá chân của mình khi nàng lao vào ngôi nhà bằng thềm của Andrew, nhưng nó chỉ cảm thấy tồi tệ hơn một chút so với trước đây, vì vậy vào ngày cuối cùng trước bữa tiệc tại nhà, nàng quyết định rằng mình đã đủ khỏe để đi cưới ngựa, nàng buộc phải làm như vậy. Nàng thực sự không có lựa chọn nào. Thành thật mà nói, nếu nàng không đi ra cánh đồng phía tây để theo dõi tiến trình của vụ lúa mạch, nàng không biết mọi người sẽ làm gì. Nhưng việc lên xuống ngựa rất khó khăn, điều đó có nghĩa là nàng phải mang theo người hầu. Mà không ai trong số họ thích thú điều này. Điều cuối cùng một người hầu muốn là đi kiểm tra lúa mạch, và điều cuối cùng Billie

muốn là bị một người hầu theo dõi trong khi nàng kiểm tra lúa mạch.

Con ngựa của nàng cũng ở trong trạng thái tinh thần xấu, chỉ để làm tròn bộ ba chiến thắng cáu kỉnh. Phải lâu lắm Billie mới ngồi được lên yên, và Argo không thích điều đó một chút nào. Billie cũng vậy. Nàng đã không quên mình ghét cưỡi ngựa một bên như thế nào, nhưng nàng đã quên mất nó đau đến mức nào vào ngày hôm sau với một người không tập luyện. Với mỗi bước chân, hông phải và đùi nàng rên rỉ vì đau. Mắt cá chân của nàng vẫn đang co giật như điên, và thật ngạc nhiên khi nàng không đi quanh nhà như một thủy thủ say rượu. Hoặc có lẽ nàng đã. Những người hầu nhìn nàng với vẻ ngoài rất kỳ quặc khi nàng đi xuống vào sáng hôm sau đã làm nàng tan vỡ nhanh chóng.

Nàng cho rằng tốt nhất là nàng đã quá đau để quay trở lại trên yên ngựa. Mẹ nàng đã nói rõ rằng Billie phải ở lại Aubrey Hall suốt cả ngày. Có bốn Bridgerton hiện đang cư trú, nàng nói, và sẽ có bốn Bridgerton đứng trong cửa để chào đón từng vị khách.

Và thế là Billie đứng giữa mẹ nàng và Georgiana lúc một giờ, khi Nữ công tước xứ Westborough đến trên cỗ xe lớn bốn ngựa kéo của bà, cùng với hai cô con gái (một người đã đính hôn, một người chưa) và cô cháu gái.

Billie đứng giữa mẹ nàng và Georgiana lúc 2h30' khi Henry Maynard điều khiển cỗ xe ngựa nhỏ bé của mình với người bạn tốt là Ngài Reginald McVie.

Và nàng đứng giữa mẹ và Georgiana vào lúc 3 giờ hai mươi phút, khi Felix và Mary đến cùng với hàng xóm Edward và Niall Berbrooke, cả hai đều có gia đình và, điều đó đã xảy ra ở độ tuổi kết hôn.

"Cuối cùng," Ngài Bridgerton cầu nhàu, nói lỏng chiếc ca vát ở cổ ông khi họ đợi trong hàng ngũ nhỏ của họ để cỗ xe của Felix và Mary dừng lại, "cũng có một người mà tôi biết."

"Cha biết Berbrookes?" Georgiana hỏi, nghiêng về phía trước để nói chuyện với cha qua chị gái và mẹ cô.

"Cha biết Felix và Mary," ông trả lời. Ông nhìn vợ. "Khi nào Rokesbys đến?"

"Một giờ trước bữa ăn tối," bà nói mà không quay đầu lại. Cỗ xe

đã dừng lại, và, bà chủ nhà tuyệt vời hướng ánh mắt ra phía cửa chờ khách.

"Cho tôi hỏi tại sao họ sẽ ngủ qua đêm?" ông hỏi.

"Bởi vì điều đó rất vui vẻ."

Ngài Bridgerton cau mày, nhưng ông rất khôn ngoan lựa chọn không hỏi vợ thêm nữa.

Billie, tuy nhiên, cho thấy không có hạn chế như vậy. "Nếu là con," nàng nói, kéo mạnh tay áo chiếc váy cotton in hoa của mình, "Con sẽ muốn ngủ trên giường của chính mình."

"Đó không phải là con," mẹ nàng trả lời một cách cứng rắn, "và ngừng bòn chòn đi."

"Con không thể. Nó ngứa."

"Em nghĩ rằng nó trông đáng yêu đối với chị," Georgiana nói.

"Cảm ơn," Billie nói, thoáng chốc không bối rối. "Chị không chắc lắm về mặt trước." Nàng nhìn xuống. Chiếc áo lót rủ xuống theo kiểu xòe, giống như một chiếc khăn choàng. Nàng chưa bao giờ mặc bất cứ thứ gì giống như vậy, mặc dù mẹ nàng đảm bảo rằng nó đã có phong cách trong nhiều năm.

Có phải cái váy này quá rườm rà không? Nàng với lấy cái chốt giữ chặt tấm vải lạnh gần eo. Có vẻ như nàng có thể điều chỉnh nó một chút -

"Dừng lại đi," mẹ nàng rít lên.

Billie thở dài.

Cỗ xe cuối cùng đã dừng hẳn, và Felix xuống xe trước, đưa tay ra đỡ vợ. Mary Maynard (nhũ danh Rokesby) mặc một chiếc áo khoác và khăn choàng đi du lịch mà ngay cả Billie cũng có thể nói là đỉnh cao của thời trang. Nó trông hoàn toàn hoàn hảo trên người cô ấy, Billie nhận ra. Mary trông hạnh phúc và vui vẻ từ những lọn tóc nâu nhạt của cô ấy xuống tận đầu ngón chân thanh lịch của cô. "Mary!" Phu nhân Bridgerton tuôn ra, sải bước về phía trước với cánh tay dang rộng. "Cháu thật tươi tắn!"

Georgiana huých khuỷu tay vào Billie. "Điều đó có nghĩa là những gì em nghĩ không?"

Billie đưa cho cô bé một cái nhăn mặt và một cái nhún vai – kiểu như tôi-chưa-có-manh-mối. Mary có thai phải không? Và nếu vậy, tại sao mẹ nàng lại biết điều này trước cả nàng vậy?

Georgiana hơi nghiêng người, thì thầm khóe miệng. "Chị ấy trông không -"

"Chà, nếu cô ấy đúng thế," Billie cắt ngang, thì thầm khóe miệng, "cô ấy không thể đi xa."

"Billie!" Mary kêu lên, vội vàng chào đón người bạn tốt của mình bằng một cái ôm.

Billie nghiêng người về phía trước, nói với giọng thấp. "Có điều gì bạn cần nói với tôi không?"

Mary thậm chí không giả vờ hiểu lầm. "Tôi không biết làm thế nào mẹ bạn biết," cô nói.

"Bạn đã thông báo cho mẹ của bạn à?"

"Ừ."

"Ừ, đó là câu trả lời của bạn đấy."

Mary bật cười, đôi mắt xanh Rokesby của cô nhăn lại giống như cách mà George đã làm khi anh -

Billie chớp mắt. Chỉ một khoảnh khắc ... Cái quỷ đó là cái gì? Từ khi nào George có quyền làm khổ những suy nghĩ của nàng? Có lẽ họ đã trở nên tốt hơn so với những gì họ đã làm trong quá khứ, nhưng vẫn vậy, anh ta không phải là một sự phiền nhiễu đáng hoan nghênh.

Mary, nàng tự nhắc nhở mình. Nàng đang nói chuyện với Mary. Hay đúng hơn, Mary đang nói chuyện với nàng.

"Thật tốt khi gặp bạn," Mary nói. Cô nắm chặt cả hai tay của Billie.

Billie cảm thấy một cái gì đó ấm áp và trêu chọc đằng sau đôi mắt của cô. Nàng biết mình đã rất nhớ Mary, nhưng nàng đã không nhận ra bao nhiêu cho đến bây giờ. "Tớ cũng vậy," nàng nói, cố gắng để tránh cảm xúc nghẹn ngào. Cố không làm gì để biến thành một cái bình tưới nước.

Cố để không biến thành một bình tưới nước. Chúa ơi, mẹ nàng có lẽ sẽ mời bác sĩ tới trước khi giọt nước mắt đầu tiên rơi xuống cằm. Billie Bridgerton không phải là một người sụt mướt.

Nàng không khóc. Khóc thì có tác dụng gì chứ?

Nàng nuốt nước bọt, và bằng cách nào đó, điều này đòi lại trạng thái cân bằng của nàng đủ để mỉm cười với Mary và nói, "Thư không giống nhau."

Mary tròn mắt. "Đặc biệt với bạn là một phóng viên."

"Sao cơ?" Miệng Billie rơi xuống. "Điều đó không đúng. Tôi là một người viết thư xuất sắc."

"Bạn viết thư khi nào," Mary vặn lại.

"Tôi gửi cho bạn một lá thư mỗi hai -"

"mỗi ba."

"- sau mỗi ba tuần," Billie kết thúc, giữ cho giọng nói của nàng tràn đầy sự phẫn nộ để che giấu sự thật rằng nàng đã thay đổi câu chuyện của mình. "Điều đó chẳng nghĩa lý gì."

"Bạn thực sự nên đến thăm tôi," Mary nói.

"Bạn biết tôi không thể," Billie trả lời. Mary đã mời nàng đi thăm hơn một năm trước, nhưng Billie rất khó để thoát khỏi. Luôn luôn có một cái gì đó cần phải được thực hiện xung quanh điền sản. Và thực sự, chẳng có nghĩa gì khi Mary đến Kent, nơi cô đã biết tất cả mọi người?

"Bạn có thể," Mary nhấn mạnh, "nhưng bạn đã không đến."

"Có lẽ vào mùa đông," Billie nói, "khi không có nhiều việc phải làm trên các cánh đồng."

Lông mày của Mary nghi ngờ nhướn lên.

"Mình có thể đã đến thăm bạn vào mùa đông năm ngoái," Billie nhấn mạnh, "nhưng không có lý do gì. Bạn đã quyết định về nhà vào dịp Giáng sinh."

Biểu hiện ngờ vực của Mary không thay đổi chút nào, và cô đưa tay của Billie một lần siết cuối cùng trước khi quay sang Georgiana. "Chúa ơi," cô nói, "Chị nghĩ rằng em đã tăng ba inch kể từ lần cuối chị nhìn thấy em."

"Không thể nào," Georgiana trả lời với một nụ cười. "Chị đã ở đây vào tháng 12."

Mary liếc từ Georgiana sang Billie. "Chị nghĩ rằng em sẽ cao hơn Billie."

"Đừng nói thế nữa," Billie ra lệnh.

"Nhưng đó là sự thật." Mary cười toe toét, thích thú với vẻ cau có của Billie. "Tất cả chúng tôi đều cao hơn bạn." Cô quay lại với chồng mình, người đang giới thiệu anh em Berbrooke với Đức ngài và Phu nhân Bridgerton. "Anh yêu," cô gọi to, "anh không nghĩ Georgiana đã phát triển vượt bậc kể từ lần cuối chúng ta nhìn thấy"

em ấy à?"

Billie nở một nụ cười khi nàng nhìn thấy một tia sáng khó hiểu hoàn toàn xuất hiện trên khuôn mặt của Felix trước khi anh cẩn thận đưa các quan điểm của mình vào tình cảm nuông chiều.

"Anh không có ý kiến gì," anh nói, "nhưng nếu em nói vậy, nó phải là sự thật."

"Mình ghét khi anh ấy làm điều đó", Mary nói với Billie.

Lúc đó Billie không buồn giấu nụ cười.

"Billie," Felix nói khi bước tới chào họ. "Và Georgiana. Thật tốt khi gặp lại cả hai người."

Billie lắc lư nhún mình.

"Cho phép tôi giới thiệu ông Niall Berbrooke và ông Edward Berbrooke," Felix tiếp tục, ra hiệu cho hai quý ông tóc màu cát ở bên cạnh. "Họ sống cách một vài dặm từ chỗ chúng tôi ở Sussex. Niall, Ned, đây là Tiểu thư Sybilla Bridgerton và Tiểu thư Georgiana Bridgerton, bạn bè thời thơ ấu của Mary."

"Tiểu thư Bridgerton," một trong những Berbrookes nói, cúi đầu trên tay nàng. "Tiểu thư Georgiana." Berbrooke thứ hai lặp lại những lời khen ngợi của anh trai mình, rồi nói thẳng và nở một nụ cười háo hức. Anh ta nhắc nàng nhớ về một chú chó con, Billie quyết định, không có gì ngoài sự vui vẻ bất tận.

"Bố mẹ tôi đã đến chưa?" Mary hỏi.

"Chưa đâu," Phu nhân Bridgerton nói với cô. "Chúng ta mong đợi họ đến ngay trước bữa tối. Mẹ cháu thích mặc đồ ở nhà."

"Còn các anh của cháu?"

"Họ sẽ đến với cha mẹ cháu."

"Mình cho rằng điều đó có ý nghĩa," Mary nói với một chút cầu nhàu, "nhưng bạn có nghĩ Andrew có thể đã đi trước để chào hỏi. Đã lâu mình không gặp anh ấy."

"Bây giờ anh ấy không cười được nữa," Billie nói một cách khéo léo. "Cánh tay của anh ấy, bạn biết đấy."

"Điều đó có phải đã khiến anh ấy phát điên."

"Tôi nghĩ rằng đúng thế, và anh ấy không giỏi trong việc yên tĩnh để điều dưỡng vết thương."

Mary cười và khoác cánh tay của cô qua cánh tay Billie. "Hãy để

chúng tôi vào trong và tiếp tục. Ôi, bạn đang đi khắp khiêng!"

"Một tai nạn ngớ ngẩn," Billie nói với một cái vẫy tay. "Nó gần như đã được chữa lành."

"Vâng, bạn có gì để kể với mình không."

"Thật ra, là không," Billie nói khi họ bước lên cầu thang. "Không có gì thay đổi quanh đây. Không thực sự."

Mary nhìn cô tò mò. "Không có gì à?"

"Giống như hồi Andrew còn ở nhà, tất cả vẫn như cũ." Billie nhún vai, tự hỏi liệu nàng có nên thất vọng về việc mọi thứ không thay đổi không. Nàng cho rằng mình đã dành nhiều thời gian hơn với George, nhưng điều đó hầu như không được tính là một sự kiện.

"Mẹ của bạn không cố gắng để ghép bạn với cha xứ mới chứ?" Mary trêu chọc.

"Chúng tôi không có cha xứ mới và mình tin rằng bà ấy đang cố gắng ghép bạn với anh trai của Felix." Nàng nghiêng đầu. "Hoặc một trong những Berbrookes."

"Henry thực sự đã đính hôn," Mary nói một cách có nghiêm túc, "và bạn không muốn kết hôn với một trong những người Berbrooke đâu. Hãy tin mình."

Billie liếc sang một bên mặt cô. "Đừng nói nữa."

"Đừng lại đi," Mary khuyên nhủ. "Không có gì hay ho cả. Thậm chí thú vị. Cả hai đều đáng yêu, nhưng cả hai đều ngớ ngẩn."

"Nào, chúng ta hãy đi lên phòng mình đi," Billie nói, hướng họ về phía cầu thang chính. "Và bạn biết đấy," nàng nói thêm, chủ yếu là điều trái ngược, "một số người thực sự không hăng hái."

"Không phải Berbrookes."

"Tại sao bạn lại đề nghị mang họ theo, sau đó?"

"Mẹ của bạn đã cầu xin! Bà đã gửi cho mình một lá thư dài ba trang."

"Mẹ tôi?" Billie lặp lại.

"Ừ. Với một lời nhắn từ mẹ tôi."

Billie nhăn mặt. Sức mạnh tập thể của các Phu nhân Rokesby và Bridgerton không dễ bị bỏ qua.

"Bà ấy cần nhiều quý ông hơn," Mary tiếp tục. "Tôi không nghĩ rằng bà ấy đã dự đoán rằng Nữ công tước Westborough sẽ mang cả hai cô con gái và cháu gái của bà ấy. Và dù sao, Niall và Ned đều

rất tốt bụng. Họ sẽ làm những người chồng đáng yêu cho ai đó." Cô đưa cho Billie một cái nhìn sắc nhọn. "Nhưng không phải cho bạn."

Billie quyết định không có điểm nào phản đối. "Bạn không muốn mình kết hôn với một người tốt bụng à?"

"Mình chỉ không muốn thấy bạn kết hôn với một người hầu như không thể đọc nổi tên anh ta."

"Ồ, thôi nào."

"Được rồi. Mình hơi phóng đại. Nhưng điều này rất quan trọng." Mary dừng lại giữa sảnh trên lầu, buộc Billie phải dừng lại bên cạnh cô. "Bạn biết mình biết bạn hơn bất cứ ai."

Billie chờ đợi trong khi Mary nhìn nàng bằng ánh mắt nghiêm túc. Mary thích phân phát lời khuyên. Billie thường không thích nhận nó, nhưng đã rất lâu nàng mới có sự bầu bạn của người bạn thân nhất. Chỉ cần điều này một lần nàng có thể kiên nhẫn. Ngay cả - .

"Billie, hãy nghe mình," Mary nói với sự khẩn trương kỳ lạ. "Bạn không thể đối xử với tương lai của mình một cách dễ dàng. Cuối cùng, bạn sẽ phải chọn một người chồng, và bạn sẽ phát điên nếu bạn không kết hôn với một người đàn ông ít nhất là thông minh ngang mình."

"Điều đó giả định rằng mình không kết hôn với bất cứ ai." Hoặc, Billie đã không nói thêm rằng nàng thực sự có thể có một sự lựa chọn của các ông chồng.

Mary rút lại. "Đừng nói như vậy! Tất nhiên bạn sẽ kết hôn. Bạn chỉ cần tìm đúng một quý ông."

Billie tròn mắt. Mary từ lâu đã không chịu nổi căn bệnh đó dường như làm khổ tất cả những người đã kết hôn gần đây: cơn sốt khi thấy mọi người khác hạnh phúc và kết hôn. "Có lẽ mình sẽ cưới Andrew," Billie nói với một cái nhún vai. "Hoặc Edward."

Mary nhìn nàng chằm chằm.

"Sao vậy?" Billie cuối cùng cũng hỏi.

"Nếu bạn có thể nói như vậy", Mary nói với sự hoài nghi nóng bỏng, "giống như bạn không quan tâm Rokesby nào mà bạn sẽ gặp ở bàn thờ, bạn không quan tâm kết hôn với một ai trong số họ."

"Chà, mình không quan tâm. Mình yêu cả hai."

"Họ là hai anh em đấy. Trời đất ơi, nếu bạn có quan điểm đó, bạn cũng có thể cưới George."

Billie dừng lại một chút. "Đừng ngu ngốc thế."

Nàng, cưới George? Thật là lố bịch.

"Thành thật mà nói, Mary," nàng nói với một tiếng rít nhỏ nghiêm khắc. "Đó thậm chí không phải là một cái gì đó để đùa."

"Bạn nói rằng một anh trai Rokesby sẽ tốt như một người khác còn gì."

"Không, chính bạn đã nói thế. Mình đã nói sẽ cưới Edward hoặc Andrew." Thực sự, nàng không hiểu tại sao Mary rất buồn. Hôn nhân với một trong hai anh em sẽ có kết quả tương tự. Billie sẽ trở thành một Rokesby, nàng và Mary sẽ là chị em. Billie nghĩ rằng nó nghe khá đáng yêu.

Mary vỗ tay lên trán và rên rỉ. "Bạn chả lãng mạn chút nào."

"Mình không nhất thiết phải xem đó là một lời chê bai."

"Không," Mary càu nhàu, "bạn sẽ không."

Nàng muốn nói đó là những lời chỉ trích, nhưng Billie chỉ cười. "Một số người trong chúng ta cần nhìn thế giới bằng thực tế cảm nhận."

"Nhưng không phải ở cái giá của hạnh phúc của bạn."

Trong một lúc lâu, Billie không nói gì. Nàng cảm thấy đầu mình hơi nghiêng sang một bên, đôi mắt nàng nheo lại khi nàng nhìn khuôn mặt của Mary. Mary muốn những gì tốt nhất cho nàng; nàng hiểu điều đó Nhưng Mary không biết. Làm sao cô ấy có thể biết?

"Bạn là ai," Billie nhẹ nhàng hỏi, "để quyết định điều gì tạo nên hạnh phúc của người khác?" Nàng đảm bảo giữ lời nói nhẹ nhàng, giọng điệu không gắt. Nàng không muốn Mary cảm thấy bị tấn công bởi câu hỏi; cô ấy không đáng bị hỏi như vậy. Nhưng nàng muốn Mary nghĩ về điều này, dừng lại một lúc và cố gắng hiểu rằng mặc dù tình bạn sâu sắc của họ, về cơ bản họ là những người khác nhau.

Mary nhìn lên với đôi mắt đau khổ. "Mình không có ý đó -"

"Mình biết bạn không có ý đó," Billie trấn an cô. Mary luôn khao khát tình yêu và hôn nhân. Cô ấy đã phải lòng Felix kể từ giây phút đầu tiên cô ấy gặp anh - ở tuổi mười hai! Khi Billie mười hai tuổi, tất cả những gì nàng quan tâm là đàn chó con trong chuồng và liệu nàng có thể trèo lên cây sồi già nhanh hơn Andrew không.

Sự thật mà nói, nàng vẫn quan tâm đến điều này. Sẽ là một cú đánh lớn nếu cậu ta có thể đi đến nhánh cao nhất trước khi nàng leo đến nơi. Không phải là họ có thể thi thố bất cứ lúc nào, với cánh tay và mắt cá chân của nàng. Tuy nhiên, những điều này rất quan trọng. Không phải là Mary muốn thấy họ như vậy.

"Mình xin lỗi," Mary nói, nhưng nụ cười của cô hơi căng thẳng. "Mình không có cuộc viếng thăm nào quan trọng khi mình chỉ vừa mới đến."

Billie gần như hỏi cô ấy rằng điều đó có nghĩa là cô có kế hoạch cho chuyến thăm sau này không. Nhưng nàng đã không làm thế.

Kiểm chế như vậy. Từ khi nào cô ấy đã trưởng thành như vậy?

"Tại sao bạn cười?" Mary hỏi.

"Cái gì? Mình không cười."

"Ồ, đúng là bạn đang cười."

Và bởi vì Mary là người bạn tốt nhất của nàng, ngay cả khi nàng đang cố gắng nói với cô ấy về cuộc sống của mình, Billie cười và khoác hai cánh tay của họ lại với nhau. "Bạn nên biết," nàng nói, "Mình đã tự chúc mừng mình vì đã không đưa ra một nhận xét thông minh về bạn."

"Thật sự kiểm chế như vậy sao," Mary nói, lặp lại chính xác những suy nghĩ của Billie. "Mình biết. Nó không giống mình tẹo nào." Billie nghiêng đầu về phía cuối hành lang. "Chúng ta có thể tiếp tục vào phòng ngủ của mình không? Chân mình đau."

"Tất nhiên rồi. Làm thế nào mà bạn làm nó bị thương vậy?"

Billie cười gượng khi nàng tiếp tục bước đi. "Bạn sẽ không bao giờ tin lý do cuối cùng trở thành anh hùng của mình đâu ..."

CHƯƠNG 12

Vào bữa tối hôm đó, George nhanh chóng nhận ra rằng một bên của bàn ăn là phía "vui vẻ".

Anh không ngồi ở bên đó.

Bên trái anh là Tiểu thư Frederica FortesTHER-Endicott, người

không ngừng nói về vị hôn phu mới của cô ta, Bá tước Northwick. Bên phải anh là em gái của Tiểu thư Frederica, Tiểu thư Alexandra.

Ai cũng nói không ngừng về Bá tước Northwick.

George không chắc chắn những gì dẫn đến điều này. Vì lợi ích của Tiểu thư Alexandra, anh hy vọng Northwick có một người anh em.

Billie được ngồi đối diện trực tiếp với George, anh không thể nhìn thấy nàng qua đĩa trái cây trang trí công phu được tô điểm ở giữa bàn. Nhưng anh có thể nghe thấy tiếng cười của nàng, xúc cảm và sâu sắc, chắc chắn được theo sau bởi câu nói của Andrew và sau đó là một số thông tin vui vẻ được truyền đạt bởi Ngài Reginald McVie đẹp trai ngớ ngẩn.

Ngài Reggie, như đã chỉ thị cho mọi người gọi anh ta.

George không ưa anh ta ghê gớm.

Đừng bận tâm rằng họ đã được giới thiệu chỉ một giờ trước đó; đôi khi một giờ là tất cả. Trong trường hợp này, một phút là đủ. Ngài Reggie đã chào đón George và Billie, người đang tận hưởng một tiếng cười riêng tư về một điều gì đó hoàn toàn không quan trọng (nhưng dù sao cũng là riêng tư), và rồi anh ta nở một nụ cười rất chói mắt.

Răng của người đàn ông này thẳng đến nỗi chúng có thể được đặt vào vị trí bằng thước đo. Thực sự, ai có răng như vậy? Điều đó là không tự nhiên.

Sau đó, thô lỗ nắm lấy tay của Billie và hôn nó như một người Pháp, tuyên bố nàng có một vẻ đẹp như biển, cát, sao và bầu trời (bằng tiếng Pháp, không hơn không kém, mặc dù mất đi sự ám chỉ). Nó vượt quá sự lố bịch; George đã chắc chắn rằng Billie sẽ phá lên cười. Nhưng không, nàng đã đỏ mặt.

Nàng đỏ mặt!

Và sau đó nàng chớp chớp cặp lông mi của mình. Nó hoàn toàn không thể là cái gì đó giống như Billie Bridgerton mà anh từng gặp. Tất cả cho một bộ răng thẳng kỳ dị. Và nàng thậm chí không nói được tiếng Pháp!

Tất nhiên họ đã ngồi cạnh nhau trong bữa tối. Phu nhân Bridgerton có đôi mắt như đại bàng khi nói đến viễn cảnh hôn nhân của cô con gái lớn; George không nghi ngờ rằng bà đã nhận thấy

ngài Reggie tán tỉnh Billie trong vài giây sau nụ cười trắng như ngọc đầu tiên. Nếu Billie không được ngồi cạnh anh ta vào đầu ngày hôm đó, nàng cũng sẽ ở bên anh ta vào bữa ăn tối.

Với Andrew ở phía bên kia của Billie, không có gì ngăn cản nàng. Tiếng cười vang lên như tiếng chuông nhà thờ khi bên bàn ăn, uống và vui vẻ.

Phía George tiếp tục thể hiện nhiều đức tính của Bá tước Northwick.

Nhiều, rất nhiều đức tính.

Vào thời điểm món súp được mang đi, George đã sẵn sàng để đưa người đàn ông đó ra làm thánh. Nghe các quý cô Frederica và Alexandra nói điều đó, sẽ không có gì công bằng cho anh. Hai người phụ nữ đang bắt bẻ anh với một số điều vô nghĩa liên quan đến Northwick và một chiếc dù che mà anh ta đã giữ cho cả hai vào một ngày mưa đặc biệt, và George vừa mới nhận xét rằng tất cả nghe có vẻ rất ồn ào, khi một tiếng cười khác vang lên từ phía bên kia của bàn.

George trừng mắt, không phải Billie có thể nhìn thấy anh. Nàng sẽ không nhìn thấy anh ngay cả khi họ không có bát trái cây chết tiệt đó giữa họ. Nàng đã quá bận rộn với không khí của bữa tiệc. Nàng là một ngôi sao tỏa sáng thực sự. Thành thật mà nói, anh sẽ không ngạc nhiên nếu nàng thực sự tỏa sáng.

Và anh đã đề nghị coi chừng nàng.

Làm ơn đi. Nàng đã tự làm khá tốt.

"Ngài cho rằng họ đang nói về cái gì?" Tiểu thư Alexandra đã hỏi thăm sau một tràng cười nở ra đặc biệt lớn.

"Răng," George lầm bầm.

"Ngài nói gì?"

Anh quay lại với một nụ cười nhạt nhẽo. "Tôi không có ý kiến."

"Họ dường như đang tận hưởng một thỏa thuận tuyệt vời," Tiểu thư Frederica nói với một cái nhú mày chu đáo.

George nhún vai.

"Northie là một nhà đối thoại tuyệt vời như vậy," cô nói.

"Anh ta sao?" George lầm bầm, đâm một miếng thịt bò nướng.

"Ồ, vâng. Chắc chắn Ngài biết anh ấy?"

George gật đầu lơ đãng. Ngài Northwick lớn hơn anh vài tuổi,

nhưng họ đã học cùng ở cả Eton và Cambridge. George không thể nhớ nhiều về anh ta ngoài cú sốc về mái tóc vàng dữ dội. "Sau đó, ngài biết đấy," Phu nhân Frederica nói với một nụ cười đáng yêu, "anh ấy rất khô hài."

"Hoàn hảo," George lặp lại.

Tiểu thư Alexandra nghiêng người về phía trước. "Ngài đang nói về Ngài Northwick?"

"À, vâng," George trả lời.

"Anh ấy rất thú vị tại một bữa tiệc tại nhà", Tiểu thư Alexandra đồng tình. "Tôi tự hỏi tại sao ngài không mời anh ấy."

"Nói đúng ra," George nhắc nhở cô ta, "Tôi không lập danh sách khách mời."

"Ồ, vâng, tất nhiên. Tôi đã quên rằng ngài không phải là thành viên của gia đình. Ngài ở tại Aubrey Hall."

"Bridgerton và Rokesbys từ lâu đã trở thành hàng xóm thân thiện," anh nói với cô ta.

"Tiểu thư Sybilla thực tế như em gái của Ngài," Tiểu thư Frederica nói, nghiêng về phía trước để giữ mình trong cuộc trò chuyện.

Billie? Em gái anh? George nhíu mày. Điều đó không đúng. "Tôi sẽ không nói ..." anh bắt đầu.

Nhưng Tiểu thư Alexandra đã lên tiếng. "Phu nhân Mary đã nói nhiều như vậy vào tối nay. Bà ấy đã kể những câu chuyện thú vị nhất. Tôi rất ngưỡng mộ em gái của ngài."

George đang ăn một miếng thức ăn, vì vậy anh gật đầu và hy vọng cô ta sẽ lấy đó làm lời cảm ơn.

Tiểu thư Alexandra nghiêng người về phía trước. "Phu nhân Mary cho biết mọi người đã chạy hoang dã cùng nhau khi còn nhỏ. Nghe có vẻ rất thú vị."

"Tôi đã lớn hơn một chút," anh nói. "Tôi hiếm khi -"

"- và sau đó nó chạy đi!" Andrew nhí nhảnh từ bên kia bàn, đủ lớn để tạm dừng (biết ơn) cuộc trò chuyện của George với hai người phụ nữ Fortes-Endicott. Tiểu thư Frederica nhìn họ qua đĩa trái cây. "Ngài nghĩ họ đang nói về cái gì?" Cô ta dò hỏi.

"Ngài Northwick," George nói chắc chắn.

Toàn bộ khuôn mặt cô ta sáng lên. "Có thật không?"

"Nhưng ông Rokesby đã nói " nó ", Tiểu thư Alexandra chỉ ra. "Chắc chắn anh ta sẽ không coi Northie là nó."

"Tôi chắc chắn cô nghe nhầm," George nói dối. "Em trai tôi rất ngưỡng mộ Quý ngài Northwick."

"Anh ấy thật sao?" Cô ta nghiêng người về phía trước, đủ xa để thu hút sự chú ý của em gái mình. "Frederica, chị có nghe làm điều đó không? Ngài Kennard nói rằng em trai mình ngưỡng mộ Quý ngài Northwick."

Tiểu thư Frederica đỏ mặt xinh đẹp.

George muốn úp mặt vào món khoai tây.

"... mèo vô ơn!" Giọng nói của Billie vang lên trên đĩa măng tây. Nhiều tiếng cười vang lên: "Tôi đã rất tức giận!"

George thở dài. Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ khao khát Billie Bridgerton, nhưng nụ cười của nàng rạng rỡ, tiếng cười của nàng lan truyền, và anh khá chắc chắn rằng nếu anh phải chịu đựng một khoảnh khắc khác ngồi giữa các Tiểu thư Frederica và Alexandra thì nào anh bắt đầu bùng nổ.

Billie chắc đã bắt được cái nhìn của anh, vì nàng di chuyển sang một bên. "Chúng tôi đang nói về con mèo," nàng nói.

"Vâng, tôi đã nghe thấy."

Nàng mỉm cười - một nụ cười khá khích lệ và dễ chịu có tác dụng khiến anh cảm thấy khá nản lòng.

Và khó chịu.

"Ngài có biết ý của cô ấy là gì không?" Tiểu thư Alexandra hỏi. "Tôi tin rằng cô ấy đã nói điều gì đó về một con mèo."

"Northie thích mèo," Tiểu thư Frederica nói.

"Tôi không thể chịu đựng được chúng," George nói với một cảm giác dễ chịu mới. Tuyên bố này không chính xác, nhưng người ta không thể hạ thấp niềm vui được làm trái ngược.

Tiểu thư Frederica chớp mắt ngạc nhiên. "Mọi người đều thích mèo."

"Không phải tôi!"

Cả hai chị em FortesTHER-Endicott đều nhìn chăm chăm vào anh. George cho rằng anh không thể đổ lỗi cho họ; giọng anh hết sức vui vẻ. Nhưng cuối cùng anh cũng bắt đầu thích thú, anh quyết

định không quan tâm. "Tôi thích chó," anh nói.

"Chà, tất nhiên mọi người đều thích chó," Tiểu thư Frederica nói. Nhưng cô ta có vẻ do dự.

"Và lửng," George vui vẻ nói, nhét một chút bánh mì vào miệng.

"Lửng," cô lặp lại.

"Và chuột chũi." Anh cười toe toét. Bây giờ cô ta nhìn anh với sự khó chịu có thể nhìn thấy. George tự chúc mừng mình về một việc đã làm rất tốt. Một vài phút nữa, và cô ta chắc chắn sẽ nghĩ anh điên.

Anh không thể nhớ lại lần cuối cùng anh có rất nhiều niềm vui trong một bữa tối trang trọng là khi nào.

Anh nhìn Billie, đột nhiên háo hức muốn kể cho nàng nghe về cuộc trò chuyện của anh. Nó chính xác là thứ mà nàng sẽ thấy thú vị. Họ sẽ có một tiếng cười thoải mái vì nó.

Nhưng nàng đang bận rộn với Quý ngài Reginald, người đang nhìn nàng như thể nàng là một sinh vật quý hiếm.

Mà nàng, George nghĩ dữ dội. Nàng chỉ là sinh vật quý hiếm của anh.

George có một sự thôi thúc đột ngột để nhảy qua bàn và sắp xếp lại những chiếc răng hoàn hảo của Quý ngài Reggie thành một thứ gì đó trừu tượng hơn nhiều.

Vì tình yêu của Chúa, ai sinh ra có răng như thế? Cha mẹ của người đàn ông đó rõ ràng đã bán linh hồn của họ cho quỷ dữ.

"Ôi, Ngài Kennard," Tiểu thư Alexandra nói, "Ngài có kế hoạch quan sát giải bắn cung của phụ nữ vào ngày mai không?"

"Tôi không biết có một cái gì như thế," anh trả lời.

"Ồ vâng. Cả Frederica và tôi đều dự định tham gia. Chúng tôi đã luyện tập nhiều."

"Với Ngài Northwick?" anh không thể không hỏi.

"Tất nhiên là không," cô ta nói. "Tại sao ngài lại nghĩ thế?"

Anh nhún vai bất lực. Lạy Chúa, bữa ăn này sẽ kéo dài bao lâu? Cô ta đặt tay lên cánh tay anh. "Tôi hy vọng ngài sẽ đến xem."

Anh liếc xuống tay cô ta. Nó trông rất sai trên tay áo của anh. Nhưng anh có cảm giác cô ta hiểu sai cử chỉ của anh, vì ngón tay cô ta đang siết chặt. Anh không thể không tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với Đức ngài Northwick. Chúa giúp anh nếu anh thay thế bá tước

trong tình cảm của cô ta.

George muốn rũ bỏ cô ta, nhưng vì bản chất đàn ông đáng nguyên rủa của anh, nên thay vào đó anh nở một nụ cười gượng gạo và nói, "Tôi sẽ đến xem."

Tiểu thư Frederica cúi xuống và cười rạng rỡ. "Đức ngài Northwick cũng rất thích quan sát bắn cung."

"Tất nhiên là có," George nói trong hơi thở.

"Có phải ngài vừa nói gì không?" Tiểu thư Alexandra hỏi.

"Chỉ có điều rằng tiểu thư Bridgerton là một cung thủ rất cừ khôi," anh nói. Đó là sự thật, ngay cả khi đó không phải là những gì anh nói. Anh nhìn Billie, định nghiêng đầu để nhìn sang nàng, nhưng nàng đã nhìn chăm chăm vào anh với vẻ mặt hung dữ.

Anh nghiêng người sang bên phải để nhìn nàng rõ hơn.

Miệng nàng mím chặt.

Anh nghiêng đầu.

Nàng trợn mắt và quay lại với Ngài Reginald.

George chớp mắt. Cái quái gì đã xảy ra vậy?

Và thành thật mà nói, tại sao anh lại quan tâm?

Billie đã có một thời gian tuyệt vời. Thực sự, nàng không chắc chắn lắm về những gì nàng đã rất lo lắng. Andrew luôn là một người bạn đồng hành vui vẻ trong bữa tối, và Ngài Reggie rất tốt bụng và đẹp trai; anh ta có thể thoải mái ngay cả khi anh ta bắt đầu nói tiếng Pháp khi họ được giới thiệu.

Nàng không hiểu từ đó, nhưng nàng cho rằng nó phải rất hay, nên nàng gật đầu và mỉm cười, và thậm chí chớp mắt vài lần như cách nàng thấy những người phụ nữ khác làm khi họ cố gắng hành động đặc biệt nữ tính.

Không ai có thể nói nàng đã không cố gắng hết sức.

Người cần giúp đỡ là George. Hay đúng hơn là tình trạng khó khăn của George. Nàng cảm thấy vô cùng có lỗi với anh.

Tiểu thư Alexandra có vẻ như là một người phụ nữ hoàn toàn dễ chịu khi họ được giới thiệu, nhưng khoảnh khắc cô ta đến phòng tranh uống trà trước bữa tối, con chuột nhỏ ấy đã bám lấy George như một con thiêu thân.

Billie kinh hoàng. Nàng biết người đàn ông giàu có và đẹp trai

và sẽ là một bá tước, nhưng liệu cái nắm tay nhỏ bé có cần phải quá rõ ràng như thế không? Tội nghiệp George. Đây có phải là những gì anh ấy phải chịu đựng mỗi khi anh ấy đến London? Có lẽ nàng nên có lòng trắc ẩn hơn đối với anh. Ít nhất thì nàng cũng nên nhìn trộm vào phòng ăn trước khi khách đăng ký để kiểm tra sắp xếp chỗ ngồi. Nàng có thể đã cứu anh khỏi một buổi tối phiền phức của Quý cô Alexandra Four-hand-Endicott.

Blergh. Nàng có thể nghĩ ra thứ gì đó tốt hơn thế.

Thật ghê tởm ... Vì lợi ích của chúa ... Lần cuối cùng ...

Được. Nàng không thể nghĩ ra thứ gì tốt hơn. Nhưng thực sự, người phụ nữ kia cũng có thể có bốn bàn tay với cách cô ta giữ chặt lấy George trong phòng tranh.

Trong bữa tối, nàng thậm chí còn tệ hơn. Thật khó để nhìn thấy George qua bàn với một đĩa trái cây quái dị của mẹ nàng chặn đường, nhưng nàng đã có một cái nhìn rõ ràng về Tiểu thư Alexandra, và phải nói rằng - người phụ nữ đó đang thể hiện một sự cởi mở rất phi thực tế.

Billie sẽ không ngạc nhiên nếu cô ta có thể phục vụ cả bàn tiệc trà.

Và sau đó. Và sau đó! Cô ta đặt tay lên cẳng tay của George giống như cô ta sở hữu nó. Ngay cả Billie cũng không dám có một cử chỉ quen thuộc như vậy trong một khung cảnh trang trọng như vậy. Nàng dựa vào ghế, cố gắng nhìn vào khuôn mặt của George. Anh không thể vui vì điều này.

"Cậu ổn chứ?"

Nàng quay lại. Andrew đang nhìn nàng với một biểu hiện lơ lửng đâu đó giữa sự nghi ngờ và lo lắng.

"Tôi ổn," nàng nói bằng giọng bị ghen. "Sao vậy?"

"Cậu sắp rơi vào lòng tôi."

Nàng đảo mắt nhìn thẳng dậy. "Đừng vô lý thế."

"Ngài Reginald có bị gió không?" Andrew lẩm bẩm.

"Andrew!"

Anh nhếch môi cười không ngớt. "Đó là hoặc cậu đã phát triển một sự yêu thích mới đối với tôi."

Nàng lườm anh.

"Tớ yêu cậu, Billie," anh lôi cuốn, "nhưng không phải như vậy."

Nàng tròn mắt vì ... Chà, bởi vì. Andrew là một kẻ khốn khổ. Cậu ta luôn là một kẻ khốn khổ. Và nàng cũng không yêu cậu ta như vậy.

Nhưng cậu ta không cần phải quá háo hức về điều đó.

"Cậu nghĩ gì về Tiểu thư Alexandra?" nàng thì thầm.

"Cô ấy là ai?"

"Người đang bò qua người anh của cậu đấy," nàng sốt ruột nói.

"Ồ, cái đó." Andrew có vẻ như đang cố gắng không cười.

"Anh ấy trông rất không vui."

Andrew nghiêng đầu khi cậu ta nhìn anh trai mình. Không giống như Billie, anh không có đĩa trái cây khổng lồ để phải tránh. "Tôi không biết," anh trầm ngâm. "Anh ấy không giống như anh ấy bạn tâm đắc."

"Cậu bị mù à?" Billie rít lên.

"Không phải là tôi biết."

"Anh ấy Oh Oh, đừng bận tâm. Cậu không có ích gì."

Billie lại nghiêng người lần nữa, lần này là về phía Ngài Reggie. Anh ta đang nói chuyện với người phụ nữ bên trái, nên hy vọng anh ta sẽ không chú ý.

Tay của Tiểu thư Alexandra vẫn còn trên tay George.

Hàm của Billie nghiến chặt. Anh không thể vui vì điều này. George là một người rất thích riêng tư. Nàng ngước lên, cố nhìn thoáng qua khuôn mặt anh, nhưng anh đang nói điều gì đó với Tiểu thư Alexandra, một điều gì đó hoàn toàn dễ chịu và lịch sự.

Trông anh không hề bị xáo trộn.

Nàng bực tức.

Và rồi anh ngước lên. Anh hẳn đã bắt gặp nàng đang nhìn anh vì anh nghiêng người sang phải chỉ đủ xa để lọt vào mắt nàng.

Lông mày anh nhướng lên.

Nàng hướng ánh mắt về phía trần nhà và quay lại với Ngài Reggie, mặc dù anh ta vẫn đang nói chuyện với cháu gái của nữ công tước.

Nàng đợi một lúc, nhưng dường như anh ta không vội vàng quay lại chú ý đến nàng, nên nàng nhặt nĩa và dao và cắt miếng thịt thành những miếng nhỏ hơn bao giờ hết.

Có lẽ George thích Tiểu thư Alexandra. Có lẽ anh sẽ tán tỉnh cô

ấy, và có lẽ họ sẽ kết hôn và có một bầy em bé Rokesby nhỏ, tất cả đều mắt xanh và má đầy đặn.

Nếu đó là điều George muốn, đó là điều anh nên làm.

Nhưng tại sao nó có vẻ rất sai? Và tại sao nó lại đau đến mức dù chỉ nghĩ về nó thôi?

CHƯƠNG 13

Vào một giờ chiều hôm sau, George đang nhớ tại sao anh không thích những bữa tiệc tại nhà. Hay đúng hơn, anh đã nhớ rằng anh không thích các bữa tiệc tại nhà. Hoặc có thể anh không thích bữa tiệc tại nhà này. Giữa những tiểu thư FortesTHER-Endicott bị bao vây bởi những câu chuyện về Northwick, Ngài Reggie với hàm răng trắng như tuyết và Ned Berbrooke, người đã vô tình làm đổ rượu porto lên đôi giày của George đêm hôm trước, anh đã sẵn sàng bò trở lại Crake House. Chỉ có ba dặm. Anh có thể làm điều đó.

Anh đã bỏ qua bữa ăn giữa trưa - cách duy nhất để tránh Tiểu thư Alexandra, người dường như đã quyết định anh là đám tốt nhất sau Northwick - và bây giờ anh đang ở trong một tâm trạng rất tồi tệ. Anh đói và mệt mỏi, hai con quỷ sinh đôi đảm bảo sẽ sắp đặt của một người đàn ông trưởng thành gần hơn so với một đứa trẻ ba tuổi một cách kỳ quặc.

Giấc ngủ đêm hôm trước là ...

Không hài lòng.

Đúng, đó dường như là từ thích hợp nhất. Có thể không đầy đủ, nhưng thích hợp.

Những người Bridgerton đã đặt tất cả Rokesbys vào phía của gia đình, và George ngồi trên chiếc ghế đệm bên lò sưởi của anh, lắng nghe những âm thanh bình thường, bình thường của một gia đình vào cuối một ngày - những người hầu gái dẫn đường cho các phụ nữ, mở và đóng cửa. ..

Đáng lẽ không có vấn đề gì. Tất cả đều là những tiếng động giống như người ta nghe thấy ở Crake. Nhưng bằng cách nào đó, ở đây tại Aubrey Hall, nó cảm thấy quá thân mật, gần như thể anh đang nghe lén.

Với mỗi âm thanh nhẹ nhàng và buồn ngủ, trí tưởng tượng của anh bay lên. Anh biết anh không thể nghe thấy Billie di chuyển; Phòng ngủ của nàng ở bên kia hành lang và ba cánh cửa đi xuống. Nhưng cảm giác như anh nghe thấy nàng. Trong sự im lặng của

màn đêm, anh cảm nhận được đôi chân nàng lướt nhẹ trên tấm thảm. Anh cảm thấy tiếng thì thầm của nàng khi nàng thổi tắt một ngọn nến. Và khi nàng ngồi xuống giường, anh chắc chắn anh có thể nghe thấy tiếng xào xạc của nàng.

Nàng đã nói rằng nàng ngủ ngay lập tức - nhưng sau đó thì sao? Có phải nàng là một người ngủ không yên? Có phải nàng quần quai, đá chăn, đẩy tấm trải giường xuống chân giường?

Hay nàng nằm yên, ngọt ngào nghiêng một bên với hai tay ôm dưới má?

Anh đánh cuộc rằng nàng là một kẻ phá hoại; Rốt cuộc, đây là Billie. Nàng đã dành cả thời thơ ấu của mình trong các hoạt động liên tục. Tại sao nàng phải ngủ bất kỳ cách nào khác? Và nếu nàng ngủ chung giường với ai đó ...

Một ly rượu brandy trước khi đi ngủ của anh biến thành ba ly, nhưng cuối cùng khi anh tựa đầu vào gối, anh phải mất hàng giờ để đi vào giấc ngủ. Và rồi khi anh làm thế, anh mơ thấy nàng.

Và giấc mơ ... Ôi, giấc mơ.

Anh rùng mình, ký ức gột rửa anh một lần nữa. Nếu anh từng nghĩ Billie là em gái ...

Anh chắc chắn không phải bây giờ.

Nó đã bắt đầu trong thư viện, trong bóng tối dưới ánh trăng và anh không biết nàng đang mặc gì - chỉ là nó không giống bất cứ thứ gì anh từng thấy trước đây. Nó chắc phải là một chiếc áo ngủ ... trắng và mỏng. Với mỗi làn gió, nó bám vào cơ thể nàng, để lộ những đường cong hoàn hảo tươi mát được thiết kế để phù hợp với bàn tay anh.

Không bận tâm rằng họ đang ở trong thư viện và không có lý do hợp lý nào cho một làn gió. Đó là giấc mơ của anh, và nó thật dễ chịu, và dù sao thì nó cũng không thành vấn đề bởi vì khi anh nắm lấy tay nàng và kéo nàng thật mạnh vào anh thì họ bất ngờ ở trong phòng ngủ của anh. Không phải phòng ngủ ở đây tại Aubrey Hall mà là ở Crake, với chiếc giường bốn cọc bằng gỗ gụ, tấm nệm lớn và vuông, đủ chỗ cho tất cả các hoạt động phó thác liều lĩnh.

Nàng không nói một lời, mà anh phải thừa nhận là không giống tính nàng, nhưng một lần nữa, đó là một giấc mơ. Tuy nhiên, khi nàng mỉm cười, đó là Billie thuần khiết – cởi mở và tự do - và khi

anh đặt nàng lên giường, đôi mắt nàng chạm vào anh, và như thể nàng được sinh ra cho khoảnh khắc đó.

Như thể anh đã được sinh ra cho thời khắc đó.

Tay anh mở những nếp gấp áo choàng của nàng, và nàng cong người bên dưới anh, bộ ngực hoàn hảo của nàng đẩy về phía anh như một lời mời gọi.

Thật là điên rồ. Đó là sự điên rồ. Anh không nên biết bộ ngực của nàng trông như thế nào. Anh thậm chí không thể tưởng tượng ra nó.

Nhưng anh đã làm, và trong giấc mơ của mình, anh tôn thờ chúng. Anh ôm chúng, siết chặt chúng, đẩy chúng lại với nhau cho đến khi thung lũng nữ tính say đắm đó hình thành giữa chúng. Rồi anh cúi xuống và ngậm lấy núm vú nàng giữa hai hàm răng, trêu chọc và cảm dỗ cho đến khi nàng rên rỉ sung sướng.

Nhưng sự việc đã không kết thúc ở đó. Anh trượt hai tay vào ngã ba chân và hông nàng và anh đẩy đùi nàng ra, ngón tay cái của anh đến gần trung tâm của nàng.

Và rồi anh vuốt ve ... gần hơn ... gần hơn ... cho đến khi anh có thể cảm nhận được sức nóng ẩm ướt của nàng, và anh biết rằng sự tham gia của họ là không thể tránh khỏi. Nàng sẽ là của anh, và nó sẽ thật vinh quang. Quần áo của anh tan chảy, và anh đặt mình vào cửa mình của nàng ...

Và tỉnh dậy.

Một thứ hành hạ chết tiệt.

Anh đã tỉnh dậy.

Cuộc sống thật bất công.

Sáng hôm sau là cuộc thi bắn cung của các quý cô, và nếu George cảm thấy hơi trớ trêu khi xem, chắc chắn anh có thể được tha thứ. Có Billie với một thứ cứng nhắc, nhọn hoắt, và có anh, vẫn là một thứ cứng nhắc, và phải nói rằng: chỉ có một người trong số họ vui vẻ.

Phải mất cả tiếng đồng hồ với những suy nghĩ rất băng giá trước khi anh có thể di chuyển từ vị trí bất chèo chân cẩn thận của mình trên những chiếc ghế được đặt ở rìa cánh đồng. Mọi quý ông khác đã thức dậy vào một lúc nào đó để kiểm tra các mục tiêu, nhưng không phải George. Anh đã mỉm cười, và anh đã cười phá

lên, và anh đã tạo ra một số điều vô nghĩa về việc tận hưởng ánh mặt trời. Điều đó thật nực cười, bởi vì một điểm màu xanh trên bầu trời có kích thước bằng hình thu nhỏ của anh.

Tuyệt vọng trong một khoảnh khắc bầu bạn với riêng mình, anh đã biến vào thư viện ngay sau giải đấu. Không ai trong bữa tiệc để ý đến anh nhiều hơn một khán giả; chắc chắn anh có thể tìm thấy một chút hòa bình và yên tĩnh.

Đó là những gì mà anh đã làm, trong tất cả mười phút trước khi Billie và Andrew lao vào cửa.

"George!" Billie kêu lên, khập khiễng đi về phía anh. Nàng trông thật rạng rỡ.

Nàng chưa bao giờ khó ngủ, George cúi kính nghĩ. Có lẽ nàng đã mơ thấy hoa hồng và cầu vòng.

"Chính là người tôi muốn tìm," nàng nói với một nụ cười.

"Những từ ngữ khủng bố trái tim anh ấy," Andrew nói chậm rãi.

Thật vậy, George nghĩ, mặc dù không phải vì những lý do mà Andrew cho là đúng.

"Dừng lại." Billie quát mắt nhìn cậu ta trước khi quay lại với George. "Chúng em cần anh giải quyết một chuyện."

"Nếu đó là người có thể trèo cây nhanh hơn, thì đó là Billie," George nói mà không bỏ lỡ một nhịp nào. "Nếu đó là người có thể bắn với độ chính xác cao hơn, thì đó là Andrew."

"Không phải thế," Billie nói với một cái nhíu mày nhẹ. "Đó là với trò Pall Mall."

"Chúa giúp tất cả chúng ta," George lẩm bẩm, đứng dậy và đi ra cửa. Anh đã chơi Pall Mall với em trai và Billie; đó là một môn thể thao tàn ác, khát máu liên quan đến những quả bóng gỗ, vồ nặng và nguy cơ chấn thương đầu nghiêm trọng. Chắc chắn không phải là một cái gì đó cho bữa tiệc nhà nhẹ nhàng của Phu nhân Bridgerton.

"Andrew buộc tội em gian lận," Billie nói.

"Khi nào?" George hỏi, thành thật bối rối. Theo như anh biết, toàn bộ buổi sáng đã được dành cho giải đấu bắn cung của phụ nữ. (Billie đã thắng, không là điều ngạc nhiên đối với những ai tên là Rokesby hay Bridgerton.)

"Tháng Tư vừa qua," Billie nói.

"Và các em đang tranh luận về nó bây giờ à?"

"Đó là nguyên tắc của vấn đề," Andrew nói.

George nhìn Billie. "Em đã gian lận à?"

"Tất nhiên là không! Em không cần phải gian lận để đánh bại Andrew. Có lẽ với Edward," nàng cho phép với một cái liếc mắt, "nhưng không phải Andrew."

"Chưa được giải quyết, Billie," Andrew mắng.

"Nhưng đó là sự thật," nàng đáp lại.

"Anh đi đây," George nói. Không ai nghe anh, nhưng dường như cần phải lịch sự để thông báo về sự ra đi của anh. Bên cạnh đó, anh không chắc chắn rằng anh nên ở cùng phòng với Billie lúc đó. Mạch đập của anh đã bắt đầu tăng tốc chậm, không thể tha thứ được và anh biết anh không muốn ở gần nàng khi nó đạt đến đỉnh cao.

Điều này hủy hoại anh, tâm trí anh gào thét. Thật kỳ diệu, đôi chân của anh đã không đưa ra bất kỳ sự kháng cự nào, và anh đã đi đến tận cửa trước khi Billie nói, "Ồ, đừng đi. Nó sắp trở nên thú vị."

Anh khẽ cười nhưng kiệt sức khi quay lại. "Với em, nó luôn luôn thú vị."

"Anh có nghĩ vậy không?" Nàng hỏi một cách thích thú.

Andrew cho nàng một cái nhìn hoài nghi thuần túy. "Đó không phải là một lời khen, Billie."

Billie nhìn George.

"Anh không biết nó là cái gì," anh thừa nhận.

Billie chỉ cười thầm, rồi hất đầu về phía Andrew. "Em đang thách đấu với cậu ấy."

George biết rõ hơn - ồ, anh chắc chắn biết rõ hơn - nhưng anh không thể ngăn mình quay đầu lại để há hốc miệng với nàng.

"Cậu đang thách đố tôi?" Andrew lặp lại.

"Bóng vờ vào lúc bình minh," nàng nói với sự tinh tế. Rồi nàng nhún vai. "Hoặc chiều nay. Em muốn tránh dậy sớm, được không?"

Andrew nhướng một bên mày. "Cậu muốn thách đấu một Quý ông có vũ trang trong trò chơi Pall Mall?"

"Tôi đang thách thức cậu."

Cậu ta cúi xuống, đôi mắt xanh lấp lánh. "Tôi vẫn sẽ đánh bại

cậu, cậu biết mà."

"George!" Billie hét lên.

Chết tiệt. Anh gần như đã trốn thoát. "Vâng?" Anh lẩm bẩm, thò đầu qua cửa.

"Chúng em cần anh."

"Không, các em không cần anh. Các em cần một người giữ trẻ. Em hầu như không thể đi bộ."

"Em có thể đi bộ hoàn toàn tốt." Nàng khập khiễng vài bước. "Thấy không? Em thậm chí không thể cảm nhận được."

George nhìn Andrew, không phải là anh mong đợi cậu ta thể hiện bất cứ điều gì.

"Tôi bị gãy tay," Andrew nói, mà George cho là nhằm giải thích. Hoặc một cái cớ.

"Các em là đồ ngốc. Cả hai đứa."

"Những kẻ ngốc cần nhiều người chơi hơn," Billie nói. "Trò đó không thể chơi chỉ với hai người."

Về mặt kỹ thuật đó là sự thật. Bộ Pall Mall có nghĩa là được chơi với sáu người, mặc dù mọi thứ trên ba sẽ làm trong một nhóm. Nhưng George đã chơi trò này trước đây; những người còn lại là những người chơi làm nền cho những kẻ dẫn dắt bi thảm, xấu xa là Andrew và Billie. Đối với hai người họ, trò chơi ít về chiến thắng hơn là đảm bảo người kia không làm được thế. George được dự kiến chỉ đơn thuần là di chuyển quả bóng của mình trong cuộc cạnh tranh của họ.

"Các em vẫn không có đủ người chơi," George nói.

"Georgiana!" Billie hét lên.

"Georgiana?" Andrew lặp lại. "Cậu biết mẹ cậu không cho con bé chơi."

"Vì tình yêu của Chúa, con bé đã khỏi bệnh trong nhiều năm. Đã đến lúc chúng ta ngừng nâng niu con bé."

Georgiana lướt qua góc phòng. "Đừng gầm lên nữa, Billie. Chị sẽ làm cho Mẹ lo lắng, và sau đó em sẽ phải là người đối phó với bà ấy."

"Bọn chị sẽ chơi Pall Mall," Billie nói với cô bé.

"Ồ. Thật tuyệt. Em sẽ -" Những lời của Georgiana dừng lại, và đôi mắt xanh của cô bé mở to. "Đợi đã, em cũng được chơi à?"

"Tất nhiên," Billie nói, gần như miễn cưỡng. "Em là một Bridgerton."

"Ôi, tuyệt vời!" Georgiana thực tế đã nhảy lên không trung. "Em có thể có màu cam không? Không, màu xanh lá cây. Em ước được màu xanh lá cây."

"Bất cứ điều gì em muốn," Andrew nói.

Georgiana quay sang George. "Anh cũng sẽ chơi à?"

"Anh cho rằng anh bị buộc phải chơi."

"Đừng có vẻ cam chịu thế," Billie nói. "Anh sẽ có một thời gian tuyệt vời với nó. Anh biết anh sẽ thế mà."

"Chúng ta vẫn cần nhiều người chơi hơn," Andrew nói.

"Có lẽ ngài Reggie?" Georgiana hỏi.

"Không!" câu trả lời ngay lập tức của George.

Ba cái đầu xoay về phía anh.

Nhìn lại, anh có thể đã hơi mạnh mẽ trong sự phản đối của mình.

"Anh ta không phù hợp với một trò chơi thô bạo và hỗn độn như vậy", George nói với một cái nhún vai khó hiểu. Anh liếc xuống móng tay vì anh không thể nhìn vào mắt ai khi anh nói, "Răng của anh ta, em biết mà."

"Răng của anh ta?" Billie lặp lại.

George không cần nhìn mặt nàng mới biết rằng nàng đang nhìn anh chằm chằm như thể nàng sợ anh bị mất trí.

"Em cho rằng anh ta có một nụ cười rất thanh lịch," Billie nói, dường như chuẩn bị thừa nhận quan điểm. "Và em cho rằng chúng ta đã đánh bật một trong những chiếc răng của Edward vào một mùa hè." Nàng nhìn qua Andrew. "Cậu có nhớ không? Tôi nghĩ rằng lúc đó anh ấy đã sáu tuổi."

"Chính xác," George nói, mặc dù trong thực tế, anh đã không nhớ lại vụ việc. Nó phải là một chiếc răng sữa; Edward không phải là Ngài Reginald McVie, nhưng theo như George biết, nụ cười của em trai anh cũng đầy răng.

"Chúng ta không thể rủ Mary," Billie tiếp tục. "Cô ấy dành toàn bộ buổi sáng trên một cái chậu."

"Tôi thực sự không cần phải biết điều đó", Andrew nói.

Billie phớt lờ cậu ta. "Và bên cạnh đó, Felix sẽ không bao giờ

cho phép cô ấy."

"VẬY HÃY HỎI FELIX," George đề nghị.

"ĐIỀU ĐÓ THẬT KHÔNG CÔNG BẰNG VỚI MARY."

Andrew tròn mắt. "Ai quan tâm?" Billie khoanh tay. "Nếu cô ấy không thể chơi, anh ấy cũng không nên."

"TIỂU THƯ FEDERICA ĐÃ ĐI ĐẾN CÙNG VỚI MẸ VÀ EM HỌ CỦA MÌNH", Georgiana nói. "Nhưng em đã thấy Tiểu thư Alexandra trong phòng tranh. Cô ấy dường như không làm gì quan trọng cả."

George không muốn dành cả buổi chiều để nghe nhiều câu chuyện về Quý ngài Northwick, nhưng sau khi anh từ chối kịch liệt về Ngài Reginald, anh không nghĩ mình có thể phản đối một cách hợp lý. "Tiểu thư Alexandra sẽ bổ sung tốt cho trò chơi," anh nói ngoại giao. "Tất nhiên, với điều kiện là cô ấy muốn chơi."

"Ồ, cô ấy sẽ chơi," Billie nói một cách đáng ngại.

Georgiana trông bối rối.

Billie nhìn em gái mình nhưng hát đầu về phía George. "Nói với cô ấy rằng Quý ngài Kennard sẽ nằm trong số những người chơi. Cô ấy sẽ ở đây với tiếng chuông trên ngón chân."

"Ồi, vì Chúa, Billie," George lẩm bẩm.

Billie buông lời tự cao tự đại. "Cô ấy đã nói chuyện với anh cả đêm!"

"Cô ấy đã ngồi cạnh anh," George vặn lại. "Cô ấy khó có thể làm khác được."

"KHÔNG ĐÚNG. Anh trai của Felix ở bên trái cô ấy. Anh ta là một người giao tiếp hoàn toàn chấp nhận được. Cô ấy có thể đã nói chuyện với anh ấy về bất kỳ đề tài nào."

Andrew bước giữa họ. "Hai người sẽ bắn tĩa nhau như những người yêu đang ghen hay chúng ta sẽ chơi đây?"

Billie trừng mắt.

George trừng mắt.

Andrew trông khá hài lòng với chính mình.

"CẬU LÀ ĐỒ NGỐC," Billie nói với cậu ta trước khi quay lại với Georgiana. "Chị cho rằng đó sẽ phải là Tiểu thư Alexandra. Hãy chọn cô ấy và bất kỳ ai khác mà em có thể tìm thấy. Một quý ông nếu có thể, vì vậy chúng ta có số lượng bằng nhau."

Georgiana gật đầu. "Nhưng không phải ngài Reginald?"

"George quá lo lắng về hàm răng của ngài ấy."

Andrew phát ra âm thanh nghẹn ngào.

Điều đó bị dừng lại khi George huých khuỷu tay xương sườn cậu ta.

"Em sẽ gặp mọi người ở đây à?" Georgiana hỏi.

Billie suy nghĩ một lúc, rồi nói: "Không, sẽ nhanh hơn nếu bọn chị gặp em trên bãi cỏ phía tây." Nàng quay lại với George và Andrew. "Em sẽ xem để có thể lôi được bộ Pall Mall ra."

Cô và Georgiana rời khỏi phòng, để George một mình với em trai.

"Răng của anh ta hả?" Andrew lẩm bẩm.

George trừng mắt nhìn cậu ta. Andrew cúi xuống, chỉ đủ xa để gây phiền nhiễu. "Em cá rằng anh ta có vệ sinh răng miệng rất tốt."

"Câm miệng."

Andrew cười, rồi nghiêng người với những gì rõ ràng là một biểu hiện quan tâm. "Anh đã có một chút gì đó ..." Cậu ta nhe răng.

George trợn tròn mắt và đẩy cậu ta ra.

Andrew nhảy xuống để gây chú ý, bắt kịp, và sau đó vượt qua anh, ném một nụ cười qua vai khi cậu bước chân xuống sảnh. "Phụ nữ thích một nụ cười rạng rỡ."

Anh sẽ giết em trai mình, George quyết định khi anh đi theo cậu ta ra bên ngoài. Và anh sẽ sử dụng một cái vồ.

CHƯƠNG 14

Mười phút sau, George, Andrew và Billie đang đứng trên bãi cỏ, quan sát khi một người hầu đang ngồi phịch về phía họ, kéo theo Pall Mall đặt phía sau họ.

"Tôi yêu Pall Mall," Billie tuyên bố, xoa hai bàn tay vào nhau trong không khí buổi chiều. "Đây là một ý tưởng tuyệt vời."

"Đó là ý tưởng của em," George chỉ ra.

"Tất nhiên rồi," cô nói vui vẻ. "Ồ, nhìn kia, Georgiana đang đến đây."

George che mắt khi nhìn qua bãi cỏ. Chắc chắn, con bé đang dẫn dắt Tiểu thư Alexandra theo hướng của họ. Và, nếu anh không nhầm, một trong những anh em Berbrooke. "Cảm ơn, William," Billie nói khi người hầu đưa bộ Pall Mall vào vị trí.

Anh ta gật đầu. "Milady."

"Đợi một lát," Andrew nói. "Không phải chúng ta đã phá vỡ một trong những cái vỏ năm ngoái sao?"

"Cha đã đặt mua một bộ mới," Billie thông báo cho cậu ta.

"Cùng màu à?"

Nàng lắc đầu. "Chúng ta không có màu đỏ."

George quay lại nhìn nàng. "Tại sao không?"

"Chà," nàng khựng lại, trông hơi ngượng ngùng, "chúng em đã rất xui xẻo với màu đỏ. Những quả bóng cứ kết thúc trong hồ."

"Và em nghĩ rằng một màu sắc khác có thể khắc phục vấn đề?"
"Không," nàng nói, "nhưng em hy vọng màu vàng sẽ dễ dàng phát hiện hơn bên dưới mặt nước."

Một lát sau, Georgiana và nhóm người chơi nhỏ của cô bé đến bãi chơi. George bước một bước theo bản năng về phía Billie, nhưng anh quá chậm. Tiểu thư Alexandra đã nắm lấy tay áo anh.

"Ngài Kennard," cô ta nói. "Thật vui khi được chơi Pall Mall. Cảm ơn vì đã mời tôi."

"Thật ra là cô Georgiana," anh nói.

Cô ta mỉm cười hiểu ý. "Theo lệnh của ngài, tôi chắc chắn."

Billie trông như thể nàng muốn bịt miệng cô ta lại.

"Và trung úy Rokesby," Tiểu thư Alexandra tiếp tục, tay cô ta vuốt một cái vuốt nhỏ trên cánh tay của George ngay cả khi cô ta quay sang Andrew. "Chúng ta hầu như không có cơ hội để nói chuyện tối qua."

Andrew cúi đầu với tất cả sự hào hiệp. "Ngài có quen biết với Ngài Northwick không?" cô ta hỏi

George tuyệt vọng cố gắng để bắt ánh mắt em trai mình. Đây không phải là một cuộc trò chuyện mà bất kỳ ai trong số họ muốn theo đuổi.

May mắn cho tất cả, người hầu vừa mới kéo nắp thùng đựng bộ Pall Mall và Billie đang chịu trách nhiệm lôi chúng ra.

"Chúng đây," nàng nói, kéo một trong những cái vò ra khỏi vị trí của nó. "Andrew đã hứa với Georgiana về màu xanh lá cây, vì vậy hãy xem, ngài Berbrooke sẽ có màu xanh lam, Tiểu thư Alexandra có thể có màu hồng, tôi sẽ có màu vàng, Trung úy Rokesby sẽ có màu tím và Quý ngài Kennard sẽ có màu đen."

"Tôi có thể lấy màu tím không?" Tiểu thư Alexandra hỏi.

Billie nhìn cô ta như thể cô ta yêu cầu sửa đổi Magna Carta (tiếng Ý).

"Tôi thích màu tím," Tiểu thư Alexandra lạnh lùng nói.

Billie cứng lại. "Đổi nó với Trung úy Rokesby. Nó không làm cho tôi khác biệt."

Andrew đưa cho Billie một cái nhìn tò mò, sau đó đưa cái vò của mình cho Tiểu thư Alexandra với một cái cúi người lịch lãm. "Như quý cô mong muốn ..."

Tiểu thư Alexandra gật đầu ân cần.

"Rất tốt," Billie nói với một tiếng sục sục, "Georgiana màu xanh lá cây, ông Berbrooke có màu xanh lam, Trung úy Rokesby có màu hồng, tôi màu vàng, Quý ngài Kennard màu đen và Tiểu thư Alexandra là" - cô đưa mắt cho cô ta - "màu tím."

George đã nhận ra Billie thực sự không thích Tiểu thư Alexandra.

"Tôi chưa bao giờ chơi trò này trước đây", ông Berbrooke nói. Anh ta vung cái vò của mình vài lần, suýt vụt vào chân George. "Có vẻ như rất vui vẻ."

"Phải," Billie nói nhanh. "Các quy tắc khá đơn giản. Người đầu

tiên đánh bóng qua tất cả các cửa theo đúng thứ tự sẽ thắng."

Tiểu thư Alexandra nhìn vào bộ sưu tập cửa hiện được gắn trên bãi chơi. "Làm thế nào chúng ta sẽ biết thứ tự chính xác?"

"Cứ để tôi," Billie nói. "Hoặc Trung úy Rokesby. Chúng tôi đã làm điều này một triệu lần."

"Ai trong số các bạn thường thắng?" Ngài Berbrooke hỏi.

"Tôi," cả hai cùng nói.

"Không," George nói chắc chắn. "Họ hiếm khi thu xếp để hoàn thành một trò chơi. Tất cả các bạn đều làm tốt việc theo dõi đôi chân của mình. Điều này có thể trở thành thói xấu."

"Em không thể chờ đợi," Georgiana nói, thực sự hồi hộp với sự phấn khích. Cô bé quay sang Tiểu thư Alexandra. "Cuối cùng, chị cũng đạt đến đích. Billie sẽ không quan tâm đến điều đó."

"Cô ấy thích bỏ qua một số quy tắc," Andrew nói. "Vì vậy, cô ấy có thể phạt cô sau này nếu cô chiến thắng."

"Điều đó không đúng!" Billie phản đối. "Ít nhất một nửa số lần tôi đánh cậu tôi đã làm như vậy mà không gian lận."

"Tiểu thư đã chơi Pall Mall lần nào chưa," George khuyên Tiểu thư Alexandra, "Tôi sẽ yêu cầu đọc thuộc lòng đầy đủ các quy tắc và quy định. Những gì tiểu thư học được ở đây sẽ ít được áp dụng nhất."

"Tôi đã chơi trước đây, ngài biết đấy," Tiểu thư Alexandra nói. "Ngài Northwick có một bộ."

Georgiana quay sang cô ta với vẻ khó hiểu. "Em nghĩ Ngài Northwick đã đính hôn với chị gái của chị."

"Anh ấy đã đính hôn," Tiểu thư Alexandra trả lời.

"Ồ. Em nghĩ ..." Georgiana dừng lại, há miệng trong một hoặc hai giây trước khi cuối cùng cô cũng bình tĩnh lại, "Chị nói về anh ta rất thường xuyên."

"Anh ấy không có chị em gái," Tiểu thư Alexandra nói rõ ràng. "Đương nhiên, chúng tôi đã trở nên khá tận tụy."

"Tôi có một người em gái," ông Berbrooke nói.

Điều này đã được đáp ứng với sự im lặng, và sau đó Georgiana nói, "Thật tuyệt vời."

"Nellie," anh xác nhận. "Viết tắt của Eleanor. Cô ấy rất cao."

Không ai có vẻ biết phải nói gì với điều đó.

"VẬY THÌ," Andrew nói, phá vỡ khoảnh khắc khó xử. "Đã đến lúc đặt cửa ra."

"Người hầu không thể làm điều đó à?" Tiểu thư Alexandra thắc mắc.

Billie và Andrew đều nhìn cô ta như thể cô ta phát điên.

George thấy thương hại, bước về phía trước thì thầm, "Chúng có thể hơi đặc biệt về vị trí."

Cầm của Tiểu thư Alexandra nhích lên một inch. "Ngài Northwick luôn nói rằng những chiếc cửa nên được đặt theo hình chữ thập."

"Ngài Northwick không có ở đây," Billie cáu kỉnh.

Tiểu thư Alexandra thở hổn hển.

"Chà, anh ta không ở đây," Billie phản đối, nhìn sang phần còn lại của nhóm để khẳng định.

George nheo mắt, một cái huých nhẹ vào sườn, và Billie hẳn đã nhận ra rằng nàng đã vượt qua ngưỡng - một ngưỡng vô lý, nhưng dù sao cũng là một giới hạn. Nàng là chủ nhà, và nàng không nên cư xử như vậy.

Có cái hấp dẫn để xem, mặc dù. Billie là một đối thủ bẩm sinh và nàng chưa bao giờ được biết đến với sự kiên nhẫn dồi dào. Và nàng chắc chắn không có khuynh hướng thừa nhận đề nghị của Tiểu thư Alexandra. Tuy nhiên, nàng vẫn thẳng vai và nở một nụ cười gần như dễ chịu trên khuôn mặt khi nàng quay lại với vị khách của mình.

"Tôi nghĩ rằng tiểu thư sẽ thích nó theo cách này," nàng nói khô khan. "Và nếu không, tiểu thư có thể nói với Quý ngài Northwick tất cả về nó, và sau đó tiểu thư sẽ biết chắc chắn rằng sự sắp xếp của anh ấy là vượt trội."

George khịt mũi.

Billie phớt lờ anh.

"Những chiếc cửa," Andrew nhắc nhở mọi người.

"George và tôi sẽ làm điều đó", Billie nói, nắm lấy chúng từ bàn tay đặc lực của Andrew.

George nhìn nàng với một chút nuông chiều. "Ồ chúng ta sẽ, chúng ta sẽ làm à?"

"Quý ngài Kennard," nàng nói qua hàm răng nghiến chặt, "anh

sẽ tốt bụng đến mức giúp em đặt cửa chú?"

Anh liếc xuống mắt cá chân bị thương của nàng. "Cái gì, ý em là vì em không thể đi bộ?"

Nàng nở nụ cười quá ngọt ngào. "Bởi vì em thích bầu bạn với anh."

Anh suýt bật cười.

"Andrew không thể làm điều đó", nàng tiếp tục, "và không ai biết đặt chúng ở đâu."

"Nếu chúng ta chơi theo hình chữ thập", Tiểu thư Alexandra nói với Quý ngài Berbrooke, "bất kỳ ai trong chúng ta cũng có thể đặt cửa ra ngoài."

Ngài Berbrooke gật đầu.

"Chúng ta sẽ bắt đầu ở gian giữa," Tiểu thư Alexandra hướng dẫn, "sau đó chuyển sang bên cạnh và sau đó là phía trước."

Ngài Berbrooke nhìn xuống cái vồ của mình và cau mày. "Có vẻ như không phải là một trò chơi sùng đạo."

"Có thể là thế," Tiểu thư Alexandra trả lời.

"Nhưng chúng tôi không muốn nó như vậy", Billie nói sắc sảo.

George nắm lấy cánh tay nàng. "Cái cửa," anh nói, kéo nàng đi trước khi hai người phụ nữ bắt đầu tranh cãi.

"Em thực sự không thích người phụ nữ đó", nàng càu nhàu một khi họ đi ra ngoài tầm nghe.

"Có thật không?" George lầm bầm. "Anh đã không biết đấy."

"Chỉ cần giúp em đặt mấy cái cửa," nàng nói, quay về phía một cây sồi lớn ở rìa của khoảng trống. "Theo em."

Anh nhìn nàng bước vài bước. Nàng vẫn đi khập khiễng, nhưng có vẻ đau nặng hơn. Lúng túng hơn. "Em đã làm tổn thương chính mình một lần nữa à?"

"Hmmm? Ồ, cái đó." Nàng khịt mũi một tiếng. "Đó là tại cái yên ngựa."

"Xin lỗi?"

Nàng nhún vai. "Em không thể đặt bàn chân đau của mình vào bàn đạp. Vì vậy, em đã phải cưỡi ngựa nghiêng 1 bên."

"Và em cần phải cưỡi ngựa vì ..."

Nàng nhìn anh như thể anh là một thằng ngốc. Mà anh khá chắc chắn là không phải là một tên ngốc.

"Billie," anh nói, nắm lấy cổ tay nàng để cả hai cùng dừng lại, "điều gì quan trọng đến nỗi em phải cưỡi ngựa với mắt cá chân bị thương?"

"Lúa mạch," nàng nói đơn giản.

Anh chắc phải nghe nhầm. "Sao cơ?"

"Ai đó phải đảm bảo rằng nó được trồng đúng cách," nàng nói, khéo léo kéo tay nàng ra.

Anh sẽ giết nàng. Hay đúng hơn là anh sẽ làm, ngoại trừ việc nàng có thể sẽ tự mình làm điều đó trước tiên. Anh hít một hơi, rồi kiên nhẫn hỏi, "Đó không phải là công việc của người quản lý của em sao?"

Lông mày nàng nhíu lại. "Em không biết anh nghĩ em sẽ làm gì cả ngày khi em không bỏ trốn trong các bữa tiệc tại nhà, nhưng em là một người cực kỳ bận rộn." Một cái gì đó thay đổi trong biểu hiện của nàng; Một cái gì đó George không thể gọi tên, và sau đó nàng nói, "Em là một người có ích."

"Anh không thể tưởng tượng ai đó sẽ nghĩ khác", George nói, mặc dù anh có cảm giác mình nghĩ khác, và cách đây không lâu.

"Hai người đang làm cái quái gì ở đằng kia?" Andrew gầm lên.

"Em sẽ tàn sát cậu ta," Billie nói.

"Những chiếc cửa," George nói. "Chỉ cần cho anh biết nơi em muốn đặt chúng."

Billie tách một cái cửa ra khỏi bó và đưa nó ra. "Ở đằng kia. Dưới gốc cây. Nhưng trên gốc. Hãy chắc chắn rằng anh đặt nó trên gốc. Nếu không nó sẽ quá dễ dàng."

George gần như chào thua nàng.

Khi anh trở về từ nhiệm vụ của mình, nàng đã sẵn sàng xuống sân, nhét một chiếc cửa khác vào vị trí. Nàng đã bỏ phần còn lại thành một đống, vì vậy anh cúi xuống và nhắc chúng lên.

Nàng nhắc một chiếc cửa lên. "Vì sao anh chống lại Ngài Reginald?"

George nghiên rằng. Anh nên biết rằng anh sẽ không được bỏ qua dễ dàng như vậy. "Không có gì," anh nói dối. "Anh chỉ đơn giản là không nghĩ rằng anh ta sẽ thích trò chơi."

Nàng đứng lên. "Anh không thể biết điều đó."

"Anh ta đã dành toàn bộ thời gian trong cuộc thi bán cung để nằm dài trên một chiếc ghế cỏ và phàn nàn về thời tiết nóng bức."

"Anh cũng đã không đứng dậy."

"Anh đã tận hưởng ánh mặt trời." Trời không có nắng, nhưng anh không định nói cho nàng biết lý do thực sự anh bị mắc kẹt trên ghế.

"Rất tốt," Billie nhấn mạnh, "Ngài Reggie có lẽ không phải là ứng cử viên sáng giá nhất cho Pall Mall. Nhưng em vẫn nghĩ rằng chúng ta có thể làm tốt hơn Tiểu thư Alexandra."

"Anh đồng ý."

"Cô ta -" Nàng chớp mắt. "Anh đồng ý à?"

"Tất nhiên. Anh đã phải dành cả đêm qua để nói chuyện với cô ấy, vì em đã rất hùng hồn chỉ ra."

Billie nhìn về việc sẵn sàng giơ tay lên trong thất vọng. "Vậy tại sao anh không nói gì khi Georgiana đề nghị cô ấy?"

"Cô ấy không xấu xa, chỉ đơn thuần là phiền phức."

Billie lẩm bẩm điều gì đó dưới hơi thở của mình.

George không thể kìm được nụ cười thích thú lan tỏa trên khuôn mặt. "Em thực sự không thích cô ấy, phải không?"

"Em thực sự không."

Anh cười thầm.

"Dừng lại."

"Ý em là dừng cười à?"

Nàng cảm một cái cửa xuống đất. "Anh cũng tệ như em. Người ta sẽ nghĩ Ngài Reggie đã phạm tội phản quốc với cái cách anh đang thể hiện."

Thể hiện? George đặt tay lên hông. "Điều đó hoàn toàn khác nhau."

Nàng liếc nhìn lên từ công việc của mình. "Khác như thế nào?"

"Anh ta là một con trâu."

Billie khịt mũi cười. Nó không đặc biệt nữ tính, nhưng đối với nàng thì thật quyến rũ. Nàng nghiêng người về phía anh, vẻ mặt nàng thuần khiết. "Em nghĩ rằng anh đang ghen."

George cảm thấy bụng mình lộn nhào. Chắc chắn nàng không nhận ra ... Không. Những suy nghĩ anh đã có về nàng ... sự điên rồ nhất thời. Mang lại bởi sự gần gũi. Đó phải là nó. Anh đã dành nhiều

thời gian với nàng trong tuần qua hơn anh đã làm nhiều năm qua. "Đừng nực cười thế," anh nói khinh bỉ.

"Em không biết," Billie trêu chọc. "Tất cả các cô gái đang đổ xô về phía anh ta. Anh không thể phủ nhận rằng anh ta có một nụ cười đẹp trai."

"Anh đã nói à," George thốt ra trước khi nhận ra anh không nhớ chính xác những gì anh đã nói. May mắn cho anh, Billie đã ngắt lời anh.

"Người phụ nữ duy nhất chưa rơi vào thần chú của anh ta là Người phụ nữ lưng lầy Alexandra." Nàng ném cho anh một cái nhìn qua vai. "Có lẽ bởi vì cô ấy quá bận rộn để có được sự ưu ái của anh."

"Em ghen à?" Anh phản bác.

"Làm ơn đi," nàng chế giễu, chuyển sang vị trí tiếp theo.

Anh đi theo, lùi một bước. "Em đã không nói không ..."

"Không," nàng nói rất nhấn mạnh. "Tất nhiên em không ghen. Em nghĩ rằng cô ấy khá trung thực."

"Bởi vì cô ấy đang cố gắng để có được sự ủng hộ của anh à?" anh không thể không hỏi.

Nàng đưa tay ra lấy một cái cửa khác. "Tất nhiên là không rồi. Đó có lẽ là điều hợp lý nhất mà cô ấy từng làm."

Anh dừng lại. "Tại sao điều đó nghe giống như một sự xúc phạm?"

"Không phải," Billie trấn an anh. "Em sẽ không bao giờ mơ hồ như vậy."

"Không, đó là sự thật," anh thì thầm. "Em xúc phạm với sự minh bạch thuần túy."

Nàng tròn mắt trước khi trở lại chủ đề của Tiểu thư Alexandra. "Em đã nói về nỗi ám ảnh của cô ấy với Quý ngài Northwick. Anh ta đã đính hôn với chị gái cô ấy, vì chúa."

"À, cái đó."

"À, cái đó," cô nhại lại, đẩy một cái cửa khác xuống đất. "Có chuyện gì với cô ta vậy?"

George đã được cứu khỏi phải trả lời nhờ Andrew, người đang gầm lên tên của họ một lần nữa, cùng với một lời hô hào khá kịch liệt để nhanh chóng trở lại.

Billie khịt mũi. "Em không thể tin rằng cậu ta nghĩ rằng cậu ta có thể đánh em với một cánh tay bị gãy."

"Em có nhận ra rằng nếu em thắng -"

"Khi em thắng."

"Nếu em giành chiến thắng, em sẽ trông giống như một nhà vô địch tồi tệ nhất, lợi dụng điểm yếu của người khác."

Nàng nhìn anh bằng đôi mắt ngây thơ. "Em chỉ có thể tự đi."

"Em, Quý cô Bridgerton, có một nắm bắt thuận lợi về thực tế."

Nàng cười toe toét. "Thuận lợi cho em, vâng."

Anh lắc đầu, mỉm cười bất chấp chính mình.

"Giờ thì," nàng nói, hạ giọng mặc dù không có ai ở trong tầm nghe, "anh thuộc đội của em, phải không?"

George nheo mắt. "Từ khi nào chúng ta thành một đội?"

"Kể từ hôm nay." Nàng cúi xuống gần hơn. "Chúng ta phải nghiền nát Andrew."

"Em đang bắt đầu làm anh sợ, Billie."

"Đừng ngớ ngẩn, anh cũng cạnh tranh như em."

"Em có biết, anh không nghĩ rằng anh cũng như thế."

"Tất nhiên rồi. Anh chỉ thể hiện điều đó một cách khác biệt."

Anh nghĩ nàng có thể làm sáng tỏ, nhưng dĩ nhiên là không.

"Anh không muốn Andrew chiến thắng, phải không?" nàng hỏi

"Anh không chắc mình quan tâm đến mức nào."

Nàng lùi lại.

Anh cười. Anh không thể giúp. Nàng trông rất khinh thường. "Không, tất nhiên anh không muốn cậu ấy thắng," anh nói. "Cậu ấy là em trai của anh. Nhưng đồng thời, anh không chắc mình cảm thấy cần phải dùng đến gián điệp để đảm bảo kết quả."

Nàng nhìn anh bằng ánh mắt nặng trĩu, thất vọng.

"Ồ, được thôi," anh nhượng bộ. "Ai là người trong đội của Andrew?"

Nàng bừng sáng ngay lập tức. "Không ai. Đó là điều thú vị của nó. Cậu ấy sẽ không biết rằng chúng ta đã thành lập một liên minh."

"Không có cách nào điều này kết thúc tốt đẹp," anh nói, gửi những lời đó ra thế giới nói chung.

Anh khá chắc chắn rằng thế giới đã không lắng nghe.

Billie đặt chiếc cửa cuối cùng vào vị trí. "Điều này là xấu xa," nàng nói với anh.

"Vượt qua và em đang ở trong bụi hồng."

"Anh sẽ thực hiện điều đó dưới sự tự vấn."

"Xong." Nàng mỉm cười, và hơi thở của anh bắt gặp. Không ai cười như Billie. Không ai từng có. Anh đã biết điều này trong nhiều năm và ... chỉ đến bây giờ ...

Anh đắm chìm trong một lời nguyện tinh thần. Đây phải là điểm thu hút bất tiện nhất trong lịch sử của con người. Billie Bridgerton, vì Chúa. Nàng là tất cả những gì anh không bao giờ muốn ở một người phụ nữ. Nàng cứng đầu, liều lĩnh một cách ngu ngốc, và nếu nàng từng có một khoảnh khắc nữ tính, bí ẩn trong đời, anh sẽ không bao giờ nhìn thấy nó.

Vậy mà ...

Anh nuốt nước bọt.

Anh muốn nàng. Anh muốn nàng như anh không bao giờ muốn bất cứ điều gì trong cuộc sống của anh. Anh muốn nụ cười của nàng, và anh muốn nó cho riêng mình. Anh muốn nàng trong vòng tay anh, bên dưới cơ thể anh ... bởi vì bằng cách nào đó anh biết rằng trên giường anh, nàng sẽ là tất cả mọi thứ bí ẩn và nữ tính.

Anh cũng biết rằng mỗi một trong những hoạt động thú vị này đều đòi hỏi anh phải cưới nàng, điều đó thật lố bịch đến mức -

"Ôi, vì Chúa," Billie lẩm bẩm.

George quay lại chú ý.

"Andrew sắp đến rồi," nàng nói. "Chờ chút!" Nàng rống lên. "Em thề," nàng nói với George, "cậu ta rất thiếu kiên nhẫn."

"Nói -"

"Đừng gọi tôi là sự phiền phức." Nàng bắt đầu quay lại điểm xuất phát. Nhanh nhất có thể; nàng thực sự trông thật lố bịch với đôi chân khập khiễng.

Anh đợi một lúc, cười toe toét sau lưng nàng. "Em có chắc em không muốn chiếc vớ màu đen chứ?"

"Em ghét anh!" nàng kêu lên.

Anh không thể không mỉm cười. Đó là lời tuyên bố đáng ghét nhất mà anh từng nghe.

"Anh cũng ghét em," anh lầm bầm.
Nhưng anh không có ý đó.

CHƯƠNG 15

Billie đã ngân nga khá vui vẻ khi nàng bắt đầu trò Pall Mall. Nàng đang trong một tâm trạng vui vẻ đáng chú ý, tất cả mọi thứ được rõ ràng. Andrew vẫn thiếu kiên nhẫn và Tiểu thư Alexandra vẫn là người kinh khủng nhất trong lịch sử thế giới, nhưng dường như không có vấn đề gì. Nàng liếc qua vai George. Anh đã theo dõi nàng suốt chặng đường, huyền thuyên những lời lăng mạ với nụ cười ngạo nghễ.

"Cậu đang hạnh phúc về điều gì vậy?" Andrew thắc mắc.

Nàng mỉm cười mê hoặc. Kệ cho cậu ta hăm hù một chút. Ngoài ra, nàng không chắc tại sao mình lại hạnh phúc đến thế. Nàng chỉ là.

"Ai chơi trước?" Tiểu thư Alexandra hỏi.

Billie định mở miệng để trả lời, nhưng Andrew đã giành trả lời.

"Chúng tôi thường chơi trẻ nhất đến già nhất", cậu nói, "nhưng có vẻ hơi thô lỗ khi hỏi thăm ..."

"Em chắc chắn là đầu tiên, sau đó," Georgiana tuyên bố, đặt quả bóng màu xanh xuống gần cây gậy bắt đầu. "Không thắc mắc gì nữa."

"Tôi nghĩ rằng tôi đứng thứ hai," Tiểu thư Alexandra nói, gửi ánh mắt thương hại về phía Billie.

Billie phớt lờ cô ta. "Ngài Berbrooke, chúng tôi có thể hỏi tuổi của ngài không?"

"Cái gì? Ồ, tôi hai mươi lăm." Anh ta cười thật tươi. Anh ta đã làm điều đó rất nhiều lần. "Một phần tư thế kỷ, tiểu thư biết đấy."

"Rất tốt, tiếp theo," Billie nói, "thứ tự chơi sẽ là Georgiana, Tiểu thư Alexandra ... chúng ta giả sử, Andrew, tôi, Quý ngài Berbrooke và George."

"Ý cô là Quý ngài Kennard?" Tiểu thư Alexandra hỏi.

"Không, tôi khá chắc chắn ý tôi là George," Billie bắn lại. Ờ Chúa, nhưng tại người phụ nữ đó lại trèo lên đầu nàng.

"Tôi thích chơi bóng đen hơn," George nói, thay đổi chủ đề một cách trơn tru. Nhưng Billie đã theo dõi anh; Nàng không chắc lắm,

nhưng nàng nghĩ nàng đã thấy anh che giấu một nụ cười.

Tốt

"Đó là một màu rất đàn ông," Tiểu thư Alexandra xác nhận.

Billie suýt bị miệng.

"Đó là màu của cái chết," Andrew nói, đảo mắt.

"Cái Vò Chết Chóc," George trầm ngâm nói. Anh vung nó qua lại vài lần, giống như một con lắc rừng rợn. "Có một tiên đoán cho nó."

Andrew khịt mũi.

"Em cười," George trêu, "nhưng em biết em muốn nó."

Billie vang lên với tiếng cười chỉ tăng âm lượng khi Andrew bắn ánh mắt chói lóa về phía nàng. "Ồ, đến bây giờ, Andrew, cậu biết đó là sự thật," nàng nói.

Georgiana nhìn lên từ vị trí của mình ở điểm bắt đầu. "Ai sẽ muốn Cái Vò Hoa Mẫu đơn và Dã yên thảo khi người ta có thể có một cái Vò Chết Chóc chứ?" Cô bé nghiêng đầu về phía cái vò màu hồng của Andrew.

Billie mỉm cười tán thành. Khi nào em gái nàng có được sự dí dỏm như vậy?

"Hoa mẫu đơn và Dã yên thảo của anh sẽ chiến thắng," Andrew nói với một cái nhíu mày. "Em cứ nhìn xem."

"Hoa mẫu đơn và Dã yên thảo của cậu đang thiếu một cánh hoa quan trọng", Billie phản bác, chuyển động về phía cánh tay bị thương của cậu ta.

"Tôi không nghĩ rằng tôi hiểu những gì chúng ta đang nói tới", Quý ngài Berbrooke thừa nhận.

"Đó chỉ là niềm vui ngớ ngẩn", Georgiana nói với anh khi cô bé sẵn sàng cho cú vọt đầu tiên của mình. "Billie và Andrew thích trêu chọc nhau. Họ luôn thế." Cô bé đập vào quả bóng của mình một cú, và nó bắn xuyên qua hai chiếc cửa đầu tiên. Nó không đi xa hơn nhưng dường như cô không bận tâm.

Tiểu thư Alexandra bước lên, đặt quả bóng vào đúng vị trí. "Trung úy Rokesby chơi sau tôi, phải không?" Cô ta xác nhận. Cô ta liếc nhìn Billie với vẻ mặt vô cảm. "Tôi không nhận ra rằng tiểu thư lớn tuổi hơn anh ấy, tiểu thư Bridgerton."

"Tôi lớn tuổi hơn rất nhiều người," Billie lạnh lùng nói.

Tiểu thư Alexandra lấy hơi và đập cái vò vào quả bóng của mình, khiến nó bay khắp bãi cỏ.

"Làm tốt lắm!" Quý ngài Berbrooke vui mừng. "Tôi nói này, tiểu thư đã chơi trò này trước đây."

Tiểu thư Alexandra mỉm cười khiêm tốn. "Như tôi đã nói, Quý ngài Northwick có một bộ."

"Và anh ta chơi trong hình dạng của một cây thánh giá," Billie nói trong hơi thở của nàng.

George thúc khuỷu tay vào nàng.

"Đến lượt tôi," Andrew tuyên bố.

"Cú vọt Dã yên thảo!" Billie nói một cách vui vẻ.

Bên cạnh nàng, nàng nghe thấy tiếng George cười khúc khích. Thật là thỏa mãn một cách lố bịch, làm anh buồn cười.

Andrew hoàn toàn phớt lờ nàng. Cậu ta thả quả bóng màu hồng, sau đó huých nó vào vị trí bằng chân.

"Em vẫn không hiểu làm thế nào anh sẽ chơi được với một cánh tay bị gãy", Georgiana nói.

"Xem và học hỏi, cô gái thân yêu của tôi," anh thì thầm. Và sau đó, sau vài lần tập luyện - một trong số đó bao gồm một vòng quay ba trăm sáu mươi độ - cậu đã đập quả bóng của mình khá ấn tượng qua những chiếc cửa đầu tiên và trên bãi cỏ.

"Gần như xa bằng tiểu thư Alexandra," Georgiana thán phục.

"Anh có một cánh tay bị gãy," anh nói.

Billie đi đến điểm xuất phát và đặt quả bóng xuống. "Làm thế nào điều đó lại xảy ra nhỉ?" Nàng ngây thơ hỏi.

"Cá mập tấn công," cậu nói mà không bỏ lỡ một nhịp nào.

"Không!" Tiểu thư Alexandra thở hển hển.

"Một con cá mập?" Quý ngài Berbrooke nói. "Không phải đó là một trong những thứ cá răng sao?"

"Rất nhiều răng," Andrew xác nhận.

"Tôi không thể vượt qua chính mình," Quý ngài Berbrooke nói.

"Quý ngài Northwick đã bao giờ bị cá mập cắn chưa?" Billie ngọt ngào hỏi.

George phát ra một âm thanh ghen ngào.

Đôi mắt của Tiểu thư Alexandra nheo lại. "Tôi không thể nói

rằng anh ấy có."

"Thật đáng thương." Billie đập cái vò của mình vào quả bóng với một lực sấm sét. Quả bóng bay qua bãi cỏ, vượt qua những người khác.

"Làm tốt lắm!" Quý ngài Berbrooke lại kêu lên. "Điều này thật vui, tiểu thư Bridgerton."

Không thể nào không bị lay chuyển khi đối mặt với sự vui vẻ không ngừng nghỉ của anh ta. Billie nở một nụ cười thân thiện khi nàng nói, "Tôi đã chơi khá nhiều trong những năm qua."

"Cô ấy thường gian lận," Andrew nói khi đi qua.

"Chỉ với cậu mới gian lận."

"Tôi cho rằng đến lượt tôi," Quý ngài Berbrooke nói, cúi xuống để đặt quả bóng màu xanh bên cạnh cột xuất phát.

George lùi lại một bước.

Quý ngài Berbrooke cau mày nhìn quả bóng, thử cái vò của mình một vài lần trước khi cuối cùng vung lên. Quả bóng bay đi, nhưng thật không may, một trong những chiếc cửa cũng bay đi theo.

"Ồ! Rất xin lỗi," anh ta nói.

"Không có gì," Georgiana nói. "Chúng ta có thể đặt nó trở lại vào vị trí."

Cuộc chơi đã được thiết lập lại, và George thay phiên. Quả bóng đen của anh kết thúc ở đâu đó giữa quả bóng của Tiểu thư Alexandra và Billie.

"Đúng là cái Vò Chết chóc," Andrew chế nhạo.

"Đó là một kiểu chơi chiến lược," George trả lời với một nụ cười mê hoặc. "Tôi đang chơi theo chiến lược chiều dọc."

"Đến lượt em!" Georgiana gọi to. Cô bé di chuyển không xa để đến được quả bóng của mình. Lần này, cô đánh nó mạnh hơn nhiều, và nó lăn qua cánh đồng cỏ về phía chiếc cửa tiếp theo, dừng cách điểm đến của nó khoảng năm thước.

"Chơi rất tốt!" Quý ngài Berbrooke kêu lên.

Georgiana cười rạng rỡ. "Cảm ơn ngài. Tôi tin rằng tôi có thể hiểu được điều này."

"Đến cuối trò chơi, tiểu thư sẽ đánh bại tất cả chúng ta," anh ta nói.

Tiểu thư Alexandra đã ở vị trí gần quả bóng màu tím. Cô ta mất

gần một phút để điều chỉnh mục tiêu của mình, sau đó nhấn nhẹ. Trái bóng lăn về phía trước, dừng lại ngay trước mặt cái cửa.

Billie làm một âm thanh sâu trong cổ họng. Tiểu thư Alexandra thực sự chơi khá tốt.

"Có phải em vừa gầm gừ?" George hỏi.

Nàng suýt nhảy lên. Nàng không nhận ra anh thật thân thiết. Anh đứng gần ngay phía sau nàng, và nàng không thể nhìn thấy anh trừ khi nàng quay đầu lại.

Nhưng nàng có thể cảm nhận được anh. Anh có thể không chạm vào nàng, nhưng anh rất gần ... Da nàng râm ran, và nàng có thể cảm thấy tim mình đập mạnh, hèn mọn và thỉnh thoảng trong lồng ngực.

"Anh phải hỏi," anh nói, giọng anh say sưa sát tai nàng, "chính xác thì chúng ta có ý định làm như thế nào khi làm việc nhóm?"

"Em không chắc chắn," Billie thừa nhận, nhìn sang Andrew thay phiên đánh bóng. "Em hy vọng rằng nó sẽ trở nên rõ ràng khi chúng ta đi cùng."

"Đến lượt cậu, Billie!" Andrew hét lên.

"Xin lỗi," Billie nói với George, đột nhiên háo hức muốn đặt khoảng trống giữa họ. Nàng cảm thấy gần như choáng váng khi anh đứng rất gần.

"Chị sẽ làm gì, Billie?" Georgiana hỏi khi nàng đến gần quả bóng.

Billie cau mày. Nàng không ở xa cái cửa, nhưng quả bóng màu tím của Tiểu thư Alexandra nằm thẳng trên đường đi của nàng.

"Một phát súng khó khăn," Andrew nói.

"Câm miệng."

"Cậu có thể sử dụng trò ăn gian của cậu." Cậu ta nhìn lên đám đông. "Phương thức tính toán thông thường của cô ấy." Giọng cậu ta rơi xuống một giọng nói bí mật. "Trong Pall Mall và trong cuộc sống."

Billie cân nhắc ngắn gọn từ bỏ trò chơi ngay lúc đó và ở đó và đập quả bóng về phía chân mình.

"Điều đó có khiến Tiểu thư Alexandra vượt qua cửa không?" Georgiana hỏi.

Andrew nhún vai như muốn nói – cuộc sống mà.

Billie tập trung vào quả bóng của mình.

"Hoặc cô ấy có thể kiên nhẫn," Andrew tiếp tục, "và xếp hàng cho chiếc cửa sau Tiểu thư Alexandra. Nhưng tất cả chúng ta đều biết rằng nó không giống cô ấy."

Billie làm âm lên. Lần này chắc chắn là một tiếng gầm gừ.

"Một lựa chọn thứ ba -"

"Andrew!" Nàng hét đất ra.

Anh cười toe toét.

Billie giơ cái vồ của nàng lên. Không có cách nào để vượt qua cái cửa mà không đánh gục Tiểu thư Alexandra, nhưng nếu nàng gạt nó sang một bên ...

Nàng vung cái vồ lên.

Quả bóng vàng của Billie lăn về phía chiếc cửa và đập vào bên trái quả bóng màu tím. Tất cả bọn họ đều theo dõi khi quả bóng của Tiểu thư Alexandra lăn sang phải, ổn định vị trí ở một góc độ mà cô ta không thể hy vọng có thể vượt qua chiếc cửa ở lượt tiếp theo.

Quả bóng của Billie giờ đã ngồi gần như chính xác nơi quả bóng tím của Tiểu thư Alexandra từng ở.

"Cô đã làm điều đó có mục đích!" Tiểu thư Alexandra buộc tội.

"Tất nhiên tôi đã làm thế." Billie nhìn cô ta chê bai. Thành thật mà nói, đó là những gì nàng đã mong đợi? "Đó là một cách chơi."

"Đó không phải là cách tôi chơi."

"Chà, chúng ta không ở trên thập tự giá," Billie cúi kính, mắt kiên nhẫn. Thật là người phụ nữ kinh khủng.

Ai đó phát ra âm thanh ghen ngào.

"Điều đó nghĩa là gì?" Tiểu thư Alexandra chất vấn.

"Tôi nghĩ," Quý ngài Berbrooke trầm ngâm nói, "rằng cô ấy có ý là cô ấy sẽ chơi ngoan ngoãn hơn nếu trò chơi là một nỗ lực tôn giáo. Tôi không nghĩ chính là điều đó."

Billie đưa cho anh ta một cái nhìn tán thành. Có lẽ anh ta thông minh hơn anh ta tỏ ra.

"Ngài Kennard," Tiểu thư Alexandra nói, quay sang George. "Chắc chắn ngài không chấp nhận các chiến thuật ngầm như vậy chứ."

George nhún vai. "Đó là cách họ chơi, tôi e là thế."

"Nhưng không phải cách ngài chơi," Tiểu thư Alexandra kiên trì. Billie nhìn anh chăm chăm, chờ đợi câu trả lời của anh. Anh không làm cô thất vọng. "Đó là cách tôi chơi khi tôi chơi với họ."

Tiểu thư Alexandra rút lui vùng vằng.

"Đừng lo lắng," Georgiana nói, nhảy vào can thiệp. "Chị sẽ hiểu được ý nghĩa của nó."

"Đó không phải là bản chất của tôi," Tiểu thư Alexandra sụt sịt.

"Đó là bản chất của mọi người," Andrew kêu lên. "Đến lượt của ai?"

Quý ngài Berbrooke nhảy lên. "Ồ, tôi nghĩ." Anh ta bước trở lại quả bóng của mình. "Tôi có được phép nhắm đến Tiểu thư Bridgerton không?"

"Hoàn toàn được," Andrew trả lời, "nhưng ngài có muốn -"

Ngài Berbrooke đã đánh bóng mà không chờ đợi những chỉ dẫn còn lại của Andrew, điều chắc chắn sẽ không xảy ra với quả bóng của nàng, đó chính xác là những gì anh ta đã làm.

Quả bóng màu vàng đi qua cửa và xa hơn, làm cho nó đi thêm ba feet trước khi dừng lại. Quả bóng màu xanh cũng lăn qua cái cửa, nhưng, khi đã chuyển lực của nó sang quả bóng màu vàng, nó chỉ dừng lại ở phía bên kia.

"Làm tốt lắm, ngài Berbrooke!" Billie cổ vũ.

Anh ta quay sang nàng với một nụ cười rộng mở. "Cảm ơn tiểu thư!"

"Ôi Chúa ơi," Tiểu thư Alexandra cau kinh. "Cô ấy không có ý đó. Cô ấy chỉ vui khi ngài đánh cô ấy qua cái cửa."

"Em rút lại nhiệm vụ nhé," Billie lẩm bẩm với George. "Quên Andrew đi. Mà là cô ta, chúng ta phải nghiền nát cô ta."

Ngài Berbrooke đã lôi cuốn phần còn lại của đám đông. "Tiểu thư Bridgerton sẽ trải qua ở lượt tiếp theo, dù sao đi nữa, phải không?"

"Tôi sẽ," Billie xác nhận. "Ngài thực sự đã không đặt tôi quá xa về phía trước, tôi hứa."

"Và ngài đã vượt qua chính mình," Georgiana nói thêm. "Điều đó đặt ngài ở vị trí thứ hai."

"Nó không đúng thế, phải không?" Ngài Berbrooke cho biết,

trông rất hài lòng với sự phát triển này.

"Và," Billie thêm vào với sự tinh tế tuyệt vời, "hãy nhìn cách ngài chặn mọi người khác. Làm tốt lắm, quý ngài."

Tiểu thư Alexandra buông tiếng giận dữ. "Đến lượt của ai?"

"Của tôi, tôi tin là thế," George nói trơn tru.

Billie mỉm cười với chính mình. Nàng yêu cách anh nói rất nhiều mà không có gì ngoài một tiếng thì thầm lịch sự. Tiểu thư Alexandra sẽ như nghe một quý ông bình luận bình thường, nhưng Billie hiểu anh hơn. Nàng hiểu anh hơn cả con gái của ngài công tước hào hoa đó.

Nàng nghe thấy nụ cười của anh. Anh đã thích thú với toàn bộ cuộc trao đổi, ngay cả khi anh quá giỏi để thể hiện nó.

Nàng nghe tiếng anh chào. Billie đã giành chiến thắng trong vòng này; anh đang chúc mừng nàng.

Và nàng nghe thấy tiếng trách mắng nhẹ nhàng của anh, một lời cảnh cáo có dụng ý. Anh cảnh cáo nàng đừng đưa việc này đi quá xa.

Mà nàng có lẽ sẽ làm thế. Anh biết nàng từng chút một cũng như nàng biết anh.

"Đến lượt anh, George," Andrew nói.

Billie quan sát khi George bước tới và thiết lập vở kịch của mình. Anh nheo mắt khi anh nhắm. Điều đó thật đáng yêu.

Thật là một suy nghĩ. George Rokesby, đáng yêu? Đó là điều vô lý nhất.

Nàng khẽ cười thầm, khi George đánh quả bóng của anh. Đó là một cú sút tốt, hạ cánh quả bóng trực tiếp trước mặt cái cửa.

"Ôi chúa ơi," Georgiana nói, chớp mắt trên cánh đồng. "Bây giờ chúng ta sẽ không bao giờ vượt qua được."

Con bé đã đúng. Các quả bóng màu đen và màu xanh chỉ cách nhau vài inch, đập vào hai bên của chiếc cửa. Bất cứ ai đã thử tiến đến cái cửa sẽ chỉ làm nó tắc lại.

George lùi về phía Billie, dọn đường cho vài người chơi tiếp theo. Anh nghiêng người về phía nàng, miệng anh ghé sát tai nàng. "Có phải em đang cười anh không?" Anh lẩm bẩm.

"Chỉ một chút thôi," nàng trả lời, nhìn Georgiana cố gắng tìm ra cách đánh bóng của mình.

"Tại sao?"

Đôi môi nàng hé mở trước khi nàng nhận ra mình không thể trả lời anh một cách trung thực. Nàng quay lại nhìn anh, và một lần nữa anh lại ở gần hơn nàng mong đợi, gần hơn là anh nên làm.

Nàng chợt nhận ra.

Hơi thở của anh, ấm áp trên da nàng.

Đôi mắt anh, màu xanh lam và từ tính gắn chặt với chính nàng.

Trên môi anh, dày, đầy đặn, và mang theo một nụ cười.

Của anh ấy. Đơn giản là của anh.

Nàng thì thầm tên anh.

Anh nghiêng đầu sang một bên nghi vấn, và nàng nhận ra nàng không biết tại sao mình lại vẫy tay, chỉ là có điều gì đó rất đúng khi đứng đây với anh, và khi anh nhìn nàng như thế, như anh nghĩ là nàng đáng được chú ý, nàng cảm thấy mình được quan tâm.

Nàng cảm thấy mình thật đẹp.

Nàng biết điều đó không thể là sự thật, bởi vì anh chưa bao giờ nghĩ về nàng như vậy. Và nàng không muốn anh.

Hay là nàng muốn?

Nàng thở hỗn hển.

"Có gì đó không đúng à?" Anh lẩm bẩm.

Nàng lắc đầu. Mọi thứ đều sai.

"Billie?"

Nàng muốn hôn anh. Nàng muốn hôn George. Nàng đã đến tuổi hai mươi ba mà không muốn thậm chí là tán tỉnh một quý ông và bây giờ nàng muốn George Rokesby?

Ồ, điều này là sai. Điều này rất, rất sai. Điều này đã gây hoang mang, lật đổ thế giới quan, trái tim ngừng đập một cách sai lầm.

"Billie, có gì không ổn à?"

Nàng chớp lấy sự chú ý, rồi mới nhớ hít thở. "Không có gì," nàng nói, khá rạng rỡ. "Không có gì đâu."

Nhưng anh sẽ làm gì? Anh sẽ phản ứng thế nào nếu nàng tiến lên trước anh, túm lấy anh sau gáy và kéo miệng anh xuống miệng nàng?

Anh sẽ nói với nàng rằng nàng đang phát điên, đó là những gì anh sẽ làm. Không nói đến còn bốn người chơi Pall Mall khác cách

đó không đầy hai mươi thước.

Nhưng nếu không có ai ở đây thì sao? Điều gì sẽ xảy ra nếu phần còn lại của thế giới biến mất, và không có ai chứng kiến sự điên rồ của nàng? Nàng sẽ làm điều đó?

Và anh sẽ hôn lại nàng không?

"Billie? Billie?"

Nàng quay lại, bàng hoàng, về phía giọng nói của anh.

"Billie, có chuyện gì với em vậy?"

Nàng chớp mắt, nhìn thẳng vào mặt anh. Anh có vẻ lo lắng. Nàng gằn như bật cười. Anh nên được quan tâm.

"Billie ..."

"Em ổn," nàng nói nhanh. "Thật sao. Đó là ... ah ... em có lạnh không?" Nàng tự hà hơi vào tay. "Em rất ấm áp."

Anh không trả lời. Anh không cần trả lời. Đó không phải là một chút ấm áp.

"Em nghĩ rằng đã đến lượt của em!" nàng buột miệng.

Nàng không biết đó là lượt của mình hay chưa.

"Không," George nói, "Andrew vẫn đang chơi. Anh dám nói rằng quý cô Alexandra đang gặp rắc rối."

"Là cô ta," nàng lẩm bẩm, những suy nghĩ vẫn còn trên nụ hôn tưởng tượng của nàng.

"Chết tiệt, Billie, bây giờ anh biết có gì đó không ổn." Anh cau có. "Anh nghĩ em muốn nghiền nát cô ấy."

"Em muốn," nàng nói, dần lấy lại quyền sở hữu bộ não của mình. Trời ơi, nàng không thể để mình trở nên thất vọng như vậy. George không ngu ngốc. Nếu nàng rơi vào trạng thái ngốc nghếch mỗi khi anh nhìn nàng, anh sẽ nhận ra rằng có gì đó không ổn. Và nếu anh nhận ra rằng nàng có thể chỉ là một chút mê đắm ...

Không. Anh ấy không bao giờ có thể biết.

"Đến lượt cậu, Billie!" Andrew gầm lên.

"Phải," nàng nói. "Phải, phải, phải." Nàng nhìn qua George mà không thực sự nhìn anh. "Xin lỗi." Nàng vội vã đến quả bóng của mình, vội vàng kiểm tra, và đánh nó về phía chiếc cửa tiếp theo.

"Tôi thực sự tin rằng bóng của cô đã bay quá xa," Tiểu thư Alexandra nói, đứng cạnh nàng.

Billie gượng cười, cố tỏ vẻ khó hiểu.

"Tránh ra!" có người hét lên.

Nàng nhảy lại ngay trước khi quả bóng màu xanh đâm vào ngón chân. Tiểu thư Alexandra cũng nhanh nhẹn không kém, và cả hai đều dõng theo khi bóng của ngài Berbrooke nằm cách chiếc cửa vài bước chân.

"Tôi cho rằng Chúa sẽ giúp cả hai chúng ta nếu tên ngốc đó thắng trò chơi", Tiểu thư Alexandra nói.

Billie ngạc nhiên nhìn cô ta. Nếu để trao đổi những lời lăng mạ với cô ấy; nàng chắc chắn có thể làm tốt như cô ấy. Nhưng để chê bai ngài Berbrooke, người hoàn toàn có thể là người đàn ông tài giỏi nhất mà nàng từng gặp thì ...

Thành thật mà nói, người phụ nữ này là một con quái vật.

Billie liếc nhìn lại ván chơi. Quả bóng màu tím vẫn được cố định chắc chắn phía sau chiếc cửa đầu tiên. "Gần đến lượt anh," nàng nói ngọt ngào.

Tiểu thư Alexandra nheo mắt và phát ra âm thanh khó chịu đáng kinh ngạc trước khi đứng sang một bên.

"Em đã nói gì với cô ấy?" George hỏi một lát sau. Anh vừa mới đến lượt và hiện đang có vị trí tốt để vượt qua chiếc cửa thứ hai.

"Cô ấy là một người khủng khiếp," Billie lầm bầm.

"Không phải những gì anh hỏi," George nói, liếc nhìn nàng dò hỏi, "nhưng có lẽ trả lời thế là đủ."

"Cô ấy Oh Oh, đừng bận tâm." Billie lắc đầu. "Cô ấy không đáng để em quan tâm."

"Chắc chắn là không," George đồng ý.

Trái tim của Billie đã bị đảo lộn bởi lời khen ngợi, và nàng quay lại. "George, có phải anh -" Nàng cau mày, nghiêng đầu sang một bên. "Có phải đó là Felix đang tiến về phía chúng ta?"

George che mắt khi anh nhìn theo hướng nàng đang chỉ. "Anh tin là như vậy, vâng."

"Anh ấy di chuyển rất nhanh. Em hy vọng không có gì là bất ổn."

Họ quan sát khi Felix đến gần Andrew, người gần nhà hơn họ. Họ nói chuyện một lúc và sau đó Andrew cất bước chạy đi.

"Có gì đó không đúng," George nói. Cái vồ vẫn còn trong tay, anh bắt đầu đi về phía Felix, tăng tốc theo từng bước.

Billie vội vã đuổi theo anh hết sức có thể, nửa bước nửa nhảy,

phần còn lại của trận Pall Mall của họ bị lãng quên trên bãi cỏ. Thất vọng với sự chậm chạp của mình, nàng vén váy lên và chạy, đau đớn. Nàng bắt kịp ngay sau George khi anh đến được với Felix.

"Có một người đưa tin," Felix đang nói.

Đôi mắt của George tìm kiếm khuôn mặt anh. "Edward?"

Bàn tay của Billie bay đến miệng nàng. Không phải Edward.Ồ, làm ơn, không phải Edward.

Felix gật đầu dứt khoát. "Anh ấy đã mất tích."

CHƯƠNG 16

George đã đi được nửa đường đến Aubrey Hall trước khi anh nhận ra rằng Billie đang theo sau anh, buộc phải chạy chỉ để theo kịp sỏi chân dài, nhanh nhẹn của anh.

Đang chạy. Nàng đang chạy.

Trên mắt cá chân của nàng.

Anh dừng lại một chút. "Em làm gì vậy -"

Nhưng sau đó chuyện gì đó đã xảy ra với anh, thậm chí không dừng lại để suy nghĩ. Đây là Billie. Tất nhiên nàng sẽ chạy trên mắt cá chân bị thương của mình. Nàng cứng đầu. Nàng thật liều lĩnh.

Nàng không quan tâm.

Anh không nói thêm lời nào. Anh chỉ đơn giản là bế sóc nàng vào lòng và tiếp tục đi về phía ngôi nhà, tốc độ của anh chỉ chậm hơn một chút so với trước đây.

"Anh không phải mang em," nàng nói.

Anh nghe thấy nỗi đau trong giọng nói của nàng. "Ừ," anh nói. "Nhưng anh đã làm rồi."

"Cảm ơn," nàng thì thầm, những lời của nàng tan vào áo anh.

Nhưng anh không thể đáp lại. Bây giờ anh không nói nên lời, ít nhất là vượt ra ngoài những thứ tầm thường vô nghĩa. Anh không cần nói bất cứ điều gì để Billie biết rằng anh đã nghe thấy nàng. Nàng sẽ hiểu. Nàng sẽ biết rằng đầu anh đang ở một nơi khác, một nơi nào đó vượt xa những điều có thể tưởng tượng.

"Họ đang ở trong phòng khách riêng," Felix nói khi họ tới nhà. George chỉ có thể cho rằng họ có nghĩa là phần còn lại của gia đình mình. Và có lẽ nhà Bridgerton cũng vậy.

Họ cũng là gia đình, anh nhận ra. Họ luôn là gia đình.

Khi anh đến phòng tranh, cảnh tượng chờ đợi anh là một người khiến bất kỳ người đàn ông trưởng thành nào cũng phải đỏ mặt. Mẹ anh nằm trên ghế sofa, khóc nức nở trong vòng tay của Phu nhân Bridgerton. Andrew trông có vẻ sốc. Và cha anh ...

Cha anh đang khóc.

Đức ngài Manston đứng cách xa khỏi nhóm, không hoàn toàn

đổi mặt với họ nhưng không quay lưng lại hoàn toàn. Hai cánh tay ông bị dính ở hai bên, và đôi mắt ông nhắm chặt, như thể điều đó có thể ngăn những giọt nước mắt chậm chạp rơi xuống má ông. Như thể có thể, nếu ông không thể nhìn thế giới xung quanh, thì điều đó sẽ không xảy ra.

George chưa bao giờ thấy cha mình khóc. Anh đã không tưởng tượng nó thậm chí có thể xảy ra. Anh cố gắng không nhìn chăm chăm, nhưng cảnh tượng thật ấn tượng, thay đổi tâm hồn đến nỗi anh không thể rời mắt.

Cha anh là Bá tước Manston, rắn rỏi và nghiêm khắc. Từ khi còn là một đứa trẻ, ông đã lãnh đạo gia đình Rokesby với một bàn tay chắc chắn nhưng công bằng. Ông là một trụ cột; ông là sức mạnh. Ông không nghi ngờ gì chính là người thủ lĩnh. Ông đối xử với con cái bằng sự công bằng cẩn trọng, điều này đôi khi có nghĩa là không phải ai cũng hài lòng với những phán xét của ông, nhưng ông luôn luôn được tuân theo.

Trong cha mình, George đã thấy ý nghĩa của việc lãnh đạo một gia đình. Và trong nước mắt của cha, anh đã nhìn thấy tương lai của chính mình.

Sớm thôi, sẽ đến lúc George trở thành người lãnh đạo.

"Chúa ơi," Phu nhân Bridgerton kêu lên, cuối cùng cũng nhận ra họ ở ngưỡng cửa. "Chuyện gì đã xảy ra với Billie?"

George chỉ nhìn chăm chăm một lúc. Anh đã quên anh đang ôm nàng. "Đây," anh nói, đặt Billie xuống gần mẹ nàng. Anh nhìn xung quanh phòng. Anh không biết nên hỏi ai. Người đưa tin ở đâu? Anh ta thậm chí còn ở đây hay không?

"George," anh nghe thấy Felix nói. Anh nhìn lên và thấy bạn mình đang cầm một tờ giấy. Không nói nên lời, anh cầm lấy nó.

Gửi Bá tước Manston,

Tôi rất tiếc phải thông báo với ngài rằng Trung úy Edward Rokesby đã mất tích vào ngày 22 tháng 3 năm 1779 tại Thuộc địa Connecticut. Chúng tôi đang cố gắng hết sức để tìm kiếm anh ấy trở về một cách an toàn.

Chúa phù hộ và chúc mọi điều tốt lành,

Chuẩn tướng Geo. Garth

"Mất tích," George nói, nhìn bất lực quanh phòng. "Điều đó có nghĩa là gì?"

Không ai có câu trả lời.

George nhìn chăm chăm vào tờ giấy trong tay, đôi mắt anh nhìn vào từng dòng của tờ thư. Thông điệp thật ngoạn mục và thiếu thông tin. Tại sao Edward ở Thuộc địa Connecticut? Lần cuối cùng họ nghe thấy cậu ấy ở Thành phố New York, tại một quán rượu trung thành trong khi để mắt đến quân đội của Tướng Washington bên kia sông Hudson.

"Nếu chú ấy mất tích ..." anh nói lớn. "Họ phải biết."

"Biết gì" Billie hỏi. Nàng đang ngược nhìn anh từ vị trí của nàng trên ghế sofa, có lẽ là người duy nhất đủ gần để nghe những lời anh nói.

Anh lắc đầu, vẫn cố gắng hiểu ý nghĩa của nó. Từ cách diễn đạt (thừa nhận yếu ớt) của nhiệm vụ, dường như quân đội chắc chắn rằng Edward vẫn còn sống. Điều đó có nghĩa là vị tướng này có ít nhất một số ý tưởng về vị trí của Edward.

Nếu đúng như thế, tại sao ông ta không nói như vậy?

George vò những ngón tay qua mái tóc, ngón tay anh cọ xát mạnh vào trán. "Làm thế nào một người lính được trang bị đầy đủ có thể bị mất tích?" anh hỏi, quay lại những người còn lại trong phòng. "Có phải chú ấy bị bắt cóc? Đó có phải là những gì họ đang cố nói với chúng ta như thế không?"

"Tôi không chắc họ biết," Felix nói khẽ.

"Ồ, họ biết," George gần như nhổ nước bọt. "Họ chỉ không muốn -"

Nhưng Andrew đã cắt anh ta ra. "Nó không giống như ở đây," anh nói, giọng anh trống rỗng và buồn tẻ.

George bắn cho cậu một ánh mắt khó chịu. "Tôi biết, nhưng những gì -"

"Nó không giống như thế," Andrew nói lại, lần này với sự tức giận đang gia tăng. "Các ngôi làng cách xa nhau. Các trang trại thậm chí không giáp nhau. Có những vùng đất khổng lồ không ai sở

hữu."

Mọi người nhìn anh chăm chăm.

"Và có những con người man rợ," Andrew nói.

George bước lại gần, cố gắng chặn tầm nhìn của mẹ mình với khuôn mặt bị tra tấn của Andrew. "Đây không phải là lúc," anh nói trong tiếng thì thầm gay gắt. Em trai của anh có thể bị sốc, nhưng tất cả họ cũng vậy. Đã đến lúc Andrew trưởng thành và chết tiệt cũng phải nắm giữ cảm xúc của mình trước khi anh phá vỡ những gì điềm tĩnh còn lại trong phòng.

Nhưng lưỡi của Andrew vẫn lỏng lẻo và bừa bãi. "Anh ấy dễ dàng bị mất tích ở đó."

"Em chưa từng đến đó," George cau kính.

"Em đã nghe nói."

"Em đã nghe nói."

"Dừng lại", ai đó nói. "Dừng lại ngay."

Hai người đàn ông gần như đã chạm mũi vào nhau.

"Có những người đàn ông trên tàu của em đã chiến đấu ở các thuộc địa," Andrew cắn đút.

"Ồ, và điều đó sẽ giúp chúng ta tìm được Edward," George thực tế thốt lên.

"Em biết nhiều về nó hơn anh."

George gần như nao núng. Anh ghét điều này. Anh ghét điều này rất nhiều. Sự bất lực. Sự vô giá trị. Anh đã ở bên ngoài chơi trò Pall Mall chết tiệt và em trai anh đã mất tích ở một vùng thuộc địa hoang dã bị Chúa quên lãng.

"Anh vẫn là anh trai của em," anh rít lên, "và anh sẽ là người đứng đầu của gia đình này -"

"Chà, giờ thì không."

Anh có thể cũng như vậy. George liếc nhìn cha mình, người không nói một lời.

"Ồ, điều đó thật tinh tế," Andrew chế giễu.

"Im đi. Chỉ cần im lặng -"

"Dừng lại!" Hai bàn tay đặt giữa họ và buộc họ tách ra, và khi George cuối cùng nhìn xuống, anh nhận ra chúng thuộc về Billie.

"Điều này không có ích gì," nàng nói, thực tế đẩy Andrew vào

một cái ghế.

George chớp mắt, cố gắng lấy lại trạng thái cân bằng. Anh không biết tại sao mình lại hét lên với Andrew. Anh nhìn Billie, vẫn đứng giữa họ như một chiến binh nhỏ bé. "Em không nên đi trên đôi chân đó", anh nói.

Miệng cô há hốc. "Đó là những gì anh muốn nói?"

"Có lẽ nó đã phục hồi."

Nàng nhìn anh chằm chằm. George biết anh nghe có vẻ ngốc nghếch, nhưng mắt cá chân của nàng là thứ chết tiệt mà anh thực sự có thể làm gì đó.

"Anh nên ngồi xuống," nàng nói nhẹ nhàng.

Anh lắc đầu. Anh không muốn ngồi xuống. Anh muốn hành động, làm một cái gì đó, bất cứ điều gì có thể mang em trai về nhà an toàn. Nhưng anh bị trói ở đây, anh luôn bị trói ở đây, với vùng đất này, với những con người này.

"Tôi phải đi," Andrew nghẹn ngào.

Tất cả họ quay lại nhìn anh. Anh vẫn ngồi trên chiếc ghế mà Billie đã buộc anh vào. Trông anh thật kinh khủng. Sấm sét. Cái nhìn của Andrew, George có cảm giác, đúng hơn là chính anh cảm thấy.

Nhưng với một sự khác biệt lớn. Andrew ít nhất tin rằng cậu ta có thể giúp đỡ.

"Đi đâu?" cuối cùng cũng có người hỏi.

"Đến thuộc địa." Andrew ngược lên, sự tuyệt vọng ảm đạm trên khuôn mặt anh từ từ nhường chỗ cho quyết tâm khó khăn. "Tôi sẽ yêu cầu được chỉ định vào một con tàu khác. Có lẽ ai đó sẽ rời đi trong tháng tới."

"Không," Phu nhân Manston khóc. Giọng bà nghe như một con thú bị thương. Tiếng của bà không giống thứ gì George đã từng nghe.

Andrew đứng dậy. "Mẹ -"

"Không," bà nói lại lần nữa, lần này với sự dũng cảm khi bà kéo mình ra khỏi vòng tay an ủi của Phu nhân Bridgerton. "Tôi sẽ không cho phép nó. Tôi sẽ không mất một đứa con trai nữa."

Andrew đứng nghiêm, trông giống một người lính hơn George từng thấy. "Nó không nguy hiểm hơn nơi con phục vụ bây giờ."

George nhắm mắt lại. Điều đó thật sai lầm khi nói ra, Andrew.

"Con không thể," Phu nhân Manston nói, vật lộn với đôi chân của mình. "Con không thể."

Giọng bà bắt đầu vỡ òa trở lại, và George im lặng chửi rủa Andrew vì sự thiếu khéo léo của cậu. Anh bước về phía trước. "Mẹ..."

"Nó không thể," bà nghẹn ngào, đôi mắt đau khổ của bà dừng lại trên khuôn mặt của George. "Con phải nói với nó đi nó không thể."

George kéo mẹ mình vào lòng, bắt gặp ánh mắt của Andrew trên đầu trước khi thì thầm, "Chúng ta có thể thảo luận sau."

"Con chỉ đang nói vậy thôi."

"Con nghĩ mẹ nên nằm xuống."

"Chúng ta nên về nhà," Đức ngài Manston nói.

Tất cả đều quay đầu. Đó là lần đầu tiên ông nói từ khi tin nhắn khủng khiếp được gửi đến.

"Chúng ta cần phải ở nhà," ông nói.

Chính Billie đã nảy sinh hành động. "Tất nhiên," nàng nói, đi nhanh về phía ông. "Bác sẽ thoải mái hơn khi ở nhà." Nàng nhìn qua George. "Điều cuối cùng bác cần là bữa tiệc này."

George gần như rên rỉ. Anh đã quên tất cả về những vị khách khác. Ý nghĩ phải thực sự trò chuyện với bất kỳ ai trong số họ thật là kinh khủng. Sẽ có những câu hỏi và chia buồn, đừng bận tâm rằng không ai trong số họ biết điều gì về Edward.

Chúa ơi, tất cả thật quá tầm thường. Điều này. Bữa tiệc. Tất cả mọi thứ trừ những người trong căn phòng này.

Anh nhìn Billie. Nàng vẫn dõi theo anh, sự lo lắng hiện rõ trên từng đường nét trên khuôn mặt nàng. "Có ai nói với Mary chưa?" nàng hỏi

"Tôi sẽ làm như vậy ngay bây giờ," Felix nói. "Chúng tôi sẽ tham gia cùng mọi người tại Crake, nếu điều đó phù hợp. Tôi chắc chắn cô ấy sẽ muốn ở bên gia đình mình. Chúng tôi không cần phải quay lại Sussex ngay lập tức."

"Chúng ta sẽ làm gì?" Phu nhân Manston nói với giọng thất thần.

George nhìn cha mình. Đó là quyền quyết định của ông ấy.

Nhưng ông bá tước có vẻ lạc lõng. Ông ấy nói họ nên về nhà; rõ ràng đó là tất cả những gì ông có thể nghĩ được.

George quay trở lại phần còn lại của căn phòng và hít một hơi. "Chúng ta sẽ dành một chút thời gian," anh nói chắc chắn. "Chúng ta sẽ để cho bản thân bình tĩnh lại và quyết định cách tốt nhất để làm."

Andrew mở miệng định nói, nhưng George đã nói đủ. Với một cái nhìn chăm chú, anh nói thêm, "Thời gian là điều cốt yếu, nhưng chúng ta ở quá xa quân đội để có thể tạo ra sự khác biệt trong một ngày."

"Anh ấy nói đúng," Billie nói.

Một vài cặp mắt ngạc nhiên nhìn nàng, bao gồm cả George.

"Không ai trong chúng ta ở trong tình trạng đưa ra quyết định đúng đắn ngay bây giờ." Nàng quay sang George. "Về nhà đi. Hãy ở với gia đình của anh. Em sẽ tới vào ngày mai để xem em có thể giúp đỡ được gì không."

"Nhưng con có thể làm gì?" Phu nhân Bridgerton hỏi.

Billie nhìn bà với vẻ dịu dàng, điềm tĩnh. "Bất cứ điều gì được yêu cầu."

George nuốt nước bọt, ngạc nhiên trước dòng cảm xúc dồn dập sau đôi mắt. Em trai anh đã mất tích; Cha anh đã tan vỡ, và bây giờ anh nghĩ mình có thể khóc?

Anh nên nói với nàng rằng họ không cần giúp đỡ, rằng lời đề nghị của nàng được đánh giá cao nhưng không cần thiết.

Đó là điều lịch sự phải làm. Đó là những gì anh sẽ nói, với bất cứ ai khác.

Nhưng với Billie, anh lại nói, "Cảm ơn."

Billie đánh xe đến Crake House vào ngày hôm sau, lấy một chiếc xe một ngựa kéo đơn giản. Nàng không chắc mẹ mình đã thu xếp như thế nào, nhưng bữa tiệc đã bị cắt ngắn vài ngày và mọi người đã rời đi hoặc dự định sẽ làm điều đó vào sáng hôm sau.

Nó đã khiến nàng mất một khoảng thời gian vô lý để quyết định mặc gì. Áo lót chắc chắn để ra ngoài. Bất chấp những gì mẹ nàng nghĩ, Billie đã biết cách và thời điểm ăn mặc phù hợp, và nàng sẽ không bao giờ mặc quần áo làm việc cho một cuộc giao tiếp.

Nhưng đây không phải là giao tiếp thông thường. Màu sắc tươi sáng sẽ không phù hợp. Nhưng nàng không thể mặc màu đen. Hoặc

hoa oải hương hoặc màu xám hoặc bất cứ thứ gì thậm chí ám chỉ về tang tóc. Edward không chết, nàng tự nói với mình một cách quyết liệt.

Cuối cùng, nàng mặc một bộ váy thoải mái vào ngày hôm trước. Mẹ nàng đã chọn - một bông hoa mùa xuân với màu xanh lá cây và hồng và cam đặt trên nền vải muslin màu kem - nhưng Billie đã yêu nó ngay từ lần đầu tiên. Nó khiến nàng nghĩ về một khu vườn vào một ngày nhiều mây, điều này dường như hoàn toàn chính xác để đi tới nhà Rokesbys.

Crake im ắng khi nàng đến. Nó dường như có điều gì không đúng. Đó là một ngôi nhà to lớn; Giống như Aubrey Hall, về mặt lý thuyết, người ta có thể đi nhiều ngày mà không gặp một thành viên nào khác trong gia đình. Nhưng ngay cả như vậy, nó luôn có vẻ sôi động, tràn đầy sự sống. Một số người nhà Rokesby hoặc những người khác luôn luôn đi lại, hạnh phúc, bận rộn.

Crake House rất lớn, nhưng nó là một ngôi nhà.

Tuy nhiên, lúc này, nó mang lại cảm giác u ám. Ngay cả những người hầu, những người thường làm việc với sự siêng năng và thận trọng, cũng im lặng hơn bình thường. Không ai cười, không ai nói.

Điều đó gần như làm người ta đau lòng.

Billie được dẫn đến phòng khách, nhưng trước khi nàng rời khỏi sảnh, George xuất hiện, rõ ràng là đã được thông báo về sự xuất hiện của nàng.

"Billie," anh nói, cúi đầu chào hỏi. "Thật tốt khi được gặp em."

Sự thôi thúc đầu tiên của nàng là hỏi liệu đã có tin tức gì chưa, nhưng tất nhiên là không có. Sẽ không có tay đưa tin nhanh nhẹn, từ London tới với một báo cáo mới. Edward ở quá xa. Sự việc có thể đã xảy ra vài tháng trước khi họ biết được số phận của anh ấy.

"Mẹ của anh thế nào?" nàng hỏi

Anh cười buồn. "Cũng như có thể được mong đợi."

Billie gật đầu, đi theo anh vào phòng khách. "Còn cha của anh?"

George dừng lại, nhưng anh không quay lại đối mặt với nàng. "Ông ấy ngồi ở phòng làm việc và nhìn ra ngoài cửa sổ."

Billie nuốt nước bọt, trái tim nàng tan vỡ vì tâm trạng ảm đạm của George. Nàng không cần nhìn mặt anh để biết được nỗi đau của anh. Anh yêu Edward, giống như nàng. Giống như tất cả bọn

họ.

"Ông ấy bắt lực," George nói.

Đôi môi của Billie ngạc nhiên trước những lời cay nghiệt như vậy, nhưng rồi nàng nhận ra rằng George không có ý khinh miệt.

"Ông ấy mất năng lực," anh nói rõ. "Nỗi đau..."

"Em không nghĩ bất kỳ ai trong chúng ta biết chúng ta sẽ phản ứng thế nào với khủng hoảng cho đến khi chúng ta bị ép buộc vào một thứ như thế."

Anh quay lại, khoe miệng nhếch lên. "Từ khi nào em lại khôn ngoan như vậy?"

"Đó không phải là sự khôn ngoan để lặp lại một cách vô vị."

"Đó là sự khôn ngoan để biết những gì cần nhắc lại."

Trước sự ngạc nhiên to lớn của nàng, Billie cảm thấy một bong bóng hài hước nổi lên bên trong. "Anh đang khen em à."

"Đó là điểm sáng chết tiệt duy nhất trong ngày," George lẩm bẩm.

Đó là loại bình luận thường làm cho trái tim nàng nhảy vọt, nhưng giống như những người còn lại, nàng quá đau đớn và lo lắng. Edward đã mất tích và George đang đau đớn -

Nàng hít một hơi. Đây không phải là vì George. George vẫn ổn. Anh ở đây, ngay trước mặt nàng, khỏe mạnh và xanh xao.

Không, đây không phải là vì George.

Nó không thể là vì George.

Ngoại trừ ... gần đây dường như mọi thứ đều vì George. Nàng liên tục nghĩ về anh, và lạy chúa trên cao, có phải chỉ một ngày trước đó họ đã chơi Pall Mall và nàng thực sự đã muốn hôn anh?

Nàng muốn. Lạy Chúa, nàng đã muốn, và nếu anh tỏ ra thích thú - và nếu không có bốn người khác với những cái vồ của trò Pall Mall - thì nàng đã làm điều đó. Nàng chưa bao giờ hôn ai trước đó, nhưng điều đó có bao giờ ngăn nàng lại không? Nàng đã nhảy hàng rào đầu tiên khi nàng sáu tuổi. Nàng chưa bao giờ nhảy qua bụi cây trước đó, nhưng nàng đã nhìn vào hàng rào dài năm feet và biết rằng nàng phải nhảy qua nó. Vì vậy, nàng đã nhảy lên con ngựa của mình, và nàng đã làm điều đó. Bởi vì nàng muốn.

Và cũng bởi vì Edward đã dám thách nàng ô. Nhưng nàng sẽ

không thử nếu nàng không nghĩ mình có thể làm được.

Và biết rằng nàng sẽ thích nó.

Nàng thậm chí còn biết rằng mình không giống những cô gái khác. Nàng không muốn chơi đàn piano hoặc may vá. Nàng muốn ở bên ngoài, bay trong không trung trên lưng ngựa, ánh nắng nhảy múa trên da nàng khi trái tim nàng lướt đi và bay theo gió.

Nàng muốn bay lên.

Nàng vẫn làm thế.

Nếu nàng hôn George ... nếu anh ấy hôn nàng ... liệu có cảm giác như vậy không nhỉ?

Nàng vuốt những ngón tay dọc theo lưng ghế sofa, cố gắng lấp đầy khoảnh khắc bằng chuyển động nhàn rỗi. Nhưng rồi nàng đã mắc sai lầm khi nhìn lên ...

Anh đang nhìn nàng chằm chằm, đôi mắt anh dữ dội và tò mò và một thứ khác nữa, một thứ mà nàng không thể gọi tên chính xác.

Nhưng bất kể đó là gì ... nàng vẫn cảm thấy nó. Trái tim nàng nhảy vọt, và hơi thở gấp gáp, và nàng nhận ra nó giống như khi nàng chạy đua trên con ngựa của mình. Hơi thở, ham muốn, quyết đoán và hoang dã ... Tất cả đều ở đó trong nàng, vỡ òa để được giải thoát.

Tất cả chỉ vì anh đang nhìn nàng.

Lạy Chúa, nếu anh thực sự hôn nàng, nàng có thể sẽ sụp đổ.

Nàng gõ nhẹ những ngón tay lo lắng vào mép ghế sofa, rồi ra hiệu một cách ngu ngốc trên ghế. "Em nên ngồi xuống."

"Nếu em muốn."

Nhưng chân nàng không di chuyển. "Em dường như không biết phải làm gì với chính mình", nàng thừa nhận.

"Tham gia câu lạc bộ," anh lầm bầm.

"Ồ, George ..."

"Em có muốn uống gì không?" anh hỏi đột ngột.

"Bây giờ á?" Mới chỉ mười một giờ.

Anh nhún vai một cách xác xược. Billie chỉ có thể tự hỏi rằng anh đã uống bao nhiêu.

Nhưng anh đã không lấy bình rượu brandy. Thay vào đó anh đứng bên cửa sổ, nhìn ra vườn. Trời đã bắt đầu mưa; một cơn mưa phùn nhẹ làm cho không khí dày và xám.

Nàng đợi một lúc, nhưng anh không quay lại. Hai bàn tay anh nắm chặt sau lưng - tư thế cổ điển của một quý ông. Nhưng nó không hoàn toàn đúng. Có một sự khắc nghiệt nhất định trong tư thế của anh, một sự căng thẳng trên vai anh mà nàng không quen thấy.

Anh mong manh. Âm đạm.

"Anh sẽ làm gì?" Cuối cùng nàng cũng buộc mình phải hỏi. Nàng không nghĩ mình có thể chịu đựng sự im lặng thêm một khoảnh khắc nào khác.

Tư thế của anh thay đổi, một cử động nhẹ ở cổ anh, và rồi anh quay đầu sang một bên. Nhưng không đủ xa để thực sự nhìn nàng. Thay vào đó, nàng nghe thấy anh nói, "Tới London, anh cho là vậy."

"Đến Luân Đôn?" Nàng lặp lại.

Anh khịt mũi. "Anh không thể làm gì khác."

"Anh không muốn đến Thuộc địa để tìm anh ấy à?"

"Tất nhiên là anh muốn đến Thuộc địa," anh cúi kính, quay ngoắt lại để đối mặt với nàng. "Nhưng đó không phải là những gì anh nên làm."

Đôi môi của Billie hé mở, nhưng âm thanh duy nhất là nhịp đập của nàng, điên cuồng chạy đua trong huyết quản. Sự bùng nổ của anh thật bất ngờ. Chưa từng có.

Nàng đã thấy George mất bình tĩnh trước đây. Nàng khó có thể lớn lên cùng với những đứa em của mình và không làm như vậy. Nhưng nàng chưa bao giờ thấy điều này.

Không thể bỏ qua sự khinh miệt trong giọng nói của anh, cũng không phải thực tế là nó được hướng hoàn toàn vào bên trong.

"George," nàng nói, cố gắng giữ giọng bình tĩnh và hợp lý, "nếu anh muốn -"

Anh bước về phía trước, đôi mắt quắc lên và giận dữ. "Đừng nói với anh rằng anh có thể làm những gì anh muốn bởi vì nếu em tin điều đó, em cũng ngây thơ như những người còn khác."

"Em sẽ không -" Nhưng cũng chính là khi anh cắt lời nàng bằng một tiếng khịt mũi chế giễu, bởi vì đó chính xác là những gì nàng định nói, và chỉ đến bây giờ nàng mới nhận ra nó thật lố bịch. Anh không thể bỏ tất cả và đi đến Thuộc địa; tất cả bọn họ đều biết điều đó.

Anh sẽ không bao giờ được tự do như các em trai của mình. Thứ tự sinh của họ đã đảm bảo điều đó. George sẽ kế thừa tước hiệu, ngôi nhà, vùng đất. Hầu hết tiền bạc. Nhưng cùng với đặc quyền là trách nhiệm. Anh bị trói vào nơi này. Nó ở trong máu anh, giống như cách Aubrey Hall ở trong nàng.

Nàng muốn hỏi anh có phiền không. Nếu có cơ hội, anh có trao đổi vị trí với Andrew hoặc Edward không?

"Anh sẽ làm gì ở London?" nàng nói thay vì hỏi như vậy. Bởi vì nàng không bao giờ có thể hỏi anh những gì nàng thực sự muốn biết. Không phải trong khi số phận của Edward không chắc chắn.

Anh nhún vai, mặc dù không quá nhiều. "Nói chuyện với mọi người. Đưa ra yêu cầu." Anh cười cay đắng. "Anh rất giỏi nói chuyện với mọi người và đưa ra yêu cầu."

"Anh biết làm thế nào để hoàn thành công việc", nàng đồng ý.

"Anh biết làm thế nào để khiến người khác làm việc," anh nói nhạo báng.

Nàng mím môi lại trước khi nàng có thể thốt lên điều gì đó vô tâm như "Đó là một kỹ năng quan trọng." Nhưng đó là một kỹ năng quan trọng, ngay cả khi nàng chưa bao giờ thể hiện nó. Nàng không bao giờ có thể ra lệnh bất cứ điều gì cho người quản lý của cha mình; ông chắc chắn là nhân viên được trả nhiều tiền nhất trong vùng. Nàng đã hành động trước và nghĩ sau; nàng luôn luôn thế. Và nàng không thể chịu được khi để người khác thực hiện một nhiệm vụ trong khi nàng có thể tự mình làm tốt hơn.

Và nàng hầu như luôn có thể làm điều đó tốt hơn cho mình.

"Anh cần một thức uống," George đột nhiên lẩm bẩm. Billie không dám chỉ ra một lần nữa rằng vẫn còn khá sớm cho lòng can đảm.

Anh bước tới bàn bên cạnh và rót cho mình một ly rượu mạnh từ bình rượu. Anh nhấp một ngụm. Một ngụm lớn. "Em có muốn một ly không?"

Billie lắc đầu.

"Đáng ngạc nhiên," George lẩm bẩm.

Có gì đó khó khăn trong giọng nói của anh. Một cái gì đó gần như khó chịu. Nàng cảm thấy cột sống của mình ngày càng cứng nhắc. "Em xin lỗi?"

Nhưng George chỉ cười, lông mày cong thành một vế chế giễu. "Ồ, đến đây đi, Billie. Em có vẻ sốc. Anh khó có thể tin rằng em sẽ không cần một thứ rượu mạnh khi được đề nghị."

Nàng nghiêng rặng, nhắc nhở bản thân rằng George không phải là chính mình vào lúc này. "Chưa đến trưa."

Anh nhún vai và nốc nốt phần còn lại của rượu brandy.

"Anh không nên uống."

"Em không cần nói cho anh biết phải làm gì."

Nàng đứng yên, cứng ngắc, cho phép im lặng một lúc để thể hiện sự không tán thành của mình. Cuối cùng, bởi vì nàng cũng mong manh như anh, nàng nhìn anh chằm chằm, và nói, "Tiểu thư Alexandra gửi lời thăm hỏi của cô ấy."

Anh nhìn nàng không tin.

"Cô ấy rời đi hôm nay."

"Tại sao em lại truyền đạt lời chào của cô ấy?"

Nàng cảm thấy một câu trả lời cắt ngang dâng lên trong cổ họng, nhưng vào phút cuối, nàng buột miệng, "Không! Điều này thật nực cười. Em sẽ không đứng đây và nói những vắn điệu. Em đã đến để giúp đỡ."

"Em không thể giúp đỡ," anh cáu kỉnh.

"Chắc chắn không phải khi anh như thế này," nàng vắn lại.

Anh đập mạnh cái ly xuống và sải bước về phía nàng. "Em vừa nói gì vậy?" anh hỏi. Đôi mắt anh hoang dại và giận dữ, và nàng gằn như lùi lại một bước.

"Anh đã uống bao nhiêu rượu rồi?"

"Anh không say," anh nói bằng giọng nguy hiểm. "Đây ... cái đó," anh sửa lại, vẫy một cánh tay về phía chiếc ly mà anh để lại trên tủ, "là đồ uống đầu tiên và duy nhất trong ngày của anh."

Billie có cảm giác mình phải xin lỗi, nhưng nàng không thể khiến mình làm điều đó.

"Anh muốn say," anh nói, tiến lại gần với sự duyên dáng thảm lạng của một con mèo lớn.

"Em không có ý đó."

"Anh không?" Anh cười sải bước. "Nếu say rượu, anh có thể không nhớ rằng em trai anh bị lạc trong một vùng hoang dã bị chúa lãng quên, nơi người dân địa phương không có xu hướng ủng hộ

bất cứ ai trong một chiếc áo khoác màu đỏ."

"George," nàng cố nói, nhưng anh sẽ không bị ngăn cản.

"Nếu say rượu," anh nói lại, từ đó đập mạnh vào không trung, "Anh có thể không nhận ra rằng mẹ anh đã dành cả buổi sáng để khóc trên giường. Nhưng tốt nhất là" - tay anh đập xuống bàn bên cạnh và anh nhìn nàng với sự tuyệt vọng đầy giận dữ - "nếu anh say, bằng cách nào đó anh có thể quên rằng anh đang ở trong sự thương xót của phần còn lại của thế giới chết tiệt. Nếu Edward được tìm thấy -"

"Khi anh ấy được tìm thấy," Billie cắt ngang dữ dội.

"Dù bằng cách nào, nó sẽ không phải vì anh."

"Anh muốn làm gì?" Nàng khẽ hỏi. Bởi vì nàng có cảm giác anh không biết. Anh nói rằng anh muốn đến Thuộc địa, nhưng nàng không chắc là mình tin anh. Nàng không nghĩ anh thậm chí còn cho phép mình nghĩ về những gì anh muốn làm. Anh bị mắc kẹt trong những hạn chế của mình đến nỗi anh không thể nghĩ rõ ràng về những gì thực sự trong trái tim anh.

"Anh muốn làm gì à?" anh lặp lại. Anh trông ... không ngạc nhiên, chính xác, nhưng có lẽ hơi sửng sốt. "Anh muốn ... anh muốn ..." Anh chớp mắt, rồi đưa mắt lên nhìn nàng. "Anh muốn em."

Hơi thở rời khỏi cơ thể nàng. "Anh muốn em," anh lặp lại, và như thể toàn bộ căn phòng thay đổi. Cái nhìn bàng hoàng rời mắt, thay vào đó là một thứ gì đó dữ dội.

Bị cướp bóc.

Billie không thể nói được. Nàng chỉ có thể nhìn khi anh đến gần hơn, không khí giữa họ nóng lên đến một âm thanh sôi sục.

"Anh không muốn làm điều này", nàng nói.

"Ồ, anh có. Anh thực sự muốn."

Nhưng anh không làm thế. Nàng biết rằng anh đã không làm thế, và nàng có thể cảm thấy trái tim mình tan vỡ vì nàng đã muốn anh làm thế. Nàng muốn anh hôn nàng như thể nàng là người phụ nữ duy nhất anh có thể mơ được hôn, giống như anh sẽ chết nếu anh không chạm môi mình vào môi nàng.

Nàng muốn anh hôn nàng.

"Anh không biết mình đang làm gì," nàng nói, lùi lại một bước.

"Có phải đó là những gì em nghĩ?" Anh lẩm bẩm.

"Anh đã uống."

"Chỉ đủ để làm cho điều này hoàn hảo."

Nàng chớp mắt. Nàng không biết điều đó có nghĩa gì.

"Đến đây nào, Billie," anh chế giễu. "Tại sao lại do dự? Điều đó không giống em."

"Điều này cũng không giống anh" nàng phản bác.

"Em không có ý tưởng đó à." Anh lại gần hơn nữa, đôi mắt anh long lanh với thứ gì đó khiến nàng kinh hoàng. Anh đưa tay chạm vào cánh tay nàng, chỉ cần một ngón tay chạm vào da thịt nàng, nhưng nó đủ để khiến nàng run rẩy. "Khi nào em đã lùi bước không dám?"

Bụng nàng phập phồng và trái tim nàng đập thành thịch, nhưng đôi vai nàng vẫn rơi xuống thành một đường thẳng, cứng ngắt. "Không bao giờ," nàng tuyên bố, nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh mỉm cười, và ánh mắt anh trở nên nóng bỏng. "Đó là cô gái của tôi," anh thì thầm.

"Em không -"

"Em sẽ thế," anh gầm gừ, và trước khi nàng có thể thoát ra một từ khác, miệng anh chiếm lấy nàng trong một nụ hôn nóng bỏng.

CHƯƠNG 17

Anh đang hôn nàng.

Đó là định nghĩa của sự điên rồ.

Anh đang hôn Billie Bridgerton, người phụ nữ cuối cùng trên thế giới mà anh từng mơ ước, nhưng bởi Chúa, khi nàng nhìn anh, cảm nàng run rẩy và hát ra, tất cả những gì anh có thể thấy là đôi môi của nàng và tất cả. Anh có thể ngửi thấy mùi hương của nàng.

Và tất cả những gì anh có thể cảm nhận là sức nóng của làn da nàng dưới ngón tay anh, và anh muốn nhiều hơn nữa. Thêm nữa.

Muốn hơn nữa ở nàng.

Tay kia của anh vòng qua nàng với tốc độ kinh ngạc, và anh không nghĩ, anh không thể nghĩ được. Anh chỉ kéo nàng dựa vào

anh, khó khăn, và rồi anh hôn nàng.

Anh muốn nuốt chửng nàng.

Anh muốn sở hữu nàng.

Anh muốn ôm nàng vào lòng và ôm nàng thật chặt và hôn nàng cho đến khi nàng cuối cùng cũng cảm thấy, cho đến khi nàng ngừng làm những điều điên rồ và ngừng mạo hiểm điên cuồng, và bắt đầu cư xử theo cách mà một người phụ nữ vẫn nên làm và

Anh không thể nghĩ được. Suy nghĩ của anh bị xáo trộn, bị xé nát thành từng mảnh bởi sức nóng tuyệt đối của khoảnh khắc này.

Hơn nữa ... tâm trí anh đang cầu xin. Hơn nữa là điều duy nhất có ý nghĩa với anh. Muốn hơn nữa. Hơn nữa từ Billie.

Anh nắm lấy mặt nàng trong tay, giữ lấy nàng. Nhưng nàng không đứng yên. Đôi môi nàng di chuyển bên dưới anh, hôn anh trở lại với sự cuồng nhiệt chính xác là Billie. Nàng ấy cư xử ngược lại rất chăm chỉ và nàng đã chơi hết mình và ơn Chúa, nàng đã hôn theo cùng một cách, giống như anh là chiến thắng của nàng và nàng sẽ đạt đến vinh quang trong đó.

Tất cả đều rất điên rồ, quá sai lầm và hoàn hảo đến mức tuyệt vời. Đó là mọi cảm giác trên thế giới, quán lấy một người phụ nữ, và anh không thể có đủ. Trong khoảnh khắc đó, trong căn phòng đó, anh không bao giờ có thể có đủ.

Lòng bàn tay anh di chuyển đến vai nàng, rồi đến lưng nàng, kéo nàng lại gần hơn cho đến khi hông anh ấn mạnh vào bụng nàng. Nàng nhỏ nhắn, và nàng mạnh mẽ, nhưng người nàng uốn lượn ở tất cả những nơi cần thiết.

George không phải là nhà sư. Anh đã từng hôn phụ nữ, những người phụ nữ biết cách hôn lại anh. Nhưng anh chưa bao giờ muốn ai nhiều như anh muốn Billie. Anh chưa bao giờ muốn bất cứ thứ gì nhiều như nụ hôn này.

Nụ hôn này ... và tất cả những gì có thể đến sau nó.

"Billie," anh rên rỉ. "Billie."

Nàng phát ra âm thanh. Nó có thể là tên của anh. Và bằng cách nào đó đó đó là những gì nó đã mất.

Chúa tốt lành. Lý trí lại ủa về trong anh. Não anh tỉnh dậy và sự tỉnh táo của anh trở lại, và anh vấp ngã trở lại, dòng điện phát ra rất nóng giữa họ bây giờ làm anh giật mình.

Cái quái gì vừa xảy ra vậy?

Anh thở phào. Không, anh cố gắng thở. Đó là một điều hoàn toàn khác.

Nàng đã hỏi anh muốn gì.

Và anh đã trả lời. Anh muốn nàng. Anh thậm chí không phải nghĩ về nó.

Rõ ràng, anh đã không nghĩ về nó, bởi vì nếu anh có, anh sẽ không làm điều đó.

Anh vò tay qua tóc. Rồi khác. Sau đó, anh chỉ bỏ cuộc và siết chặt cả hai, kéo lên da đầu cho đến khi anh gầm lên đau đớn.

"Anh đã hôn em," nàng nói, và anh chỉ đủ hiện diện trong tâm trí để không nói rằng nàng đã hôn lại anh. Bởi vì anh đã bắt đầu nó. Anh đã bắt đầu nó, và cả hai đều biết rằng nàng sẽ không bao giờ làm như vậy.

Anh lắc đầu, những chuyển động nhỏ không suy nghĩ mà không làm gì để giải tỏa tâm trí anh. "Anh xin lỗi," anh nói cứng rắn. "Điều đó không - ý anh là -"

Anh thề. Đây rõ ràng là mức độ gắn kết của anh ấy.

"Anh đã hôn em," nàng nói lại, và lần này nàng có vẻ nghi ngờ. "Tại sao -"

"Anh không biết," anh cắn cẩu. Anh lại chửi thề, vò tay qua tóc khi anh quay lưng lại với nàng. Chết tiệt. Chết tiệt, chết tiệt -

Anh nuốt nước bọt. "Đó là một sai lầm," anh nói.

"Sao cơ?"

Đó chỉ là một từ. Không đủ để anh giải mã giọng điệu của nàng. Mà có lẽ là tốt nhất. Anh quay lại, buộc mình phải nhìn nàng đồng thời không cho phép mình nhìn.

Anh không muốn thấy phản ứng của nàng. Anh không muốn biết nàng nghĩ gì về anh. "Đó là một sai lầm," anh nói, vì đó là những gì anh phải nói. "Em có hiểu anh nói không?"

Đôi mắt nàng nheo lại. Khuôn mặt nàng trở nên cứng rắn. "Hoàn hảo."

"Vì Chúa, Billie, đừng xúc phạm, chết tiệt -"

"Đừng xúc phạm? Đừng xúc phạm? Anh -" Nàng dừng lại, liếc nhìn vào cánh cửa đang mở và hạ giọng thành một tiếng rít giận dữ.

"Em đã không bắt đầu điều này."

"Em nhận thức rõ."

"Lúc đó anh nghĩ gì thế?"

"Rõ ràng, anh đã không," anh phỉ nhổ.

Đôi mắt nàng mở to, lóe lên vì đau đớn, rồi nàng quay lại, vòng tay ôm lấy cơ thể mình.

Và cuối cùng George cũng biết ý nghĩa thực sự của sự hối hận. Anh thờ hất ra, đưa tay vuốt tóc. "Anh xin lỗi," anh nói, lần thứ hai sau bao nhiêu phút. "Anh sẽ kết hôn với em, tất nhiên."

"Gì?" Nàng quay ngoắt lại. "Không."

George cứng người. Giống như ai đó đã lấy một thanh sắt và đẩy nó lên cột sống của anh. "Anh xin lỗi?"

"Đừng ngu ngốc, George. Anh không muốn cưới em."

Đó là sự thật, nhưng anh không đủ ngu ngốc để nói to như vậy.

"Và anh biết em không muốn kết hôn với anh."

"Khi em đang làm cho mọi thứ ngày càng rõ ràng."

"Anh chỉ hôn em vì anh buồn."

Điều này không đúng, nhưng anh cũng im lặng về điểm này.

"Vì vậy, em chấp nhận lời xin lỗi của anh." Cầm nàng nhô lên.

"Và chúng ta sẽ không bao giờ nói về điều này một lần nữa."

"Đồng ý."

Họ đứng đó một lúc, đông cứng trong sự lúng túng đau đớn giữa họ. Anh nên nhảy lên vì sung sướng. Bất kỳ cô gái trẻ nào khác sẽ hét lên với những cái cây. Hoặc với cha cô ta. Và cha xứ. Và một giấy phép đặc biệt dệt thành hình thòng lọng.

Nhưng không phải Billie. Không, Billie chỉ nhìn anh với một sự kiêu ngạo gần như tự nhiên và nói: "Em hy vọng anh sẽ chấp nhận lời xin lỗi của em."

"Cái gì của em? Hàm anh rớt xuống. Nàng phải xin lỗi cái quái gì? Hay nàng chỉ đang cố gắng chiếm thế thượng phong? Nàng luôn biết cách làm phiền anh.

"Không phải là em có thể giả vờ rằng em đã không trả lại ... à ..."
Nàng nuốt nước bọt, và anh có chút khoái cảm khi nàng đổ mặt trước khi nói xong. "Cái ... à ..."

Anh có khá nhiều niềm vui trong thực tế là nàng không thể hoàn thành tuyên bố đó.

"Em đã thích nó," anh nói với một nụ cười chậm chạp. Thật là không khôn ngoan khi bắt thóp nàng vào lúc đó, nhưng anh không thể tự giúp mình.

Nàng thay đổi trọng tâm. "Mọi người ai cũng phải có một nụ hôn đầu tiên."

"Anh rất vinh dự," anh nói với một cái cúi đầu lịch sự.

Đôi môi nàng hé mở vì ngạc nhiên, thậm chí có thể hơi sốc. Tốt, anh xoay xoay lòng bàn tay.

"Em đã không mong đợi người đó là anh, tất nhiên," nàng nói.

Anh kìm nén sự căm giận của mình và thay vào đó thì thầm, "Có lẽ em đang hy vọng cho người khác?"

Nàng khẽ nhún vai. "Không ai đặc biệt."

Anh quyết định không phân tích sự bùng nổ của niềm vui mà lướt qua anh trong câu nói đó.

"Em cho rằng em luôn nghĩ rằng đó sẽ là một trong những em trai của anh," nàng tiếp tục. "Andrew, có lẽ -"

"Không phải Andrew," anh cắn đứt.

"Không, có lẽ là không," nàng đồng ý, đầu nghiêng sang một bên khi cô xem xét nó. "Nhưng nó đã từng có vẻ hợp lý."

Anh nhìn nàng chằm chằm đầy khó chịu. Mặc dù nàng không hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi tình huống này, nhưng nàng chắc chắn không bị ảnh hưởng như anh nghĩ nàng nên có.

"Nó sẽ không giống nhau," anh nghe chính mình nói.

Nàng chớp mắt. "Em xin lỗi."

"Nếu em đã hôn ai đó khác." Anh bước về phía nàng, không thể làm ngờ trước cách máu anh sôi lên ngoài dự đoán. "Nó sẽ không giống nhau."

"Chà ..." Nàng trông bối rối, quỵn rũ. "Em sẽ không mong đợi," cuối cùng nàng nói. "Ý em là ... những người khác nhau ..."

"Rất khác biệt," anh đồng ý.

Miệng nàng mở ra, và vài giây trôi qua trước khi những lời nói xuất hiện. "Em không biết anh đang so sánh mình với ai."

"Bất kỳ ai." Anh lại càng tiến gần hơn. "Tất cả mọi người."

"George?" Đôi mắt nàng rất to, nhưng nàng không nói không.

"Em có muốn anh hôn em một lần nữa?" anh hỏi.

"Tất nhiên là không." Nhưng nàng nói nó quá nhanh.

"Em có chắc chắn về điều đó?"

Nàng nuốt nước bọt. "Đó sẽ là một ý tưởng tồi tệ."

"Rất tồi tệ," anh nói nhẹ nhàng.

"Vậy chúng ta ... không nên?"

Anh chạm vào má nàng, và lần này anh thì thầm điều đó. "Em có muốn anh hôn em một lần nữa không?"

Nàng di chuyển ... một chút. Anh không thể biết nàng có lắc đầu có hay không. Anh cũng có cảm giác nàng không biết.

"Billie?" Anh lẩm bẩm, đến đủ gần để hơi thở của anh thì thầm trên da nàng.

Hơi thở nàng nghẹn lại, và nàng nói, "Anh đã nói sẽ không cưới em."

"Em cũng đã nói vậy."

"Chà, em đã nói là anh không cần phải cưới em."

Anh gật đầu.

"Điều đó vẫn sẽ là sự thật."

"Nếu anh hôn em lần nữa?"

Nàng gật đầu.

"Vì vậy, điều này không có ý nghĩa gì?"

"Không..."

Một cái gì đó ấm áp và đáng yêu mở ra trong ngực anh. Điều này không bao giờ có nghĩa là không có gì. Và nàng biết điều đó.

"Nó chỉ có nghĩa là ..." Nàng nuốt nước bọt, đôi môi run rẩy khi chúng mím vào nhau. "... rằng không có hậu quả gì."

Anh cọ môi vào má nàng. "Không hậu quả," anh nhẹ nhàng lặp lại.

"Không."

"Anh có thể hôn em lần nữa ..." Tay anh vòng qua lưng nàng, nhưng anh không gây ra một chút áp lực nào. Nàng có thể bước đi bất cứ lúc nào. Nàng có thể rời khỏi vòng tay anh, băng qua phòng và rời đi. Anh cần nàng biết điều này. Anh cần biết rằng nàng biết điều này. Sẽ không có lời buộc tội, không nói với bản thân rằng nàng đã bị cuốn hút bởi niềm đam mê của anh.

Nếu nàng bị cuốn theo đam mê, đó sẽ là của riêng nàng.

Môi anh chạm vào tai nàng. "Anh có thể hôn em lần nữa," anh

lặp lại.

Nàng khẽ gật đầu. Một cái gật đầu nhỏ xíu. Nhưng anh cảm thấy nó. "Một lần nữa," nàng thì thầm.

Rằng anh tìm thấy dải tai nàng, nhẹ nhàng cắn. "Và một lần nữa."

"Em nghĩ -"

"Em nghĩ sao?" Anh mỉm cười với làn da nàng. Anh không thể tin được điều này thú vị đến mức nào. Anh biết những nụ hôn của đam mê, của sự đói khát nguyên thủy, nguyên thủy và dục vọng tràn ngập. Đây là tất cả, nhưng có một cái gì đó nhiều hơn.

Một cái gì đó vui vẻ.

"Em nghĩ ..." Nàng nuốt nước bọt. "Em nghĩ anh nên hôn em một lần nữa." Nàng ngước lên, đôi mắt trong veo. "Và em nghĩ anh nên đóng cửa lại."

George chưa bao giờ di chuyển quá nhanh trong đời. Anh có một nửa tâm trí để đẩy một cái ghế dưới tay nắm cửa chỉ để giữ cho thứ chết tiệt đó đóng lại.

"Điều này vẫn không có nghĩa gì cả," nàng nói khi vòng tay anh ôm lấy nàng.

"Tuyệt đối không."

"Cũng không có hậu quả."

"Không."

"Anh không cần phải cưới em."

"Anh không phải, không."

Nhưng anh có thể. Ý nghĩ thoáng qua tâm trí anh với sự ngạc nhiên ám áp. Anh có thể cưới nàng. Không có lý do nào lại không thể.

Sự tỉnh táo của anh, có lẽ. Nhưng anh có cảm giác đánh mất mình trong khoảnh khắc đầu tiên môi anh chạm vào môi nàng.

Nàng đứng trên mũi chân, nghiêng mặt về phía anh. "Nếu anh là nụ hôn đầu tiên của em," nàng nói, đôi môi cong với sự tinh nghịch tinh tế, "thì đó cũng có thể là lần thứ hai của em."

"Có lẽ là lần thứ ba của em," anh nói, ngậm lấy miệng nàng.

"Điều quan trọng là phải biết," nàng nói, chỉ nhận được bốn từ đó giữa những nụ hôn.

"Để biết gì?" Miệng anh di chuyển đến cổ nàng, khiến nàng cong

lên một cách khiêu khích trong vòng tay anh.

Nàng gật đầu, thở hỗn hển khi một tay anh di chuyển dọc theo xương sườn của nàng.

"Cách hôn," nàng nói rõ. "Đó là một kỹ năng."

Anh cảm thấy mình mỉm cười. "Và em thích được thành thạo."

"Đúng thế."

Anh hôn vào cổ nàng, rồi xương quai xanh của nàng, cảm ơn những kiểu áo lót hiện tại, tròn và sâu, làn da trắng như kem từ vai đến đỉnh ngực của nàng. "Anh sẽ mang lại những điều tuyệt vời cho em."

Phản ứng duy nhất của nàng là một tiếng kinh ngạc. Về điều gì, anh không chắc lắm - có lẽ là lưỡi anh, lướt dọc theo làn da nhạy cảm lộ ra từ mép váy của nàng. Hoặc có thể đó là răng của anh, cắn nhẹ dọc theo cổ nàng.

Anh không dám ngả nàng xuống ghế; Anh không tin tưởng mình đến mức đó. Nhưng anh đã đẩy nàng cho đến khi nàng dựa vào ghế sofa, nâng nàng lên vài inch cần thiết để đặt nàng lên lưng ghế.

Và Chúa yêu nàng, nhưng Billie biết bản năng phải làm gì. Chân nàng tách ra, và khi anh vén váy nàng lên, nàng quẩn lấy anh. Có lẽ đó chỉ là sự cân bằng, nhưng khi anh ép mình vào nàng, anh không quan tâm. Váy của nàng vẫn còn trên người, cũng như quần của anh, nhưng anh vẫn cảm thấy nàng. Anh cứng rắn, tinh tế như vậy, và anh áp sát nàng, cơ thể anh biết nó muốn đi đâu. Nàng là một cô gái nông thôn; Nàng phải biết điều này có nghĩa là gì, nhưng nàng bị lạc trong cùng một niềm đam mê, và nàng kéo anh lại gần hơn, hai chân nàng siết chặt quanh hông anh.

Lạy Chúa, với tốc độ này, anh sẽ biến mình thành một cậu trai mới lớn.

Anh hít một hơi. "Thật quá đáng," anh thở hỗn hển, buộc mình phải kéo dần khoảng cách với nàng.

"Không," là tất cả những gì nàng nói, nhưng hai tay nàng di chuyển lên đầu anh, cho phép anh hôn nàng ngay cả khi anh đặt một khoảng cách nhỏ giữa cơ thể họ.

Và thế là anh hôn nàng. Anh hôn nàng vô tận. Anh hôn nàng cẩn thận, lướt qua bờ vực ham muốn của chính anh, tất cả đều nhận

thức được anh đang ở gần bờ vực của lý trí.

Và anh hôn nàng dịu dàng, bởi vì đây là Billie, và bằng cách nào đó anh biết rằng không ai từng nghĩ sẽ dịu dàng với nàng.

"George," nàng nói.

Anh nhắc môi khỏi môi nàng, chỉ một chút thôi, chỉ một hơi thở.
"Hừm."

"Chúng ta phải ... chúng ta phải dừng lại."

"Ừm," anh đồng ý. Nhưng anh không dừng lại. Anh có thể làm được; bây giờ anh đã nắm bắt được niềm đam mê của mình. Nhưng anh không muốn.

"George," nàng nói lại. "Em nghe thấy mọi người."

Anh rút lại. Lắng nghe.

Chết tiệt.

"Mở cửa đi," Billie rít lên.

Anh mở cửa. Với sự mau lẹ. Không có gì làm dấy lên sự nghi ngờ với một cánh cửa đóng kín. Anh nhìn nàng. "Em có thể ..." Anh háng giọng và làm một động tác gần đầu. "Em có thể muốn..."

Anh không phải là chuyên gia về các kiểu tóc của phụ nữ, nhưng anh khá chắc chắn rằng tóc nàng trông không như bình thường.

Billie buông xõa và vuốt tóc nàng một cách điên cuồng, những ngón tay nhanh nhẹn của nàng giật mạnh những chiếc ghim và sau đó nhét chúng trở lại vị trí. "Tốt hơn chưa?"

Anh nhăn mặt. Có một vị trí phía sau tai phải của cô, nơi một khóa hạt dễ trông như thể nó mọc ra từ đầu nàng.

Họ nghe thấy một giọng nói từ ngoài đại sảnh. "George?"

Mẹ của anh. Chúa lòng lành.

"George!"

"Trong phòng tranh, thưa mẹ," anh gọi lại, đi về phía ô cửa. Anh có thể nhốt bà ngoài đại sảnh ít nhất vài giây. Anh quay lại với Billie, chia sẻ một cái nhìn khẩn cấp cuối cùng. Nàng lấy tay từ mái tóc của mình và đưa chúng ra, như muốn nói, "À?"

Nó sẽ phải thế.

"Mẹ," anh nói, bước vào đại sảnh. "Mẹ dậy rồi."

Bà chìa một bên má, và anh hôn lên đó. "Ta không thể ở trong phòng của ta mãi mãi."

"Không, mặc dù chắc chắn mẹ cần có thời gian -"

"Đề đau buồn?" Bà ngắt lời. "Mẹ từ chối đau buồn. Không phải đến khi chúng ta nhận được nhiều tin tức rõ ràng hơn."

"Con sẽ nói" mẹ hãy nghỉ ngơi ", anh nói với bà.

"Ta đã làm điều đó rồi."

Làm tốt lắm, Phu nhân Manston, anh nghĩ. Thật buồn cười là mẹ anh vẫn làm anh ngạc nhiên với sự kiên cường của bà.

"Mẹ đã suy nghĩ," mẹ anh bắt đầu, đi ngang qua anh vào phòng tranh. "Ồ, xin chào, Billie, ta không nhận ra cháu đang ở đây."

"Phu nhân Manston." Billie nhún mình chào hỏi. "Cháu đã hy vọng cháu có thể giúp đỡ được gì đó."

"Cháu thật tốt bụng. Ta không chắc có thể làm gì, nhưng tình bạn của cháu luôn được đánh giá cao." Đầu của Phu nhân Manston nghiêng sang một bên. "Có phải ngoài kia gió to không?"

"Sao ạ?" Bàn tay của Billie tự giác bay lên tóc nàng. "Ồ. Vâng, một chút. Cháu đã quên chiếc mũ bonnet của mình."

Tất cả họ đều nhìn vào chiếc mũ bonnet mà nàng để lại trên bàn.

"Điều cháu muốn nói là cháu đã quên đội nó lên," Billie nói với một tiếng cười khúc khích mà George hy vọng rằng mẹ anh không phát hiện ra. "Hay đúng hơn, sự thật là, cháu đã không quên. Thời tiết hôm nay rất tốt."

"Ta sẽ không nói với mẹ của cháu," Phu nhân Manston nói với một nụ cười nuông chiều.

Billie gật đầu cảm ơn, và rồi một sự im lặng khó xử rơi xuống phòng.

Hoặc có lẽ nó không hề khó xử. Có lẽ George chỉ nghĩ điều đó thật khó xử, bởi vì anh biết Billie đang nghĩ gì, và anh biết anh đang nghĩ gì, và dường như không thể bằng cách nào đó mẹ anh có thể nghĩ gì khác.

Nhưng rõ ràng là bà ấy, bởi vì bà nhìn anh với một nụ cười mà anh biết là bị buộc tội, và hỏi, "Con đã có ý nghĩ gì thêm để đi đến London?"

"Một số," anh trả lời. "Con biết một vài người tại Văn phòng Chiến tranh."

"George đã nghĩ đến việc đi du lịch tới London để hỏi thăm," mẹ anh nói với Billie.

"Vâng, anh ấy đã nói với cháu. Đó là một ý tưởng tuyệt vời."

Phu nhân Manston gật đầu và quay lại với George. "Cha con cũng biết một số người, nhưng ..."

"Con có thể đi," George nói nhanh nhẹn, cứu mẹ anh khỏi nỗi đau khi phải mô tả tình trạng mất khả năng hiện tại của chồng.

"Anh có thể biết những người đó," Billie nói.

George liếc qua. "Chỉ cần như vậy."

"Mẹ tin rằng mẹ sẽ đi với con," mẹ anh nói.

"Mẹ, không, mẹ nên ở nhà," George ngay lập tức nói. "Cha sẽ cần mẹ, và con sẽ dễ dàng hơn để làm những gì cần phải tự mình làm."

"Đừng có ngốc nghếch. Cha của con không cần bất cứ điều gì ngoài tin tức về con trai ông ấy và ta không thể làm gì hơn nếu ở đây."

"Và mẹ sẽ biết gì đó ở London?"

"Có lẽ là không", bà thừa nhận, "nhưng ít nhất là có cơ hội."

"Con sẽ không thể hoàn thành bất cứ điều gì nếu con phải lo lắng về mẹ."

Mẹ anh nhướn một bên mày cong hoàn hảo. "Vậy thì đừng lo lắng."

Anh nghiêng răng. Không có gì để tranh cãi với bà ấy khi bà như thế này, và sự thật là, anh thậm chí không chắc tại sao mình không muốn mẹ đi cùng. Chỉ cảm giác kỳ lạ, nghịch ngợm rằng một số điều tốt nhất là thực hiện một mình.

"Mọi chuyện sẽ ổn thôi," Billie nói, cố gắng xoa dịu sự căng thẳng giữa mẹ và con trai. George bắn cho nàng một ánh mắt biết ơn, nhưng anh không nghĩ nàng đã nhìn thấy nó. Nàng giống mẹ mình hơn bất cứ ai, anh nhận ra. Nàng là một người hòa giải, theo cách riêng của nàng.

Anh nhìn nàng cầm một tay mẹ anh. "Cháu biết rằng Edward sẽ về nhà với chúng ta," nàng nói với một cái bóp nhẹ.

Một cảm giác tự hào ấm áp, gần như ấm áp xoáy qua anh. Và anh có thể đã thề rằng anh có thể cảm nhận được nàng, cũng đưa tay siết chặt.

"Cháu thật đáng mến, Billie," mẹ anh nói. "Cháu và Edward luôn rất thân thiết."

"Anh ấy là người bạn thân nhất của cháu," Billie nói. "Chà, ngoài Mary, tất nhiên."

George khoanh tay. "Đừng quên Andrew."

Nàng liếc nhìn anh với một cái nhíu mày.

Phu nhân Manston cúi xuống và hôn vào má Billie. "Những gì ta muốn là thấy cháu và Edward ở bên nhau một lần nữa."

"Và Phu nhân sẽ thấy," Billie nói chắc chắn. "Anh ấy sẽ về nhà - nếu không sớm thì ít nhất là cuối cùng." Nàng đưa ra một nụ cười trấn an. "Chúng ta sẽ lại bên nhau. Cháu biết điều đó."

"Tất cả chúng ta sẽ lại được ở bên nhau," George nói một cách vui vẻ.

Billie nhíu mày, cái này đáng chú ý hơn.

"Ta cứ nhìn thấy khuôn mặt nó," mẹ anh nói. "Mỗi lần ta nhắm mắt lại."

"Cháu cũng vậy," Billie thừa nhận.

George thấy màu đỏ. Anh đã hôn nàng chết tiệt - và anh khá chắc chắn đôi mắt nàng đã nhắm nghiền.

"George?" Mẹ anh thắc mắc.

"Sao ạ?" Anh cắn đút.

"Con đã làm ồn."

"Con chỉ háng giọng," anh nói dối. Có phải Billie đã nghĩ đến Edward khi nàng hôn anh? Không, nàng sẽ không làm điều đó. Hay nàng đã? Làm sao anh biết được? Và anh có thể trách nàng sao? Nếu nàng đã nghĩ về Edward, đó không phải là bất cứ điều gì nàng cố tình làm.

Mà bằng cách nào đó làm cho nó thậm chí còn tồi tệ hơn.

Anh nhìn Billie đang nói khẽ với mẹ anh. Nàng có yêu Edward không? Không, nàng không thể. Bởi vì nếu nàng yêu, Edward sẽ không bao giờ đại dột đến mức không đáp lại tình cảm này. Và nếu đúng thế, giờ họ đã kết hôn.

Ngoài ra, Billie đã nói rằng nàng chưa từng được hôn. Và Billie đã không nói dối.

Edward là một quý ông - thậm chí có thể là một quý ông hơn so với George, sau các sự kiện ngày hôm nay - nhưng nếu cậu ấy yêu Billie, không có cách nào cậu ấy rời đi Mỹ mà không hôn nàng.

"George?"

Anh nhìn lên. Mẹ anh đã quan tâm đến anh với một sự lo ngại. "Con có vẻ không ổn," bà nói.

"Con cảm thấy không khỏe," anh nói cộc lốc.

Mẹ anh lui lại một chút, dấu hiệu ngạc nhiên duy nhất của bà. "Mẹ không tưởng tượng bất kỳ ai trong chúng ta cảm thấy khỏe", bà nói.

"Cháu ước cháu có thể đến London," Billie nói.

George chớp lấy sự chú ý. "Em đang nói đùa?" Chúa ơi, đó sẽ là một thảm họa. Nếu anh lo lắng về việc mẹ anh là một kẻ phiền nhiễu ...

Nàng lùi lại, rõ ràng cảm thấy bị xúc phạm. "Tại sao em lại nói đùa?"

"Em ghét London."

"Em đâu phải là người duy nhất," nàng nói cứng rắn.

"Sao vậy?" Phu nhân Manston kêu lên. "Làm thế nào là có thể? Ta biết cháu đã không có một Mùa vũ hội, nhưng nó thậm chí chỉ là một chuyến đi cả ngày."

Billie hắng giọng. "Có một chút do dự về phía mẹ cháu sau những gì xảy ra tại buổi ra mắt của cháu."

Phu nhân Manston co rúm lại một chút, sau đó hồi phục hoàn toàn với một tuyên bố sáng chói: "Chà, điều đó đã được giải quyết, sau đó. Chúng ta không thể sống trong quá khứ."

George coi mẹ mình với một liều thuốc chậm tác dụng. "Chính xác là giải quyết những gì?"

"Billie phải đến London."

CHƯƠNG 18

Và do đó, chỉ chưa đầy một tuần sau, Billie thấy mình bị tước đi những vật bất ly thân của mình bởi hai thợ may đang lao vào bằng tiếng Pháp trong khi họ đâm nàng bằng ghim và kim.

"Cháu có thể đã sử dụng một trong những chiếc váy của cháu ở nhà," nàng nói với Phu nhân Manston điều đó có lẽ là lần thứ năm.

Phu nhân Manston thậm chí không nhìn lên từ cuốn sách về thời trang mà bà ấy đang đọc. "Không, Cháu không thể."

Billie thờ dài khi nàng nhìn chăm chăm vào những tấm vải gấm phong phú treo trên tường của cửa hàng trang phục lạ mắt đã trở thành ngôi nhà thứ hai của nàng tại London. Nó rất độc đáo, nàng đã được cho biết; tấm biển kín đáo treo phía trên cánh cửa chỉ nói Mme. Delacroix, thợ may, nhưng Phu nhân Manston gọi bà thợ may nhỏ nhắn người Pháp là Crossy, và Billie đã được yêu cầu làm điều tương tự.

Thông thường, Phu nhân Manston nói, Crossy và các cô gái của bà sẽ đến với họ, nhưng họ không có nhiều thời gian để Billie được trang bị và trang bị đúng cách, và trong trường hợp này có vẻ hiệu quả hơn khi ghé thăm cửa hàng.

Billie đã cố gắng phản kháng. Nàng đã không đến London cho một mùa vũ hội. Nó thậm chí không đúng thời điểm trong năm. Chà, sẽ sớm thôi, nhưng vẫn chưa được. Và họ hoàn toàn không đến London để tham dự các bữa tiệc và khiêu vũ. Sự thật mà nói, Billie không hoàn toàn chắc chắn tại sao nàng lại ở đó. Nàng đã hoàn toàn bị sốc khi Phu nhân Manston tuyên bố, và nó phải hiện rõ trên khuôn mặt nàng.

"Cháu vừa nói rằng cháu muốn đi," Phu nhân Manston đã nói, "và ta sẽ thú nhận rằng ta không hoàn toàn không ích kỷ. Ta muốn đi, và ta cần một người bạn đồng hành."

George đã phản đối, trong hoàn cảnh đó, Billie đã thấy hợp lý và bị xúc phạm, nhưng mẹ anh không thể ngăn cản.

"Ta không thể mang Mary," bà nói chắc chắn. "Con bé quá ốm yếu và ta nghi ngờ rằng Felix sẽ cho phép điều đó trong mọi trường

hợp." Lúc đó bà đã nhìn sang Billie. "Cậu ấy rất bảo vệ con bé."

"Hoàn toàn như vậy", theo ý kiến của nàng, Billie đã làm bầm ... khá ngu ngốc. Nhưng nàng không thể nghĩ bất cứ điều gì khác để nói. Thành thật mà nói, nàng không bao giờ cảm thấy ít chắc chắn về bản thân mình hơn khi đối mặt với một quý bà của xã hội thượng lưu, ngay cả một người mà nàng biết từ khi sinh ra. Hầu hết thời gian Phu nhân Manston là hàng xóm yêu quý của cô, nhưng thỉnh thoảng, là người cầm đầu tỏa sáng của xã hội, ra lệnh và chỉ đạo mọi người, và nói chung là một chuyên gia về mọi thứ. Billie không biết làm thế nào để khẳng định mình. Đó là cách tương tự với mẹ của nàng.

Nhưng sau đó, George đã vút bỏ sự nhạy cảm và hoàn toàn vượt qua sự xúc phạm.

"Hãy tha thứ cho anh, Billie," anh nói (trong khi nhìn mẹ mình), "nhưng cô ấy sẽ là một sự phiền nhiễu."

"Một lời chào mừng," Phu nhân Manston nói.

"Không phải với con."

"George Rokesby!" Mẹ anh ngay lập tức nổi giận. "Con phải xin lỗi ngay."

"Cô ấy hiểu ý của con," anh nói.

Lúc đó, Billie không thể ngậm miệng được. "Em là thứ phiền nhiễu sao?"

George quay lại với Billie với một biểu hiện khó chịu mơ hồ. Và rõ ràng nhượng bộ. "Em không thực sự muốn đến London."

"Edward cũng là bạn của em," nàng nói.

"Không phải 'là' vì điều đó," George cáu kỉnh.

Nàng muốn đánh anh. Anh cố tình hiểu lầm nàng. "Ồ, vì Chúa, George, anh hiểu ý em mà."

"Anh phải hiểu sao?" anh chế giễu.

"Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra ở đây vậy?" Phu nhân Manston đã nổ tung. "Ta biết hai đứa chưa bao giờ gần gũi, nhưng không có lời giải thích nào về hành vi này. Lạy Chúa, người ta sẽ nghĩ cả hai đứa đều là những đứa trẻ ba tuổi."

Và đó là điều khiến cả Billie và George đều xấu hổ trong im lặng, và Phu nhân Manston đã viết một bức thư cho Phu nhân Bridgerton,

giải thích rằng Billie đã đồng ý đi cùng bà đến Thành phố.

Đương nhiên, Phu nhân Bridgerton đã nghĩ rằng đây là một ý tưởng tuyệt vời.

Billie đã nghĩ rằng nàng sẽ dành nhiều ngày để tham quan, có lẽ là đi nhà hát, nhưng một ngày sau khi họ đến, Phu nhân Manston đã nhận được lời mời đến một vũ hội được tổ chức bởi một người bạn rất, rất thân, và rất ngạc nhiên cho Billie, bà đã quyết định chấp nhận lời mời.

"Phu nhân có chắc chắn mình muốn đến đó không?" Billie đã hỏi. (Vào thời điểm đó, nàng đã không nghĩ rằng mình cũng sẽ bị cuốn vào việc tham dự, vì vậy phải nói rằng, động cơ của nàng hoàn toàn là lòng vị tha.)

"Con trai ta không chết," Phu nhân Manston nói, làm Billie ngạc nhiên với sự thẳng thừng của bà. "Ta sẽ không hành động như thể nó đã chết."

"Chà, không, tất nhiên là không, nhưng -"

"Bên cạnh đó," Phu nhân Manston nói, không đưa ra dấu hiệu nào cho thấy bà đã nghe Billie nói, "Ghislaine là một người bạn thân của ta, và sẽ thật bất lịch sự khi từ chối lời mời."

Billie đã cau mày, nhìn xuống đồng thư mời khá lớn xuất hiện một cách bí ẩn trong đĩa sứ hình sò điệp tinh tế nằm trên bàn viết của Phu nhân Manston. "Làm thế nào mà bà ấy thậm chí biết Phu nhân đang ở London?"

Phu nhân Manston nhún vai khi đọc hết những lời mời còn lại. "Ta hy vọng bà ấy nghe được nó từ George."

Billie mỉm cười buồn bã. George đã đến Luân Đôn hai ngày trước họ. Anh cưỡi trên lưng ngựa, chú chó may mắn. Tuy nhiên, kể từ khi nàng đến, nàng đã nhìn thấy anh chính xác ba lần. Một lần vào bữa ăn tối, một lần vào bữa sáng, và một lần trong phòng tranh khi anh đến để uống rượu trong khi nàng đang đọc sách.

Anh hoàn toàn lịch sự, hơi xa cách. Nàng cho rằng điều này có thể được tha thứ; theo như nàng có thể nói anh đang bận tìm tin tức về Edward, và nàng chắc chắn không muốn làm anh sao nhãng khỏi mục tiêu của anh. Tuy nhiên, nàng vẫn chưa nghĩ rằng "không có gì" có nghĩa là "Ồ, tôi xin lỗi, có phải em đang ở trên ghế sofa không?"

Nàng không nghĩ rằng anh đã không bị ảnh hưởng bởi nụ hôn của họ. Nàng không có nhiều kinh nghiệm - ồ, đúng vậy, bất kỳ trải nghiệm nào với đàn ông, nhưng nàng biết George, và nàng biết rằng anh muốn nàng nhiều như nàng muốn anh.

Và nàng đã muốn anh. Ồ, làm thế nào nàng lại muốn anh.

Nàng vẫn muốn anh.

Mỗi lần nàng nhắm mắt lại, nàng lại thấy khuôn mặt anh, và điều điên rồ nhất, đó không phải là nụ hôn mà nàng sống lại trong tâm trí. Đó là khoảnh khắc ngay trước nó, khi trái tim nàng đập như một con chim ruồi và hơi thở của nàng đau nhói hòa lẫn với anh. Nụ hôn thật kỳ diệu, nhưng khoảnh khắc trước đó, giây phút chia tay khi nàng biết ...

Nàng đã được biến đổi.

Anh đã đánh thức thứ gì đó bên trong nàng mà nàng thậm chí còn chưa từng biết là nó tồn tại, thứ gì đó hoang dã và ích kỷ. Và nàng muốn nhiều hơn nữa.

Vấn đề là, nàng không biết làm thế nào để có được nó. Nếu đã từng có một thời gian để phát triển những cô gái nữ tính, thì đây có lẽ là nó. Nhưng nàng đã hoàn toàn ra khỏi con người của mình ở London. Nàng biết làm thế nào để hành động trở lại ở Kent. Có lẽ nàng không phải là phiên bản lý tưởng của mẹ mình, nhưng khi nàng ở nhà, tại Aubrey hoặc Crake, nàng biết mình là ai. Nếu nàng nói điều gì đó kỳ lạ hoặc làm điều gì đó khác thường thì điều đó không thành vấn đề, bởi vì cô là Billie Bridgerton, và mọi người đều biết điều đó có nghĩa gì.

Nàng biết ý nghĩa của nó.

Nhưng ở đây, trong ngôi biệt thự ở thành phố này, với những người hầu xa lạ và những người phụ nữ có chồng khác nghiệt, nàng đã bị bỏ rơi. Nàng như chơi trò đổ chữ.

Và bây giờ Phu nhân Manston muốn tham dự một buổi vũ hội?

"Con gái của Ghislaine đã mười tám tuổi, ta tin thế," Phu nhân Manston trầm ngâm, lật lại thiệp mời và liếc nhìn phía sau. "Có lẽ là mười chín. Chắc chắn trong độ tuổi kết hôn."

Billie tặc lưỡi.

"Một cô gái đáng yêu. Thật xinh đẹp và dịu dàng." Phu nhân Manston nhìn lên với một nụ cười rộng, quý quý. "Ta có nên cho

rằng George phải là người hộ tống của ta không? Đã đến lúc nó bắt đầu tìm vợ."

"Cháu chắc chắn anh ấy sẽ rất vui mừng," Billie nói xã giao. Nhưng trong đầu nàng đã vẽ cô con gái xinh đẹp của Ghislaine có sừng và một cây chĩa.

"Và cháu cũng sẽ tham dự."

Billie ngược lên, hoảng hốt. "Ồ, cháu không nghĩ -"

"Chúng ta sẽ phải lấy cho cháu một chiếc váy."

"Nó thực sự không -"

"Và giày, ta sẽ tìm kiếm."

"Nhưng Phu nhân Manston, cháu -"

"Ta tự hỏi liệu chúng ta có thể bỏ qua không đội tóc giả không. Chúng có thể gây khó khăn nếu cháu không quen đội chúng."

"Cháu thực sự không thích đội tóc giả," Billie nói.

"Vì vậy, cháu sẽ không phải đội", Phu nhân Manston tuyên bố, và chỉ sau đó Billie mới nhận ra nàng đã bị thao túng một cách khéo léo như thế nào.

Chuyện đó là của hai ngày trước đó. Hai ngày và năm sự kiện. Sáu, nếu tính cả cái này.

"Billie, nín thở một lát," Phu nhân Manston gọi to.

Billie nheo mắt nhìn bà. "Gì vậy ạ?" Thật khó để tập trung vào bất cứ thứ gì ngoài hai cô thợ may hiện đang lôi kéo nàng về phía họ. Nàng đã nghe nói rằng hầu hết các thợ may trang phục giả giọng Pháp của họ để có vẻ chuyên nghiệp hơn, nhưng hai người này dường như là chính hiệu. Billie không thể hiểu một từ họ đang nói.

"Cô ấy không nói được tiếng Pháp," Phu nhân Manston nói với Crossy. "Tôi không biết mẹ cô ấy đang nghĩ gì." Bà liếc nhìn Billie. "Hơi thở của cháu, cháu yêu. Họ cần thắt chặt corset của cháu."

Billie nhìn hai trợ lý của Crossy, kiên nhẫn chờ đợi phía sau nàng, dây buộc corset trong tay. "Nó đòi hỏi phải có hai người ạ?"

"Đó là một corset rất tốt," Phu nhân Manston nói.

"Cái tốt nhất," Crossy xác nhận.

Billie thở dài.

"Không," Phu nhân Manston chỉ đạo. "Hít vào."

Billie vâng lời, hóp bụng nàng vào để hai cô thợ may có thể thực

hiện một số động tác siết, làm cho cột sống của Billie bị cong theo một cách hoàn toàn mới. Hông nàng nhô về phía trước, và đầu nàng dường như lúi xa trên cổ. Nàng không chắc mình có ý định đi bộ trong tình trạng này.

"Điều này không thoải mái lắm," nàng gọi.

"Không." Phu nhân Manston nghe có vẻ không quan tâm. "Nó sẽ không như vậy."

Một trong những người phụ nữ nói điều gì đó bằng tiếng Pháp và sau đó đẩy vai của Billie về phía trước và bụng nàng trở lại bình thường. "Được chưa ạ?" cô ta hỏi

Billie nghiêng đầu sang một bên, sau đó xoắn cột sống của mình một chút theo mọi tư thế. Nó đã tốt hơn. Một khía cạnh khác của sự nữ tính dịu dàng mà nàng không biết cách điều chỉnh: mặc corset. Hay đúng hơn, mặc "corset" đúng nghĩa. Rõ ràng là những cái nàng đang mặc quá dễ dãi.

"Cảm ơn," nàng nói với thợ may, rồi háng giọng. "O, Merci."

"Đối với tiểu thư, corset không nên quá khó chịu," Crossy nói, đến để kiểm tra cơ thể của nàng. "Bụng của tiểu thư rất đáng yêu và phẳng. Vấn đề chúng tôi gặp phải là bộ ngực của tiểu thư."

Billie nhìn lên báo động. "Ngực của tôi -"

"Rất ít thịt," Crossy nói, lắc đầu buồn bã.

Thật đáng xấu hổ khi có một bộ ngực được mang ra thảo luận như cái cánh gà, nhưng sau đó Crossy thực sự đã tóm lấy nàng. Bà ta nhìn qua Phu nhân Manston. "Chúng ta cần đẩy chúng lên nhiều hơn, Phu nhân có nghĩ thế không?"

Sau đó, bà ta đã chứng minh luôn. Billie muốn chết ngay tại chỗ.

"Hừm?" Khuôn mặt của Phu nhân Manston nhăn nhó khi bà xem xét việc nâng ngực của Billie. "Ồ vâng, tôi nghĩ rằng bà đúng. Chúng trông tốt hơn nhiều ở đó."

"Tôi chắc chắn rằng nó không cần thiết ..." Billie bắt đầu, nhưng rồi nàng bỏ cuộc. Nàng không có sức mạnh ở đây.

Crossy đã nói điều gì đó bằng tiếng Pháp nhanh chóng với các trợ lý của mình, và trước khi Billie biết chuyện gì đang xảy ra, nàng đã bị tóm lại và thay đồ, và khi nàng nhìn xuống, bộ ngực của nàng chắc chắn không phải là nơi chúng ở chỉ một vài khoảnh khắc trước

đó.

"Tốt hơn nhiều rồi," Crossy tuyên bố.

"Trời đất ơi," Billie lẩm bẩm. Nếu nàng gật đầu, nàng thực sự có thể chạm cằm vào ngực.

"Anh ta sẽ không thể cưỡng lại tiểu thư," Crossy nói, nghiêng người với một cái nháy mắt bí mật.

"Ai cơ?"

"Luôn luôn có một người nào đó," Crossy nói với một tiếng cười khúc khích.

Billie đã cố gắng không nghĩ về George. Nhưng nàng đã không thành công. Dù muốn hay không, anh luôn là ai đó của nàng.

Trong khi Billie đang cố gắng không nghĩ về George, anh đã cố gắng không nghĩ về cá. Những con cá hồi ướp muối.

Anh đã dành phần lớn thời gian trong tuần tại Văn phòng Chiến tranh, cố gắng thu thập thông tin về Edward. Điều này có liên quan đến nhiều bữa ăn với Đức ngài Arbuthnot, người mà trước khi bệnh gút tiến triển, đã là một vị tướng trong quân đội của Hoàng đế. Bệnh gút là một mối phiền toái chết tiệt (là điều đầu tiên ông ta nói) nhưng điều đó có nghĩa là anh đã trở lại nước Anh, nơi một người đàn ông có thể có một bữa sáng thích hợp mỗi ngày.

Đức ngài Arbuthnot dường như vẫn đang bù đắp cho những năm tháng ăn sáng không đúng cách của mình, bởi vì khi George tham gia bữa ăn tối, chiếc bàn đã được đặt những đĩa thức ăn chỉ phù hợp vào buổi sáng. Trứng ba món, thịt xông khói, bánh mì nướng. Và cá xông khói. Rất nhiều và rất nhiều cá xông khói.

Tất cả mọi thứ được xem xét, Đức ngài Arbuthnot đã ăn rất nhiều cá xông khói.

George đã gặp người lính già chỉ một lần trước đó, nhưng Arbuthnot đã học tại Eton với cha của George và George học với con trai của Arbuthnot, và nếu có một mối liên hệ hiệu quả, chặt chẽ hơn để theo đuổi sự thật, George không thể tưởng tượng được đó là gì.

"Chà, tôi đã hỏi," Arbuthnot nói, cất một miếng giăm bông với sức mạnh của một người đàn ông mặt đỏ, người thích ở bên ngoài, "và tôi không thể biết nhiều về em trai của cậu."

"Chắc chắn ai đó phải biết cậu ấy ở đâu."

"Thuộc địa Connecticut. Điều đó chính xác như nó được thông

báo."

George nắm chặt ngón tay thành nắm đấm dưới bàn. "Cậu ấy không được đưa tới Thuộc địa Connecticut."

Arbuthnot nhai thức ăn của mình, rồi nhìn George với vẻ mặt sắc sảo. "Cậu chưa bao giờ là một người lính, phải không?"

"Đó là điều đáng tiếc của tôi."

Arbuthnot gật đầu, trả lời của George rõ ràng đáp ứng với sự chấp thuận của ông.

"Những người lính hiếm khi ở nơi họ cần đến", ông nói. "Ít nhất không phải là những người như em trai của cậu."

George mím môi lại, để duy trì biểu cảm bình thường. "Tôi sợ tôi không hiểu ý của ngài."

Arbuthnot ngồi lại, gõ nhẹ vào những ngón tay thon dài khi ngài nhìn George với ánh mắt trầm ngâm, dăm chiêu. "Em trai của cậu hầu như không phải là một người lính nhập ngũ, Ngài Kennard."

"Chắc chắn một Trung úy vẫn phải tuân theo mệnh lệnh."

"Và đi đâu cậu ấy được bảo?" Arbuthnot nói. "Tất nhiên. Nhưng điều đó không có nghĩa là cậu ta đến nơi mà cậu ta 'đáng lẽ' phải ở."

George mất một chút thời gian để tiếp thu điều này, rồi nói một cách hoài nghi, "Ngài đang cố nói với tôi rằng Edward là một gián điệp?"

Thật không thể tin được. Gián điệp là một nghề không tốt lành gì. Đàn ông như Edward mặc áo khoác đỏ với niềm tự hào.

Arbuthnot lắc đầu. "Không. Ít nhất thì tôi cũng không nghĩ thế. Chết tiệt, không thể tin được, là gián điệp. Em trai của cậu sẽ không phải làm điều đó."

Cậu ấy sẽ không làm điều đó, George nghĩ.

"Nó sẽ không có ý nghĩa, với bất cứ giá nào," Arbuthnot nói nhanh. "Cậu có thực sự nghĩ rằng em trai của cậu có thể vượt qua chính mình như một người đàn ông Anh đúng nghĩa không? Tôi khó nghĩ rằng một kẻ nổi loạn sẽ tin rằng con trai của một bá tước sẽ thông cảm với sự nghiệp của họ."

Arbuthnot lau miệng bằng khăn ăn và với lấy món cá xông khói. "Tôi nghĩ rằng em trai của cậu là một trinh sát."

"Một trinh sát," George lặp lại.

Arbuthnot gật đầu, sau đó đưa ra món cá cho anh. "Nữa không?"

George lắc đầu và cố không nhăn mặt. "Không cảm ơn."

Arbuthnot càu nhàu một chút và cho những con cá còn lại vào đĩa của mình. "Chúa ơi, tôi yêu cá hồi xông khói," ông ta thờ dài. "Cậu không thể có được chúng ở Caribbean. Không như thế này."

"Một trinh sát," George nói lại, cố gắng đưa cuộc trò chuyện trở lại chủ đề. "Tại sao ngài nghĩ như thế?"

"Chà, không ai nói với tôi nhiều như vậy, và nói thật, tôi không biết rằng bất cứ ai ở đây có toàn bộ câu chuyện, nhưng tập hợp các mảnh ghép ... nó có vẻ phù hợp." Arbuthnot nhét một miếng cá vào miệng và nhai.

"Tôi không phải là người cá cược, nhưng nếu là tôi, tôi sẽ nói rằng em trai của cậu đã được gửi đi để trinh sát. Không có nhiều hành động ở Connecticut, kể từ đó với Whatshisname Arnold ở Ridgefield trở lại vào năm bảy mươi bảy. "

George không quen thuộc với Whatshisname Arnold, anh cũng không có manh mối về Ridgefield.

"Có một số bến cảng sầm uất chết tiệt trên bờ biển đó," Arbuthnot tiếp tục, quay trở lại công việc nghiêm túc là cắt thịt của mình. "Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu phiến quân đưa chúng vào sử dụng. Và tôi sẽ không ngạc nhiên nếu Trung úy Rokesby đã được phái đi để điều tra." Ông ta ngược lên, đôi lông mày rậm rủ xuống mắt khi trán ông ta nhăn lại. "Em trai cậu có kỹ năng vẽ bản đồ không?"

"Tôi không biết."

Arbuthnot nhún vai. "Không có nghĩa gì nếu cậu ta không làm thế, tôi cho là vậy. Họ có thể không tìm kiếm thứ gì quá chính xác."

"Nhưng sau đó chuyện gì đã xảy ra?" George ép.

Vị tướng già lắc đầu. "Tôi sợ tôi không biết, chàng trai ạ. Và tôi sẽ nói dối nếu tôi nói rằng tôi đã tìm thấy bất cứ ai biết."

George đã không mong đợi câu trả lời, không thực sự, nhưng vẫn cảm thấy thất vọng.

"Đó là một chặng đường dài chết tiệt đối với các thuộc địa, con trai," Đức ngài Arbuthnot nói với giọng dịu dàng đáng ngạc nhiên.

"Tin tức không bao giờ nhanh như chúng ta muốn."

George chấp nhận điều này với một cái gật đầu chậm chạp. Anh sẽ phải theo đuổi một số hướng điều tra khác, mặc dù đối với cuộc sống của em trai anh, anh không biết đó có thể là gì.

"Nhân tiện," Arbuthnot nói thêm, gần như quá tình cờ, "cậu sẽ không dự định tham dự buổi khiêu vũ của Phu nhân Wintour vào tối mai, phải không?"

"Tôi chắc vậy," George xác nhận. Anh không muốn, nhưng mẹ anh đã tiết lộ một số câu chuyện phức tạp để kết thúc bằng việc anh hoàn toàn phải tham dự. Và thẳng thắn, anh không nhẫn tâm để làm bà thất vọng. Không phải trong khi bà rất lo lắng về Edward.

Và sau đó là Billie. Nàng cũng bị cuốn vào tham dự. Anh đã nhìn thấy vẻ hoảng hốt trên khuôn mặt nàng khi mẹ anh kéo nàng từ bữa sáng đến thăm người may trang phục. Một vũ hội London hoàn toàn có thể là địa ngục đối với Billie Bridgerton, và không có cách nào anh có thể bỏ rơi nàng khi nàng cần anh nhất.

"Cậu có quen với Robert Tallywhite không?" Đức ngài Arbuthnot thắc mắc.

"Một chút." Tallywhite đã tốt nghiệp trước anh vài năm tại Eton. Một anh bạn ít nói, George nhớ lại. Mái tóc màu cát và một cái trán cao. Một con mọt sách.

"Anh ta là cháu trai của Phu nhân Wintour và chắc chắn sẽ có mặt. Cậu sẽ làm một nhiệm vụ tuyệt vời cho văn phòng này nếu cậu gửi một tin nhắn."

George nhướn mày hỏi.

"Có được không?" Đức ngài Arbuthnot nói với giọng khô khan.

George nghiêng đầu khẳng định.

"Nói với anh ấy ... đậu, cháo và bánh pudding."

"Bánh pudding," George lặp lại ngờ vực.

Arbuthnot đã bẻ một miếng bánh mì nướng của mình và nhúng nó vào lòng đỏ trứng. "Anh ta sẽ hiểu."

"Nó có nghĩa là gì?"

"Cậu không cần biết?" Arbuthnot phản bác.

George ngồi lại, hướng đến Arbuthnot với cái nhìn chăm chăm. "Tôi sẽ làm điều đó, đúng không?"

Đức ngài Arbuthnot phát ra một tiếng cười. "Và đó, chàng trai

thân yêu của tôi, đó là lý do tại sao cậu sẽ làm một người lính khùng khiếp. Cậu phải tuân theo mệnh lệnh mà không cần hỏi."

"Không nếu có ai đó chỉ huy."

"Quá đúng," Arbuthnot nói với một nụ cười. Nhưng ông ta vẫn không giải thích tin nhắn. Thay vào đó, ông ta nhìn George bằng một cái nhìn chăm chăm và hỏi: "Chúng ta có thể dựa vào cậu không?"

Đó là Văn phòng Chiến tranh, George nghĩ. Nếu anh gửi tin nhắn, ít nhất anh sẽ biết mình đang làm điều đó cho đúng người.

Ít nhất anh cũng biết mình đang làm gì đó.

Anh nhìn vào mắt Arbuthnot và nói, "Ngài có thể tự làm điều đó."

CHƯƠNG 19

Manston House chìm trong im lặng khi George trở lại vào tối hôm đó. Đại sảnh được thắp sáng bằng hai cây nến, nhưng những căn phòng còn lại dường như đã ngừng hoạt động trong đêm. Anh cau mày. Vẫn chưa muộn; chắc chắn ai đó phải về rồi.

"Ah, Temperley," George nói khi người quản gia bước tới để lấy mũ và áo khoác, "mẹ tôi có đi chơi buổi tối không?"

"Phu nhân Manston đã đưa bữa tối của mình lên phòng trên một cái khay, thưa cậu chủ," Temperley nói.

"Và Tiểu thư Bridgerton?"

"Tôi tin rằng Tiểu thư cũng làm như vậy."

"Oh." George không thấy thất vọng. Rất cuộc, anh đã dành phần lớn thời gian trong vài ngày qua để tránh cả hai người phụ nữ nói ở trên. Bây giờ họ dường như đã làm hộ việc đó cho anh.

"Tôi có cần dọn bữa tối cho ngài không, thưa cậu chủ?"

George suy nghĩ một lúc, rồi nói, "Tại sao không?" Dường như anh không có cuộc gặp xã giao vào tối hôm đó, và anh đã không ăn nhiều món ăn của Đức ngài Arbuthnot.

Nó đã phải là cá hồi. Thành thật mà nói, mùi cá đã đưa anh ra khỏi toàn bộ bữa ăn.

"Cậu chủ có cần một ly brandy trong phòng tranh không?"

Temperley thắc mắc.

"Không, tôi sẽ đi thẳng lên phòng, tôi nghĩ vậy. Hôm nay là một ngày dài."

Temperley gật đầu theo cách của một quản gia. "Đối với tất cả chúng ta, thưa cậu chủ."

George nhìn ông ta với vẻ mặt gượng gạo. "Có phải mẹ ta đã bóc lột ông đến tận xương không, Temperley?"

"Không hề," người quản gia trả lời, gợi ý rõ ràng nhất về một nụ cười rạn nứt qua vẻ ảm đạm của ông ta. "Tôi nói về những người phụ nữ. Nếu tôi có thể táo bạo đến mức đưa ra quan sát của tôi, họ có vẻ khá mệt mỗi khi họ trở lại vào chiều nay. Đặc biệt là Tiểu thư Bridgerton."

"Tôi sợ mẹ tôi đã làm việc đến kiệt sức", George nói với một nụ cười nửa miệng.

"Đúng vậy, thưa cậu chủ. Phu nhân Manston chưa bao giờ hạnh phúc như khi bà ấy có một cô gái trẻ sắp kết hôn."

George dường như đóng băng, sau đó che đậy sai sót của mình bằng cách dành một sự chú ý không đáng có vào việc tháo găng tay. "Điều đó có vẻ hơi tham vọng, vì Tiểu thư Bridgerton không có kế hoạch ở lại thành phố cho Mùa lễ hội."

Temperley háng giọng. "Rất nhiều bưu kiện đã được gửi đến."

Đó là cách ông ta nói rằng mọi vật phẩm cần thiết cho một cô gái trẻ để dẫn đến thành công tại hội chợ hôn nhân London đã được mua và giao đến.

"Tôi chắc chắn rằng Tiểu thư Bridgerton sẽ gặt hái nhiều thành công," George nói đều đều.

"Cô ấy là một cô gái trẻ rất sôi nổi", Temperley đồng ý.

George mỉm cười khó chịu khi anh rời đi. Thật khó để tưởng tượng Temperley đã đi đến kết luận rằng Billie sống động như thế nào. Vài lần George đi qua con đường của nàng tại Manston House, nàng đã bị khuất phục một cách khó tin.

Anh cho rằng anh nên nỗ lực nhiều hơn, đưa nàng ra ngoài để làm tan chiến tranh lạnh hoặc một số thứ như vậy, nhưng anh quá bận rộn để tìm kiếm thông tin tại Văn phòng Chiến tranh. Cảm thấy rất tốt khi làm điều gì đó để thay đổi tình hình, ngay cả khi kết quả thật đáng thất vọng.

Anh bước một bước về phía cầu thang, rồi dừng bước và quay lại. Temperley vẫn không di chuyển.

"Tôi luôn nghĩ mẹ tôi hy vọng gán ghép tiểu thư Bridgerton và Edward," George thản nhiên nói.

"Bà ấy không thấy phù hợp để tâm sự với tôi," Temperley nói.

"Không, tất nhiên là không," George nói. Anh khẽ lắc đầu. Dường như đã suy sụp. Anh cảm thấy sụp đổ vì tin tức từ người quản gia. "Chúc ngủ ngon, Temperley."

Anh đi đến cầu thang, chân anh bước lên bước đầu tiên, khi người quản gia gọi, "Họ có nói về cậu ấy."

George quay lại.

Temperley hắng giọng. "Tôi không nghĩ đã vi phạm sự tin cậy khi nói với cậu rằng họ nói về cậu ấy vào bữa sáng."

"Không," George nói. "Không có gì."

Có khoảng im lặng dài.

"Chúng tôi đang giữ Ngài Edward trong những lời cầu nguyện của chúng tôi," Temperley cuối cùng nói. "Tất cả chúng tôi nhớ cậu ấy."

Đó là sự thật. Mặc dù điều đó nói gì với George rằng anh nhớ Edward nhiều hơn khi em anh mất tích hơn bao giờ hết giờ đây anh cảm thấy lạc lõng?

Anh bước chậm chậm lên cầu thang. Manston House nhỏ hơn nhiều so với Crake, với tất cả tám phòng ngủ nằm trên một tầng. Billie đã được đưa vào phòng ngủ dành cho khách tốt thứ hai, điều mà George nghĩ là lỗi bịch, nhưng mẹ anh luôn khẳng khẳng giữ cho phòng ngủ của khách tốt nhất luôn sẵn sàng. Chúng ta không bao giờ biết ai có thể bất ngờ ghé thăm, bà ấy luôn nói.

Đức vua có thể bỏ qua, nhưng nó vẫn để dự phòng. Điều này thường khiến cho anh cau có. Và buồn cười. Mẹ anh luôn hài hước theo cách đó, ngay cả khi căn phòng tốt nhất đã để trống trong hai mươi năm qua.

Anh dừng lại giữa sảnh, không hoàn toàn trước cửa Billie mà gần với nó hơn bất kỳ phòng nào khác. Có một vết nứt dưới cánh cửa để có thể thấy một ánh nến lung linh mờ nhạt. Anh tự hỏi nàng đang làm gì trong đó. Giờ thực sự là quá sớm để đi ngủ.

Anh nhớ nàng.

Cảm xúc này đến với anh trong nháy mắt làm anh giật mình. Anh nhớ nàng. Anh ở đây, trong cùng một ngôi nhà, chỉ cách ba cánh cửa phòng ngủ, và anh nhớ nàng.

Đó là lỗi của anh. Anh biết anh đã lãng tránh nàng. Nhưng anh phải làm gì? Anh đã hôn Billie, hôn nàng cho đến khi anh gần như vượt qua lý trí, và giờ anh dự tính sẽ nói chuyện lịch sự với nàng ở bàn ăn sáng? Trước mặt mẹ?

George sẽ không bao giờ giả dối như thế.

Anh nên cưới nàng. Anh nghĩ rằng anh thích nàng, điên cuồng như thể có vẻ như chỉ một tháng trước đó. Anh đã cảm thấy khá âm áp với ý tưởng trở lại Crake. Billie đã nói "Anh không cần phải cưới em," và tất cả những gì anh có thể nghĩ là như vậy - *Nhưng tôi có thể.*

Anh chỉ có một khoảnh khắc với ý nghĩ này. Không có thời gian để suy nghĩ hay phân tích, chỉ có thời gian để cảm nhận.

Và anh đã cảm thấy đáng yêu. Âm áp.

Giống như mùa xuân.

Nhưng sau đó, mẹ anh đã đến và bắt đầu kể về việc Billie và Edward đáng yêu như thế nào với nhau và một sự gán ghép hoàn hảo mà họ thực hiện và anh không thể nhớ điều gì khác ngoài việc nó thật ngọt ngào và theo Temperley rất tốt trong bữa sáng với bánh mì nướng và mút cam.

Bánh mì nướng và mút. Anh lắc đầu. Anh là một thằng ngốc.

Và anh đã yêu Billie Bridgerton.

Đúng vậy. Rõ như ban ngày. Anh suýt bật cười. Anh sẽ cười, nếu trò đùa này không xảy ra với anh.

Nếu anh yêu một người nào khác - một người mới, sự hiện diện của cô ta không lấp đầy những ký ức của anh như vậy - liệu mọi chuyện có rõ ràng không? Với Billie, là cảm xúc, một sự khởi đầu hoàn hảo từ cả cuộc đời khi so sánh nàng với một viên sỏi trong giày của anh. Anh không thể không nhìn thấy nó, tỏa sáng trong tâm trí anh như lời hứa hẹn lấp lánh ánh sao.

Nàng có yêu Edward không? Có lẽ có. Mẹ anh dường như nghĩ vậy. Nàng đã không nói nhiều, tất nhiên, nhưng mẹ anh có một tài

năng đáng chú ý để đảm bảo ý kiến của bà được biết chính xác mà không bao giờ thực sự nêu rõ chúng.

Tuy nhiên, nó đã đủ để khiến anh ghen tức điên cuồng.

Anh yêu Billie. Đó là điều điên rồ nhất.

Anh thở ra một hơi dài dồn nén và bắt đầu đi về phía phòng mình. Anh phải đi qua cánh cửa của nàng, vượt qua ánh sáng chớp chờn. Anh chậm lại, vì anh không thể.

Và rồi cánh cửa mở ra.

"George?" Khuôn mặt của Billie ngó ra. Nàng vẫn còn mặc quần áo ban ngày nhưng tóc buông xuống, rũ xuống vai trong một bím tóc dài và dày. "Em nghĩ rằng em đã nghe thấy ai đó," nàng giải thích.

Anh nở một nụ cười gần gũi khi cúi đầu. "Như em thấy đấy."

"Em đã ăn tối," nàng nói, quay trở lại phòng. "Mẹ anh đã mệt mỏi." Nàng nở một nụ cười ngượng ngùng. "Em cũng mệt mỏi. Em không giỏi mua sắm. Em không biết nó sẽ liên quan đến việc đứng yên quá nhiều."

"Đứng yên luôn mệt mỏi hơn đi bộ."

"Vâng!" Nàng nói, khá sôi nổi. "Em đã luôn nói thế."

George bắt đầu nói, nhưng rồi một ký ức hiện lên trong tâm trí anh. Đó là khi anh bế nàng, sau cuộc tranh cãi với con mèo trên mái nhà. Anh đã cố gắng miêu tả cảm giác kỳ quặc đó khi chân của một người yếu đi và uốn cong mà không có lý do.

Billie đã hiểu một cách hoàn hảo.

Điều trớ trêu là chân anh cũng yếu đi. Anh đã để nó trải qua một cái gì đó. Anh thậm chí còn không nhớ những gì.

Nhưng anh nhớ khoảnh khắc. Anh nhớ rằng nàng đã hiểu.

Chủ yếu là anh nhớ nàng đã nhìn anh như thế nào, với một nụ cười nhẹ nói rằng nàng rất vui khi hiểu được.

Anh nhìn lên. Nàng đang nhìn anh với vẻ mặt mong chờ mờ nhạt. Đến lượt anh nói, anh nhớ như vậy. Và vì anh không thể nói rõ những gì anh nghĩ, nên anh nói một điều hiển nhiên.

"Em vẫn mặc quần áo," anh nói.

Nàng liếc xuống nhìn thoáng qua. Đó là chiếc áo nàng mặc khi anh hôn nàng. Hoa. Nó phù hợp với nàng. Nàng nên luôn luôn mặc váy hoa.

"Em nghĩ rằng em có thể quay trở lại sau khi em ăn xong," nàng nói. "Có lẽ tìm một cái gì đó để đọc trong thư viện."

Anh gật đầu.

"Mẹ em luôn nói rằng một khi em mặc áo choàng ngủ vào, em sẽ phải ở trong phòng của em cả buổi tối."

Anh mỉm cười. "Bà ấy nói vậy à?"

"Thực ra, Bà ấy nói rất nhiều điều. Em chắc chắn em đã quên đi nhiều điều mà em không nên bỏ qua."

George đứng như một bức tượng, biết rằng anh nên chúc nàng ngủ ngon, nhưng bằng cách nào đó không thể nói ra thành lời. Khoảnh khắc quá thân mật, quá hoàn hảo dưới ánh nến và đáng yêu.

"Anh ăn chưa?" nàng hỏi

"Rồi. Chà, chưa." Anh nghĩ đến món cá hun khói. "Không hẳn."

Lông mày nàng nhướn lên. "Nghe có vẻ hấp dẫn."

"Thật khó mà nói thế. Anh thực sự muốn có một cái khay được đưa đến phòng của anh. Anh luôn ghét ăn một mình ở tầng dưới."

"Em cũng thế," nàng đồng ý. Nàng đứng một lúc, rồi nói. "Đó là bánh dăm bông. Rất ngon."

"Xuất sắc." Anh hắng giọng. "Chà, anh ... nên đi thôi. Chúc ngủ ngon, Billie."

Anh quay lại. Anh không muốn quay đầu.

"George, đợi đã!"

Anh ghét việc anh đang nín thở.

"George, điều này thật điên rồ."

Anh quay lại. Nàng vẫn đứng ở lối vào phòng, một tay khẽ đặt lên mép cửa. Khuôn mặt của nàng thật biểu cảm. Có phải nó luôn luôn như vậy?

Phải, anh nghĩ. Nàng chưa bao giờ là người che giấu cảm xúc của mình dưới lớp mặt nạ thờ ơ. Đó là một trong những điều anh thấy rất khó chịu về nàng khi họ lớn lên. Nàng chỉ đơn giản là từ chối để bị bỏ qua.

Nhưng đó là sau đó. Và đây là ...

Một cái gì đó khác hoàn toàn.

"Điên rồ?" anh lặp lại. Anh không chắc ý của nàng là gì. Anh không muốn đưa ra giả định.

Đôi môi nàng run rẩy thành một nụ cười ngập ngừng. "Chắc hẳn chúng ta có thể là bạn."

Bạn bè?

"Ý em là, em biết ..."

"Rằng anh đã hôn em?" anh nhắc nhở.

Nàng thở hắt hắt, sau đó thực sự rít lên, "Em sẽ không nói điều đó một cách khá thẳng thừng. Ờn trời, George, mẹ của anh vẫn còn thức." Và trong khi nàng đang điên cuồng nhìn xuống đại sảnh, George đã ném cả cuộc đời cư xử lịch thiệp và bước vào phòng ngủ của nàng.

"George!"

"Rõ ràng người ta có thể thì thầm và hét lên cùng một lúc," anh trầm ngâm.

"Anh không thể ở đây," nàng nói.

Anh cười toe toét khi nàng đóng cửa lại. "Anh không nghĩ rằng em muốn một cuộc trò chuyện kiểu này trong đại sảnh."

Cái nhìn nàng dành cho anh là mĩa mai ở dạng thuần khiết nhất. "Em tin rằng có hai phòng tranh và một thư viện ở tầng dưới."

"Và hãy nhìn những gì đã xảy ra lần trước khi chúng ta ở trong một phòng tranh cùng nhau."

Mặt nàng đỏ ửng ngay lập tức. Nhưng Billie là một kẻ gây rối, và sau một lúc có vẻ như đang nghiền răng và tự nhủ mình phải bình tĩnh lại, nàng hỏi: "Anh đã biết được gì về Edward chưa?"

Cứ như thế, tâm trạng vui vẻ của anh xẹp xuống. "Không có gì nhiều."

"Nhưng là gì?" Nàng hỏi hy vọng.

Anh không muốn nói về Edward. Vì nhiều lý do. Nhưng Billie xứng đáng được trả lời, vì vậy anh nói, "Chỉ là giả thuyết của một vị tướng đã nghỉ hưu."

"Em xin lỗi. Điều đó thật là bực bội. Em ước có điều gì đó em có thể làm để giúp đỡ." Nàng dựa vào mép giường và nhìn anh với cái nhíu mày nghiêm túc. "Thật khó khăn khi không làm gì cả. Em ghét nó."

Anh nhắm mắt lại. Thở ra bằng mũi. Một lần nữa, họ đã hoàn toàn đồng ý.

"Đôi khi em nghĩ rằng em nên sinh ra là một cậu bé."

"Không." Phản ứng của anh là ngay lập tức và mạnh mẽ.

Nàng khẽ cười. "Điều đó rất tốt với anh. Em cho rằng anh phải nói rằng sau đó, anh biết đấy ..."

Anh biết. Nhưng gần như không đủ.

"Em rất thích sở hữu Aubrey," nàng nói một cách đăm chiêu. "Em biết mọi góc ngách của nó. Em có thể gọi tên mọi loại cây trồng trong mọi lĩnh vực và tên của mọi người làm thuê, và cả ngày sinh nhật của một nửa trong số họ nữa."

Anh ngạc nhiên nhìn nàng. Nàng là gì đó rất nhiều so với những gì anh đã tự mình nhìn thấy.

"Em sẽ là một Tử tước Bridgerton xuất sắc."

"Em trai của em sẽ học làm việc đó theo cách của mình," George nói nhẹ nhàng. Anh ngồi xuống ghế cạnh bàn. Nàng không ngồi xuống, nhưng nàng cũng không thực sự đang đứng, và khi anh ở một mình với nàng sau cánh cửa đóng kín, anh nghĩ rằng đây không phải là sự vi phạm nghiêm trọng của sự hiếu khách.

"Ồ, em biết em trai em sẽ làm được," Billie nói. "Edmund rất thông minh, thực sự, khi nó không gây phiền nhiễu."

"Cậu ấy mới mười lăm tuổi. Cậu ấy không thể không gây phiền nhiễu."

Nàng đưa mắt nhìn anh. "Nếu em nhớ lại một cách chính xác, anh đã là một vị thần giữa những người đàn ông khi anh bằng tuổi nó."

Anh nhướng mày lười biếng. Có rất nhiều người vui mừng với một tuyên bố như vậy, nhưng anh quyết định để tất cả trôi qua và chỉ đơn giản là tận hưởng tình bạn đơn thuần của hiện tại.

"Làm thế nào để anh chịu đựng nó?" nàng hỏi

"Chịu đựng cái gì?"

"Điều này." Nàng giơ tay ra hiệu. "Sự bất lực."

Anh ngồi bật dậy một chút, ánh mắt tập trung vào nàng.

"Anh có cảm thấy nó, đúng không?"

"Anh không chắc là anh hiểu ý của em," anh thì thầm. Nhưng anh có cảm giác mình đã hiểu.

"Em biết anh ước anh có thể nhận được một trọng trách. Em nhìn thấy nó trên khuôn mặt của anh mỗi khi em trai của anh nói về

nó."

Có phải anh đã tỏ ra quá rõ ràng? Anh hy vọng là không. Nhưng tại cùng một thời điểm...

"George?"

Anh nhìn lên.

"Anh đã rất trầm lặng," cô nói.

"Anh chỉ đang nghĩ linh tinh thôi..."

Nàng mỉm cười nuông chiều, cho phép anh suy nghĩ nhiều.

"Anh không muốn nhận một trọng trách."

Nàng lùi lại, sự ngạc nhiên hiện rõ trong cách cầm nàng đang rụt vào cổ nàng.

"Chỗ của anh ở đây," anh nói.

Đôi mắt nàng sáng lên với thứ gì đó có thể là niềm tự hào. "Anh có vẻ như anh chỉ đang nhận ra nó."

"Không," anh trầm ngâm. "Anh đã luôn biết điều đó."

"Anh đã không chấp nhận nó?" nàng kích động.

Anh cười khúc khích. "Không, anh chắc chắn đã chấp nhận nó. Anh chỉ nghĩ rằng anh đã không cho phép mình ..." Anh ngược lên, nhìn thẳng vào đôi mắt nâu đáng yêu của nàng và dừng lại một lúc khi anh nhận ra những gì anh muốn nói. "Anh đã không để mình thích nó."

"Và bây giờ anh sẽ làm gì?"

Cái gật đầu của anh thật nhanh và chắc. "Anh phải làm. Nếu không anh -" Anh dừng lại, tự bào chữa. "Nếu chúng ta không quan tâm đến đất đai và người dân của chúng ta, thì Edward và Andrew thậm chí còn chiến đấu vì điều gì?"

"Nếu họ định mạo hiểm mạng sống của mình cho Đức Vua và Đất nước," nàng nói nhẹ nhàng, "chúng ta nên biến nó thành một vị Vua và Quốc gia tốt."

Mắt họ chạm nhau, và Billie mỉm cười. Chỉ một chút. Và họ đã không nói. Bởi vì họ không cần. Cho đến cuối cùng nàng lên tiếng, "Họ sẽ sớm mang thức ăn của anh lên," nàng nói.

Anh nhíu mày. "Em đang cố gắng để thoát khỏi anh à?"

"Em đang cố gắng bảo vệ danh tiếng của mình," nàng vắn lại. "Và của anh."

"Nếu em nhớ lại, anh đã cầu hôn em."

"Không, anh đã không," nàng chế giễu. "Anh nói, 'tất nhiên anh sẽ cưới em'," – nàng nói điều này với một tâm trạng rối loạn - "đó không phải là điều gì giống thế."

Anh nhìn cô một cách thận trọng. "Anh có thể quỳ xuống."

"Đừng trêu chọc em nữa, George. Điều đó rất không tốt với anh." Giọng nàng chao đảo, và anh cảm thấy có gì đó nặng nề, siết chặt trong ngực anh. Môi anh hé mở, nhưng nàng đẩy mình ra khỏi mép giường và bước tới cửa sổ, khoanh tay khi nàng nhìn chằm chằm vào màn đêm.

"Đó không phải là thứ mà anh có thể đùa," nàng nói, nhưng lời nói của nàng xa vắng, gần như thể chúng đến từ một nơi nào đó sâu trong cổ họng nàng.

Anh nhanh chóng đứng dậy. "Billie, anh xin lỗi. Em phải biết anh sẽ không bao giờ -"

"Anh nên đi."

Anh dừng lại.

"Anh nên đi," nàng nói, mạnh mẽ hơn lần này. "Họ sẽ lên đây với bữa tối của anh bất cứ lúc nào."

Đó là một sự xua đuổi, rõ ràng và hợp lý. Đó thực sự là lòng tốt. Nàng đã ngăn anh tự biến mình thành kẻ ngốc. Nếu nàng muốn anh cầu hôn, liệu nàng có làm như anh tình cờ gặp không?

"Như em muốn," anh nói, thực hiện một cái cúi chào lịch sự mặc dù nàng không đối mặt với anh. Anh thấy nàng gật đầu, rồi anh rời khỏi phòng.

Ôi, Chúa ơi, nàng đã làm gì?

Anh có thể đã cầu hôn nàng. Ngay bây giờ ngay lúc này. George.

Và nàng đã ngăn anh lại. Ngừng anh lại vì – chết tiệt, nàng không biết tại sao. Chẳng phải nàng đã dành cả ngày trong một đám sương mù màu xanh, tự hỏi tại sao anh lại lẩn tránh nàng và làm thế nào nàng có thể khiến anh hôn nàng lần nữa?

Hôn nhân sẽ không đảm bảo những nụ hôn trong tương lai? Đó không phải là chính xác những gì nàng cần để đạt được mục tiêu của mình (phải thừa nhận là không giống thế) sao?

Nhưng anh đang ngồi ở đó, nằm dài trên ghế cạnh bàn như anh

sở hữu nơi này (mà nàng cho rằng anh đã, hay đúng hơn là,) và nàng không thể nói nếu anh có ý đó. Có phải anh đang trêu chọc nàng? Có phải anh coi nó như một trò đùa? George chưa bao giờ tàn nhẫn; Anh sẽ không cố tình làm tổn thương cảm xúc của nàng, nhưng nếu anh nghĩ nàng coi tất cả chỉ là một trò đùa, thì anh có thể cảm thấy được phép đối xử với nó như vậy ...

Đó là những gì Andrew sẽ làm. Không phải là Andrew đã hôn nàng, hay nàng muốn cậu ấy, nhưng nếu vì lý do nào đó họ đã nói đùa về hôn nhân, chắc chắn cậu ấy đã nói điều gì đó vô lý về việc quỳ xuống.

Nhưng với George ... nàng đã không biết anh có ý đó thật không. Và nếu nàng nói đồng ý thì sao? Điều gì sẽ xảy ra nếu nàng nói rằng nàng yêu việc anh quỳ xuống và cam kết sự cống hiến vĩnh cửu của anh ...

Và sau đó phát hiện ra anh đang đùa?

Khuôn mặt nàng đỏ bừng khi nghĩ về nó.

Nàng không nghĩ anh sẽ trêu chọc về một điều như vậy. Nhưng một lần nữa, đây là George. Anh là con trai cả của Bá tước Manston, Đức ngài cao quý và đáng kính. Nếu anh định cầu hôn một người phụ nữ, anh sẽ không bao giờ làm điều đó. Anh có chiếc nhẫn, và anh có những lời thơ, và anh chắc chắn sẽ không để nàng quyết định liệu anh có nên làm điều đó trên đầu gối bị uốn cong hay không.

Điều đó có nghĩa là anh không thể có ý đó, phải không? George sẽ không bao giờ không chắc chắn về bản thân mình.

Nàng ngồi phịch xuống giường, áp hai tay vào ngực, cố gắng dập tắt trái tim chạy như ngựa đua của mình. Nàng từng ghét điều đó về George - sự tự tin không thể lay chuyển của anh. Khi họ còn nhỏ, anh luôn biết rõ hơn những người còn lại. Về mọi thứ. Đó là điều khó chịu nhất, ngay cả khi bây giờ nàng nhận ra rằng ở lứa tuổi năm tuổi, anh có lẽ đã biết rõ hơn về mọi thứ. Không có cách nào những người còn lại sẽ bắt kịp cho đến khi họ đến tuổi trưởng thành.

Và bây giờ ... Bây giờ nàng yêu sự tự tin thầm lặng của anh. Anh không bao giờ thô lỗ, không bao giờ khoe khoang. Anh chỉ là ... George.

Và nàng yêu anh.

Nàng yêu anh và

Nàng đã làm gì?

Và quan trọng hơn, làm thế nào nàng có thể quay ngược thời gian?

CHƯƠNG 20

George luôn là người đầu tiên trong gia đình xuống ăn sáng, nhưng khi anh bước vào phòng ăn nhỏ vào sáng hôm sau, mẹ anh đã ở bàn, nhâm nhi tách trà.

Đây không thể nào là một sự trùng hợp.

"George," bà nói ngay khi nhìn thấy anh, "chúng ta phải nói chuyện."

"Mẹ," anh lẩm bẩm, bước tới tủ để lấy đĩa của mình. Dù đó là gì đi nữa thì bà cũng đã khơi mào, anh không có tâm trạng. Anh mệt mỏi và cáu kỉnh. Anh có thể gần như đã cầu hôn vào đêm hôm trước, nhưng anh chắc chắn đã bị từ chối.

Đó không phải là những thứ giấc mơ được tạo ra. Cũng không phải là một giấc ngủ ngon.

"Như con đã biết," bà nói, không mào đầu, "đêm nay là vũ hội của Phu nhân Wintour."

Anh đặt một vài quả trứng đã được làm chín vào đĩa của mình. "Con đảm bảo với mẹ rằng nó đã không ở trong tâm trí của con."

Đôi môi bà mím lại, nhưng bà không để tâm đến sự mỉa mai của anh. Thay vào đó, bà chờ đợi với sự kiên nhẫn nặng nề cho đến khi anh tham gia cùng bà tại bàn.

"Đó là về Billie," bà nói.

Tất nhiên rồi.

"Mẹ rất quan tâm đến con bé."

Anh cũng vậy, nhưng anh nghi ngờ đó là vì những lý do tương tự. Anh dán một nụ cười nhạt nhẽo lên mặt. "Vấn đề là gì?"

"Con bé sẽ cần tất cả sự giúp đỡ có thể có được tối nay."

"Đừng nực cười thế," anh chế giễu, nhưng anh biết ý của bà là gì. Billie không dành cho London. Nàng là một cô gái nông thôn.

"Con bé thiếu tự tin, George. Đám Kền kền sẽ thấy điều này ngay lập tức."

"Mẹ có bao giờ tự hỏi tại sao chúng ta lại chọn giao tiếp với những con kền kền này không?" anh trầm ngâm.

"Bởi vì một nửa trong số họ thực sự là bồ câu."

"Chim bồ câu?" Anh nhìn bà chăm chăm.

Bà xoa tay. "Có lẽ là chim bồ câu. Nhưng đó không phải là vấn đề."

"Con sẽ không bao giờ may mắn như vậy."

Bà đưa cho anh một cái nhìn vừa đủ để nói rõ rằng trong khi bà đã nghe thấy điều này, bà đã ân cần chọn cách phớt lờ nó. "Thành công của con bé nằm trong tay con."

Anh biết anh sẽ hối hận khi khuyến khích bà mở rộng vấn đề vào thời điểm này, nhưng anh không thể ngăn mình nói: "Con xin lỗi mẹ?"

"Con biết cũng như ta rằng cách chắc chắn nhất để đảm bảo thành công của người mới ra mắt là sự quan tâm của một quý ông đủ điều kiện - chẳng hạn như chính con - để ý đến con bé."

Vì lý do nào đó, điều này kích thích anh rất nhiều. "Từ khi nào Billie trở thành người mới ra mắt?"

Mẹ anh nhìn anh chăm chăm như thể anh là một thằng ngốc. "Tại sao con nghĩ ta đưa con bé đến London?"

"Con tin rằng mẹ đã nói mẹ muốn sự bầu bạn của cô ấy?" Anh phản bác.

Mẹ anh phẩy tay khi thấy những điều vô nghĩa mà bà thấy rõ là như vậy. "Một cô gái cần một chút đánh bóng."

Không, George nghĩ, nàng không cần làm thế. Anh đâm chiếc nĩa vào xúc xích với quá nhiều lực. "Cô ấy hoàn toàn ổn theo cách của cô ấy."

"Điều đó rất duyên dáng với con, George," bà trả lời, kiểm tra bánh muffin của mình trước khi quyết định quét thêm một miếng bơ, "nhưng ta đảm bảo với con, không có người phụ nữ nào muốn 'hoàn toàn ổn.'"

Anh trưng ra bộ mặt muốn phát bệnh của mình. "Quan điểm của mẹ là gì ạ?"

"Chỉ là ta cần con làm phần của con tối nay. Con phải khiêu vũ với con bé."

Bà phát ra âm thanh như thể anh nghĩ đó là một việc vặt. "Tất nhiên con sẽ khiêu vũ với cô ấy." Nó chắc sẽ vụng về như địa ngục, tất cả mọi thứ cần phải được lưu tâm, nhưng ngay cả như vậy, anh không thể không mong đợi nó.

Anh đã khao khát được khiêu vũ với Billie từ sáng hôm đó tại Aubrey Hall khi cô ngược lên nhìn anh, đặt tay lên hông và hỏi, "Anh đã bao giờ khiêu vũ với em chưa?"

Lúc đó, anh không thể tin rằng mình chưa bao giờ làm như vậy. Sau ngàn ấy năm làm hàng xóm, làm sao anh không thể khiêu vũ với nàng?

Nhưng bây giờ anh không thể tin rằng anh từng nghĩ mình có. Nếu anh đã nhảy với Billie, âm nhạc sẽ cuốn lấy họ khi anh đặt tay lên hông nàng... Đó không phải là điều anh có thể quên.

Và anh muốn nó. Anh muốn nắm lấy tay nàng và nhảy với nàng, bước và xoay và cảm nhận sự duyên dáng bẩm sinh của nàng. Nhưng hơn thế, anh muốn nàng cũng cảm nhận nó. Anh muốn nàng biết rằng nàng luôn nữ tính và lịch lãm như mọi người, rằng nàng hoàn hảo trong mắt anh, không chỉ "hoàn toàn ổn", và nếu anh chỉ có thể -
"George!"

Anh nhìn lên.

"Làm ơn tập trung," mẹ anh nói.

"Con xin lỗi," anh thì thầm. Anh không biết mình đã mất bao lâu trong suy nghĩ của chính mình, mặc dù nói chung, với mẹ anh dù chỉ một hoặc hai giây len lỏi cũng không được dung thứ.

"Ta đã nói," bà nói hơi bâng quơ, "rằng con phải nhảy với Billie hai lần."

"Hãy xem như nó được thực hiện."

Đôi mắt bà nheo lại; Bà rõ ràng nghi ngờ về sự dễ dàng đạt mục đích của bà. "Con cũng phải chắc chắn cho phép ít nhất chín mươi phút trôi qua giữa các điệu nhảy."

Anh đảo mắt và không thêm giấu nó. "Như mẹ muốn."

Phu nhân Manston khuấy một chút đường vào trà. "Con phải tỏ ra chăm chú."

"Nhưng không quá chú ý?"

"Đừng chế giễu mẹ," bà cảnh báo.

Anh đặt nĩa xuống. "Mẹ, con đảm bảo với mẹ rằng con từng háo hức với hạnh phúc của Billie như mẹ."

Điều này dường như đã xoa dịu bà phần nào. "Rất tốt," bà nói,

"Ta hài lòng rằng chúng ta đã thống nhất. Ta muốn đến vũ hội lúc chín giờ rưỡi. Điều này sẽ cho chúng ta cơ hội để thực hiện một phong cách vào thích hợp, nhưng vẫn còn đủ sớm để sẽ không quá khó khăn để giới thiệu. Điều này sẽ gây nên sự ồn ào. "

George gật đầu đồng ý.

"Ta nghĩ rằng chúng ta nên khởi hành lúc chín giờ - chắc chắn sẽ có một hàng xe ngựa bên ngoài Nhà Wintour và con không biết sẽ mất bao lâu - vì vậy nếu con có thể sẵn sàng trong tám giờ mười lăm-"

"Ồ, không, con xin lỗi," George ngắt lời, nghĩ về tin nhắn lố bịch mà anh định gửi cho Robert Tallywhite. "Con không thể đi cùng mẹ. Con sẽ cần phải đi một mình tới vũ hội."

"Đừng vô lý thế," bà nói một cách dứt khoát. "Chúng ta cần con hộ tống chúng ta."

"Con ước con có thể," anh nói khá thành thật. Anh sẽ không thích gì hơn là để Billie bước vào trong cánh tay anh, nhưng anh đã suy nghĩ rất nhiều về lịch trình tối nay, và anh đã xác định rằng anh phải tự mình đến vũ hội. Nếu anh đi cùng với những người phụ nữ, anh sẽ phải bỏ họ ở cửa. Và chúa cũng biết rằng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra nếu không có sự thăm vấn đầy đủ từ mẹ anh.

Không, tốt hơn là đến đó sớm hơn để anh có thể tìm thấy Tallywhite và hoàn thành toàn bộ trước khi họ đến.

"Điều gì có thể quan trọng hơn là đi cùng Billie và mẹ?" Mẹ anh hỏi.

"Con có một cuộc hẹn trước đó," anh trả lời, nâng tách trà của mình lên môi. "Không thể tránh được."

Đôi môi mẹ anh mím lại. "Ta rất khó chịu."

"Con xin lỗi đã để mẹ thất vọng."

Bà bắt đầu khuấy trà mạnh tay. "Ta có thể hoàn toàn sai về điều này, con biết đấy. Con bé có thể thành công ngay lập tức. Chúng ta có thể được bao quanh bởi các quý ông ngay từ khi chúng ta đến."

"Giọng điệu của mẹ dường như ngụ ý rằng mẹ nghĩ đó sẽ là một điều tồi tệ", George nói.

"Tất nhiên là không. Nhưng con sẽ không ở đó để xem nó."

Sự thật, đó là điều cuối cùng George muốn thấy. Billie, được bao quanh bởi một nhóm các quý ông đủ sắc sảo để nhận ra nàng là

một báu vật? Đó là những cơn ác mộng. Và một điểm nút, như nó đã xảy ra. "Trên thực tế," anh nói với mẹ mình, "Con có thể sẽ đến Wintour House trước khi mẹ đến đó."

"Chà, sau đó ta thấy không có lý do gì con không thể quay lại 'từ việc vặt của con và đón chúng ta trên đường đi."

Anh chống lại sự thôi thúc véo sống mũi. "Mẹ, điều đó không thể được. Làm ơn hãy bỏ qua điều đó và biết rằng con sẽ gặp mẹ tại vũ hội, nơi con sẽ khiêu vũ khi Billie đến, các quý ông ở Luân Đôn sẽ xếp hàng chờ đợi ngay dưới chân mẹ. "

"Chào buổi sáng."

Cả hai quay lại và thấy Billie đang đứng ở ngưỡng cửa. George đứng dậy chào nàng. Anh không chắc nàng đã nghe được bao nhiêu, ngoài sự mỉa mai rõ ràng của anh, và anh rất sợ nàng sẽ hiểu sai.

"Thật tốt khi anh đồng ý tham dự với em tối nay," nàng nói, giọng nàng ngọt ngào và dễ chịu đến nỗi anh không thể đánh giá được sự chân thành của nó. Nàng bước tới tủ bếp và nhặt một cái đĩa. "Em hy vọng nó sẽ không quá nhiều việc vụn vặt."

À, và nàng ở đó.

"Trái lại," anh trả lời. "Anh rất mong được làm người hộ tống của em."

"Nhưng không đến mức con sẽ thực sự đi cùng trên xe ngựa với chúng ta," mẹ anh lẩm bẩm.

"Dừng lại," anh nói.

Billie quay lại, đôi mắt nàng chuyển từ Rokesby này sang Rokesby kia với sự tò mò không được giải thích.

"Anh rất tiếc phải thông báo với em rằng anh có một cam kết không thể phá vỡ vào tối nay", anh nói với nàng, "điều đó có nghĩa là anh sẽ không thể đi xe đến Wintour House với hai người. Nhưng anh sẽ gặp em ở đó. Và anh hy vọng em sẽ dành cho anh hai điệu nhảy. "

"Tất nhiên," nàng thì thầm. Nhưng rồi một lần nữa, nàng khó có thể nói gì khác.

"Vì con không thể hộ tống chúng ta tối nay ..." Phu nhân Manston bắt đầu.

George suýt ném khăn ăn xuống.

"... có lẽ con có thể hỗ trợ chúng ta theo một số cách khác."

"Rất vui lòng," anh nói, "thông báo cho con làm thế nào con có thể phục vụ."

Billie phát ra âm thanh có thể là tiếng khịt mũi. Anh không chắc lắm. Nhưng đó chắc chắn là bản chất của nàng khi tìm thấy niềm vui trong sự kiên nhẫn đang cạn kiệt nhanh chóng của anh với mẹ.

"Con biết tất cả các quý ông trẻ tuổi nhiều hơn ta," Phu nhân Manston tiếp tục. "Có bất cứ điều gì chúng ta nên tránh không?"

Tất cả bọn họ, George muốn nói.

"Và có điều gì chúng ta nên đặc biệt chú ý không? Billie có thể lên kế hoạch đặt mũ của con bé không?"

"Rằng cháu có thể - làm gì?"

Billie thực sự đã phải giật mình, George nghĩ. Nàng thả ba lát thịt xông khói xuống sàn nhà.

"Đặt mũ của cháu, cháu yêu," Phu nhân Manston nói. "Đó là một biểu hiện. Chắc chắn cháu đã nghe thấy nó."

"Tất nhiên là cháu đã nghe thấy rồi," Billie nói, vội vã ngồi vào bàn. "Tuy nhiên, cháu không thấy nó áp dụng cho cháu như thế nào. Cháu đã không đến London để tìm chồng."

"Cháu phải luôn luôn tìm kiếm một người chồng, Billie," Phu nhân Manston nói, sau đó quay lại ngay với George. "Thế còn con trai của Ashbourne? Tất nhiên không phải là người lớn tuổi nhất. Cậu ấy đã kết hôn và cũng vui vẻ như con" - điều này, bà nói qua vai với Billie vẫn còn kinh ngạc - "Ta không nghĩ cháu muốn để tâm đến người thừa kế của một công tước. "

"Cháu khá chắc chắn là cháu không muốn," Billie nói.

"Rất thực tế đối với, cháu thân mến. Nó khá là lộng lẫy."

"Vợ của bá tước cũng vậy," George nhận xét.

"Điều đó không giống nhau," mẹ anh nói. "Và con đã không trả lời câu hỏi của mẹ. Còn con trai của Ashbourne thì sao?"

"Không."

"Không?" Mẹ anh thốt lên. "Không, nhưng ý con là gì?"

"Không, nghĩa là không. Anh ta không dành cho Billie."

Ai đó, George không thể không lưu ý, đang theo dõi cuộc trao đổi giữa hai mẹ con với sự pha trộn kỳ lạ của sự tò mò và cảnh giác.

"Có bất kỳ lý do cụ thể nào không?" Phu nhân Manston hỏi.

"Anh ta đánh bạc," George nói dối. Chà, có lẽ đó không phải là lời nói dối. Tất cả các quý ông đều đánh bạc. Anh không biết liệu người trong câu hỏi đã từng đánh bạc quá mức hay không.

"Thế còn người thừa kế Billington? Mẹ nghĩ anh ta -"

"Cũng không."

Mẹ anh nhìn anh với vẻ mặt bướng bỉnh.

"Cậu ta còn quá trẻ," George nói, hy vọng đó là sự thật.

"Cậu ấy làm sao?" Bà cau mày. "Ta cho rằng cậu ta có thể. Ta không thể nhớ chính xác."

"Cháu không cho rằng cháu có bất kỳ lời nói nào trong vấn đề này", Billie nói.

"Tất nhiên rồi," Phu nhân Manston nói, vỗ tay. "Chỉ là chưa."

Đôi môi của Billie hé mở, nhưng nàng dường như không biết phải nói gì.

"Làm thế nào mà cháu có thể," Phu nhân Manston tiếp tục, "khi cháu không biết ai ngoài chúng ta?"

Billie đặt một miếng thịt xông khói vào miệng và bắt đầu nhai với một lực ấn tượng. George nghi ngờ điều này là để ngăn mình nói điều gì đó làm nàng hối hận.

"Đừng lo lắng, cháu yêu," Phu nhân Manston nói.

George nhấp một ngụm trà. "Con trông cô ấy không có vẻ lo lắng."

Billie bắn cho anh một cái nhìn biết ơn.

Mẹ anh mặc kệ anh hoàn toàn. "Cháu sẽ sớm làm quen với mọi người, Billie. Và sau đó cháu có thể quyết định một người quen biết là người mà cháu muốn theo đuổi."

"Cháu không biết rằng cháu dự định ở đây đủ lâu để làm việc đó theo cách này hay cách khác", Billie nói, giọng nói của nàng - theo ý kiến của George - thậm chí rất bình tĩnh và bình tĩnh.

"Vô nghĩa," Phu nhân Manston nói. "Chỉ cần để mọi thứ cho ta."

"Mẹ không phải là mẹ cô ấy," George nói khế.

Mẹ anh nhướn mày và nói: "Ta có thể."

Cả George và Billie đều nhìn chăm chăm vào bà trong cơn sốc kinh hoàng.

"Ồ, đến bây giờ, hai đứa," Phu nhân Manston nói, "chắc chắn

không có gì ngạc nhiên khi ta hy vọng sẽ có một liên minh giữa hai nhà Rokesbys và Bridgertons."

"Liên minh?" Billie lặp lại, và tất cả những gì George có thể nghĩ là đó là một từ khủng khiếp, một từ không bao giờ có thể bao hàm tất cả những gì anh đã cảm nhận được về nàng.

"Kết hợp, kết hôn, bất cứ điều gì các con muốn gọi nó," Phu nhân Manston nói. "Chúng ta là những người bạn thân thiết nhất. Tất nhiên chúng ta muốn trở thành gia đình."

"Nếu nó làm cho bất kỳ sự khác biệt," Billie nói lặng lẽ, "Cháu đã nghĩ về mọi người như một gia đình."

"Ồ, ta biết điều đó, cháu yêu. Ta cũng cảm thấy như vậy. Ta luôn nghĩ rằng sẽ thật tuyệt vời khi biến nó thành chính thức. Nhưng không vấn đề gì. Luôn có Georgiana."

Billie háng giọng. "Con bé còn rất trẻ."

Phu nhân Manston cười ranh mãnh. "Nicholas cũng vậy."

Cái nhìn trên khuôn mặt của Billie rất gần với nỗi kinh hoàng, George gần như bật cười. Anh có lẽ đã làm được nếu anh không chắc chắn khuôn mặt của mình có biểu cảm tương tự.

"Ta thấy rằng ta đã làm các con bị sốc," mẹ anh nói. "Nhưng bất kỳ người mẹ nào cũng sẽ nói với các con - không bao giờ là quá sớm để lên kế hoạch cho tương lai."

"Con không khuyên mẹ nên đề cập điều này với Nicholas," George lầm bầm.

"Hoặc Georgiana, ta chắc chắn," mẹ anh nói, rót cho mình thêm một tách trà nữa. "Cháu có muốn một tách không, Billie?"

"Ehrm ... vâng, cảm ơn Phu nhân."

"Ồ, và đó là một điều khác," Phu nhân Manston nói khi bà đặt một viên sữa vào tách trà của Billie. "Chúng ta cần ngừng gọi cháu là Billie."

Billie chớp mắt. "Cháu xin lỗi ạ?"

Uống một ngụm trà, rồi Phu nhân Manston cầm cốc ra và nói, "Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ sử dụng tên được đặt của cháu. Sybilla."

Khóe miệng của Billie hé mở trong một khoảnh khắc ngán ngùi - nhưng đáng chú ý - trước khi nàng nói, "Đó là những gì mẹ cháu gọi

cháu khi bà bực mình."

"Sau đó, chúng ta sẽ bắt đầu một truyền thống mới, hạnh phúc hơn."

"Điều này có thực sự cần thiết không?" George hỏi.

"Ta biết sẽ rất khó nhớ", Phu nhân Manston nói, cuối cùng đặt cốc xuống gần đĩa của Billie, "nhưng ta nghĩ đó là điều tốt nhất. Như một cái tên, Billie là như vậy, ... ta không biết rằng ta sẽ thấy nó có vẻ đàn ông, nhưng ta không nghĩ nó thể hiện chính xác cách chúng ta muốn miêu tả về cháu. "

"Nó thể hiện chính xác cô ấy là ai," George thực tế gầm gừ.

"Trời đất. Ta không biết con sẽ cảm thấy xúc động như thế về điều này", mẹ anh nói, nhìn anh với vẻ mặt ngây thơ hoàn hảo. "Nhưng tất nhiên, nó không phụ thuộc vào con."

"Cháu thích được gọi là Billie," Billie nói.

"Ta cũng không chắc là phụ thuộc vào cháu, cháu yêu."

Cái nĩa của George rơi xuống đĩa của anh. "Ai là quý dữ hiện hình thế?"

Mẹ anh coi anh như thể anh vừa hỏi câu ngu ngốc nhất. "Ta."

"Mẹ," anh nói.

"Ta biết những thứ này là như thế nào. Ta đã làm điều này trước đây, con biết đấy."

"Mary không phải đã tìm thấy chồng mình ở Kent à?" George nhắc nhở bà.

"Chỉ sau khi nó được ra mắt ở London."

Lạy Chúa lòng lành. Mẹ anh đã phát điên. Đó là lời giải thích duy nhất. Bà ấy có thể rất ngoan cường, và bà ấy có thể chính xác khi nói đến xã hội và nghi thức, nhưng chưa bao giờ bà ấy có thể dặt hai thứ lại với nhau với sự bất hợp lý hoàn toàn như vậy.

"Chắc chắn nó không thành vấn đề," Billie nói. "Không phải hầu hết mọi người sẽ gọi cháu là Quý cô Bridgerton sao?"

"Tất nhiên," Phu nhân Manston thừa nhận, "nhưng họ sẽ nghe chúng ta nói chuyện với cháu. Không phải là họ sẽ không biết tên thánh của cháu."

"Đây là cuộc trò chuyện khổ hạnh nhất," George càu nhàu.

Mẹ anh chỉ búng tay nhìn anh. "Sybilla," bà nói, quay sang Billie, "Ta biết cháu không đến Luân Đôn với ý định tìm chồng, nhưng chắc

chấn cháu sẽ thấy sự tiện lợi của nó khi cháu ở đây. Cháu sẽ không bao giờ tìm thấy nhiều quý ông đủ điều kiện ở một nơi như Kent. "

"Cháu không biết," Billie lẩm bẩm với tách trà của mình, "nó đầy nghẹt thở khi tất cả các Rokesbys đều ở nhà."

George nhìn lên một cách sắc bén khi mẹ anh phá lên cười. "Quá đúng, Billie," bà nói với một nụ cười ấm áp (dường như quên mất rằng bà có ý định gọi nàng là Sybilla), "nhưng than ôi, ta chỉ có một ngôi nhà duy nhất."

"Hai," George nói một cách hoài nghi. Rõ ràng nếu một người không bao giờ đi xa, người đó sẽ không được tính là ở nhà.

Lông mày của mẹ anh nhướng lên. "Ta đã nói về con, George."

Chà, bây giờ anh cảm thấy mình như một kẻ ngốc.

Anh đứng dậy. "Con sẽ gọi Billie những gì cô ấy muốn được gọi. Và con sẽ gặp hai người ở Wintour House như đã hứa, khi vũ hội đang diễn ra. Nếu mẹ tha thứ cho con, con còn có nhiều việc để làm."

Anh đã không thực sự, anh không nghĩ rằng anh có thể nghe thêm một từ khác của mẹ mình về chủ đề ra mắt của Billie.

Mong tất cả họ sẽ trải qua ngày tồi tệ này với tâm trạng tốt hơn.

Billie nhìn anh bước đi, và nàng sẽ không nói gì, thật lòng nàng không như vậy, nhưng ngay cả khi nàng nhúng thìa vào cháo, nàng nghe thấy mình gọi, "Đợi đã!"

George dừng lại ở cửa.

"Chỉ là một từ nhanh thôi," nàng nói, vội vàng đặt khăn ăn xuống. Nàng không biết từ đó có thể là gì, nhưng có thứ gì đó ở trong nàng, và rõ ràng là nó cần phải thoát ra. Cô quay lại với Phu nhân Manston. "Xin thứ lỗi cho cháu. Cháu xin phép một lát."

George bước ra khỏi phòng ăn nhỏ và vào đại sảnh để cho họ một chỗ riêng tư.

Billie háng giọng. "Em lấy làm tiếc."

"Vì điều gì?"

Câu hỏi hay. Nàng không xin lỗi. "Trên thực tế," nàng nói, "đó là cảm ơn anh."

"Em đang cảm ơn anh," anh nói nhẹ nhàng.

"Vì đã đứng lên vì em," nàng nói. "Gọi em là Billie."

Khóe miệng anh nhếch lên thành một nụ cười nửa miệng. "Anh

không nghĩ rằng anh có thể gọi em là Sybilla nếu anh đã cố gắng."

Nàng trả lại với một biểu hiện dịu dàng. "Em không chắc là em sẽ trả lời nếu nó đến từ bất kỳ giọng nói nào khác ngoài tiếng mẹ em."

Anh nhìn khuôn mặt nàng một lát, rồi nói: "Đừng để mẹ biến em thành người mà em không phải."

"Ồ, em không nghĩ điều đó là có thể ở giai đoạn này. Em đã quá cố gắng theo cách của mình."

"Ở tuổi hai mươi ba?"

"Đó là một số tuổi rất lớn khi bạn là một phụ nữ chưa kết hôn," nàng vặn lại.

Có lẽ nàng không nên nói điều đó; đã có quá nhiều lời cầu hôn chưa hoàn thành trong quá khứ của họ. (Một, Billie nghĩ, là quá nhiều. Hai thực tế đánh dấu nàng là một người kỳ dị của tự nhiên.)

Nhưng nàng không hối hận khi nói điều đó. Nàng không thể hối hận. Không phải nếu nàng muốn biến một trong những lời cầu hôn gần như thành sự thật.

Và nàng đã làm thế. Nàng đã thức dậy lúc nửa đêm - ít nhất là hai mươi phút - mắng mình vì thực tế nàng đảm bảo rằng anh sẽ không cầu hôn nàng nữa. Nếu nàng có một chiếc áo sơ mi bằng tóc (và bất kỳ thiên hướng nào cho những cử chỉ vô dụng), nàng đã mặc nó.

Lông mày của George nhíu lại, và dĩ nhiên suy nghĩ của nàng tăng tốc lên gấp ba lần. Có phải anh đang tự hỏi tại sao nàng lại bình luận về tình trạng gần như quay cuồng của nàng? Cố gắng để quyết định làm thế nào để trả lời? Tranh luận về sự tỉnh táo của nàng?

"Bà đã giúp em chọn ra một chiếc váy đáng yêu cho tối nay," nàng buột miệng.

"Mẹ anh?"

Billie gật đầu, rồi nở một nụ cười tinh nghịch. "Mặc dù em đã mang một cặp quần ống túm của mình đến thành phố chỉ trong trường hợp em cần phải gây sốc cho bà ấy."

Anh bật ra một tiếng cười. "Em đã thực sự làm thế à?"

"Không," nàng thừa nhận, trái tim nàng bỗng dưng nhẹ hơn khi

anh cười, "nhưng thực tế là em suy ngẫm nó có nghĩa gì đó, anh không nghĩ thế sao?"

"Chắc chắn rồi." Anh nhìn xuống nàng, đôi mắt xanh biếc trong ánh sáng ban mai, và sự hài hước của anh được thay thế bằng một thứ gì đó nghiêm trọng hơn. "Xin cho phép anh xin lỗi thay cho mẹ anh. Anh không biết những gì đã xảy ra với bà."

"Em nghĩ có lẽ bà ấy cảm thấy" - Billie cau mày một lúc, chọn từ tốt nhất - "có lỗi".

"Có lỗi?" Khuôn mặt của George phản bội sự ngạc nhiên của anh. "Có lỗi vì điều gì?"

"Đó là cả hai em trai của anh từng được gán ghép cho em." Một điều nữa có lẽ nàng không nên nói. Nhưng khi nó xảy ra, Billie đã nghĩ rằng Phu nhân Manston cảm thấy như vậy.

Và khi biểu hiện của George trượt từ sự tò mò sang thứ gì đó có thể là ghen tị ... tốt, Billie không thể không cảm thấy một chút hài lòng.

"Vì vậy, em nghĩ rằng bà ấy đang cố gắng làm điều đó cho em," nàng nói một cách khéo léo. "Không phải là em đang đợi một trong số họ hỏi em, nhưng em nghĩ bà ấy nghĩ em là như vậy, nên giờ bà ấy muốn giới thiệu cho em -"

"Đủ rồi," George gần như gầm lên.

"Em xin lỗi?"

Anh háng giọng. "Đủ rồi," anh nói bằng giọng bình tĩnh hơn nhiều. "Thật lố bịch."

"Đó là mẹ của anh cảm thấy theo cách này?"

"Rằng bà ấy nghĩ rằng giới thiệu cho em một đồng các quý ông vô dụng là một ý tưởng hợp lý."

Billie đã dành một chút thời gian để thưởng thức tuyên bố này, sau đó nói, "Bà ấy có ý tốt."

George tỏ ra chế giễu rõ ràng về điều này.

"Bà ấy có," Billie khẳng định, không thể kìm nén một nụ cười. "Bà ấy chỉ muốn làm những gì bà ấy nghĩ là tốt nhất cho em."

"Những gì bà ấy nghĩ."

"À, vâng. Không có gì thuyết phục được bà ấy cả. Đó là một đặc điểm của một Rokesby, em e là vậy."

"Em có thể vừa xúc phạm anh."

"Không," nàng nói, duy trì khuôn mặt thẳng thắn đầy ấn tượng.

"Anh sẽ bỏ qua cho điều đó."

"Ngài thật tốt, thưa ngài."

Anh tròn mắt trước sự xác xược của nàng, và một lần nữa, Billie cảm thấy thoải mái hơn. Có lẽ đây không phải là cách những người phụ nữ tinh tế hơn tán tỉnh, nhưng đó là tất cả những gì nàng biết cách làm.

Và nó dường như đang đúng đắn. Điều đó nàng chắc chắn.

Có lẽ nàng đã có một linh cảm của trực giác nữ tính sau tất cả.

CHƯƠNG 21

Chín mươi phút trôi qua, và anh vẫn chưa thấy Tallywhite.

George giật mạnh chiếc cravat của anh, thứ mà anh chắc chắn là người hầu của anh đã buộc chặt hơn rất nhiều so với bình thường. Không có gì khác thường về Buổi tối Mùa Xuân của Phu nhân Wintour; thật ra, anh đã đi xa đến mức nói rằng nó rất bình thường đến mức buồn tẻ, nhưng anh không thể lay chuyển được cảm giác kỳ quặc, khó chịu cứ bò lên cổ anh. Ở mọi nơi anh quay lại, có cảm giác như ai đó đang nhìn anh một cách kỳ lạ, nhìn anh với sự tò mò hơn nhiều so với vẻ ngoài anh cảm nhận được.

Rõ ràng, đó là tất cả trong trí tưởng tượng của anh, dẫn đến một điểm nổi bật nhất - rõ ràng, anh đã không bị loại vì điều này.

Anh đã hẹn giờ đến một cách cẩn thận. Quá sớm, và anh sẽ thu hút sự chú ý không mong muốn. Giống như hầu hết những người đàn ông độc thân ở độ tuổi của anh, anh thường dành một vài giờ tại câu lạc bộ của mình trước khi hoàn thành nghĩa vụ xã hội. Nếu anh xuất hiện ở vũ hội trước tám giờ, điều đó sẽ thật kỳ lạ. (Và anh sẽ phải dành hai giờ tiếp theo để trò chuyện với người dì gần như bị điếc của mình, người đã trở thành huyền thoại vì sự đúng giờ của bà ấy.)

Nhưng anh cũng không muốn làm theo lịch trình thông thường của mình, liên quan đến việc đến nơi sau khi bữa tiệc đang diễn ra. Sẽ rất khó để phát hiện ra Tallywhite trong tình cảnh như vậy, hoặc

tệ hơn, anh hoàn toàn có thể bỏ lỡ anh ta.

Vì vậy, sau khi xem xét cẩn thận, anh bước vào phòng khiêu vũ Wintour khoảng một giờ sau thời gian bắt đầu được chỉ định. Vẫn còn sớm một cách bất thường, nhưng vẫn có đủ người để George không bị phô trương.

Không phải lần đầu tiên, anh tự hỏi liệu có lẽ anh đã lật đổ toàn bộ điều này. Có vẻ như rất nhiều sự chuẩn bị tinh thần cho nhiệm vụ thốt ra một dòng từ một vản điệu trẻ.

Kiểm tra nhanh đồng hồ anh thấy rằng đã gần mười giờ, điều đó có nghĩa là nếu Billie chưa đến, nàng sẽ đến đó sớm thôi. Mẹ anh đã nhắm đến chín giờ ba mươi, nhưng anh nghe thấy nhiều tiếng càu nhàu về hàng dài xe ngựa xếp hàng bên ngoài Nhà Wintour. Billie và mẹ của anh gần như chắc chắn bị mắc kẹt trong xe tứ mã của nhà Manston, đang chờ đến lượt mình.

Anh không có nhiều thời gian nếu anh muốn được xong việc trước khi họ đến.

Về mặt anh chán nản, anh tiếp tục di chuyển về phòng, lẩm bảm những lời chào thích hợp khi anh lướt qua người quen. Một người hầu đang đi ngang với những ly rượu, vì vậy anh cầm lấy một ly, hầu như không làm ấm môi khi anh nhìn ra phòng khiêu vũ trên tấm kính. Anh đã không nhìn thấy Tallywhite, nhưng anh đã nhìn thấy - chết tiệt, đó có phải là Đức ngài Arbuthnot không?

Tại sao ông ta yêu cầu George gửi một tin nhắn khi ông ta có thể tự mình làm điều đó?

Nhưng có lẽ có những lý do khiến Arbuthnot không thể gặp Tallywhite. Có lẽ có một người khác ở đây, một người không thể được phép biết rằng hai người đàn ông đang làm việc cùng nhau. Hoặc có lẽ Tallywhite là người trong bóng tối. Có lẽ anh ta không biết rằng Arbuthnot là người có tin nhắn.

Hoặc là...

Có lẽ Tallywhite đã biết rằng Arbuthnot là liên lạc của anh ta, và toàn bộ điều này là một kế hoạch kiểm tra George để họ có thể sử dụng anh cho những nỗ lực trong tương lai. Có lẽ George vừa vô tình bắt tay vào công việc gián điệp.

Anh nhìn xuống ly rượu mạnh trong tay. Có lẽ anh cần ... Không, anh ta chắc chắn cần thứ gì đó với độ cồn cao hơn.

"Thật lãng phí thời gian" Anh lẩm bẩm, đặt ly xuống.

Và rồi anh thấy nàng.

Anh ngưng thở. "Billie?"

Nàng là một ảo ảnh. Bộ váy của nàng có màu đỏ thẫm nhất, màu sắc là sự lựa chọn sôi động bất ngờ cho một lần bỏ lỡ chưa kết hôn, nhưng với Billie thì đó là sự hoàn hảo. Làn da nàng như sữa, đôi mắt lấp lánh và đôi môi ... Anh biết nàng không tô màu cho chúng - Billie sẽ không bao giờ kiên nhẫn với thứ đó - nhưng bằng cách nào đó, chúng trông đầy đặn hơn, như thể chúng đã hấp thụ màu đỏ ruby rực rỡ của chiếc áo choàng của nàng.

Anh đã hôn lên đôi môi ấy. Anh đã ném nàng và ngưỡng mộ nàng, và anh muốn tôn thờ nàng theo những cách mà nàng ô có thể không bao giờ mơ tới.

Thật kỳ lạ, mặc dù; anh không nghe thấy tên nàng được thông báo. Anh ở quá xa lối vào, hoặc có lẽ anh chỉ đơn giản là quá chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình. Nhưng nàng vẫn ở đó, đứng cạnh mẹ anh, thật xinh đẹp, rạng rỡ đến nỗi anh không thể nhìn thấy ai khác.

Đột nhiên phần còn lại của thế giới dường như không tồn tại. Anh không muốn ở đây trong điệu nhảy này, với những người anh không muốn nói chuyện và những tin nhắn anh không đặc biệt muốn gửi. Anh không muốn nhảy với những cô gái trẻ mà anh không quen, và anh không muốn nói chuyện lịch sự với những người anh đã biết. Anh chỉ muốn Billie, và anh muốn tất cả cho riêng mình.

Anh quên mất Tallywhite. Anh quên mất đậu, cháo, và pudding, và anh bước những bước dài qua gian phòng với mục đích riêng đến nỗi đám đông dường như tan chảy khỏi đường đi của anh

Và bằng cách nào đó, thật đáng kinh ngạc, phần còn lại của thế giới vẫn chưa chú ý đến nàng. Nàng thật xinh đẹp, thật lạ thường và sống động trong căn phòng đầy búp bê sáp này. Chẳng mấy chốc nàng sẽ được nhận ra.

Nhưng giờ thì chưa. Chẳng mấy chốc anh sẽ phải chiến đấu với đám đông của những quý ông trẻ tuổi háo hức, nhưng đến giờ, nàng vẫn chỉ có một mình anh.

Mặc dù nàng đã lo lắng. Đó là điều hiển nhiên; anh chắc chắn

anh là người duy nhất có thể nói. Với Billie, bạn phải biết nàng. Nàng đang đứng đầy kiêu hãnh, lưng thẳng và ngẩng cao đầu, nhưng đôi mắt nàng đảo qua, liếc qua đám đông.

Tìm kiếm anh chẳng?

Anh bước về phía trước.

"George!" Nàng vui mừng nói. "Er, ý tôi là, Ngài Kennard. Thật đáng yêu và" - nàng nở một nụ cười ẩn giấu - "không ngạc nhiên khi thấy anh."

"Quý cô Bridgerton," anh lẩm bẩm, cúi đầu trên tay nàng.

"George," mẹ anh nói, gạt đầu chào hỏi.

Anh cúi xuống hôn lên má bà. "Mẹ."

"Billie trông có đẹp không?"

Anh chậm rãi gạt đầu, không thể rời mắt khỏi nàng. "Vâng," anh nói, "cô ấy trông ... đẹp." Nhưng đó không phải là từ chính xác. Khác xa bình thường. Về đẹp không phải là trí thông minh mãnh liệt khiến đôi mắt nàng có chiều sâu và đó không phải là sự dí dỏm đằng sau nụ cười của nàng. Nàng đẹp, nhưng nàng không chỉ đẹp, và đó là lý do tại sao anh yêu nàng.

"Anh hy vọng rằng em, đã dành điệu nhảy đầu tiên của mình cho anh," anh nói.

Billie nhìn mẹ anh để xác nhận.

"Đúng, cháu có thể nhảy lần đầu tiên với George," bà nói với một nụ cười mê đắm.

"Có rất nhiều quy tắc," Billie nói bẽn lễn. "Cháu không thể nhớ nếu vì lý do nào đó cháu có ý định cầu cứu Phu nhân sau này."

"Con đã ở đây lâu chưa?" Phu nhân Manston hỏi.

"Một tiếng hoặc lâu hơn," George trả lời. "Công việc của con mất ít thời gian hơn con dự đoán."

"Đó là một công việc à?" bà nói. "Ta nghĩ đó là một cuộc họp."

Nếu George không say mê Billie, anh có thể đã bị kích thích bởi điều này. Mẹ anh rõ ràng đang nhử mồi để biết thông tin, hoặc ít nhất, cố gắng mắng anh. Nhưng anh không thể để tâm vào điều đó. Không phải khi Billie đang ngược nhìn anh bằng đôi mắt sáng ngời.

"Em thực sự trông rất đẹp," anh nói.

"Cảm ơn anh." Nàng mỉm cười ngược nghịu, và ánh mắt anh rơi xuống tay nàng, đang hồi hộp lo lắng trên nếp gấp chiếc váy của

nàng. "Anh trông cũng rất đẹp trai."

Bên cạnh họ, Phu nhân Manston tươi cười rạng rỡ.

"Em có muốn nhảy không?" Anh buột miệng.

"Ngay bây giờ à?" Nàng mỉm cười đáng yêu. "Có âm nhạc không?"

Không có. Đó là một bằng chứng cho thấy anh đã trở nên ngốc nghếch đến mức nào mà anh thậm chí không cảm thấy xấu hổ. "Có lẽ đi dạo một lượt quanh phòng," anh đề nghị. "Các nhạc sĩ sẽ bắt đầu lại trong ít phút nữa."

Billie nhìn sang Phu nhân Manston, người đã cho phép nàng với một cái gật đầu. "Đi đi," bà nói, "nhưng vẫn phải ở trong tầm nhìn đấy."

George bị đẩy ra khỏi đám mây mơ màng của anh đủ lâu để bắn cho mẹ anh một cái nhìn băng giá. "Con sẽ không mơ ước làm bất cứ điều gì để ảnh hưởng đến danh tiếng của cô ấy."

"Tất nhiên là không rồi," bà nói. "Ta muốn chắc chắn rằng con bé được nhìn thấy. Có rất nhiều quý ông đủ điều kiện ở đây tối nay. Nhiều hơn là ta mong đợi."

George nắm lấy cánh tay của Billie.

"Ta đã nhìn thấy người thừa kế Billington," Phu nhân Manston tiếp tục, "và con biết đấy, ta không nghĩ anh ta còn quá trẻ."

George cho bà một cái nhìn coi thường nhẹ. "Con không nghĩ cô ấy muốn trở thành Billie Billington, Mẹ à."

Billie ghen ngào cười. "Ồ, em, em thậm chí không nghĩ đến."

"Tốt."

"Bây giờ, con bé là Sybilla," mẹ anh nói, thể hiện tài năng của mình khi chỉ nghe những gì bà muốn. "Và Sybilla Billington sẽ có một chiếc nhẫn đẹp hơn."

George nhìn Billie và nói, "Không."

Nàng mỉm môi lại, trông rất thích thú.

"Họ của cậu ấy là Wycombe," Phu nhân Manston nói. "Chỉ để con biết."

George tròn mắt. Mẹ anh là một mối đe dọa. Anh đưa tay ra. "Chúng ta đi, Billie?"

Billie gật đầu và quay lại để họ quay mặt về cùng một hướng.

"Nếu con thấy con trai của Ashbourne ..."

Nhưng George đã dẫn Billie đi.

"Em không biết con trai của Ashbourne trông như thế nào," Billie nói. "Anh có biết không?"

"Một chút," George nói dối.

"Oh." Billie cau mày. "Em không thể tưởng tượng được tại sao mẹ anh lại nghĩ về việc gán ghép anh ta cho em. Bà ấy đã biết em rất tăng động."

George phát ra một tiếng rì rầm có ý nghĩa truyền đạt sự đồng ý của anh và tiếp tục cuộc dạo chơi chậm chạp dọc theo chu vi của phòng khiêu vũ, tận hưởng cảm giác độc quyền của bàn tay nàng trên cánh tay anh.

"Có khá nhiều dòng xe ngựa ở lối vào," Billie nói. "Em đã nói với mẹ anh rằng chúng ta nên ra ngoài và đi bộ, vì thời tiết rất tốt, nhưng bà không đồng ý."

George cười thầm. Chỉ Billie mới đưa ra một đề nghị như vậy.

"Thành thật mà nói," nàng càu nhàu, "anh sẽ nghĩ em đã hỏi liệu chúng ta có thể dừng lại và gặp Đức vua để uống tách trà trên đường không."

"Chà, nhìn như cung điện ở khắp nơi trong thành phố ..." George trêu chọc.

Nàng huých khuỷu tay vào sườn anh. Nhưng nhẹ nhàng, vì vậy không ai sẽ nhìn thấy.

"Anh rất vui vì em đã không đội tóc giả," anh nói với nàng. Mái tóc của nàng đã được tạo kiểu rất công phu, cũng hợp thời trang, nhưng nó là của riêng nàng, và chỉ vậy bột nhẹ. Anh thích màu hạt dẻ sẫm tỏa sáng; đó là Billie mà không có kỹ xảo, và nếu có một điều gì để xác định nàng, thì đó là vì nàng không có kỹ xảo.

Anh muốn nàng tận hưởng thời gian ở London, nhưng anh không muốn nàng bị thay đổi bởi điều đó.

"Em không hợp thời trang, em biết," nàng nói, chạm vào lọn tóc dài để lại trên vai, "nhưng em đã thuyết phục được mẹ anh rằng nếu có một cơ hội tốt em sẽ bước đến gần một chiếc đèn treo tường và tự thiêu. "

George quay phát lại.

"Với lịch sử của em tại triều đình," nàng nói, "nó không phải là

không hợp lý như nó có vẻ thế."

Anh cố không cười. Anh thực sự đã muốn cười.

"Ồ, làm ơn," nàng nói. "Em đã mất rất lâu để có thể tạo ra một trò đùa về nó. Chúng ta cũng có thể thích thú."

"Chuyện gì đã xảy ra?" anh hỏi. "Hay không muốn anh biết?"

"Ồ, anh muốn biết," nàng nói với một cái nhìn nghiêng không hoàn hảo. "Tin em đi. Anh chắc chắn muốn biết."

Anh chờ đợi.

"Nhưng bây giờ anh sẽ chưa được biết," nàng tuyên bố. "Một người phụ nữ phải có những bí mật của cô ấy, hoặc vì mẹ anh luôn nói với em như vậy."

"Bằng cách nào đó anh không nghĩ việc đốt cháy Triều đình St. James là loại bí mật mà cô ấy có trong đầu."

"Xem xét cách cô ấy nhiệt thành muốn cô ấy được nhìn nhận như một cô gái trẻ duyên dáng và tinh tế, anh nghĩ đó có thể chính xác là những gì cô ấy có trong đầu." Nàng liếc nhìn anh với vẻ mặt cong cớn. "Tiểu thư Alexandra FortesTHER-Endicott sẽ không bao giờ vô tình khiến ai đó bốc cháy."

"Không, nếu cô ta làm điều đó, anh tưởng tượng nó sẽ có mục đích."

Billie khịt mũi cười lại. "George Rokesby, đó là một điều khủng khiếp để nói. Và có lẽ không đúng."

"Em không nghĩ vậy sao?"

"Có nhiều điều khiến em phải thừa nhận điều đó, không. Cô ta không xấu xa. Hay thông minh."

Anh dừng lại một lúc, rồi hỏi: "Đó là một tai nạn phải không?"

Nàng đưa mắt nhìn anh.

"Tất nhiên là thế," anh nói, nhưng anh không nghe gần như chắc chắn như anh nghĩ.

"Kennard!"

Nghe thấy tên mình, George miễn cưỡng rời khỏi Billie. Hai người bạn đại học của anh – Quý ngài John Willingham và Freddie Coventry - đang tìm đường đi qua đám đông. Cả hai đều dễ chịu, hoàn toàn đáng kính trọng, và chính xác là loại quý ông mà mẹ anh muốn anh giới thiệu với Billie.

George thấy rằng anh muốn đánh một trong số họ. Nó không

thành vấn đề. Hoặc là sẽ thế, miễn là anh có thể nhắm vào khuôn mặt.

"Kennard," Quý ngài John nói, tiến lại gần với một nụ cười. "Cả một thế kỷ rồi. Tôi không nghĩ rằng anh đang ở trong thành phố."

"Gia đình có việc," George nói không mặn mà.

Quý ngài John và Freddie đều gật đầu và nói điều gì đó về dòng họ, và rồi cả hai nhìn sang Billie với sự kỳ vọng rõ ràng.

George gượng cười và quay sang Billie. "Tôi có thể giới thiệu Quý ngài John Willingham và Quý ngài Frederick Coventry." Có tiếng xì xào xung quanh, và rồi anh nói, "Các quý ông, đây là Tiểu thư Sybilla Bridgerton của Aubrey Hall ở Kent."

"Anh nói là Kent à," Freddie kêu lên. "Anh có phải là hàng xóm không?"

"Chúng tôi đúng là hàng xóm," Billie nói một cách xinh đẹp. "Tôi đã biết Ngài Kennard cả đời."

George cau có. Anh biết nàng không thể sử dụng tên thánh của mình trong một môi trường như vậy, nhưng nó vẫn rất hài lòng khi được nhắc đến một cách chính thức ở đây.

"Anh thực sự là một người đàn ông may mắn", Freddie nói, "để có được cô gái đáng yêu như vậy rất gần nhà."

George liếc nhìn Billie để xem liệu nàng có kinh ngạc vì lời khen có đường như anh không, nhưng nàng vẫn mỉm cười một cách triu mến, ra mắt toàn thế giới với sự ngọt ngào, dịu dàng.

Anh khịt mũi. Ngọt ngào và dịu dàng? Billie? Nếu họ biết.

"Có phải anh đã nói gì không?" nàng hỏi

Anh kết hợp nụ cười của nàng với một trong những thứ riêng của anh, nhạt nhẽo không kém. "Chỉ là tôi thực sự may mắn."

Lông mày nàng nhướn lên. "Thật kỳ lạ khi tôi có thể đã bỏ lỡ một câu dài như vậy."

Anh bắn đến nàng một cái liếc xéo.

Rồi nàng trở lại với một nụ cười bí ẩn.

Anh cảm thấy có gì đó ổn định lại trong lòng. Tất cả đã đúng với trật tự một lần nữa. Hoặc ít nhất tất cả đã đúng với thời điểm này. Thế giới là một mớ hỗn độn chết tiệt, nhưng ngay tại đây, ngay lúc này, Billie đang mỉm cười bí ẩn ...

Và anh hài lòng.

"Tôi có thể đề nghị nàng một điệu nhảy không, Quý cô Bridgerton?" Ngài John hỏi Billie.

"Và tôi cũng vậy," Freddie ngay lập tức chen vào.

"Tất nhiên," nàng nói, một lần nữa xinh đẹp đến nỗi George muốn bịt miệng nàng. Nàng không giống bản thân mình.

"Cô ấy đã hứa điệu nhảy đầu tiên của cô ấy dành cho tôi," anh nói. "Và cả buổi tối."

Billie ngược nhìn anh với một sự bất ngờ, vì nàng đã không hứa với anh về cả buổi tối, nhưng nàng không phản đối.

"Tuy nhiên," Freddie nói với vẻ thích thú, "có nhiều hơn hai điệu nhảy tại một buổi vũ hội."

"Tôi nên vui mừng khi khiêu vũ với cả hai ngài," Billie nói. Nàng nhìn về căn phòng như thể đang tìm kiếm thứ gì đó. "Tôi không tin có những thẻ khiêu vũ cho tối nay ..."

"Chúng ta có thể sống sót đủ tốt mà không cần chúng", Freddie nói. "Tất cả những gì chúng ta phải nhớ là khi nàng hoàn thành điệu nhảy với Kennard ở đây, nàng sẽ nhảy với ta."

Billie nở một nụ cười thân thiện và một cái gật đầu vương giả.

"Và sau đó nàng sẽ đến với Ngài John," Freddie lưu ý. "Nhưng ta phải cảnh báo nàng, anh ta là một vũ công tàn bạo. Nàng sẽ muốn kiểm tra ngón chân của mình."

Billie cười nhạo điều đó, trầm và khàn khàn, và một lần nữa nàng trở nên xinh đẹp đến mức không thể tin được, George đã bị cám dỗ một nửa muốn ném một cái chăn lên người nàng, chỉ để ngăn người khác muốn nàng.

Anh không nên bắt bẻ nàng lúc này dưới ánh mặt trời. Anh biết rằng. Nàng xứng đáng được ngưỡng mộ và yêu mến, để có được khoảnh khắc đáng trân trọng của nàng như mỹ nhân của buổi vũ hội. Nhưng vì Chúa, khi nàng mỉm cười với Ngài John hoặc Freddie, có vẻ như nàng thực sự có ý đó.

Ai mỉm cười như vậy mà không thực sự có ý nghĩa? Nàng có biết một nụ cười như thế có thể dẫn đến điều gì không? Hai quý ông sẽ nghĩ rằng nàng quan tâm đến họ. George có một tưởng tượng bất ngờ về những bó hoa tràn ngập sảnh trước của Manston House,

của những quý ông trẻ đang xếp hàng chờ nhận đặc quyền hôn tay nàng.

"Có gì không ổn à?" Billie lặng lẽ hỏi. Quý ngài John và Freddie đã bị một người quen khác làm xao lãng và hơi quay đi, nên lời nói của nàng chỉ dành cho George.

"Tất nhiên là không," anh nói, nhưng giọng anh có phần cụt lủn hơn bình thường.

Trán nàng nhíu lại lo lắng. "Anh có chắc chắn? Anh -"

"Anh ổn," anh cúi kính.

Lông mày nàng nhướn lên. "Rõ rồi."

Anh cau có.

"Nếu anh không muốn nhảy với em ..." nàng bắt đầu.

"Đó là những gì em nghĩ à?"

"Vì vậy, có một cái gì đó!" Biểu hiện của nàng rất đặc thẳng; nàng thực sự cần phải có một cái vờ Pall Mall trong tay để hoàn thành cục diện.

"Vì tình yêu của Chúa, Billie," anh lẩm bẫm, "đó không phải là một cuộc thi."

"Em thậm chí không biết nó là gì."

"Em không nên mỉm cười như thế với các quý ông khác," anh nói bằng giọng khàn khàn.

"Sao cơ?" Nàng lùi lại, và anh không chắc đó là sự hoài nghi hay phẫn nộ.

"Nó sẽ cho họ ấn tượng sai."

"Em nghĩ rằng toàn bộ mục đích là để em thu hút các quý ông," nàng thực sự rít lên.

Sau đó, là phẫn nộ. Và dường như phẫn nộ rất nhiều.

George chỉ có đủ thông minh để không thốt ra một cách điên cuồng, "Có, nhưng không được quá chú ý." Thay vào đó, anh cảnh báo, "Đừng ngạc nhiên nếu họ đến gặp em vào ngày mai."

"Một lần nữa, đó không phải là mục đích sao?"

George không có câu trả lời, vì không có câu trả lời. Anh là một thằng ngốc, điều đó rõ ràng với cả hai.

Chúa ơi, làm thế nào mà cuộc trò chuyện trở nên xấu đi thế này?

"Billie, nhìn kia," anh nói, "Anh chỉ đơn giản -"

Anh cau mày. Arbuthnot đang tiến đến.

"Anh chỉ đơn giản là ..." Billie nhắc.

Anh lắc đầu, và nàng đủ thông minh để biết rằng chuyển động không liên quan gì đến nàng. Nàng nhìn theo ánh mắt của anh về phía Arbuthnot, nhưng người đàn ông lớn tuổi này đã dừng lại để nói chuyện với người khác.

"Anh đang nhìn ai vậy?" nàng hỏi

Anh quay lại và tập trung toàn bộ sự chú ý vào nàng. "Không ai cả."

Nàng tròn mắt trước lời nói dối lộ liễu.

"Kennard," Freddie Coventry nói, trở về phía của họ khi Ngài John đã đi khỏi, "Tôi tin rằng dàn nhạc đang ở vị trí của họ. Anh sẽ dẫn Quý cô Bridgerton tới sàn nhảy nếu không tôi sẽ buộc tội anh về những giao dịch mờ ám." Anh ta nghiêng người về phía Billie và nói với sự bí mật giả tạo, "Anh ta sẽ không yêu cầu điệu nhảy đầu tiên của nàng và sau đó giữ nàng ở đây giữa những bông hoa đình hương vàng đấy chứ."

Nàng cười, nhưng chỉ một chút thôi, và đôi tai của George nghe có vẻ không đúng lắm. "Anh ấy sẽ không bao giờ làm điều đó", nàng nói, "nếu không vì lý do nào khác mẹ anh ấy sẽ lấy cái đầu của anh ấy."

"Ồ-ho!" Freddie cười khúc khích. "Vậy điều đó có nghĩa là gì."

George mỉm cười cáu kỉnh. Anh muốn tiết chế Billie vì đã làm anh nhu nhược một cách hiệu quả trước mặt bạn bè, nhưng anh vẫn nhận thức được rất nhiều về Arbuthnot, chỉ cách đó vài bước chân, có lẽ là tức giận trong giây lát.

Giọng nói của Freddie rơi xuống một lời trêu chọc thì thầm. "Tôi không nghĩ anh ta sẽ khiêu vũ với nàng."

Billie nhìn qua George và khi mắt anh chạm mắt nàng, anh cảm thấy như mình đã tìm thấy cả thế giới của mình. Anh cúi đầu và đưa tay ra, bởi vì chết tiệt, anh đã chờ đợi khoảnh khắc này vì cảm giác như thế ngày trong nhiều năm.

Nhưng tất nhiên đó là khi Arbuthnot cuối cùng cũng đến. "Kennard," Ngài nói, lời chào của ông ta như thể chính xác là những gì người ta có thể mong đợi từ một người đàn ông với con trai của một người bạn. "Rất vui được gặp cậu ở đây. Điều gì đưa cậu đến

thành phố vậy?"

"Một điệu nhảy với Tiểu thư Bridgerton," Freddie lôi cuốn, "nhưng anh ta dường như không thể dẫn cô ấy lên sàn."

Arbuthnot cười thầm. "Ồ, tôi chắc chắn anh ấy không có khả năng như vậy."

George không thể quyết định ai trong số họ anh muốn giết trước.

"Có lẽ tôi nên nhảy với ngài," Billie nói với Freddie.

Quên các quý ông đi. Anh sẽ giết Billie trước. Nàng đang nghĩ cái quái gì vậy? Trước tiên, ngay cả đối với nàng. Các quý cô không mời các quý ông khiêu vũ, đặc biệt là khi chỉ quen họ mới năm phút trước.

"Một người phụ nữ nói lên suy nghĩ của mình," Freddie nói. "Điều này hoàn toàn mới mẻ. Tôi thấy đây là lý do tại sao Ngài Kennard đánh giá rất cao về tiểu thư."

"Anh ấy đã nói về tôi à?"

"Không phải với anh ta," George cắn càu.

"Chà, anh ta nên thế," Freddie nói với một cái vẩy tay tán tỉnh. "Tiểu thư chắc chắn sẽ là một chủ đề thú vị hơn trong cuộc trò chuyện cuối cùng của chúng tôi, mà tôi tin là về bột yến mạch."

George khá chắc chắn điều này không đúng, nhưng dường như không có cách nào để phản kháng mà không có vẻ trẻ con.

"À, nhưng tôi thấy chủ đề về yến mạch thật hấp dẫn," Billie nói và George gần như bật cười, vì anh là người duy nhất biết rằng nàng không đùa. Những thành công gần đây của cha nàng trong thu hoạch mùa vụ là một minh chứng cho điều đó.

"Một phụ nữ thực sự độc lập," Freddie vỗ tay.

Dàn nhạc bắt đầu tạo ra những âm thanh rên rỉ thường vang lên trước khi âm nhạc thực sự bắt đầu, và Billie liếc nhìn George, chờ đợi anh lặp lại lời đề nghị của mình và dẫn nàng vào điệu nhảy.

Nhưng trước khi anh có thể làm như vậy, anh đã nghe Đức ngài Arbuthnot hắng giọng. George biết mình phải làm gì.

"Tôi gửi nàng cho cậu, Coventry," anh nói với một chút cúi đầu. "Vì cậu rất háo hức với việc kết bạn với nàng."

Anh cố gắng không bắt gặp ánh mắt của Billie, nhưng anh không thể kiểm soát được nó, và khi ánh mắt anh lướt qua khuôn mặt

nàng, anh thấy rằng nàng đã bị sốc. Và tức giận.

Và đau đớn.

"Điều nhảy tiếp theo của cô ấy sẽ là của cậu," Freddie nói với sự vui vẻ, và trái tim của George vụn vụn chỉ một chút khi anh nhìn anh ta dẫn nàng vào sàn nhảy.

"Tôi rất tiếc khi tước đi tình bạn của Quý cô Bridgerton đáng yêu", Đức ngài Arbuthnot nói sau một lúc, "nhưng tôi chắc chắn rằng thời gian của cậu ở thành phố có nhiều mục đích khác hơn là một điệu nhảy."

Bây giờ không có ai khác trong cuộc trò chuyện nhỏ của họ khi Billie đã đi với Freddie Coventry, nhưng Arbuthnot rõ ràng muốn thận trọng, vì vậy George nói, "Đây và đó. Công việc gia đình."

"Không phải luôn luôn như vậy sao?" Ông ta nghiêng đầu về phía George. "Thật là sự mệt mỏi chết tiệt, khi là chủ gia đình."

George nghĩ về cha mình. "Tôi may mắn đặc quyền này chưa phải là của tôi."

"Đúng vậy." Arbuthnot nuốt một ngụm lớn đồ uống ông ta đang cầm, một loại đồ uống trông đáng kể hơn nhiều so với ly rượu mạnh lố bịch mà George đã được phục vụ vào tối hôm đó. "Nhưng cậu sẽ sớm thôi, và chúng ta không thể chọn gia đình, phải không?"

George tự hỏi dụng ý của Arbuthnot khi nói điều đó hai lần. Nếu vậy, đó là một dấu hiệu khác cho thấy anh đã không bị loại ra khỏi cuộc chơi của những tin nhắn bí ẩn và các cuộc họp bí mật. Anh quyết định lấy lời của Arbuthnot để đáp trả, "Nếu chúng ta có thể, tôi dám khẳng định tôi sẽ tự mình chọn lấy."

"Chà, cậu là một người đàn ông may mắn."

"Tôi nghĩ vậy."

"Và buổi tiệc tùng buổi tối của cậu như thế nào? Thành công chứ?"

"Tôi cho rằng nó phụ thuộc vào cách người ta đo lường sự thành công."

"Là vậy sao?" Arbuthnot nói, nghe hơi khó chịu.

George cảm thấy không có thiện cảm. Ông ta là người đã bắt đầu cuộc trò chuyện đầy âm mưu này. Ông ta cũng đã để George có một chút vui vẻ với nó. Anh nhìn vào mắt Arbuthnot và nói: "Than ôi, chúng ta đến những sự kiện kiểu này để tìm kiếm thứ gì đó, phải

không?"

"Cậu khá triết lý cho một ngày thứ Ba đấy."

"Thông thường tôi lưu lại suy nghĩ tuyệt vời của mình cho tối thứ Hai và buổi chiều thứ Năm," George cúi kính.

Đức ngài Arbuthnot nhìn anh ngạc nhiên.

"Tôi đã không tìm thấy những gì tôi đang tìm kiếm," George nói. Chúa ơi, lời nói ẩn ý đã khiến anh chóng mặt.

Đôi mắt của Arbuthnot nheo lại. "Cậu chắc chứ?"

"Như tôi có thể. Với đám đông ở đây."

"Đó là điều đáng thất vọng nhất."

"Thật vậy."

"Có lẽ cậu nên nhảy với Quý bà Weatherby," Đức ngài Arbuthnot nhẹ nhàng nói.

George quay mạnh. "Xin Ngài thứ lỗi?"

"Cậu đã được giới thiệu chưa? Tôi đảm bảo với cậu bà ấy là một người phụ nữ vô song."

"Chúng tôi đã gặp nhau," George xác nhận. Anh biết Sally Weatherby đã trở lại là Sally Sandwick, chị gái của một trong những người bạn của anh. Bà ta đã kết hôn và đã chôn cất một người chồng trong những năm qua và chỉ gần đây đã chuyển từ để tang hoàn toàn sang để tang một nửa. May mắn cho bà ấy, bà ấy mặc màu hoa oải hương khá hợp.

"Weatherby là một người đàn ông tốt," Arbuthnot nói.

"Tôi không biết anh ta," George nói. Ông ta lớn tuổi hơn một chút và Sally là người vợ thứ hai của ông ta.

"Tôi đã làm việc với ngài ấy trước đây," Arbuthnot nói. "Một người đàn ông tốt. Một người đàn ông rất tốt."

"Đã nhiều năm kể từ khi tôi nói chuyện với Quý bà Weatherby," George nói. "Tôi không biết liệu tôi có gì để nói với bà ấy không."

"Ồ, tôi tưởng tượng cậu sẽ nghĩ về một cái gì đó."

"Tôi tưởng tượng tôi sẽ làm thế."

"Ah, tôi thấy vợ tôi ở đằng kia," Đức ngài Arbuthnot nói. "Bà ấy đang làm điều gì đó với cái đầu của mình, điều đó có nghĩa là bà ấy cần sự giúp đỡ của tôi hoặc bà ấy sắp chết."

"Vì vậy, ngài phải đi đến bà ấy," George nói. "Tôi hiểu."

"Tôi cho rằng bà ấy sẽ cần sự giúp đỡ của tôi bằng mọi cách," Arbuthnot nói với một cái nhún vai. "Chúc cậu may mắn, con trai. Tôi hy vọng buổi tối của cậu có kết quả tốt đẹp."

George quan sát khi Đức ngài Arbuthnot đi qua phòng, rồi quay lại để thực hiện nhiệm vụ của mình.

Có vẻ như đã đến lúc nhảy với Sally Weatherby.

CHƯƠNG 22

Quý ngài Coventry là một vũ công thành thực, nhưng Billie không thể dành cho anh ta nhiều hơn một phần sự chú ý của nàng khi anh ta dẫn dắt nàng qua những bước đi phức tạp của một điệu nhảy. George đã nói chuyện xong với người đàn ông lớn tuổi, và bây giờ anh đang cúi đầu trước một người phụ nữ có vẻ đẹp đáng kinh ngạc, đó là một điều kỳ diệu mà tất cả những người xung quanh cô không thể rời mắt khỏi ánh sáng kỳ diệu của cô ấy.

Một cái gì đó sôi sục và một làn sóng khuấy động trong nàng, và buổi tối kỳ diệu, đã trở nên chua chát.

Billie biết rằng nàng không nên yêu cầu Quý ngài Coventry khiêu vũ. Phu nhân Manston sẽ thờ ơ nếu nàng làm thế. Bà có lẽ sẽ làm thế, một khi tin đồn đến với bà ấy. Và nó sẽ đến. Billie có thể đã tránh được London trong nhiều năm, nhưng nàng biết đủ để nhận ra rằng điều này sẽ bị đồn đãi trên khắp phòng khiêu vũ trong vài phút nữa.

Và khắp thành phố vào sáng hôm sau.

Nàng sẽ bị gán những biệt danh cường điệu. Họ sẽ nói rằng nàng đang theo đuổi Quý ngài Coventry, rằng nàng tuyệt vọng vì những lý do không ai biết rõ, nhưng nàng phải có một bí mật khủng khiếp vì thế nàng mới ném đi những tục lệ đã tồn tại qua nhiều thế kỷ để mời một quý ông khiêu vũ?

Và rồi ai đó sẽ nhớ rằng sự cố đáng tiếc tại triều đình vài năm trước đó. Điều đáng sợ, thực sự, tất cả bọn họ đều mắc kẹt. Chiếc váy của tiểu thư Philomena Wren đã bốc cháy, và vào thời điểm bắt

cứ ai biết chuyện gì đang xảy ra, có một loạt thiếu nữ neo đậu bất lực trên sàn nhà, không thể di chuyển do sức nặng khó xử của chiếc váy hông rộng. Không phải Quý cô Bridgerton ở đó sao? Chẳng phải cô ấy đã đứng trên đầu Tiểu thư Wren sao?

Billie phải nghiêng chặt hàm chỉ để không gầm gừ. Nếu nàng ở trên đầu Tiểu thư Philomena Wren, thì đó chỉ là để dập lửa, nhưng không ai có thể đề cập đến điều đó.

Rằng Billie cũng là nguyên nhân của vụ cháy vẫn là một bí mật được giữ kín, cảm ơn trời. Nhưng thành thật mà nói, làm thế nào một quý cô có thể mong đợi di chuyển trong bộ trang phục của triều đình? Luật lệ của triều đình yêu cầu áo choàng với khung rộng hơn bất cứ thứ gì phụ nữ mặc trong cuộc sống hàng ngày. Billie thường có một cảm giác tuyệt vời về cơ thể khi nàng đứng trong một không gian rộng – nàng là người vụng về nhất mà nàng biết. Nhưng ai mà không gặp khó khăn khi điều khiển trong một cỗ máy làm hông của cô ấy nhô ra gần ba feet theo hai hướng? Và hơn thế nữa, tên gốc nào đã nghĩ rằng nên để một ngọn nến thấp trong một căn phòng có nhiều phụ nữ dị dạng như thế?

Rìa chiếc váy của nàng đã cách xa cơ thể thật của nàng đến nỗi Billie thậm chí không cảm thấy gì khi nàng va vào một ngọn nến. Tiểu thư Wren cũng không cảm thấy điều đó, chỉ đến khi chiếc váy của cô ấy bắt đầu bốc khói. Và nàng không bao giờ như thế, Billie nghĩ với sự hài lòng, bởi vì nàng đủ nhạy cảm để nhảy lên trên cô gái kia, dập tắt ngọn lửa trước khi nó chạm vào da cô ấy.

Tuy nhiên, khi tất cả kết thúc, dường như không ai nhớ rằng Billie đã cứu Tiểu thư Wren khỏi cái chết và sự biến dạng. Không, mẹ cô đã rất kinh hoàng trước toàn bộ tình huống đến nỗi họ đã từ bỏ kế hoạch của mình cho Mùa lễ hội London của Billie. Mà, Billie đã cố gắng tự nhắc nhở mình, đó là những gì nàng muốn. Nàng đã chiến đấu chống lại một Mùa lễ hội trong nhiều năm.

Nhưng nàng không muốn đạt được mục đích của mình vì làm bố mẹ nàng xấu hổ về nàng.

Với một tiếng thở dài, nàng buộc phải chú ý trở lại điệu nhảy mà nàng đang khiêu vũ với Quý ngài Coventry. Nàng không thể nhớ đã làm thế nào, nhưng nàng dường như đã thực hiện các bước chính xác và không giẫm lên bất kỳ ngón chân nào. May mắn thay, nàng

đã không phải nói quá nhiều; đó là kiểu nhảy khiến một người phụ nữ tách khỏi bạn nhảy của mình thường xuyên như khi đưa họ đến với nhau.

"Quý bà Weatherby," Quý ngài Coventry nói khi đủ gần để nói.

Billie nhìn lên với sự ngạc nhiên sâu sắc; nàng khá chắc chắn Quý ngài Coventry biết tên bà ấy. "Tôi xin lỗi?"

Họ bước xa nhau, rồi lại trở về với nhau. "Người phụ nữ mà Ngài Kennard đang khiêu vũ cùng," Quý ngài Coventry nói. "là góa phụ của Weatherby."

"Bà ấy là một góa phụ?"

"Gần đây," anh ta xác nhận. "vừa hết thời gian để tang."

Billie nghiêng răng, cố giữ vẻ mặt dễ chịu. Người góa phụ xinh đẹp còn rất trẻ, có lẽ không hơn Billie quá năm tuổi. Bà ấy ăn mặc rất tinh tế trong những gì Billie biết là phong cách mới nhất hiện giờ, và nước da như thạch cao hoàn hảo của bà ấy mà Billie không bao giờ có thể có được nếu không có kem arsenic.

Nếu ánh mặt trời đã từng chạm vào đôi má hoàn hảo của Phu nhân Weatherby, thì Billie sẽ ăn chiếc mũ của nàng.

"Bà ấy sẽ cần phải tái hôn", ngài Coventry nói. "Không cho Ngài Weatherby cũ một người thừa kế, vì vậy bà ấy sống nhờ sự giàu có của Ngài Weatherby mới. Hay hơn thế nữa ..."

Một lần nữa, điệu nhảy kéo họ ra và Billie gần như hét lên vì thất vọng. Tại sao mọi người nghĩ rằng đó là một ý tưởng tốt để thực hiện các cuộc trò chuyện quan trọng trong khi nhảy? Không ai quan tâm đến việc truyền thông tin kịp thời?

Nàng bước về phía trước, trở lại khu vực trò chuyện của Ngài Coventry và nói, "Hơn nữa ...?"

Anh ta mỉm cười hiểu ý. "Bà ấy phải dựa vào những ân sủng tốt đẹp của người vợ mới cưới của Đức ngài Weatherby."

"Tôi chắc chắn bà ấy sẽ thích kết giao với Ngài Kennard," Billie nói ngoại giao.

Điều này không đánh lừa Quý ngài Coventry; anh ta biết rất rõ rằng Billie đang nghiêng răng vì ghen tị. Nhưng ít nhất nàng phải cố tỏ ra thờ ơ.

"Tôi sẽ không lo lắng," Ngài Coventry nói.

"Lo lắng ư?"

Một lần nữa, Billie phải chờ câu trả lời. Nàng bước nhẹ nhàng xung quanh một người phụ nữ khác, trong khi nguyên rửa điệu nhảy. Không có một điệu nhảy nào khác trên lục địa này giữ một phụ nữ và quý ông cùng nhau trong toàn bộ điệu nhạc à? Nó đã bị chê bai là tai tiếng, nhưng thành thật mà nói, không ai có thể thấy nó rất nhạy cảm?

"Kennard đã không hài lòng khi đưa tiểu thư cho tôi chăm sóc," Ngài Coventry nói khi có thể. "Nếu anh ấy mời Phu nhân Weatherby nhảy, thì không gì khác hơn là ăn miếng trả miếng."

Nhưng đó không phải là cách của George. Sự hài hước của anh có thể là ranh mãnh, nhưng hành vi của anh không bao giờ như vậy. Anh sẽ không mời một người phụ nữ nhảy không vì mục đích nào khác ngoài việc khiến người khác ghen tị. Anh có thể đã cảm thấy bị chọc tức, anh có thể tức giận với Billie vì đã làm anh xấu hổ trước mặt bạn bè, nhưng nếu anh nhảy với Phu nhân Weatherby, đó là vì anh muốn.

Billie cảm thấy đột nhiên như bị ốm. Nàng không nên cố gắng điều khiển tình huống sớm hơn bằng cách nói một cách nhẹ nhàng rằng nàng nên nhảy với ngài Coventry. Nhưng nàng đã rất thất vọng. Buổi tối đã diễn ra rất tốt đẹp. Khi nàng lần đầu tiên nhìn thấy George, lộng lẫy trong bộ lễ phục buổi tối của anh, nàng gần như ngừng thở. Nàng đã cố nói với bản thân mình rằng anh là người đàn ông giống như nàng biết ở Kent, mặc áo khoác và boots cao, nhưng ở London, nhìn anh khác biệt giữa những người điều hành đất nước và có thể cả thế giới.

Nơi anh thuộc về.

Có một không khí hấp dẫn xung quanh anh, sự tự tin điềm tĩnh và sự đảm bảo hoàn toàn về vị trí của anh. Anh có cả cuộc đời mà nàng không biết gì về nó, một cuộc sống với những bữa tiệc và những cuộc vũ hội và những cuộc gặp gỡ tại câu lạc bộ White. Cuối cùng, anh sẽ ngồi vào nghị viện, và nàng vẫn sẽ là Billie Bridgerton liêu lĩnh. Ngoại trừ việc trong một vài năm, sự liêu lĩnh sẽ nhường chỗ cho sự lập dị. Và sau đó tất cả sẽ xuống dốc đến điên cuồng.

Không, nàng nghĩ chắc chắn. Đó không phải là điều sẽ xảy ra. George thích nàng. Anh thậm chí có thể yêu nàng một chút. Nàng

đã nhìn thấy nó trong mắt anh và nàng cảm thấy nó trong nụ hôn của anh. Phu nhân Weatherby không bao giờ có thể -

Đôi mắt của Billie mở to. Quý bà Weatherby đâu rồi?

Và hơn nữa, George đâu rồi?

Năm giờ sau, George cuối cùng cũng nhón chân qua cửa trước của Manston House, mệt mỏi, thất vọng, và trên hết, sẵn sàng đập đổ Đức ngài Arbuthnot.

Khi vị tướng đã yêu cầu anh gửi một tin nhắn, George đã nghĩ - việc này đơn giản đến mức nào. Anh đã lên kế hoạch tham dự Vũ hội Wintour, và Robert Tallywhite chính xác là kiểu người mà anh có thể có một cuộc trò chuyện lười biếng. Nói chung, sẽ chỉ mất mười phút trong ngày của anh, và anh sẽ có thể ngã đầu xuống đệm đó khi biết rằng anh đã làm một điều gì đó cho Đức Vua và Đất nước.

Anh đã không lường trước được rằng buổi tối của anh sẽ liên quan đến việc theo Sally Weatherby đến The Swan With No Neck, một quán rượu không lành mạnh ở giữa London. Chính tại đó, cuối cùng anh đã tìm thấy Robert Tallywhite, người dường như đang tự gây cười bằng cách ném phi tiêu vào chiếc mũ ba cạnh được ghim khá chặt vào tường.

Bị mất.

George đã gửi tin nhắn của mình, nội dung trong đó dường như không làm Tallywhite ngạc nhiên chút nào, nhưng khi anh cố gắng rời đi, anh đã buộc phải ở lại uống một chút rượu bia. Và bị ép buộc, anh thực sự nghĩ là bị ép buộc, khi bị hai người đàn ông cực kỳ to lớn ném vào một chiếc ghế, một trong số họ có đôi mắt thâm đen sống động nhất mà George từng thấy.

Một vết bầm như vậy cho thấy khả năng chịu đựng đau đớn đáng kinh ngạc, và George sợ rằng điều này có thể xảy ra tương tự với anh. Vì vậy, khi Mắt Tím già bảo anh ngồi xuống và uống đi, thì George đã làm như được bảo.

Sau đó, anh đã dành hai giờ tiếp theo để có một cuộc trò chuyện thú vị và điên rồ ngoạn mục với Tallywhite và tay sai của anh ta. (Sally đã biến mất ngay lập tức khi dẫn anh đến The Swan With No Neck.) Họ đã thảo luận về thời tiết và các quy tắc của môn cricket và giá trị của Trinity College so với Trinity Hall ở Cambridge. Sau đó, họ đã chuyển sang các lợi ích sức khỏe của nước muối, khó có được

nước đá thích hợp vào mùa hè và liệu giá thành của dưa cao có ảnh hưởng đến sự phổ biến của cam và chanh hay không.

Vào buổi sáng, lúc một giờ George nghi ngờ rằng Robert Tallywhite không hoàn toàn tỉnh táo, và lúc hai giờ anh chắc chắn về điều đó. Lúc ba giờ, cuối cùng anh cũng xin nghỉ rời đi, nhưng không phải trước khi "vô tình" lấy khuỷu tay đâm vào xương sườn của một trong những người bạn to lớn của Tallywhite. Ngoài ra còn có một vết xước trên xương gò má trái của anh, nguyên nhân thì George không thể nhớ lại được.

Tệ nhất là, anh nghĩ khi bước lên cầu thang tại Manston House, anh đã bỏ rơi Billie. Anh biết đêm nay rất quan trọng với nàng. Chết tiệt, nó rất quan trọng với anh. Chỉ Chúa biết nàng nghĩ gì về hành vi của anh.

"George."

Anh loạng choạng khi bước vào phòng. Billie đang đứng giữa phòng trong tấm áo choàng ngủ của nàng.

Áo choàng ngủ của nàng.

Nó chỉ được thắt lỏng lẻo, và anh có thể nhìn thấy ánh lụa đào mịn màng của chiếc váy ngủ của nàng lộ ra từ bên dưới. Nó trông rất mỏng manh, rất mỏng. Một người đàn ông có thể lướt tay trên làn vải lụa như vậy và cảm nhận sức nóng của làn da đang đốt cháy. Một người đàn ông có thể nghĩ rằng anh ta có quyền làm như vậy, khi cô ấy chỉ cách giường anh ta sáu feet.

"Em đang làm gì ở đây?" anh hỏi.

Đôi môi nàng mím chặt ở khóe môi. Nàng đã tức giận. Thực tế, anh có thể đi xa đến mức nói rằng nàng đang giận dữ đến nghẹt thở. "Em đã chờ đợi anh," nàng nói.

"Đó là điều tôi phỏng đoán," anh nói, kéo mạnh chiếc cravat của mình. Nếu điều đó làm nàng bực mình vì anh đang cởi quần áo trước mặt nàng, đó là vấn đề của riêng nàng, anh quyết định. Nàng là người đã đột nhập vào phòng ngủ của anh.

"Có chuyện gì đã xảy ra với anh vậy?" nàng chất vấn. "Một khoảnh khắc anh nói xấu em với ngài Conventry -"

"Anh sẽ không thương hại anh ta quá nhiều," George nắm chặt. "Anh ta đã có được điệu nhảy của anh."

"Anh đã cho anh ta điệu nhảy đó của anh."

George tiếp tục giặt khăn choàng cổ của mình, cuối cùng giải phóng khỏi nó với một cái giằng cuối cùng. "Anh không thấy rằng mình có nhiều sự lựa chọn," anh nói, ném dải vải lạnh lên ghế.

"Ý anh là gì?"

Anh dừng lại, vui mừng vì anh tình cờ quay mặt khỏi nàng. Anh đã nghĩ đến Đức ngài Arbuthnot, nhưng dĩ nhiên Billie không biết - và không thể biết - về những giao dịch của họ. "Anh khó có thể làm khác được," anh nói, mắt anh dán vào một điểm ngẫu nhiên trên tường, "khi cho rằng em đã mời anh ta khiêu vũ."

"Chính xác là em không mời anh ta."

Anh liếc qua vai. "Đúng thế, Billie."

"Được," nàng nói, khoanh tay trước ngực, "nhưng em cũng không thấy rằng mình có nhiều sự lựa chọn. Âm nhạc đã bắt đầu và anh chỉ đứng đó."

Không có gì có thể đạt được bằng cách chỉ ra rằng anh sắp dẫn nàng đến sàn nhảy khi Đức ngài Arbuthnot đến, nên anh tặc lưỡi bỏ qua. Họ nhìn chăm chăm vào nhau một lúc lâu, nặng nề.

"Em không nên ở đây," cuối cùng George nói. Anh ngồi xuống cời giày ra.

"Em không biết đi đâu khác."

Anh chăm chú nhìn nàng, dữ dội. Nàng có ý gì?

"Em đã lo lắng cho anh," nàng nói.

"Anh có thể tự chăm sóc bản thân."

"Em cũng có thể," nàng phản bác.

Anh gật đầu, rồi chuyển sự chú ý sang tay áo, đẩy lùi lớp ren Bỉ tinh xảo để ngón tay anh có thể tháo những cái khuy ra khỏi khuyết của chúng.

"Chuyện gì đã xảy ra tối nay?" Anh nghe nàng hỏi.

Anh nhắm mắt lại, nhận thức rõ rằng nàng không thể thấy biểu cảm của anh. Đó là lý do duy nhất khiến anh thờ dài mệt mỏi. "Anh thậm chí không biết bắt đầu từ đâu."

"Từ lúc nó bắt đầu."

Anh nhìn nàng, không thể ngăn được nụ cười gượng gạo lướt trên môi anh. Câu nói đó rất giống nàng. Nhưng anh chỉ lắc đầu và nói với giọng mệt mỏi, "Không phải tối nay."

Nàng khoanh tay.

"Vì tình yêu với Chúa, Billie, anh kiệt sức rồi."

"Em không quan tâm."

Điều đó khiến anh mất cảnh giác, và trong một khoảnh khắc anh chỉ có thể nhìn chăm chăm, chớp mắt như một con cú ngốc ngếch.

"Anh đã ở đâu?" Nàng chất vấn.

Và bởi vì sự thật luôn là điều tốt nhất khi có thể, anh nói với nàng: "Tại một quán rượu."

Đầu nàng giật lại vì ngạc nhiên, nhưng giọng nàng lạnh lùng khi nàng nói, "Anh có mùi như vậy."

Điều đó mang lại cho nàng một tiếng cười nghiệt ngã. "Anh đã uống, phải không?"

"Tại sao anh lại ở một quán rượu? Anh có thể làm gì đó quan trọng hơn -" Nàng dừng lại với một tiếng thở hổn hển kinh khủng, đưa tay lên miệng.

Anh không thể trả lời nàng, nên anh không nói gì. Không có gì trên thế giới quan trọng hơn nàng. Nhưng có những thứ quan trọng hơn là khiêu vũ với nàng, bất kể anh ước gì khác đi.

Em trai anh đã mất tích. Có lẽ việc vớ vẩn vô lý đêm nay không liên quan gì đến Edward. Chết tiệt, George chắc chắn là không. Làm thế nào nó có thể? Edward bị lạc trong vùng hoang dã ở Connecticut, và anh ở đây tại Luân Đôn, đọc thuộc lòng những vần thơ với một người điên.

Nhưng anh đã được chính phủ của mình yêu cầu thực hiện nhiệm vụ này, và quan trọng hơn, anh đã nói với ông ta rằng nó sẽ được thực hiện.

George sẽ không cảm thấy bị ép buộc trong việc từ chối Đức ngài Arbuthnot nếu anh đến với việc vặt của kẻ ngốc khác. Anh không có khí chất để làm theo mệnh lệnh một cách mù quáng. Nhưng lần này anh đã chấp nhận, và anh phải làm.

Sự im lặng trong căn phòng trở nên dày đặc, và rồi Billie, người đã quay lưng lại với anh, ôm lấy tay nàng, nói với giọng rất nhỏ, "Em nên đi ngủ."

"Em đang khóc à?" anh hỏi, nhanh chóng đứng dậy.

"Không," nàng trả lời nhanh chóng.

Anh không chịu nổi. Anh tiến lên một bước mà không hề nhận ra. "Đừng khóc," anh nói.

"Em không khóc!" Nàng nghẹn ngào.

"Không," anh nói nhẹ nhàng. "Tất nhiên là em không."

Nàng quệt mu bàn tay không ngừng qua mũi. "Em không khóc," nàng phản đối, "và em chắc chắn không khóc vì anh."

"Billie," anh nói, và trước khi anh biết điều đó, nàng đã nằm trong vòng tay anh. Anh ôm nàng vào lòng, và anh vuốt ve lưng nàng trong khi nước mắt nàng rơi từng giọt.

Nàng khóc một cách tinh tế, dường như có gì đó bất ngờ. Billie chưa bao giờ làm bất cứ điều gì nửa chừng, và nếu nàng sắp khóc, anh nghĩ nàng sẽ khóc với những tiếng nức nở lớn.

Và đó là khi anh nhận ra - nàng đã nói thật. Nàng không khóc. Anh đã biết nàng hai mươi ba năm, và anh chưa bao giờ thấy nàng rơi nước mắt. Ngay cả khi nàng bị đau mắt cá chân và phải tự mình leo xuống chiếc thang đó, nàng vẫn không khóc. Trong một khoảnh khắc, nàng trông như thể có thể kìm nén, nhưng sau đó nàng đã cứng vai lại, nuốt nỗi đau của mình, và tiếp tục kìm nén.

Nhưng giờ nàng đang khóc.

Anh đã làm nàng khóc.

"Anh rất xin lỗi," anh thì thầm vào tóc nàng. Anh không biết những gì anh có thể làm khác đi, nhưng điều đó dường như không quan trọng. Nàng đang khóc, và mọi tiếng sụt sịt đều làm trái tim anh tan vỡ.

"Làm ơn đừng khóc," anh nói, vì anh không biết nói gì nữa. "Sẽ ổn thôi. Anh hứa, mọi thứ sẽ ổn thôi."

Anh cảm thấy nàng gật đầu trước ngực anh, một cử động nhỏ xíu, nhưng một động tác nào đó đủ để nói với anh rằng nàng đã quay đi. "Em thấy đấy," anh nói, nâng cằm nàng và mỉm cười khi cuối cùng nàng cũng ngước mắt lên nhìn anh, "Anh đã nói với em, mọi chuyện đều ổn cả."

Nàng hít một hơi run rẩy. "Em đã lo lắng về anh."

"Em đã lo lắng à?" Anh không có ý hài lòng, nhưng anh không thể giúp được.

"Và tức giận," nàng tiếp tục.

"Anh biết."

"Anh đã bỏ đi," nàng nói dối.

"Anh biết." Anh sẽ không bào chữa. Nàng xứng đáng được đối xử tốt hơn.

"Tại sao?" nàng hỏi anh. Và khi anh không trả lời, nàng bước ra khỏi vòng tay anh và nói lại. "Tại sao anh lại bỏ đi?"

"Anh không thể nói với em," anh nói một cách tiếc nuối.

"Có phải anh với bà ấy?"

Anh không giả vờ hiểu lầm. "Một lúc."

Chỉ có một cây nến ba chân trong phòng, nhưng có đủ ánh sáng để George nhìn thấy nỗi đau lóe lên trên khuôn mặt của Billie. Nàng nuốt nước bọt, chuyển động run rẩy qua cổ họng.

Nhưng cách nàng đứng, với hai cánh tay ôm quanh thắt lưng ... nàng như thể đang mặc một bộ áo giáp.

"Anh sẽ không nói dối em," anh nói khẽ. "Anh có thể không thể trả lời câu hỏi của em, nhưng anh sẽ nói với em không có sự giả dối." Anh bước về phía trước, đôi mắt anh buồn bã nhìn nàng khi anh thề. "Em có hiểu không? Anh sẽ không bao giờ nói dối em."

Nàng gật đầu, và anh thấy có gì đó thay đổi trên khuôn mặt nàng. Đôi mắt nàng trở nên dịu dàng hơn, quan tâm hơn. "Anh đang bị thương", nàng nói.

"Không nhiều lắm."

"Nhưng vẫn ..." nàng đưa tay về phía mặt anh, tay nàng dừng lại một chút so với đích đến. "Ai đánh anh vậy?"

Anh lắc đầu. Có lẽ anh đã có một vết xước khi anh bị ép buộc ở lại uống với Tallywhite. "Anh thật sự không nhớ," anh nói với nàng. "Đó là một buổi tối rất kỳ lạ."

Đôi môi nàng hé mở, và anh có thể nói rằng nàng muốn hỏi anh thêm nữa, nhưng thay vào đó nàng nói, rất khẽ, "Anh không bao giờ khiêu vũ với em."

Mắt anh chạm mắt nàng. "Anh rất tiếc về điều đó."

"Em đã muốn ... Em đã hy vọng ..." Đôi môi nàng mím lại khi nàng nuốt xuống, và anh nhận ra anh đang nín thở, chờ nàng tiếp tục. "Em không nghĩ ..."

Dù là gì đi nữa, nàng không thể tự nói ra, và anh nhận ra rằng anh cần phải dừng cảm như nàng.

"Thật đau đớn," anh thì thầm.

Nàng ngước lên, giật mình.

Anh nắm lấy tay nàng và hôn vào lòng bàn tay nàng. "Em có biết anh phải khó khăn thế nào để nói với Freddie Coventry đi trước và khiêu vũ với em không? Cảm giác như thế nào khi nhìn anh ta nắm lấy tay em và thì thầm vào tai em như anh ta có quyền ở gần em?"

"Vâng," nàng nói nhẹ nhàng. "Em biết chính xác cảm giác đó."

Và sau đó, trong khoảnh khắc đó, tất cả trở nên rõ ràng. Chỉ có một điều anh có thể làm.

Anh đã làm điều duy nhất anh có thể làm.

Anh hôn nàng.

CHƯƠNG 23

Billie không ngu ngốc. Nàng đã biết, khi nàng quyết định đợi George trong phòng ngủ của anh, điều đó có thể xảy ra. Nhưng đó không phải là lý do nàng đã làm thế. Đó không phải là lý do tại sao nàng lặng lẽ rón rén bước vào phòng anh, xoay tay nắm cửa một cách dễ dàng để nó trượt qua cơ chế khóa mà không kêu một tiếng. Đó không phải là lý do tại sao nàng ngồi trên ghế của anh, lắng nghe âm thanh của sự trở lại của anh, và đó không phải là lý do cô nhìn chằm chằm vào giường anh suốt, nhận ra rằng đây là nơi anh ngủ, nơi cơ thể anh nằm. Anh dễ bị tổn thương nhất, nơi mà, anh sẽ đưa vợ anh vào, họ sẽ làm tình.

Không, nàng tự nhủ, nàng đã đến phòng anh vì nàng cần biết anh đã đi đâu, tại sao anh lại bỏ nàng ở nhà Wintour. Và nàng đã lo lắng. Nàng biết mình sẽ không ngủ cho đến khi anh về nhà.

Nhưng nàng biết điều này có thể xảy ra.

Và bây giờ nó đã xảy ra ...

Cuối cùng nàng cũng có thể thừa nhận rằng nàng đã muốn điều này.

Anh kéo nàng vào người anh, và nàng không tỏ ra ngạc nhiên, không phần nộ. Họ đã quá trung thực với nhau; họ luôn như vậy, và nàng vòng tay ôm lấy anh, hôn lại anh với từng hơi thở sốt sắng.

Giống như lần đầu tiên anh hôn nàng, nhưng nó còn hơn thế nữa. Tay anh ở khắp mọi nơi, và áo choàng của nàng lại quá mỏng, chất liệu mềm mượt và tốt hơn nhiều so với váy mặc ban ngày của nàng. Khi anh ôm lấy hông nàng, nàng cảm thấy từng ngón tay, siết chặt nàng với nỗi tuyệt vọng khiến trái tim nàng hát lên.

Anh không đối xử với nàng như một con búp bê Trung Quốc. Anh đối xử với nàng như một người phụ nữ, và nàng yêu nó.

Cơ thể anh áp sát vào nàng, suốt cả chiều dài của anh, nàng cảm thấy sự kích thích, cứng rắn và cấp bách của anh. Nàng đã làm điều này với anh. Nàng. Billie Bridgerton. Nàng đang làm cho George Rokesby hoang dại với ham muốn, và điều đó thật ly kỳ. Và nó làm cho nàng thêm táo bạo.

Nàng muốn gặm tai anh, liếm muối từ da anh. Nàng muốn lắng nghe cách hơi thở của anh gấp gáp khi nàng cong người dựa vào anh, và muốn biết hình dạng chính xác của miệng anh, không phải bằng mắt mà bằng cảm giác.

Nàng muốn tất cả của anh, và nàng muốn anh bằng mọi cách có thể.

"George," nàng rên rỉ, yêu thích âm thanh của tên anh trên môi nàng. Nàng nói lại lần nữa, rồi lại sử dụng nó để chấm dứt mọi nụ hôn. Làm thế nào nàng từng nghĩ rằng người đàn ông này cứng nhắc và kiên cường? Cách anh hôn nàng thật nóng bỏng. Cứ như thể anh muốn nuốt chửng nàng, nuốt chửng nàng.

Sở hữu nàng.

Và Billie, người chưa bao giờ thích để ai chịu trách nhiệm, nhận thấy nàng thà muốn anh thành công.

"Em là như vậy. Không thể tin được. Quá xinh đẹp," anh nói, không hoàn toàn làm chủ được lời nói. Miệng anh quá bận rộn với những mưu cầu khác để xâu chuỗi các từ lại với nhau một cách trôi chảy. "Váy của em tối nay ...Anh không thể tin rằng em lại mặc màu đỏ."

Nàng ngược nhìn anh, không thể ngăn được nụ cười tinh nghịch đang nở trên môi. "Em không nghĩ rằng màu trắng phù hợp với em." Và sau đêm nay, nàng nghĩ thầm, nó sẽ không bao giờ hợp.

"Em trông giống như một nữ thần," anh chà xát. Và rồi anh vẫn đứng yên, chỉ một chút, và lùi lại. "Nhưng em có biết không," anh nói, đôi mắt anh rực cháy với ý định xấu xa. "Anh nghĩ rằng anh vẫn thích em nhất trong chiếc quần ống túm."

"George!" nàng không thể không cười.

"Suyt ..." anh cảnh báo, cắn vào dải tai nàng.

"Thật khó để im lặng."

Anh nhìn chăm chăm xuống nàng như một tên cướp biển. "Anh biết cách làm em im lặng."

"Ồ, vâng, pl pl" Nhưng nàng không thể nói hết câu, không phải khi anh hôn nàng lần nữa, thậm chí còn dữ dội hơn trước. Nàng cảm thấy những ngón tay của anh ở eo nàng, trượt xuống dưới dải thắt lưng mềm mượt giữ chiếc áo choàng trên cơ thể nàng. Nó được mở ra và sau đó trượt hoàn toàn xuống sàn, chất liệu mềm mượt run rẩy trên da cô khi nó rơi xuống.

Cánh tay nàng nổi da gà khi chúng gặp không khí ban đêm, nhưng nàng không cảm thấy ớn lạnh, chỉ nhận thức được khi anh đưa tay ra để vuốt ve nàng, từ từ, từ vai đến cổ tay.

"Em có một nốt ruồi," anh thì thầm. "Phải" - anh cúi xuống và thả một nụ hôn nhẹ gần bên trong khuỷu tay nàng - "ở đây."

"Anh đã nhìn thấy nó trước đây," nàng nói nhẹ nhàng. Đó không phải là một nơi tuyệt vời nhất; nàng có rất nhiều vảy dài với tay áo ngắn.

Anh cười thầm. "Nhưng anh chưa bao giờ cho nó là đúng."

"Có thật không."

"Mmm-hmm." Anh nâng cánh tay nàng lên, vắn vẹo nó một chút để anh có thể giả vờ nghiên cứu về nốt ruồi của nàng. "Đó rõ ràng là dấu ấn sắc đẹp thú vị nhất ở Anh."

Một cảm giác ấm áp tuyệt vời và mãn nguyện tan chảy trong nàng. Ngay cả khi cơ thể nàng cháy hết mình vì anh, nàng cũng không thể ngăn mình khuyến khích cuộc trò chuyện trêu chọc của anh. "Chỉ có ở nước Anh thôi sao?"

"Chà, anh đã không đi du lịch nước ngoài nhiều ..."

"Ồ, thật sao?"

"Và em biết đấy ..." Giọng anh khàn khàn. "Có thể có những nốt ruồi khác ngay tại đây trong căn phòng này. Em có thể có một cái ở đây." Anh luồn một ngón tay dưới vạt áo ngủ của nàng, rồi đưa tay kia lên hông cô. "Hoặc ở đây."

"Em có thể," nàng đồng ý.

"Mặt sau đầu gối của em," anh nói, những lời nóng bỏng bên tai nàng. "Em có thể có một cái ở đó."

Nàng gật đầu. Nàng không chắc mình vẫn có khả năng nói.

"Một trong những ngón chân của em," anh đề nghị. "Hoặc lưng của em."

"Có lẽ anh nên kiểm tra," nàng xoay xở để thoát ra.

Anh hít một hơi thật sâu, rùng mình, và nàng chợt nhận ra anh đang kiểm soát niềm đam mê của mình đến mức nào. Khi nàng đang vui vẻ giải phóng mình, anh đang tiến hành một trận chiến khốc liệt chống lại ham muốn của chính mình. Và nàng biết - bằng cách nào đó nàng biết - rằng một người đàn ông thấp kém hơn sẽ không có sức mạnh để đối xử với nàng bằng sự dịu dàng như vậy.

"Hãy biến em thành của anh," nàng nói. Nàng đã cho phép mình buông thả. Giờ đây nàng đang dâng hiến cho anh.

Nàng cảm thấy cơ bắp anh co thắt, và trong một khoảnh khắc anh trông như thể anh đang đau đớn. "Anh không nên ..."

"Anh nên."

Những ngón tay anh bấu chặt vào da nàng. "Anh sẽ không thể dừng lại."

"Em không muốn anh dừng lại."

Anh lùi lại, hơi thở gấp gấp khi anh thở hổn hển khi anh đặt vài inch giữa mặt họ. Tay anh đặt trên má nàng, giữ nàng hoàn toàn yên lặng, và đôi mắt anh thiêu đốt nàng.

"Anh sẽ cưới em," anh đề nghị.

Nàng gật đầu, nàng chỉ nghĩ sẽ đồng ý nhanh nhất có thể.

"Nói đi," anh nói một cách khẩn thiết. "Hãy nói gì đi."

"Em sẽ," nàng thì thầm. "Em sẽ cưới anh. Em hứa."

Trong khoảng một giây, anh đứng sững lại, và rồi trước khi Billie thậm chí có thể nghĩ để thì thầm tên anh, anh đã bế nàng lên và đặt

nàng xuống giường.

"Em là của anh," anh gầm gừ.

Nàng nhắc khuỷu tay lên và nhìn anh chăm chăm khi anh bước chậm rãi lại gần, hai tay anh lần kéo áo ra khỏi quần ống túm và sau đó di chuyển để kéo nó qua đầu anh. Hơi thở của nàng trở lại khi cơ thể anh lộ ra. Anh quá đẹp, kỳ quặc khi nói như thế về một người đàn ông. Đẹp, và hoàn hảo. Nàng biết anh đã không dành cả ngày để lợp mái nhà và cày ruộng, nhưng anh phải thực hiện một số hoạt động thể chất thường xuyên vì không có sự mềm mại trên cơ thể của anh. Anh gầy và săn chắc, và khi ánh nến nhảy múa trên da anh, nàng có thể thấy các cơ bắp uốn cong bên dưới.

Nàng nhích lên trong tư thế ngồi và đưa tay ra, những ngón tay giữa ngón cái muốn chạm vào anh, để xem làn da anh có mịn màng và nóng bỏng như vẻ ngoài không, nhưng anh vẫn ở ngoài tầm với của nàng, nhìn nàng bằng đôi mắt đói khát.

"Em thật đẹp," anh thì thầm. Anh bước lại gần, nhưng trước khi nàng có thể chạm vào anh, anh nắm lấy tay nàng và đưa nó lên môi anh. "Khi anh nhìn thấy em tối nay anh nghĩ rằng trái tim anh đã ngừng đập."

"Và bây giờ thì sao?" nàng thì thầm.

Anh nắm lấy tay nàng và đặt nó lên trái tim anh. Nàng có thể cảm thấy nó đập thành thịch dưới da anh, gần như nghe thấy nó vang vọng khắp cơ thể mình. Anh rất mạnh mẽ, rắn rỏi và nam tính.

"Em có biết anh đã muốn làm gì không?" Anh lầm bầm.

Nàng lắc đầu, quá say mê với giọng nói trầm thấp của anh để tạo ra âm thanh của chính mình.

"Anh đã muốn xoay em lại và đẩy em ra cửa trước khi bất kỳ ai khác nhìn thấy em. Anh không muốn chia sẻ em với ai." Anh vạch môi nàng bằng ngón tay. "Anh không muốn."

Sức nóng bùng lên trong nàng, và nàng đột nhiên cảm thấy táo bạo hơn, nữ tính hơn. "Em cũng không muốn chia sẻ anh với ai."

Anh mỉm cười chậm chạp, và những ngón tay lướt dọc theo chiều dài cổ nàng, ngang qua phần xương đòn mỏng manh của nàng, chỉ dừng lại khi anh chạm vào dải ruy băng thắt chặt vòng cổ áo ngủ của nàng. Không rời mắt khỏi mắt nàng, anh kéo mạnh một trong những sợi dây, trượt nó từ từ ra khỏi nút thắt, vòng nơ ngày

càng nhỏ dần cho đến khi cuối cùng nó cũng tuột ra, và nàng đã trần trụi.

Billie nhìn những ngón tay của anh, mê hoặc, khi chúng thì thào trên da nàng, mép của chiếc áo lót được nối lỏng giữa ngón tay cái và ngón trỏ của anh. Tấm lụa tuột khỏi vai nàng, rồi từ từ trượt xuống cánh tay nàng. Nàng đã rất gần để được tiết lộ ra với anh, nhưng nàng không cảm thấy xấu hổ, cũng không thấy sợ hãi. Tất cả những gì nàng có là niềm đam mê, và nhu cầu không ngừng nghỉ để theo đuổi nó.

Nàng ngước lên, và anh cũng vậy, gần như là họ đã lên kế hoạch cho nó. Anh bắt gặp ánh mắt nàng với ánh mắt dò hỏi, và nàng gật đầu, biết chính xác những gì anh đang hỏi. Anh hít một hơi, âm thanh rời rạc của nó nói lên sự ham muốn, và rồi anh kéo váy ngủ của nàng trượt xuống bộ ngực của nàng trước khi cho phép trọng lực làm nốt phần còn lại. Tư lụa màu hồng nhạt phủ say đắm quanh eo nàng, nhưng Billie không để ý. George đang nhìn nàng chằm chằm với một sự tôn kính khiến nàng nghẹn thở.

Với bàn tay run rẩy, anh đưa tay ôm lấy bầu vú nàng, núp vú nàng sờ nhẹ vào lòng bàn tay anh. Cảm xúc bắn xuyên qua nàng, và nàng thở dốc, tự hỏi làm thế nào một cú chạm như vậy có thể khiến bụng nàng co thắt. Nàng cảm thấy đói, nhưng không phải vì thức ăn, và nơi bí mật giữa hai chân nàng siết chặt với thứ mà nàng chỉ có thể cho là ham muốn.

Đây có phải là cách nó được cảm nhận? Như thế nàng không trọn vẹn nếu thiếu anh?

Nàng nhìn tay anh khi anh vuốt ve nàng. Nó thật to lớn, thật mạnh mẽ và thật nam tính đối với làn da nhợt nhạt của nàng. Anh di chuyển chậm chạp, trái ngược hoàn toàn với nụ hôn cuồng nhiệt chỉ vài phút trước đó. Anh khiến nàng cảm thấy như một tác phẩm nghệ thuật vô giá, và anh đang nghiên cứu từng đường cong.

Nàng cắn môi dưới, một chút khoái cảm rên rỉ lướt qua môi nàng khi tay anh từ từ rút ra, trêu chọc làn da nàng cho đến khi mỗi liên hệ duy nhất của họ là đầu ngón tay anh chạm vào núm vú nàng.

"Em thích điều này", anh nói.

Nàng gật đầu.

Mắt họ chạm nhau. "Em sẽ thích điều này hơn," anh gầm gừ, và rồi, khi nàng thở dốc vì ngạc nhiên, anh cúi xuống và đưa nàng vào miệng anh. Lưỡi anh lướt qua nàng, và nàng cảm thấy một nụ nhỏ của mình bị siết chặt và cứng lại – kiêu mà nàng thường chỉ cảm thấy trong cái lạnh của mùa đông.

Nhưng điều nàng cảm nhận được khác xa với cái lạnh.

Sự đụng chạm của anh là điện. Toàn bộ cơ thể nàng siết chặt, cong người cho đến khi nàng phải đặt tay lên giường phía sau chỉ để không bị ngã.

"George!" Nàng thực sự ré lên, và một lần nữa anh lại làm nàng đỏ mặt.

"Em chưa bao giờ học im lặng đúng không?" Anh thì thầm với làn da nàng.

"Anh khiến em hét lên."

"Đó không phải là một tiếng hét," anh nói với một nụ cười tự mãn.

Nàng cảnh giác nhìn anh. "Em không chắc."

Anh cười to - mặc dù lặng lẽ hơn nàng đã làm - lúc đó. "Đơn giản là lập kế hoạch cho tương lai, khi âm lượng không phải là một vấn đề."

"George, còn có những người hầu!"

"Những người đó làm việc cho anh."

"George!"

"Khi chúng ta kết hôn," anh nói, đưa ngón tay qua ngón tay nàng, "chúng ta sẽ tạo ra nhiều tiếng ồn hoặc ít nếu chúng ta muốn."

Billie cảm thấy mặt mình đỏ thẫm.

Anh buông một nụ hôn trên chọc lên má nàng. "Có phải anh đã làm em đỏ mặt không?"

"Anh biết anh đã làm thế mà," nàng càu nhàu.

Anh nhìn xuống nàng với một nụ cười tự mãn. "Anh có lẽ không nên tự hào về điều đó."

"Nhưng anh đã làm."

Anh đưa tay lên môi. "Anh đã làm."

Nàng ngược mắt lên nhìn anh, thấy rằng bất chấp sự khẩn thiết trong cơ thể, nàng vẫn hài lòng dành một chút thời gian chỉ để nhìn anh. Nàng vuốt ve má anh, cù những ngón tay nhẹ nhàng lên bộ râu

mới nhú ra của anh. Nàng vạch lên lông mày của anh, ngạc nhiên khi thấy một đường thẳng, chắc chắn như vậy có thể cong đến mức nào khi anh muốn. Và nàng chạm vào môi anh, mềm đến mức không thể tin được. Đã bao lần nàng nhìn miệng anh khi anh nói, không bao giờ biết rằng đôi môi đó có thể mang lại khoái cảm như vậy?

"Em đang làm gì đấy?" anh hỏi, giọng anh khàn khàn.

Hàng mi của nàng quét lên khi mắt nàng chạm vào anh, và chỉ đến khi nàng nói thì nàng mới biết câu trả lời. "Ghi nhớ anh."

Hơi thở của George ngưng lại, và rồi anh lại hôn nàng, sự kìm nén trong khoảnh khắc một lần nữa nhường chỗ cho ham muốn. Miệng anh di chuyển đến cổ nàng, trêu chọc dọc theo cần cổ, ngọn lửa bùng lên. Nàng cảm thấy cơ thể mình hạ xuống, nằm ngửa ra giường, rồi đột nhiên anh nằm trên người nàng, làn da nóng bỏng. Chiếc áo ngủ của nàng trượt qua chân nàng, và sau đó nó tuột hẳn ra. Nàng đang khỏa thân bên dưới anh, không quần áo, và bằng cách nào đó nàng không cảm thấy xấu hổ. Đây là George và nàng tin tưởng anh.

Đây là George và nàng yêu anh.

Nàng cảm thấy tay anh đặt lên cặp quần ống túm của anh, và rồi anh chửi thề trong hơi thở khi anh buộc phải lăn khỏi nàng để (nói theo cách của anh), "cởi cái thứ chết tiệt này ra". Nàng không thể không cười thầm trước sự thô tục của anh; anh dường như có một khoảng thời gian khó khăn hơn nhiều so với nàng tưởng.

"Em đang cười à?" anh hỏi, lông mày nhô lên thành một vòm táo bạo.

"Anh nên vui mừng vì em đã thoát khỏi cái áo choàng của em," nàng nói với anh. "Ba mươi sáu nút phủ xuống phía sau lưng."

Anh nhìn nàng một cách đáng sợ. "Nó sẽ không thể tồn tại."

Khi Billie cười, một trong những chiếc cúc của George cuối cùng cũng bay ra, và quần áo của anh rơi xuống sàn.

Hàm của Billie rớt xuống.

Nụ cười của George gần như hoang dại khi anh trèo lên giường, và nàng có cảm giác anh đang lấy sự ngạc nhiên của nàng như một lời khen.

Mà nàng cũng cho rằng đó là lời khen. Với một cảnh báo về sức

manh.

"George," nàng nói một cách thận trọng, "Em biết rằng điều này sẽ xảy ra, bởi vì, trời ơi, nó đã diễn ra trong nhiều thế kỷ, nhưng em phải nói rằng, điều này có vẻ không thoải mái." Nàng nuốt nước bọt. "Cho em."

Anh hôn khoe miệng nàng. "Tin anh đi."

"Em tin," nàng trấn an anh. "Em chỉ không tin tưởng điều đó." Nàng nghĩ về những gì nàng đã thấy trong chuồng ngựa trong những năm qua. Không con nào trong số những con ngựa dường như đã có một thời gian thích thú.

Anh cười khi cơ thể anh lướt qua nàng. "Tin anh đi," anh nói lại. "Chúng ta chỉ cần chắc chắn rằng em đã sẵn sàng."

Billie không chắc điều đó có nghĩa là gì, nhưng nàng đã gặp khó khăn ngay cả khi nghĩ về điều đó bởi vì anh đang làm nàng rất mất tập trung bằng những ngón tay. "Anh đã làm điều này trước đây sao," nàng nói.

"Một vài lần," anh lẩm bẩm, "nhưng lần này thì khác."

Nàng nhìn anh, để ánh mắt thay câu hỏi của nàng.

"Nó chỉ là," anh nói. Anh lại hôn nàng khi tay anh siết chặt dọc theo chiều dài đùi nàng. "Em thật mạnh mẽ," anh nói nhẹ nhàng. "Anh thích em vì điều đó."

Billie hít một hơi run rẩy. Bây giờ tay anh đang ở đùi trên của nàng, trải dài toàn bộ chiều rộng của nó, và ngón tay cái của anh rất gần trung tâm của nàng.

"Hãy tin anh," anh thì thầm.

"Anh cứ nói thế mãi."

Trán anh tựa vào trán nàng và nàng có cảm giác anh đang cố không cười. "Anh vẫn giữ ý nghĩa của nó." Anh hôn xuống cổ nàng. "Thư giãn đi."

Billie không chắc điều đó là có thể, nhưng sau đó, ngay trước khi anh ngậm lấy núm vú của nàng, anh nói, "Đừng nghĩ nữa", và đó là một mệnh lệnh mà nàng không gặp khó khăn gì.

Nó vẫn giống như trước đây. Khi anh trêu chọc nàng theo cách này, nàng mất đi lý trí. Cơ thể nàng bị xâm chiếm, và nàng quên mất bất cứ điều gì làm nàng sợ hãi. Chân nàng tách ra, và anh chen vào

giữa chúng, và rồi Chúa ơi, anh chạm vào nàng. Anh đang chạm vào nàng và nó có cảm giác thật xấu xa và thiêng liêng, và điều đó chỉ khiến nàng muốn nhiều hơn nữa.

Nó khiến nàng đói khát theo cách mà nàng chưa từng có trước đây. Nàng muốn kéo anh lại gần hơn; Nàng muốn nuốt chửng anh. Nàng nắm lấy vai anh, kéo anh xuống. "George," nàng thở dốc, "em muốn -"

"Em muốn gì?" Anh lẩm bẫm, trượt một ngón tay vào trong nàng.

Nàng suýt ngã ra khỏi giường. "Em muốn - em muốn – chỉ là em muốn."

"Anh cũng vậy," anh gặm gù, và rồi anh mở nàng ra bằng những ngón tay, ngậm lấy môi nàng, và nàng cảm thấy anh ấn vào lõi vào của nàng.

"Anh đã nói nó sẽ đau," anh nói một cách tiếc nuối, "nhưng không lâu đâu."

Nàng gật đầu, và nàng chắc hẳn đang căng thẳng, bởi vì anh một lần nữa rên rỉ, "Thư giãn đi."

Và bằng cách nào đó nàng đã làm được. Châm chậm anh đẩy vào trong. Áp lực còn lạ hơn cả, và ngay cả khi nàng cảm thấy một cơn đau nhẹ, bị lu mờ bởi nhu cầu của nàng để giữ anh lại gần, sau đó lại gần hơn nữa.

"Em ổn chứ?" anh hỏi.

Nàng gật đầu.

"Em có chắc không?"

Nàng lại gật đầu.

"Tạ ơn Chúa," anh rên rỉ, và anh tiến về phía trước, tiến sâu hơn vào nàng.

Nhưng nàng biết anh đang giữ lại.

Anh đang nghiền răng và giữ chặt, và nàng sẽ thề rằng anh trông như đang đau đớn. Nhưng đồng thời anh đang rên rỉ tên nàng như thể nàng là một nữ thần, và những việc anh đang làm với nàng - với vật đàn ông của anh và những ngón tay của anh, với đôi môi và lời nói của anh - đang đốt một ngọn lửa thiêng rụi nàng.

"George," nàng thở dốc, khi sự căng cứng bên trong dường như tóm lấy nàng từ trong ra ngoài. "Làm ơn."

Chuyển động của anh ngày càng điên cuồng, và nàng lùi lại, sự cần thiết phải có anh thật quá sức tưởng tượng. "Billie," anh rên rỉ. "Chúa ơi, em đang làm gì với anh thế này."

Và rồi, ngay khi nàng chắc chắn mình không thể chịu đựng thêm nữa, điều kỳ lạ nhất đã xảy ra. Nàng trở nên cứng đờ, và nàng run rẩy, và rồi khoảnh khắc nàng nhận ra không còn có thể thở ra được nữa, nàng vỡ tan.

Thật không thể tả được. Nó thật hoàn hảo.

Chuyển động của George càng trở nên điên cuồng hơn, và rồi anh vùi mặt vào cổ nàng, khẽ gặm lên trên da nàng khi anh lao về phía trước lần cuối cùng trong nàng.

"Anh đang ở nhà," anh nói với làn da của nàng, và nàng nhận ra đó là sự thật.

"Em cũng đang ở nhà."

CHƯƠNG 24

Khi George xuống ăn sáng vào sáng hôm sau, anh không ngạc nhiên khi biết rằng Billie vẫn nằm trên giường.

Nàng đã không, anh nghĩ với một chút hài lòng, có một buổi tối yên tĩnh.

Họ đã làm tình ba lần, và anh không thể không tự hỏi liệu hạt giống của mình có bén rễ trong nàng không. Thật kỳ lạ, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ đến việc có con trước đây. Dĩ nhiên anh biết mình phải thế. Một ngày nào đó anh sẽ thừa hưởng Manston và Crake, và anh có một nghĩa vụ thiêng liêng là cung cấp một người thừa kế cho trước vị bá tước.

Nhưng ngay cả với tất cả những điều đó, anh chưa bao giờ tưởng tượng ra những đứa con của mình. Anh chưa bao giờ hình dung mình đang ôm một đứa trẻ trên tay, nhìn nó học đọc và viết, hoặc dạy thằng bé cưỡi ngựa và đi săn.

Hoặc dạy con bé cưỡi ngựa và săn bắn. Với Billie là mẹ của chúng, các con gái của anh chắc chắn sẽ khăng khăng học mọi kỹ năng giống như anh em trai của chúng. Và trong khi anh trải qua tuổi thơ đầy khó chịu vì sự cố chấp của Billie khi theo kịp các chàng trai, khi nói đến con gái anh ...

Nếu chúng muốn săn bắn và câu cá và bắn súng lục như một tay thiện xạ ...

Chúng sẽ bắn trúng vào mắt con bò.

Mặc dù anh có thể nhảy qua hàng rào vào năm sáu tuổi. Chắc chắn ngay cả Billie cũng sẽ chấp nhận rằng điều đó thật vô lý.

Billie sẽ là người mẹ tuyệt vời nhất, anh nghĩ khi bước xuống hành lang đến phòng ăn nhỏ. Con của nàng sẽ không bị phát hiện khi nàng kiểm tra mỗi ngày một lần. Nàng sẽ yêu chúng theo cách mà mẹ nàng yêu nàng, và nàng sẽ cưỡi, trêu chọc và dạy dỗ, la mắng chúng, và họ sẽ hạnh phúc.

Tất cả họ sẽ hạnh phúc.

George cười toe toét. Anh cảm thấy hạnh phúc. Và mọi thứ sẽ

chỉ trở nên tốt hơn.

Mẹ anh đã ở bàn ăn sáng khi anh vào phòng, liếc nhìn một tờ báo gần đây đã được trải ra khi bà phết bơ vào bánh mì nướng.

"Chào buổi sáng, George."

Anh cúi xuống và hôn lên má bà. "Mẹ."

Bà nhìn anh qua mép tách trà, một bên lông mày thanh lịch của bà nhướn lên thành một vòm hoàn hảo. "Con có vẻ đang trong một tâm trạng đặc biệt sáng nay."

Anh liếc bà dò hỏi.

"Con đã mỉm cười khi con bước vào phòng," bà giải thích.

"Oh." Anh nhún vai, cố gắng dập tắt những bong bóng hạnh phúc đã khiến anh suýt nhảy xuống cầu thang. "Con sợ là con không thể giải thích."

Đó là sự thật. Anh chắc chắn không thể giải thích điều đó với bà.

Bà nhìn anh một lát. "Ta không cho rằng nó có liên quan đến sự ra đi không đúng lúc của con tối hôm qua."

George dừng lại một chút trong khi xúc trứng vào đĩa của mình. Anh đã quên rằng mẹ anh chắc chắn sẽ cần một lời giải thích cho sự mất tích của anh. Sự hiện diện của anh tại buổi vũ hội nhà Wintour là điều bà đã hỏi anh...

"Sự hiện diện của con tại Vũ hội nhà Wintour là điều ta đã đòi hỏi ở con," bà nói, giọng bà sắc nét với từng từ.

"Con xin mẹ tha thứ," anh nói. Anh đang ở trong tâm trạng quá tốt để làm hỏng nó bằng cách ngụy biện. "Nó sẽ không xảy ra lần nữa đâu."

"Cái con cần không phải là sự tha thứ của mẹ."

"Tuy nhiên," anh nói, "Con vẫn muốn có nó."

"Chà," bà nói, thoáng chốc bối rối trước sự ăn năn bất ngờ của anh, "điều đó tùy thuộc vào Billie. Ta khẳng định rằng con nên xin lỗi con bé."

"Con đã xin lỗi cô ấy," George nói không suy nghĩ.

Bà ngược lên. "Khi nào?"

Chết tiệt.

Anh hít một hơi, rồi quay lại chăm chú vào đĩa đồ ăn. "Con đã gặp cô ấy tối qua."

"Tối qua?"

Anh nhún vai, giả vờ không quan tâm. "Cô ấy đã dậy khi con trở về."

"Lạy chúa, thế con đã về khi nào?"

"Con không hoàn toàn chắc chắn," George nói, trừ đi vài giờ. "Khoảng nửa đêm?"

"Chúng ta đã không về nhà trước một giờ đêm."

"Chắc con phải về muộn hơn thế," anh nói một cách công bằng. Thật đáng kinh ngạc những gì một tâm trạng tuyệt vời có thể làm cho sự kiên nhẫn của một người. "Con đã không chú ý."

"Tại sao Billie thức dậy lúc đó?"

Anh lấy bốn miếng thịt xông khói vào đĩa của mình và ngồi xuống. "Cái đó con không biết."

Khóe miệng của Phu nhân Manston nhăn lại. "Ta không thích điều này, George. Con bé phải chăm sóc nhiều hơn cho danh tiếng của mình."

"Con chắc là cô ấy ổn, mẹ ạ."

"Ít nhất," bà tiếp tục, "con nên biết rõ hơn về điều đó."

Thời gian chậm rãi trôi. "Xin lỗi mẹ?"

"Ngay khi con nhìn thấy con bé, con nên trở về phòng của con."

"Con nghĩ rằng con nên tận dụng thời gian để nói xin lỗi."

"Hừm." Mẹ anh không có phản ứng sẵn sàng cho điều đó. "Vẫn như vậy."

George mỉm cười nhạt nhẽo và cúi xuống với việc cắt miếng thịt nguội. Một lát sau anh nghe thấy tiếng bước chân tiến về phía họ, nhưng nghe có vẻ quá nặng nề hơn có thể là Billie.

Thật vậy, khi một cơ thể lấp đầy ô cửa một lúc sau, nó thuộc về người quản gia. "Đức ngài Arbuthnot đang ở đây để gặp ngài, thưa Ngài Kennard."

"Lúc này, vào buổi sáng ư?" Phu nhân Manston ngạc nhiên nói.

George đặt khăn ăn xuống với một cái nhíu mày. Anh đã dự đoán rằng anh sẽ cần nói chuyện với Arbuthnot về các sự kiện của đêm hôm trước, nhưng bây giờ sao?

George biết vừa đủ về các giao dịch của Đức ngài Arbuthnot để biết rằng chúng vốn đã có hương vị bí mật và nguy hiểm. Không thể chấp nhận được rằng ông ta sẽ mang công việc của mình đến

Manston House, và George sẽ không có nghĩa vụ nào nói với ông ta như vậy.

"Ông ấy là bạn của Cha," George nói khi đứng lên. "Con sẽ xem ông ấy cần gì."

"Mẹ sẽ đi cùng con chứ?"

"Không, không. Con chắc chắn điều đó sẽ không cần thiết."

George đi đến phòng tranh, tâm trạng anh trở nên đen tối hơn theo từng bước chân. Sự xuất hiện của Arbuthnot sáng nay có thể chỉ có một trong hai điều. Đầu tiên, có gì đó không ổn sau khi George rời khỏi Swan đêm hôm trước và giờ anh đang gặp nguy hiểm. Hoặc tệ hơn, là phải chịu trách nhiệm.

Khả năng càng cao, George nghĩ một cách dứt khoát, đó là Arbuthnot muốn thứ gì đó từ anh. Một tin nhắn khác được chuyển tiếp, có lẽ.

"Kennard!" Đức ngài Arbuthnot vui vẻ nói. "Công việc đêm qua thật tuyệt vời."

"Tại sao ngài ở đây?" George rít lên.

Arbuthnot chớp mắt trước sự thẳng thừng của anh. "Ta cần nói chuyện với cậu. Có phải đó không phải là lý do tại sao một quý ông thường nói với người khác?"

"Đây là nhà của tôi," George rít lên.

"Cậu đang nói là tôi không được chào đón à?"

"Không nếu ngài muốn thảo luận về các sự kiện tối qua. Không đúng lúc và không đúng chỗ."

"À. Chà, thật ra thì không. Không có gì để bàn. Tất cả đã diễn ra tuyệt vời."

Đây không phải là cách George sẽ mô tả nó. Anh khoanh tay và nhìn Arbuthnot ngồi xuống, chờ đợi ông ta nói ra ý định của mình.

Vị tướng háng giọng. "Tôi đến để cảm ơn cậu," ông ta nói. "Và để yêu cầu sự giúp đỡ của cậu với một vấn đề khác."

"Không," George nói. Anh không cần nghe gì thêm.

Arbuthnot cười thầm. "Cậu thậm chí không -"

"Không," George nói lại, cơn giận dữ của anh cắt ngang lời ông ta một cách sắc bén. "Ông có biết tôi đã làm gì tối qua không?"

"Tôi biết, như nó phải xảy ra."

"Ông - Cái gì?" Điều này thật bất ngờ. Liệu Arbuthnot có biết về

trò hề tại The Swan With No Neck không?

"Đó là một bài kiểm tra, con trai." Arbuthnot vỗ vai anh. "Cậu đã vượt qua rất ấn tượng."

"Một bài kiểm tra", George lặp lại, và nếu Arbuthnot hiểu rõ anh hơn, ông ta sẽ nhận ra rằng sự thiếu kiên nhẫn trong giọng nói của George không phải là một dấu hiệu tốt.

Nhưng Arbuthnot không biết rõ về anh, và vì vậy ông ta đã cười khúc khích khi nói, "Cậu không nghĩ chúng tôi sẽ tin tưởng bất cứ ai có thông tin nhạy cảm chứ."

"Tôi nghĩ rằng ông sẽ tin tưởng tôi," George gầm gừ.

"Không," Arbuthnot nói với sự trang trọng, kỳ quặc. "Thậm chí không chỉ là cậu. Bên cạnh đó," ông ta nói thêm, vươn mình đứng dậy, "'Đậu, cháo và pudding?' Một chút tín nhiệm, nếu cậu muốn. Chúng tôi đã sáng tạo hơn thế."

George cắn môi khi anh suy ngẫm về hành động tiếp theo của mình. Ném Arbuthnot qua vai anh thật hấp dẫn, hoặc là một cú đấm mạnh vào hàm.

"Tất cả giờ đã là quá khứ," Arbuthnot nói. "Bây giờ chúng tôi cần cậu giao đi một gói hàng."

"Tôi nghĩ rằng đã đến lúc ngài nên rời đi," George nói.

Arbuthnot rút lại trong sự ngạc nhiên. "Nó rất cần thiết."

"Như là đậu, cháo và bánh pudding," George nhắc nhở ông ta.

"Đúng, đúng," vị tướng nói một cách ủy khuất, "cậu có quyền cảm thấy bị lợi dụng, nhưng bây giờ chúng tôi biết rằng chúng tôi có thể tin tưởng cậu, chúng tôi cần sự giúp đỡ của cậu."

George khoanh tay.

"Hãy làm điều đó vì em trai của cậu, Kennard."

"Ông còn dám đưa cậu ấy vào chuyện này à," George rít lên.

"Đã muộn một chút để trở nên quá cao ngạo và hùng mạnh", Arbuthnot quay lại, thái độ thân thiện của ông ta bắt đầu mất kiên nhẫn. "Đừng quên rằng cậu là người đã đến tìm tôi."

"Và ngài có thể đã từ chối yêu cầu giúp đỡ của tôi."

"Thế cậu nghĩ chúng ta sẽ đánh bại kẻ thù như thế nào?" Arbuthnot hỏi. "Cậu có nghĩ rằng đó là tất cả đồng phục sáng bóng và diễu hành trong đội hình không? Cuộc chiến thực sự đã chiến thắng ở hậu trường, và nếu cậu quá hèn nhát -"

Ngay lập tức, George ghim ông ta vào tường. "Đừng," anh phỉ nhổ, "phạm sai lầm khi nghĩ rằng ông có thể làm tôi xấu hổ khi biến tôi thành một thằng sai vặt của ông." Tay anh siết chặt trên vai người đàn ông lớn tuổi, rồi đột ngột, anh buông tay.

"Tôi nghĩ rằng cậu muốn làm một chút gì đó cho đất nước của cậu," Arbuthnot nói, kéo mạnh gấu áo của ông ta để làm phẳng nó ra.

George gằn như cắn lưỡi, ngăn mình khỏi một câu trả lời không được thận trọng. Anh gằn như đã nói điều gì đó về việc anh đã dành ba năm với mong muốn được ở cùng các em trai mình, phục vụ với súng trường và thanh kiếm của mình, chuẩn bị để hiến mạng sống vì lợi ích của nước Anh.

Anh gằn như nói rằng điều đó đã khiến anh cảm thấy vô dụng, xấu hổ vì bằng cách nào đó anh được đánh giá là có giá trị hơn các em của mình nhờ vào sự ra đời của anh.

Nhưng rồi anh nghĩ đến Billie, và Crake và Aubrey Hall, và tất cả những người ở đó phụ thuộc vào anh. Anh nghĩ đến mùa gặt, đến ngôi làng và em gái anh, người sẽ sớm đưa thế hệ đầu tiên vào thế giới mới.

Và anh nhớ những gì Billie đã nói, chỉ hai đêm trước đó.

Anh nhìn thẳng vào mắt Đức ngài Arbuthnot và nói: "Nếu các em tôi mạo hiểm mạng sống của mình cho Đức Vua và Đất nước, thì ơn Chúa, tôi sẽ đảm bảo rằng đó là một vị Vua và Quốc gia tốt. Và điều đó không bao gồm việc mang thông điệp mà tôi không biết ý nghĩa đến cho những người tôi không tin tưởng. "

Arbuthnot nhìn anh một cách tỉnh táo. "Cậu không tin tưởng ta?"

"Tôi tức giận vì ngài đã đến nhà tôi."

"Ta là một người bạn của cha cậu, Ngài Kennard. Sự hiện diện của ta ở đây hầu như không bị nghi ngờ. Và đó không phải là điều ta hỏi cậu. Cậu có tin tưởng ta không?"

"Ông có biết, Đức ngài Arbuthnot, tôi không nghĩ nó quan trọng."

Và nó đã không quan trọng. George không nghi ngờ gì về việc Arbuthnot đã chiến đấu - và tiếp tục chiến đấu, theo cách riêng của mình - cho đất nước của mình. Tất cả những gì mà George tức giận khi anh phải tuân theo nghi thức khởi xướng của Văn phòng Chiến tranh, anh biết rằng nếu Arbuthnot yêu cầu anh làm gì đó, thì đó sẽ

là một yêu cầu chính đáng.

Nhưng anh cũng biết - bây giờ, cuối cùng, anh biết - rằng anh không phải là người đàn ông phù hợp với công việc này. Anh sẽ làm một người lính tốt. Nhưng anh cũng là một người quản lý tốt hơn cho đất đai. Và với Billie bên cạnh, anh sẽ rất xuất sắc.

Anh sẽ kết hôn sớm. Rất sớm, nếu anh làm bất cứ điều gì để thúc đẩy điều đó. Anh không có nhiệm vụ chạy quanh như một loại gián điệp, mạo hiểm mạng sống của mình mà không biết tại sao.

"Tôi sẽ phục vụ theo cách riêng của mình," anh nói với Arbuthnot.

Arbuthnot thờ dài, miệng vắn vẹo cam chịu. "Rất tốt. Ta cảm ơn cậu đã giúp đỡ tối qua. Ta nhận ra rằng nó đã làm hỏng buổi tối của cậu."

George nghĩ rằng cuối cùng anh cũng đã vượt qua ông ta, nhưng sau đó Arbuthnot lại nói, "Ta chỉ có một yêu cầu nữa, Ngài Kennard."

"Không," George cố gắng nói.

"Hãy nghe ta nói," Arbuthnot ngắt lời. "Ta thề với cậu, ta sẽ không hỏi liệu tình hình có quá nghiêm trọng không. Ta có một gói hàng cần đưa đến một nhà trọ ở Kent. Trên bờ biển. Không xa nhà cậu, ta nghĩ vậy."

"Dừng lại", George bắt đầu.

"Không, làm ơn, cho phép ta kết thúc. Nếu cậu làm điều này, ta hứa sẽ không làm phiền cậu nữa. Ta sẽ thành thật, có một số nguy hiểm liên quan. Có một vài người biết rằng nó đang đến, và họ sẽ muốn dừng việc đó lại. Nhưng đây là những tài liệu có tầm quan trọng sống còn." Và sau đó Arbuthnot đi vào điểm mấu chốt. "Nó thậm chí có thể cứu em trai của cậu."

Arbuthnot là người tốt, George nghĩ về ông ta như thế. Anh không tin một giây rằng gói tài liệu mang đi Kent kia có liên quan gì đến Edward, và anh vẫn gần như buột miệng khẳng định vào khoảnh khắc mà vị tướng đã ngừng nói.

"Tôi không phải là người của ông," anh nói lặng lẽ.

Chuyện này nên được kết thúc.

Nó sẽ kết thúc, nhưng rồi cánh cửa mở rầm ra và ở đó, đứng ở ngưỡng cửa, đôi mắt sáng ngời liêu lĩnh, là Billie.

Billie không có ý định nghe lén. Nàng đang trên đường đi ăn sáng, mái tóc búi lên vội vàng vì có lẽ nàng đã quá háo hức được gặp lại George, khi nàng nghe thấy giọng nói của anh trong phòng tranh. Nàng cho rằng anh đang ở với mẹ - ai khác sẽ ở Manston House vào buổi sáng chứ? - nhưng sau đó nàng nghe thấy giọng nói của một quý ông khác, và ông ta đang nói gì đó về đêm hôm trước.

Đêm mà George đã nói rằng anh không thể nói với nàng.

Nàng không nên lắng nghe, nhưng thành thật mà nói, người phụ nữ nào có thể tự kéo mình đi? Và sau đó người đàn ông yêu cầu George giao một gói hàng, và ông ta nói nó có thể giúp Edward?

Nàng không thể ngăn mình. Tất cả những gì nàng có thể nghĩ là - đây là Edward. Người bạn thời thơ ấu thân yêu nhất của nàng. Nếu nàng sẵn sàng rơi khỏi một cái cây để cứu một con mèo vô ơn, nàng chắc chắn có thể mang một gói đồ đến một nhà trọ trên bờ biển. Nó có thể khó khăn đến mức nào? Và nếu nó nguy hiểm, nếu đó là thứ gì đó cần phải thận trọng, chắc chắn nàng là một con mồi xuất sắc. Không ai có thể mong đợi một người phụ nữ sẽ thực hiện việc giao hàng.

Nàng không nghĩ gì. Nàng không cần phải suy nghĩ. Nàng vừa chạy vào phòng vừa tuyên bố: "Tôi sẽ làm điều đó!"

George không nghĩ gì. Anh không cần suy nghĩ. "Em sẽ làm cái quái gì," anh gầm lên.

Billie sửng người một lúc, rõ ràng không mong đợi kiểu phản ứng này. Sau đó, nàng nhún vai và vội vã bước vào. "George," nàng nói một cách van xin, "chúng ta đang nói về Edward. Làm thế nào chúng ta không thể làm mọi thứ -"

Anh nắm lấy cánh tay nàng và kéo nàng sang một bên. "Em không biết tất cả sự thật," anh rít lên.

"Em không cần biết tất cả sự thật."

"Em không bao giờ làm chuyện đó," anh lầm bầm.

Đôi mắt nàng nheo lại nguy hiểm. "Em có thể làm điều này", nàng nhấn mạnh.

Chúa ơi, nàng sẽ là cái chết của anh. "Anh chắc chắn em có thể, nhưng em sẽ không."

"Nhưng -"

"Anh cấm em."

Billie rút lại. "Anh cảm -"

Đó là khoảnh khắc Arbuthnot lãng qua. "Ta không nghĩ rằng chúng ta đã được giới thiệu một cách đúng đắn vào đêm qua," ông nói với một nụ cười vô tư. "Ta là Đức ngài Arbuthnot. Ta -"

"Ra khỏi nhà tôi ngay," George cắt đứt.

"George!" Billie kêu lên, khuôn mặt nàng tỏ ra sốc trước sự thô lỗ của anh.

Arbuthnot quay sang anh với vẻ mặt trầm ngâm. "Người phụ nữ này có vẻ khá tháo vát. Ta nghĩ chúng ta có thể -"

"Ra ngoài!"

"George?" Lúc này mẹ anh xuất hiện ở ngưỡng cửa. "Tất cả những tiếng la hét này là gì? Ồ, tôi xin lỗi, Đức ngài Arbuthnot. Tôi không thấy ngài ở đó."

"Phu nhân Manston." Ông ta cúi đầu đàng hoàng. "Hãy tha thứ cho chuyến thăm sớm của tôi. Tôi đã có công việc với con trai của bà."

"Ông ta cần rời đi," George nói, siết chặt cánh tay của Billie khi nàng bắt đầu vịn vẹo.

"Hãy để em đi," nàng nói. "Em có thể giúp."

"Hoặc em có thể không."

"Dừng lại đi," nàng rít lên, bây giờ kéo dữ dội. "Anh không thể ra lệnh cho em về việc đó."

"Anh đảm bảo với em là anh có thể," anh quay lại, đôi mắt anh nhìn thẳng vào mắt nàng. Anh sẽ trở thành chồng của nàng, vì Chúa. Điều đó không được tính cho bất cứ điều gì sao?

"Nhưng em muốn giúp đỡ," nàng nói, hạ giọng khi nàng quay lưng lại với phần còn lại của căn phòng.

"Anh cũng vậy, nhưng đây không phải là cách."

"Nó có thể là cách duy nhất."

Trong một khoảnh khắc anh không thể làm gì ngoài việc nhắm mắt lại. Đây có phải là một hương vị của phần còn lại của cuộc đời anh khi là chồng của Billie Bridgerton? Có phải anh định sống trong nỗi kinh hoàng, tự hỏi một ngày nào đó nàng sẽ tự ném mình vào nguy hiểm?

Nó có đáng không?

"George?" nàng thì thầm. Nàng có vẻ khó chịu. Có phải nàng đã nhìn thấy thứ gì đó trong biểu hiện của anh? Một dấu hiệu nghi ngờ? Anh chạm vào má nàng, và anh nhìn vào mắt nàng.

Anh thấy cả thế giới của mình ở đó.

"Anh yêu em," anh nói.

Có người thờ hỏn hển. Đó có thể là mẹ anh.

"Anh không thể sống mà không có em," anh nói, "và trên thực tế, anh từ chối làm như vậy. Vì vậy, em sẽ không thực hiện một nhiệm vụ tồi tệ nào đó đến bờ biển để trao một gói đồ nguy hiểm tiềm tàng cho những người em không biết. Bởi vì nếu có bất cứ điều gì xảy ra với em ... "Giọng anh vỡ ra, nhưng anh không quan tâm. "Nếu bất cứ điều gì xảy ra với em, nó sẽ giết chết anh. Và anh muốn nghĩ rằng em cũng yêu anh quá nhiều để điều đó xảy ra."

Billie nhìn chăm chăm vào anh trong sự ngạc nhiên, đôi môi khẽ hé mở run rẩy khi nàng nhắm mắt lại. "Anh yêu em?" nàng thì thầm.

Anh gần như tròn mắt. "Tất nhiên anh yêu em."

"Anh chưa bao giờ nói."

"Anh đã nói."

"Anh đã không. Em nhớ là thế."

"Anh cũng sẽ nhớ," anh nói nhẹ nhàng, "nếu em từng nói điều đó với anh."

"Em yêu anh," nàng nói ngay lập tức. "Em yêu anh. Em yêu anh rất nhiều. Em -"

"Tạ ơn Chúa," Phu nhân Manston kêu lên.

Cả George và Billie đều quay lại. Anh không biết Billie thế nào, nhưng anh hoàn toàn quên rằng họ có khán giả.

"Con có biết ta đã cố gắng như thế nào để đạt được điều này không? Ta nói là, ta nghĩ rằng ta sẽ phải đánh con bằng một cây gậy."

"Mẹ đã có kế hoạch cho việc này sao?" George hoài nghi hỏi.

Bà quay sang Billie. "Sybilla? Thật sao? Ta khi nào muốn gọi con là Sybilla?"

George nhìn qua Billie. Nàng dường như không thể ngừng chớp mắt.

"Ta đã đợi rất lâu để gọi con là con gái," Phu nhân Manston nói, vén một lọn tóc của Billie ra sau tai.

Billie cau mày, đầu nàng chuyển từ bên này sang bên kia khi nàng cố gắng lý giải tất cả điều này. "Nhưng con luôn nghĩ rằng ... phu nhân muốn Edward. Hoặc Andrew."

Phu nhân Manston lắc đầu với một nụ cười. "Luôn luôn là George, con yêu. Ít nhất là trong suy nghĩ của ta." Bà nhìn con trai mình với vẻ mặt tập trung hơn bao giờ. "Con đã yêu cầu con bé kết hôn với con, ta hy vọng thế."

"Con đã hỏi cưới cô ấy," anh thừa nhận.

"Thậm chí còn tốt hơn ta nghĩ."

George đột nhiên đứng thẳng, liếc nhìn về căn phòng. "Chuyện gì đã xảy ra với Đức ngài Arbuthnot?"

"Ông ấy đã tự tha thứ cho mình khi hai con bắt đầu tuyên bố tình yêu của các con," mẹ anh nói.

Chà, George nghĩ. Có lẽ ông già có nhiều quyền quyết định hơn ông nghĩ.

"Tại sao ông ta lại ở đây?" Phu nhân Manston hỏi.

"Không thành vấn đề," George nói. Rồi anh nhìn vợ sắp cưới.

"Không thành vấn đề," nàng đồng ý.

"Chà," Lady Manston tuyên bố với một nụ cười rạng rỡ, "Ta khó có thể chờ đợi để nói với mọi người. Nhà Billingtons đang tổ chức một vũ hội vào tuần tới và -"

"Chúng ta có thể về nhà không?" Billie ngắt lời.

"Nhưng con đã có một buổi vũ hội tuyệt vời đêm qua," Phu nhân Manston trả lời. Bà nhìn qua George. "Con bé nhảy hết các điệu nhảy. Mọi người đều yêu mến con bé."

Anh mỉm cười nuông chiều. "Ít nhất thì con cũng không ngạc nhiên."

Bà quay lại với Billie. "Chúng ta có thể đưa ra thông báo tại buổi vũ hội của nhà Billingtons. Nó sẽ là một chiến thắng."

Billie với tới và siết chặt tay George. "Nó đã có rồi."

"Em có chắc không?" Anh hỏi nàng. Nàng đã rất e ngại về việc ra mắt ở London. Anh không muốn gì hơn là về nhà ở Kent, nhưng Billie xứng đáng được say sưa trong thành công của nàng.

"Em e là," nàng nói. "Đó là một điều tuyệt vời. Và thật đáng yêu khi biết rằng khi em phải tham gia các nghĩa vụ như vậy em có thể làm tốt và có thời gian vui vẻ. Nhưng đó không phải là điều em yêu"

thích. Em thích ở nhà hơn."

"Vớ quần ống túm à?" Anh trêu.

"Chỉ khi em ra ngoài cánh đồng." Nàng nhìn qua Phu nhân Manston. "Một nữ bá tước trong tương lai phải cư xử đúng mực."

Phu nhân Manston mỉm cười. "Con sẽ là một nữ bá tước xuất sắc, mặc dù không quá sớm, ta hy vọng thế."

"Không phải trong nhiều năm và nhiều năm nữa," Billie nói ảm áp.

"Và con," Phu nhân Manston nói, nhìn George với đôi mắt ngân nước, "con trai của ta. Con trông hạnh phúc hơn ta đã thấy con trong một thời gian rất dài."

"Con chỉ là," anh nói. "Con chỉ ước..."

"Con có thể nói tên thằng bé," mẹ anh nói nhẹ nhàng.

"Con biết." Anh cúi xuống và hôn lên má bà. "Edward sẽ phải trở về để không bỏ lỡ đám cưới, vì con không thể đợi đến khi nó về nhà."

"Không, ta hy vọng con không nên đợi," Phu nhân Manston nói, với giọng điệu khiến Billie đỏ mặt dữ dội.

"Tuy nhiên, chúng ta sẽ tìm thấy cậu ấy," George nói. Anh vẫn đang nắm tay Billie, vì vậy anh đưa nó lên môi và hôn lời thề của anh lên da cô. "Con hứa."

"Ta cho rằng chúng ta sẽ về Kent," mẹ anh nói. "Chúng ta thậm chí có thể rời đi ngay hôm nay nếu đó là mong muốn của con."

"Ồ, điều đó thật tuyệt vời!" Billie kêu lên. "Phu nhân có nghĩ rằng mẹ con sẽ ngạc nhiên không?"

"Một chút cũng không."

"Gì cơ?" Miệng Billie rơi xuống. "Nhưng con đã ghét anh ấy!"

"Không, em đã không," George nói.

Nàng đưa mắt nhìn anh. "Anh làm cho em bực mình vô cùng."

"Em đã giống như một hòn sỏi trong giày của anh."

"Chà, anh-"

"Đây có phải là một cuộc thi đấu không?" Phu nhân Manston hỏi hoài nghi.

George nhìn Billie, và khi nàng mỉm cười, nó tràn ngập tâm hồn anh. "Không," anh nói nhẹ nhàng, kéo nàng vào vòng tay anh,

"chúng ta là một đội."

Billie ngược nhìn anh với tình yêu như vậy nó gần như đánh cắp hơi thở của anh. "Mẹ," anh nói, không rời mắt khỏi vị hôn thê của mình, "mẹ có thể muốn rời khỏi phòng ngay bây giờ."

"Mẹ xin lỗi?"

"Con sẽ hôn cô ấy bây giờ."

Mẹ anh thét lên một tiếng. "Con không thể làm điều đó."

"Con khá chắc chắn con có thể."

"George, các con còn chưa kết hôn!"

Anh ngấm nghĩa đôi môi của Billie với ánh mắt nóng bỏng của một người sành sỏi. "Tất cả đều là lý do để đẩy mọi thứ nhanh chóng lên," anh thì thầm.

"Billie," mẹ anh nói chắc chắn, chuyển sự chú ý của bà sang thứ mà bà rõ ràng coi là mối liên kết yếu hơn, "đi thôi."

Nhưng Billie chỉ lắc đầu. "Con xin lỗi, nhưng như anh ấy đã nói. Chúng con là một đội."

Và sau đó, vì nàng là Billie Bridgerton và nàng không bao giờ bận tâm đến việc chịu trách nhiệm, nàng chìm những ngón tay vào tóc anh và kéo miệng anh xuống miệng nàng.

Và bởi vì anh là George Rokesby, và anh sẽ yêu nàng suốt những ngày còn lại, anh đã hôn lại nàng ngay.

Phản kết

"Kết quả cuối cùng," Billie nói, thêm cột cuối cùng với một sự phấn khởi. "Em thắng."

George liếc nhìn nàng từ vị trí của anh trên giường của họ - một tác phẩm lớn, đáng yêu, bốn màn rủ mà Billie đã trang hoàng lại trong màu xanh lá cây vài tuần trong cuộc hôn nhân của họ. Anh đang đọc sách; Billie đã không bắt được tín hiệu. Anh luôn đọc sách trước khi họ đi ngủ. Nàng yêu điều đó ở anh. Anh có thói quen như vậy. Một lý do khác là họ đang có một trận đấu hoàn hảo.

"Bây giờ là mấy giờ?" Anh lẩm bẩm.

Nàng biết anh đang nuông chiều, nhưng nàng rất hài lòng bởi những con số trước mặt nàng đến nỗi nàng quyết định mình không quan tâm. "Thu hoạch lúa mạch," nàng nói. "Aubrey Hall vượt qua Crake bởi một yếu tố ... nắm lấy một khoảnh khắc ..." Nàng mím môi dưới khi nàng thực hiện một con tính khác. "Một phẩy một!"

"Thật là một chiến thắng."

Nàng mím môi, cố tỏ vẻ không vui.

"Em có tính đến yếu tố diện tích lúa mạch của Aubrey lớn hơn không?"

"Tất nhiên!" Nàng tròn mắt. "Thành thật mà nói, George."

Đôi môi anh khẽ cong lên. "Anh có thể nhắc nhở em rằng em đang sống ở Crake?"

Billie cảm thấy mình mím cười đáp lại.

"Và giờ tên của em là Billie Rokesby phải không?"

"Em sẽ luôn là một Bridgerton trong tim. Chà," nàng nói thêm, không thích cái nhíu mày của George, "một Bridgerton và một Rokesby."

Anh thở dài. Chỉ một chút. "Anh không cho rằng em có bất kỳ kế hoạch nào để biến các kỹ năng đáng gờm của em thành việc chạy quanh Crake."

Không phải lần đầu tiên Billie cảm thấy biết ơn vì George đã không phản đối khi nàng nói với anh rằng nàng muốn tiếp tục công việc của mình tại Aubrey Hall. Anh không phải là một người đàn

ông bình thường, anh là chồng nàng. Anh hiểu nàng. Đôi khi nàng nghĩ anh có thể là người duy nhất hiểu nàng.

"Cha em vẫn cần em," nàng nói. "Ít nhất là cho đến khi Edmund sẵn sàng tiếp quản."

George đứng dậy khỏi giường và bước tới. "Người quản lý của cha em sẽ rất vui mừng khi cuối cùng cũng kiếm được tiền lương."

Nàng liếc nhìn lên. "Em làm tốt hơn ông ta."

"Ừ, điều đó không cần phải nói."

Nàng vỗ nhẹ vào cánh tay anh, rồi thờ dài khi anh cúi xuống và hôn vào cổ nàng. "Em nên cảm ơn anh," nàng nói.

Môi anh tĩnh lặng, và nàng cảm thấy anh mỉm cười trên da nàng. "Vì cái gì?"

"Tất cả mọi thứ, thực sự. Nhưng chủ yếu là vì anh."

"Em được chào đón nhất, Phu nhân Kennard."

"Em sẽ cố gắng giảm bớt công việc một chút," nàng nói. George đã đúng. Nàng có lẽ không cần phải làm quá nhiều ở Aubrey Hall. Và với cách họ đang làm, nàng sẽ có thai sớm. Nàng sẽ phải học cách từ bỏ cuộc sống của mình tại Aubrey, hoặc ít nhất là nơi lỏng sự kìm kẹp của mình.

Nàng lùi lại để có thể nhìn vào mặt anh. "Anh sẽ không phiền nếu em đảm nhận vai trò tích cực hơn ở đây tại Crake chứ? Với những vùng đất, không chỉ là ngôi nhà?"

"Tất nhiên là không! Chúng ta sẽ rất may mắn -" Anh dừng lại, lời nói của anh bị gián đoạn bởi một tiếng gõ cửa. "Vào đi!"

Cánh cửa mở ra để lộ một người hầu rõ ràng là đang kích động. "Một người đưa tin, thưa cậu chủ," anh ta nói.

Billie chớp mắt ngạc nhiên. "Vào lúc đêm như vậy à?"

Người hầu đưa ra một mảnh giấy gấp lại. "Nó được gửi đến cho Đức ông Manston, nhưng ông ấy -"

"Ở London," George kết thúc với anh ta. "Tôi sẽ nhận nó."

"Anh ta nói là nó khẩn cấp", người hầu nói. "Nếu không, tôi sẽ không bao giờ động vào thư từ riêng tư của cha ngài."

"Không sao đâu, Thomas," Billie nói nhẹ nhàng. "Nếu nó khẩn cấp, điều quan trọng hơn là nó được đọc sớm hơn là đợi giao nó cho Đức ông Manston."

George trượt một ngón tay dưới sấp nhưng không phá vỡ con

dấu. "Người đưa tin có chờ hồi âm không?"

"Không, thưa ngài. Nhưng tôi đã đãi anh ta một bữa ăn nóng ở dưới tầng."

"Rất tốt, Thomas. Đó sẽ là tất cả."

Người hầu rời đi, và Billie chiến đấu với sự thôi thúc đến bên chông để đọc qua vai anh. Bất cứ khi nào có thư hỏa tốc, anh sẽ sớm nói với nàng biết.

Nàng nhìn khi mắt anh quét từ trái sang phải, nhanh chóng đọc lá thư. Xuống khoảng bốn dòng môi anh tách ra và anh nhìn lên. Trái tim nàng ngừng đập, và nàng biết anh sẽ nói gì ngay cả trước khi lời nói rời khỏi môi anh.

"Edward còn sống ..."